

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

MINE

After Dark

MARIE
FORCE





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

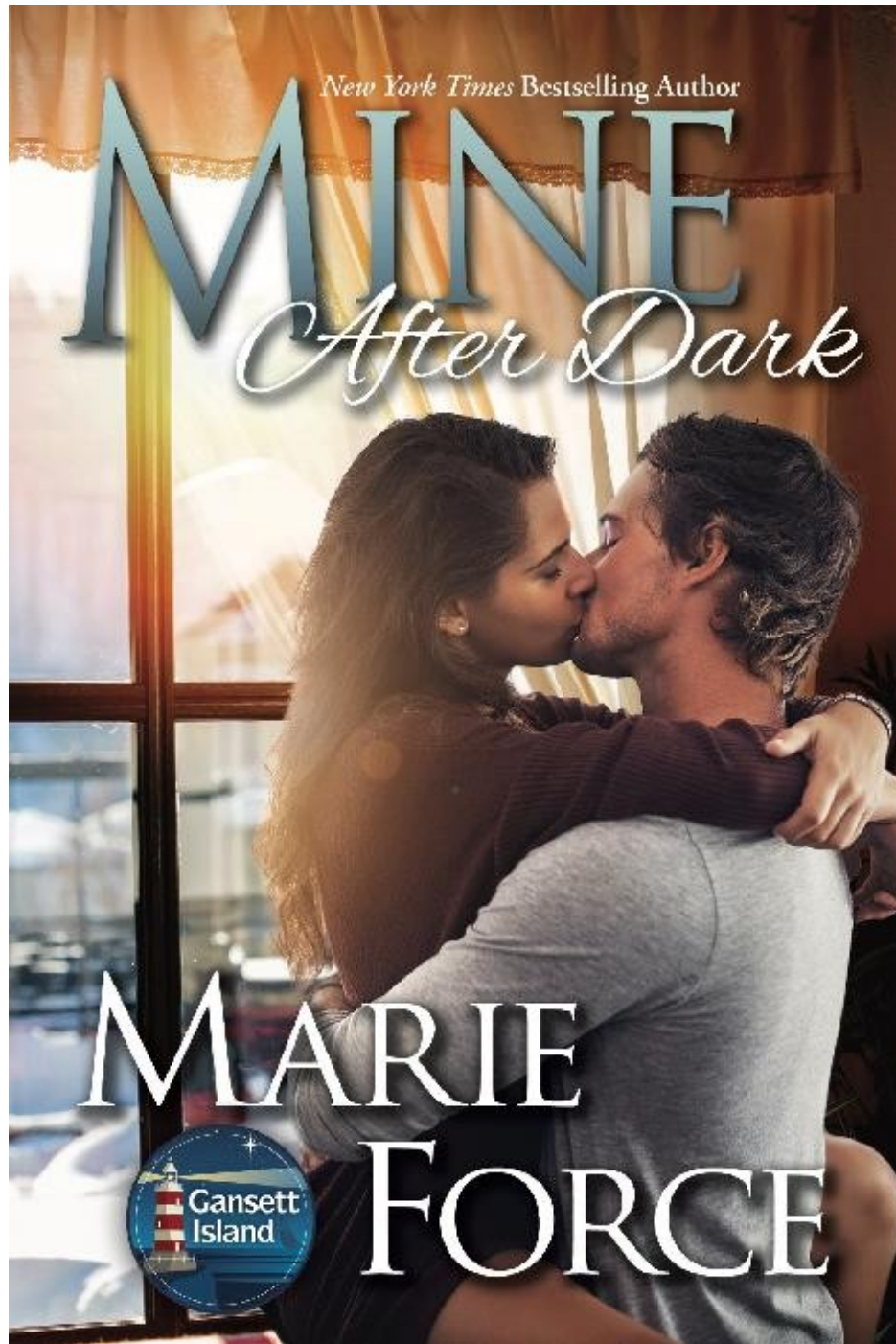
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.



KARANLIKTAN SONRA BENİM Kİ

GANSETT ADASI KİTAP SERİSİ, 19. KİTAP



MARIE FORCE

Karanlıktan Sonra
Maden Gansett Adası Serisi,
19. Kitap

Tarafından: Marie Force
HTJB, Inc. tarafından
yayınlanmıştır. Telif Hakkı
2018. HTJB, Inc.
Kapak Tasarımı: Kristina
Brinton E-kitap Düzeni: Holly
Sullivan E-kitap Formatlama
Perileri ISBN: 978-
1946136527

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Eğer siz

Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Teşekkür ederim

Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyuyorum. Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen marie@marieforce.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

MARIE FORCE ve GANSETT ISLAND tescilli ticari markalardır.
Birleşik Devletler Patent ve Ticari Marka Ofisi.

marieforce.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu haber bültenime abone olmaktır. Adresine git

marieforce.com adresini ziyaret edin ve ekranın üst kısmında adınızı ve e-postanızı isteyen kutuya abone olun. Eğer benden düzenli olarak haber alamıyorsanız, lütfen

Spam filtresi ve e-postanızı mesajlarımın size ulaşmasına izin verecek şekilde ayarlayın, böylece yeni bir kitabı, harika ödüller kazanma şansını veya bölgenizdeki olası bir görünümü asla kaçırmazsınız.

Kitaplar Gansett Adası Kutulu Seti,
4-6. Kitaplar Gansett Adası Kutulu
Seti, 7-9. Kitaplar

Gansett Adası Kutulu Seti, 10-12.
Kitaplar Gansett Adası Kutulu Seti, 1-
10.5. Kitaplar Gansett Adası Kutulu
Seti, 1-16. Kitaplar Kitap 1: Aşkın

Hizmetçisi

(Maddie & Mac)

Kitap 2: Aşk Aptalı

(Joe & Janey)

Kitap 3: Aşka Hazır

(Luke & Sydney)

Kitap 4: Aşka Düşmek

(Grant & Stephanie)

Kitap 5: Aşkı Ummak

(Evan & Grace)

Kitap 6: Aşk Mevsimi

(Owen & Laura)

Kitap 7: Aşka Özlem

(Blaine & Tiffany)

Kitap 8: Aşkı Beklerken

(Adam & Abby)

Kitap 9: Aşk Zamanı

(David & Daisy)

Kitap 10: Meant for Love

(Jenny & Alex)

Kitap 10.5: Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası (Jared & Lizzie)

Kitap 11: Karanlıktan Sonra Gansett

(Owen & Laura)

Kitap 12: Karanlıktan Sonra Öpücükler

(Shane & Katie)

Kitap 13: Karanlıktan Sonra Aşk

(Paul & Hope)

Kitap 14: Karanlıktan Sonra Kutlama

(Big Mac & Linda)

Kitap 15: Karanlıktan Sonra Arzu

(Slim & Erin)

Kitap 16: Karanlıktan Sonra Işık

(Mallory & Quinn)

Kitap 17: Victoria & Shannon (Bölüm 1)

Kitap 18: Kevin & Chelsea (Bölüm 2)

Bir Gansett Adası Noel Novellası Kitap

19: Karanlıktan Sonra Benim

(Riley & Nikki)

McCarthy Aile Ağacını buradan görüntüleyin.

Gansett Adası'nda Kim Kimdir listesini buradan görüntüleyebilirsiniz.

Gansett Adası haritasını görüntüleyin.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>	<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>	<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>	<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>	<u>Bölüm</u>
<u>10</u>	<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>	<u>Bölüm</u>
<u>13</u>	<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>	<u>Bölüm</u>
<u>16</u>	<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>	<u>Bölüm</u>
<u>19</u>	<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>	<u>Bölüm</u>
<u>22</u>	<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>	<u>Bölüm</u>
<u>25</u>	<u>Sonsöz</u>
<u>Yazar Hakkında</u>	

BÖLÜM 1



Riley McCarthy hidrolik çivi tabancasını kardeşi Finn'in tuttuğu alçıpan levhayla hizaladı ve ahşap çerçeveye çivilenmiş. Bam, bam, bam. Bir taraftan aşağı, üstten, diğer taraftan aşağı, alttan. Bu levha bitince, diğerine başladılar, konumlandırıyor ve tekrar başlamadan önce sabitleyordu. Gansett Adası'nın kıyıdaki yemek salonu McCarthy's Wayfarer'ın yeni evinin dışında Ocak rüzgârının uğultusunu dinlerken işin ezbere dayalı doğası Riley'nin asık suratlı ruh haline uyuyordu, etkinlik tesisi, sahil barı ve otel.

Tüm McCarthy ailesi bir araya gelerek, feribot iskelesinin bitişiğindeki birinci sınıf araziye işgal eden köhne tesisin satın alınmasını finanse etmişti. Kuzeni Mac'in

İnşaat şirketi tadilat işleriyle ilgileniyordu ve yaza hazır hale getirmek için sezon dışında kalan zamanlarının çoğunu kullanacaklardı. Riley ve Finn on beş ay önce kuzenleri Laura'nın düğünü için Gansett'e gelmişlerdi ve hâlâ oradaydılar, Mac için bir projede çalışıyorlardı. bir diğerinin içine yuvarlandı.

Kışın derin dondurucu soğukları herkesi
Son zamanlarda kış uykusu modunda olan Riley'nin
hayatının yönü, kariyeri, yaşam durumu, aşk hayatı -ya da
aşk hayatının olmaması- hakkında düşünmek için çok fazla
zamanı vardı.

anakaraya taşınması gerektiğini düşündü. Gansett Adası'nda
kardeşiyle, babalarının, amcalarının, kuzenlerinin ve
arkadaşlarının yanında yaşamaktan mutsuz olduğundan
değil. Mutsuz değildi ama biraz keyifsizdi.

Riley bir yıldan uzun bir süredir adadan memnundu.
Ancak son birkaç ayda onun için bir şeyler değişmişti ve
adanın ne zaman değiştiğine karar veremiyordu.
daha az çekici hale geldiğinde ya da her şeyi
sorgulamasına neden olan huzursuzluk başladığında.

"Riley," dedi Finn.

Riley yukarı baktı. "Ne
dedin?" "Beni dinliyor
musun?" "Özür dilerim. Ne
dedin sen?"

"Nerede olduğunuzu sordum ve cevap vermeyince
burada olmadığınızı doğruladınız."

"Ne? Ben buradayım."

"Belki öyle, ama kafan tamamen başka bir yerde, bu da
çivi tabancasını doğrulttuğunda beni sinirlendiriyor.
ellerimde. Neyin var senin böyle? Çoğu zaman kendinden
geçiyorsun ve hiç dışarı çıkmak, parti yapmak ya da
herhangi bir şey yapmak istemiyorsun."

"Hava buz gibi."

"Bu seni daha önce hiç durdurmadı." Finn başka bir
alçıpan levhayı kaldırdı ve Riley'nin onu yerine çivilemesini
bekledi.

Riley pek çok insandan kaçabilirdi. Onu herkesten iyi
taniyan ağabeyi bunlardan biri değildi. "Bilmiyorum.

neden dışarı çıkmak istemediğimi. Sadece istemiyorum." "Nedenini biliyorum," dedi Finn kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Çatıdaki kız Nikki yüzünden." Riley gözlerini uzun süre yaptığı şeyden ayırmadı. Neredeyse kendi eline bir çivi saplayacak kadar. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Senin bu korkun, veda etmeden gittiğinde başladı." "Ne korkusu? Veda etmeden gittiyse ne olmuş yani? Onu çok az tanıyordum."

"Ama ondan hoşlandın. Kabul et." Riley omuz silkti, çok daha fazla görüldüğünü umuyordu. hissettiğinden daha soğukkanlıydı. "Yeterince iyi birine benziyordu."

Finn kahkahalarla güldü ve Riley ciddiyetle çivi tabancasını kardeşinin kafasına doğrultmayı düşündü. Ama sadece bir saniyeliğine. Çoğu zaman, aynı zamanda en yakın arkadaşı olan kardeşini severdi. Bu o zamanlardan biri değildi.

Finn alaycı bir tavırla, "Yeterince iyi birine benziyordu," dedi. "Hikâyen bu mu ve buna sadık mı kalacaksın?"

Riley çivi tabancasını yere bıraktı ve uzaklaştı. "Riley!" Finn arkasından seslendi. "Hadi ama. Ben sadece Seninle uğraşıyorum. Ne oluyor be? Nereye gidiyorsun?"

"Selam Riley," diye seslendi Mac merdivenin tepesinden ona. "N'aber?"

Sahile açılan çift kapıdan geçerken durmadı ya da onlara cevap vermedi, hava yaklaşık on dereceydi ve rüzgar eksi iki yüz derece soğuktu.

görünüyordu. Rüzgar kumu mini kasırgalara dönüştürürken Dev dalgalar kıyıya vuruyordu. Dalgaların üzerinde uçan martılar, havanın herhangi bir canlının dışarıda olamayacağı kadar soğuk olduğu gerçeğinden habersiz görünüyordular.

Riley, yeni havalandırma sistemine rağmen hala sıcaktan bunalan binada çalışmak için giydiği ağır paltosunun fermuarını çekti.

HVAC sistemi tamamen kurulmuş ve neredeyse çalışır durumda. Kimse bu geniş alanı ısıtmak için para harcamak istemiyordu, bu yüzden de giyinip kuşanıyor ve günlerini kışları donarak geçiriyorlardı. Ceplerinden iş eldivenlerini çıkardı, giydi ve her zamanki yün şapkasını kulaklarının üzerine indirdi. İçeride Finn'i dinlemektense dışarıda olmayı tercih ederdi. Onu psikanalize tabi tutmak. Psikiyatrist olan babalarından bu saçmalıkları yeterince duymuşlar.

Riley sigara içmeyi diledi, böylece bu programsız molada kontrolsüzce titremekten başka yapacak bir şeyi olacaktı. Finn'in söylediği gerçek dışında ona yapacak ya da düşünecek bir şey verecek herhangi bir şey... Riley'nin, ağabeyi kafasına vurmadan önce düşünmesine bile izin vermediği bir gerçek.

Çok az tanıdığı birini nasıl özleyebilirdi?

Ve adanın en uzun süreli yaz sakinlerinden biri olan Bayan Hopper'ın torunu Nikki Stokes'u çok az tanıyordu. Nikki geçen sonbaharda tek yumurta ikizi kız kardeşi Jordan'la birlikte ailenin adadaki evinde kalmaya gelmişti. Bir reality TV yıldızı olan Jordan, bir dargın bir barışık olduğu kötü niyetli kocasının bir seks kaseti yayınlamasının ardından medyadan saklanıyordu.

belirgin bir şekilde yer aldı. Hopper'ın çatısı

Yağmur fırtınasında ev su sızdırıyordu. Mac onu tamir

etmesi için göndermişti. Nikki'yle birkaç kez konuşmuş.

Nikki ile olan sözde ilişkisi bu kadardı.

Bir gün işe gittiğinde kız kardeşlerin gitmiş olması onu üzmüş müydü? Elbette, ama bu aylar önceydi ve bunların onunla ne ilgisi vardı? İnternete öylesine bir göz atmıştı ama aniden gitmelerinden bu yana geçen aylar içinde Jordan'la ilgili herhangi bir haber görmemişti. Her neredeyse Nikki'nin kendine iyi baktığını umuyordu. ve tüm enerjisini sorunlu kız kardeşine ayırmıyor.

Bunun ötesinde, nerede olduğunun onun için ne önemi vardı ki?

Buz gibi rüzgâr yüzüne çarpıyor, sanki dikkatini çekmeye, Finn'in haklı olduğunu görmesini sağlamaya çalışıyordu. Kasvetli ve karamsar dönemi başlamıştı.

Nikki'nin aniden adayı terk ettiği saatlerde. Lanet olsun.

Riley, onu neden önemseydiğini ve kızın gidişinin neden onu aylardır süren kötü bir ruh haline soktuğunu düşünmeye zorlayan bu farkındalık olmadan da yapabilirdi. Diğer erkekleri bu tür karışıklıklardan uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı.

Kadınlar için kendilerini aptal yerine koyuyorlardı. Bir kadının onu bu şekilde etkilemesine izin vermek hiç de onun yapacağı bir şey değildi. Ve tam olarak nasıl, Sızdıran bir çatı hakkında yaptığı birkaç konuşma sırasında "ona ulaşmayı" başarmış mıydı? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Çift kapı açıldı ve kuzeni Shane dışarı çıktı, soğuk havaya karşı paltosunun fermuarını çekiyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Shane acımasız rüzgârın sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı.

"Mola veriyorum."

"Dünyanın en soğuk yeri olabilecek bir yerde mi?"

"Neden olmasın?"

"Riley, neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Sadece biraz ara vermek istedim. Buna izin var, değil mi?" "Öyle olduğunu biliyorsun, ama herkes senin kendinde olmadığını görebilir.

Son zamanlarda. Bir sorun varsa yardım edebiliriz ama ne olduğunu bilmiyorsak edemeyiz."

Tanrı aşkına, demek istedi Riley ama diyemedi.

Shane iyi bir adamdı ve yardım teklifi samimiydi.

Büyük kuzenleri ona ve Finn'e bakıyordu.

McCarthy'nin torunlarının en küçüğüydü ve çoğu zaman bunu komik buluyordu. Bugün, üzerinde durma ya da bebek gibi davranma havasında değildi.

"Her şey yolunda." Riley'nin ruh hali hakkında konuşmaya hiç niyeti yoktu ya da insanların onun Kendisi. Artık buna neyin -ya da kimin- neden olduğunu bildiğine göre, bunu aşmanın bir yolunu bulabilirdi. Kendini olumsuzluklara kaptıran biri değildi, kadınları da takıntı haline getirmezdi. Elbette kadınlardan hoşlanıyordu. Onlardan hoşlanıyordu. ama onu bunalıma sokan ya da hayattaki seçimlerini sorgulamasına neden olan hiç kimse olmamıştı.

Nikki'ye kadar.

Aman Tanrım. Kapa çeneni! Onunla iki kez karşılaştım!

Zihninde Finn'le tartışıyordu. Ama gerçekte tartıştığı kişi kendisiydi.

Kuzenleri sevdikleri kadınlar için tüm hayatlarını değiştirmişlerdi, bu onlar için harikaydı, ama bu onun havası değildi. En azından henüz. Henüz yirmi sekiz yaşındaydı ve yerleşik hayata geçmek, evcilleşmek ya da bağlılık ya da sorumluluk. Otuzlu yaşlar bunun içindi.

Ama Finn'in haklı olduğunu da inkâr edemezdi. Son zamanlarda sıkıcı biri haline gelmişti ve bu durum derhal değişecekti.

Shane'i içeriye kadar takip etti; dondurucu rüzgârın olmaması rahatlatıcıydı.

Eldivenlerini çıkarıp Finn'in yanına gitti. inşa etmekte oldukları duvara yaslandı, paltosunun fermuarını açarken kardeşinin bakışlarını üzerinde hissetti ve çivi tabancasını aldı.

"Bu gece dışarı çıkmak ister misin?" Riley bir sonraki alçıpan parçasını yerleştirirken sordu.

"Evet."

Şurada. Yolumuza geri dönelim.

Finn'le dışarıda bir gece geçirmek tam da ihtiyacı olan şeydi.

kendini düzeltti. Belki de son zamanlarda aklına gelen rahatsız edici düşünceleri aklından çıkarabilecek biriyle tanışabilirdi.

adadaki bekar kadınların sayısı yazınkinden daha fazla. Her neyse. Kardeşiyle dışarı çıkıp birkaç bira içmek ve gülmek yeterli olacaktı. Belki kuzenlerinden bazıları da onlara katılırdı. Onlar her zaman eğlenceli ve bol kahkahalı insanlardı.

Korkudan kurtulmak için tek ihtiyacı olan buydu.

Nikki, kız kardeşi Jordan'ın kıyafetlerini bir spor çantasına atmasını, yerden aldığı eşyaları çantaya tıktırmadan ya da atmadan önce koklamasını mutlak bir hayal kırıklığı içinde izledi. Kız kardeşi en son ne zaman çamaşır yıkamıştı? Çamaşırhaneniz varken bunun pek önemi yoktu.

Günde üç ya da dört kıyafet giyen biri bile olsa, bir insanın hayatı boyunca giyebileceğinden daha fazla kıyafet.

"Bu bir şaka, değil mi?" Nikki öfkeyle sordu tansiyonu yükseliyor.

"Şaka nedir?" Jordan her zamanki gibi umursamaz bir tavırla sordu. "Sen. Sana yaptıklarından sonra ona geri dönmek. Bu Şaka olmalı, çünkü kendine saygısı olan hiçbir kadın onun gibi bir adama bir şans daha vermez."

Jordan hafifçe kıpırdanma nezaketini gösterdi. "Özür diledi ve videoyu kaldırdı. Bunu beni geri istediği için yaptığını söyledi."

"Seni geri istediği için mi seks yaptığınız bir video yayınladı? Ve sen bu saçmalığa inanıyor musun?"

"Anlamıyorsun."

"Haklısın. Bilmiyorum."

"Onu seviyorum Nik. Onu her zaman sevdim. Bunu biliyorsun." Bu doğru olabilirdi ama Nikki'nin tek düşünebildiği

Jordan'ın geçen sonbaharda sevdiği adamla yaşadığı büyük yıkım

seks yaptıkları bir video yayınlamıştı - Jordan'ın var olduğunu bilmiyordu. Anlaşma bozucular dünyasında, adamı ne kadar "severse sevsin" bu onun listesinin başında yer alırdı. Onun rızası olmadan böylesine özel bir anı kaydetmiş olması bile Nikki'nin sonsuza dek ayrılmak istemesi için yeterliydi.

Ancak Jordan'ın, sadece ilk adıyla bilinen rapçi Zane söz konusu olduğunda bir zayıf noktası ve bir de kör noktası vardı.

Jordan onunla beş yıl önce tanıştığından beri ilişki sağlıklı, zehirli bir karmaşaydı ve Nikki'nin canına tak etmişti.

Cesaretini topladı ve kendisine tıpatıp benzeyen ama ondan olabildiğince farklı olan kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. "İstifa ediyorum."

"Dramatik olma Nik. Bırakmıyorsun."

"Dramatik davranmıyorum ve istifa ediyorum. Bana asistanınız olarak çalışma fırsatı verdiğiniz için minnettarım, ancak başka ilgi alanlarımın peşinden gideceğim. Zaten kendi hayatlarımızı yaşamaya başlamamızın tam zamanı."

"Zane konusunda kızgınsın. Anlıyorum. Bana öyle olacağını söylemişti."

Bu Nikki'yi çileden çıkarmıştı. O ve kayınbiraderi çoğu zaman medeni bir şekilde bir arada yaşamışlardı. Ancak o videoyu yayınladıktan sonra -geçici olarak öyle görünüyordu-

Nikki için ölmüştü. Keşke Jordan için de ölmüş olsaydı ama ne yazık ki öyle bir şansı yoktu. Deliliğin tanımını aynı şeyi tekrar tekrar yapmaktı.

farklı sonuçlar bekliyordu. Kız kardeşi tamamen Ona geri dönmek için deliriyordu ama bunu ona kimse söyleyemezdi, ona herkesten daha yakın olan ikiz kardeşi bile.

Zaten öyleydi, ta ki Zane ortaya çıkıp kız kardeşlerin her zaman paylaştıkları uyumlu bağ da dahil olmak üzere pek çok şeyi mahvedene kadar. Kaotik bir yetiştirilme sürecinde

boşanmış ebeveynler arasında mekik dokumuştı.

Jordan, Zane'le tanışana ve mümkün olan her şekilde dibe vurana kadar yıllarca onlar için kavga etmişler, nadiren anlaşmazlık yaşamışlardı.

Nikki, Jordan'a hiç sadık kalmadığına dair bahse girebilirdi ama bu söylentiler ya da her zaman var olan cinsel yolla bulaşan hastalık tehdidi bile kız kardeşi için

önemli görünmüyordu. Videodan sonra
ilk ortaya çıktığında, Nikki rahatlamış hissetmişti - tam da

Kız kardeşi tamamen yıkılmışken rahatladığı için suçluydu. Videonun sonunda felaketle sonuçlanan evliliklerini bitirecek bir anlaşma kırıcı olmasını ummuştu.

Geçen sonbaharda büyükannelerinin Gansett Adası'ndaki evinde geçirdikleri haftalar boyunca Nikki Jordan'ın bunu sonsuza dek bitireceğini umuyordu. Ama sonra Jordan aniden Los Angeles'a, evine dönmek istedi. Sonra günlerce ortadan kaybolmaya başladı. Nikki, Zane'in konser programını kontrol etti, şehirde olduğunu öğrendi ve iki ile ikiyi bir araya getirerek deliliğe eşitledi.

Kendini delilik treninden indirmenin zamanı gelmişti. Jordan henüz o noktaya gelmemiş olsa bile, onun için artık yeterdi. Eninde sonunda oraya varacaktı. Nikki bundan emindi ama bekleyip bu boktan şovu kenardan izleyecek değildi. Ona bir ömür yetecek ve erkeklere ve evliliğe sonsuza dek tövbe ettirecek kadar çok şey görmüştü.

"Tatile ık," dedi Jordan. "İzin almak için çok geç kaldın ve seni istediğin yere gönderirim. Zane beni Houston'a şovu için bıraktıktan sonra jeti senin için hazır hale getirecek. Sadece söylemen yeterli."

Nikki, Zane'in bunu yapmasındaki ironiye gülmek istedi. ondan olabildiğince uzaklaşması mümkündü. Bu ikisini de mutlu ederdi. Ondan, onun kendisinden hoşlandığından daha fazla hoşlanmıyordu.

Jordan'ın yaptığı gibi onun saçmalıklarına inanmıyordu.

"Sorun değil." Zane, herhangi bir şey için borçlu olmak isteyeceği dünyadaki son kişiydi. "Buradaki eşyalarımı toplar toplamaz kendi dzenlemelerimi yapacağım ve depoya götürün."

Jordan koklamayı ve toparlanmayı bıraktı. "Sen ciddisin."

"Çok ciddiym," dedi Nikki, bıkkınlıktan altı adım ötede. Bu konuşma komik olacak kadar tipikti - Jordan, Nikki'nin söylediği her kelimeyi dinliyordu ve sonra Nikki'nin ona dört kez söylediği bir şeyi nihayet duyduğunda şaşırılmış gibi davrandı. Ama bu değildi. artık komik değil. En azından onun için. "Zamanı geldi J," dedi nazikçe. "Yirmi yedi yaşındayız ve hâlâ birbirimize bağlıyız."

"Ne olmuş yani? Kardashianlar bizden daha yaşlı ve her gün her dakika beraberler. Kimse bunun garip olduğunu düşünmüyor."

Jordan'ın tüm reality TV yıldızlarına örnek gösterdiği Kardashian ailesi hakkında bir kelime daha duymak zorunda kalırsa Nikki kendini kaybedecekti. "Herkes onların tuhaf olduğunu düşünüyor. Herkes Sen hariç, yani."

"Ve onların her hareketini takip eden yirmi milyon insan," dedi Jordan küçümseyerek. Jordan'ın hayattaki hedeflerinden biri Kim kadar çok Twitter takipçisine sahip olmaktı. Seks kaseti bu sayıyı on milyona çıkardığında üç milyon takipçiyle yoluna devam ediyordu. Jordan'ın Zane, Kim'in bir zamanlar seks kasetiyle ulusal sahnede patladığı gibi, onu daha da ünlü yaptığı için övgü aldı.

Nikki kız kardeşinin çarpık zihniyle ya da Zane'le birlikte yaşadıkları ve çalıştıkları çarpık dünyayla başa çıkamazdı. Ancak Nikki, son üç yıldır ikisine de ev sahipliği yapan Jordan'ın Bel Air'deki malikânesini özleyecekti. Nikki'nin dairesi Jordan'dan tamamen ayrıydı ve

Zane evin bir parçası ama o adamla aynı çatı altında bir gün daha yaşayamazdı.

Hayır, altında olmak istediği tek çatı Riley McCarthy'nin büyükannelerinin Gansett Adası'ndaki evine koyduğu yeni çatıydı. Yine de, Gansett'in düşüncesi

Ocak ayı onu duraksatmıştı. Kışın oraya hiç gitmemişti ama en azından çatının sağlam olduğunu biliyordu. Riley sözünün eri bir adamdı. Nikki onu çok kısa bir süredir tanıyordu ama

O kadarını biliyordu ve çatı da onun kadar sağlam olacaktı.

Belki de o sağlam çatının altında, kız kardeşinin hayatı olan bitmek bilmeyen felaketlerden uzakta geçireceği birkaç hafta

Nikki, Jordan Stokes'un tek yumurta ikizi ve sadık asistanı olmanın ötesinde kim olduğunu anlayacak alana ve bakış açısına sahipti. Kendi hayatına ve kimliğine ihtiyacı vardı. Umarım her şeyden biraz uzaklaşmak, dünyada en sevdiği yerde biraz zaman geçirmek, bu hayatın ne olduğunu anlamasına yardımcı olur gerektirebilir.

BÖLÜM 2



Yazın Gansett ile kışın Gansett arasındaki ilk büyük fark feribot yolculuğuydu. Vay anasını, Feribot birbiri ardına dev dalgaları aşarken Nikki düşündü. Hayatında hiç deniz tutmamıştı, ama bu yolculuk bu rekoru test ediyordu, özellikle de insanların gizlice etrafına kusuyordu.

Havaya, temiz havaya ihtiyacı vardı ve şu anda buna ihtiyacı vardı. Yolculuk için aldığı ağır paltosunun fermuarını çekti, şapkasını ve eldivenlerini giydikten sonra soğuk hava. Gökyüzü gri ve fırtınalıydı, denizler çalkalanıyordu ve feribot çalkantılı okyanusla birlikte yükselip alçalırken ada yoğun bir sisle örtülmüştü.

İşte macera böyle bir şey, diye düşündü Nikki, bir türlü hayattan kopamayan kız kardeşinden bağımsızlığını ilan ettikten sonra neredeyse neşeyle dramayı sona erdiriyordu. Küpeştede duran Nikki, ayakta kalabilmek için kendini sıkıca tuttu. Fiziksel benzerliklerine rağmen -anneleri bile zaman zaman onları karıştırırdı- Nikki ve Jordan her zaman birbirlerinin zıt kutupları olmuşlardı.

Zıt kutuplar. Nikki genellikle evde kalmaktan memnunken

Jordan iyi bir kitapla dışarıda olmak, görmek ve görölmek istiyordu. Nikki yürüyüşe çıkmak istediğinde, Jordan alışverişe gitmek istiyordu. Nikki her şeyi yerken, Jordan vejetaryen, yarı zamanlı vegan ve ortaya çıkan her moda diyeti uyguluyordu.

Jordan'ın asistanı olmak Nikki'yi çok yormuştu. Kız kardeşi olmak da neredeyse onun kadar yorucu bir iş haline gelmişti. Ayrı kalmak ikisine de iyi gelecekti. Birbirlerinden ayrı kimlikler oluşturmaya başlamaları için çok geç kalmışlardı. Jordan Zane'le evlendikten sonra bile kız kardeşiyle kocasından daha fazla zaman geçirmişti. Belki de evliliklerinin bu kadar zehirli olmasının bir nedeni de buydu. Eğer bu işi yürüteceklerse, onun aradan çekilmesine ihtiyaçları vardı ve Zane ile Jordan'ın ucube gösterisinden çok ama çok uzakta olmaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

Ondan ve onunla birlikte gelen delilikten kaçmak için üç bin mil yol kat etmişken neden kız kardeşini düşünüyordu ki? Yine de, düşünmek

Jordan ilk olarak son üç yıldır asistanlığını yaptıktan sonra onun içine işlemişti. Bu süre içinde Jordan bir flört programındaki yarışmacıdan büyük bir reality TV yıldızına, müziğin en büyük yıldızlarından birinin eşine ve seks kaseti kraliçesine dönüştü.

Nikki'nin görevi Jordan olmanın getirdiği sayısız ayrıntıyla ilgilenmekti.

Nikki'nin düşüncelerini yeniden başlatmak için şeytan çıkarma ayinine ihtiyacı var.

ve odağı kız kardeşinden uzaklaştırarak kendi hayatını çözmeye çalışıyordu. Pek bir şey yaşamamıştı.

Jordan için çalışmaya başladığından beri kendine ait bir hayatı vardı.

En son ne zaman sadece kendisi için bir şey yapmıştı?

Dün, diye düşündü, kız kardeşiyle hiçbir ilgisi olmayan bir yolculuk için uçağa nasıl bindiğini hatırladı. Ondan önce, Nikki dürüst olmak gerekirse en son ne zaman Jordan'la ilgili olmayan hiçbir şey yapmamıştı. Geçen sonbaharda bu yolculuğa çıktığında, Zane'in yayınladığı kasetten sonra Jordan'la birlikte ve Jordan için yapmıştı. hemen viral oldu.

Jordan kimsenin onu bulamayacağı bir yerde olmak istemişti. Nikki'nin aklına hemen, büyürken yazları anneleri ve büyükanneleriyle birlikte geçirdikleri, büyükannelerinin Gansett'teki evi gelmişti. O yazlar hayatlarının en güzel zamanlarıydı ve Jordan Nikki'nin Gansett'te kimsenin onu aramayı düşünmeyeceği bir yerde saklanma planını hemen kabul etti.

Orada olmak çok onarıcıydı, en azından Nikki için öyleydi, ama Jordan iki hafta sonra huzursuz olmaya başlamıştı ve eve gitmek istemişti. Nikki kız kardeşinin kocasıyla konuştuğundan şüphelenmiş ve bu yüzden aceleyle oradan ayrılmıştı. Bunu keşfetmek fazla çaba gerektirmemişti.

İşler tam da ilginçleşmeye başlamışken Gansett'ten ayrılımlarının sebebi Zane'di. Tabii yeni bir çatıya ilginç denebilirse.

Çatıyı kuran adam son derece ilginç biriydi. Ve nazik. Ve yakışıklı. Ve inanılmaz derecede seksiydi. Onunla konuşmak hoşuna gitmişti. Yatak odasının tavanına zarar veren sızıntıyı çabucak tamir etmişti. İşleri halleden, sorumluluk sahibi bir adamdı. Kendisi de sorumluluk sahibi biri olan Nikki başkalarındaki bu niteliğe saygı duydu.

Adadan ayrıldığından beri geçen aylar boyunca onu sık sık düşünmüştü. Jordan ayrılmak için çok acele ettiğinden, Nikki onunla konuşmaya fırsat bulamamıştı.

Riley'ye veda etti. Muhtemelen onu bu kadar sık düşünmesinin nedeni de buydu. Onu bırakıp gittiği için kendini kötü hissetmişti.

Eve yeni bir çatı yaptırırken.

İşi bitirmek için ona ihtiyacı yok gibiydi ama düzgün bir veda etmeden ayrılmayı doğru bulmamıştı. Umarım oradayken adada onunla karşılaşmıştı. Tabii hâlâ oradaysa. Bildiği tek şey, onun bir yaz işini bitirmiş ve her neredeyse, normal hayatına geri dönmüş olabileceğiydi. Keşke Ona adada yıl boyunca mı yoksa sadece sezonda mı yaşadığını sormayı düşünmüştü.

Keşke ona pek çok şey sormayı akıl etseydim diye düşündü. Kız arkadaşı olup olmadığı gibi.

Nikki sert esintiye doğru güldü. Kendisi gibi görünen tatlı, hoş bir adamın muhtemelen bütün kız arkadaşları vardı. Eğer Kendini onun muhtemelen bir oyuncu olduğuna inandırırrsa, onu tanıma fırsatını kaçırdığı için kendini daha iyi hissedebilirdi. onu daha iyi.

Feribot büyük bir dalganın tepesine çıktı, tepede sallanmaya başladı ve sonra mide bulandırıcı bir kaymayla çukura daldı. Nikki'nin küpeşteye tutunması düşmesini engelleyen tek şeydi.

Sol tarafından gelen bir bağırıyla başını kaldırıp kendisine doğru koşan yakışıklı, sert görünümlü bir adama baktı. Örgü bir şapka ve üzerinde CREW yazan bir ceket giymişti.

Gansett Adası Feribot Şirketi.

"İçeride olmanız gerekiyor hanımefendi," diye bağırdı rüzgâra karşı. "Burası güvenli değil."

Adamın sesinde hoş bir İrlandalı tınısı olduğunu fark etti. "İçeride insanlar hastalanıyor. Ben burada daha iyiyim."

"Aşırıya kaçarsan olmaz," dedi. "Korkarım ısrar etmek zorundayım." Kapıya doğru işaret etti ve Nikki her yere yayılan kustumuk kokusunun içine adım attı.

Adam onu içeri kadar takip etti.

"Ne dediğimi anlıyor musun? Burada hasta olurum. Dışarıda değil."

"Benimle gel." Onu köprüye çıkan bir merdivene götürdü; kapı temiz hava girmesi için açık bırakılmıştı. "Oturun." Kapının yanındaki bir koltuğu işaret etti. dümende duran adam.

"Burası oldukça çirkin, Seamus," dedi kaptan. "Bence bu koşudan sonra bir gün ara vermeliyiz."

"Evet, aklımı okudun. Arayacağım." Arama yapmak için cep telefonunu kullandı. "Ben Seamus. Günün geri kalanı için hizmeti askıya alıyoruz." Bir dakika boyunca dinledi.

"Onlara üzgün olduğumuzu söyle. Yarın tekrar gelmeleri gerekecek.

Zaten yakıt kamyonları için çok sert." Biraz daha dinledikten sonra, "Sabah onlara haber verimiz. O zaman konuşuruz." Telefonu kapattı ve ona baktı. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet," dedi Nikki. "Teşekkür ederim."

"Sen şu... televizyondaki kız mısın?" diye sordu diğer adam. "Jordan Stokes?"

"Hayır, ben onun ikiz kardeşiyim." "Çok seksi."

Nikki tek yumurta ikiziyle ilgili bu tür yorumlara nasıl karşılık vereceğinden hiçbir zaman emin olamadı. Görünüşe göre Jordan seksiydi ama Nikki değildi. Tabii Nikki kendi seks kasetinde hiç rol almamıştı, o da var. "Sen öyle diyorsan,"

sırıtan feribot kaptanına. "Ah, evet, ve o kaset... Vay canına."

"Kapa çeneni ve tekneyi sür." Seamus dikkatini Nikki'ye vermeden önce genç adama kaşlarını çattı. "Bunun için üzgünüm aşkım. Bazı insanlar düşünmeden konuşur."

"Özür dilerim," dedi genç adam.

"Sorun yok," dedi Nikki, Güney Limanı'ndaki dalgakıranın görüldüğünü görünce rahatlamıştı. Hayatı boyunca, limanın girişini oluşturan kaya yığınının onun için evi temsil ediyordu. Sadece yazları için gelmiş olsalar da, Nikki kendini hiçbir yerde büyükannesinin Gansett Adası'ndaki evinde olduğu kadar evinde hissetmemişti.

Kızların okul yıllarını babalarıyla, tatilleri ve yazları ise akıl sağlığı ve bağımlılık sorunları nedeniyle kaotik bir çocukluk geçiren anneleriyle geçirmelerine neden olan velayet savaşı sayesinde göçebe bir yetiştirilme süreci geçirmişlerdi.

Nikki bir ömür boyu yetecek kadar kaos içinde büyümüştü. Kendisi yetiştirilme tarzlarını belirleyen dramdan kaçarken Jordan'ın benimsemiş görünüyordu. Adanın huzurlu havası Nikki'nin yeniden toparlanmak ve bir sonraki hamlesini belirlemek için tam da ihtiyacı olan şeydi. Jordan'ın annelerinin sorunlu ayak izlerini takip ediyor gibi görünmesi onu endişelendiriyordu. Her ne kadar Nikki kız kardeşi için endişeleniyordu, ancak hayatını yaşayamıyordu

ya da onu yıkıcı kararlar almaktan alıkoyacaktı. Önümüzdeki kısa süre boyunca sadece kendine ve kendi hayatına odaklanacaktı.

Jordan, Nikki'nin onun için çalıştığı yıllarda son derece cömert davranmıştı ve uzunca bir süre rahatça yaşamasına yetecek kadar parası vardı.

Büyükannesi ona, orada olmak istediği sürece kendini evinde gibi hissetmesini söylemişti. İhtiyacı olan şeyleri stoklamak için markete giderdi ve

Sonra da önümüzdeki birkaç hafta boyunca e-okuyucusuyla kış uykusuna yatacaktı. Drama dolu son birkaç aydan sonra ihtiyacı olan şey sakinleşmekti.

Genç kaptan köprüüstünden ayrılıp kış taraftaki kumandaları kullanarak devasa feribotu ustalıkla döndürdü ve iskeleye yanaştırdı. Nikki bunu ne kadar kolay yaptıklarına hayran kalmaktan asla vazgeçmedi.

Elini Seamus'a uzattı. "Burada oturmama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Elinin tersini öptüğünde onu şaşırttı ve büyüledi. "Benim için zevkti. Umarım burada kalmaktan keyif alırsınız. adaya."

Adamın sol elinde parlak bir altın alyans olduğunu fark etti. Çok kötü olmuş. Yoksa bir içki içmek isteyip istemediğini sorabilirdi. Adam kendi iyiliği için fazla yakışıklı ve çekiciydi. "Eminim isterim. Burası dünyada en sevdiğim yer."

"Evet, benimki de. Umarım sizi kasabada görürüm."

"Umarım öyledir. Kendine iyi bak." Bir günlüğüne kiraladığı siyah cipe binmek için iki kat metal merdivenden indi.

ay. Her zamanki gibi, yanaştıktan sonra yaklaşık on dakika sürdü.

Feribotun ön tarafındaki arabalar tekneden inmeye başlamadan önce. Genelde feribot iskelesi insanların, bisikletlerin, bebek arabalarının, arabaların, forkliftlerin ve çılgınca faaliyetlerin olduğu bir tımarhaneydi. Bugün ise hayalet bir kasabaya girmişti.

Yaz Gansett'i ile kış Gansett'i arasındaki fark Gansett... gece ve gündüzdü. Adaya gelme planını yaptığından beri ilk kez, kış boyunca burada yalnız kalacağı konusunda en ufak bir endişe duyuyordu. Büyükannesine adaya geldiğinde kontrol edeceğine söz vermişti. Gran'in kabloyu açması karşılığında günlük internet hizmeti. Bir kızın onsuz yapmaması gereken bazı şeyler vardı. HGTV, Netflix ve Instagram, ıssız olan ada marketinden almak için durduğu yiyeceklerle birlikte sahip olunması gerekenler listesinin başında yer alıyordu. Bu Nikki içeri girdiğinde kasada çalışan kadın ayaklarını kasaya uzatmış kitap okuyordu.

"Hey," dedi. "Yirmi dakika içinde kapatıyoruz."

"Çabuk olacağım." Mağazanın içinde hızla ilerledi, Adada bulduğunda her zaman şaşırdığı soya sütü, granola, yoğurt, salata malzemeleri, şarküteri hindisi, tavuk göğsü ve Fritos gibi temel ihtiyaçları sepetine koyuyordu. M&M'ler ve kasada kaptığı magazin dergileri gibi bunlar da bir ihtiyaç olarak sayılıyordu.

Bu bir tatil, dedi kendi kendine, bu yüzden biraz okuma malzemesine ihtiyaç vardı. "Bir saniye bekle," dedi, Ciltsiz kitapların bulunduğu rafa doğru ilerledi. Birkaç aşk romanı ve film haline getirilmekte olan bir gerilim kitabı aldı ve siparişine ekledi. Gariptir ki, Gansett'teyken bazen kitapçıları tercih edermiş.

Netflix, kitaplar ve Fritos. Mutlu olmak için başka neye ihtiyacı vardı? Yanından hiç ayırmadığı fotoğraf makinesi. On üç yaşındayken Noel'de babasından ilk otuz beş milimetrelik fotoğraf makinesini aldıktan sonra Nikki bağlanmıştı. Fotoğraf çekmek için hiçbir zaman Gansett'te hissettiği kadar ilham almamıştı; burada engebeli manzara ve Okyanus manzarası keşfedilecek sonsuz bir tablo sunuyordu.

Birdenbire yeniden heyecanlandı. Yarın dışarı çıkacak, birkaç fotoğraf çekecek ve sevdiği şeyleri yapmaya geri dönecekti. Jordan'ın yangınlarını söndürmekle meşgulken kendine ayıracak çok az zamanı olmuştu. Şimdi zamandan başka bir şeyi yoktu ve büyükannesinin okyanus kıyısındaki konforlu evi Eastward Look'a doğru ilerlerken, Nikki tamamen yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu.

İşten sonra Riley duş aldı, tıraş oldu ve flanel gömlek ve iyi bir kot pantolon, bu şekilde sınıflandırılır çünkü işe giderken hiç giymemişti. Hatta azıcık kolonya bile sürmüştü. İnsanın ne zaman özel biriyle karşılaşacağı belli olmazdı. Hazırlıklı olmak en iyisiydi.

"Hazırlanman bitti mi, güzel çocuk?" Finn ona seslendi. "Hadi gidelim artık!"

Riley kardeşini, "Duş almak süslenmek sayılmaz," diye bilgilendirdi. "Ve yarın bu evi temizleyeceğiz."

"Kapa çenen, baba."

"Cidden, Finn, iğrenç. Babam iki ay önce taşındığından beri bir kez bile temizlik yapmadık."

"Sen temizleyebilirsin. Ben bütün gün uyumayı planlıyorum."

"Bana yardım ediyorsun." Riley oturma odasındaki kirli giysi yığınının üzerinden geçti. "Dağınıklığın çoğu senin."

"Hayat temizlik yapmak için çok kısa."

"Eğer o banyoyu temizlemezsen hayatın kısılacak, çünkü seni öldürürüm ve senden kalanları arka bahçeye gömerim. Anladın mı beni?"

"Her neyse. Artık içebilir miyiz?"

"Ciddiyim, Finn! Burası iğrenç ve beni korkutuyor."

"Tamam. Yarın temizlik yaparız ama bu gece içeriz. Olur mu?"

Riley kendisinden bir yaş küçük olan kardeşine gözlerini devirdi ve onu iterek fen deneyleriyle dolu buzdolabından bir şişe su aldı. Babaları, üçünün babaları gelene kadar yaşadıkları evin halini görse aklını kaçırdı. nişanlısı Chelsea'nin yanına taşındı.

İkisi bir bebek sahibi olmaya çalışıyorlardı. Bu da oğullarının, üç yatak odalı küçük evde birlikte yaşadıkları bir yıl boyunca onu çok daha az gördükleri anlamına geliyordu. Babaları zamanında ev tertemizdi ama o gittikten sonra işler hızla kötüye gitmişti.

Finn onları kasabaya götürürken Riley yarın akşamdan kalma olmasını engelleyecek suyu kana kana içti. "Başka kim gidiyor?"

"Mac'e söyledim ve o da ilgilendi. Maddie'nin dışarı çıkmasının bir sakıncası olup olmadığına bakacağını ve diğerlerine de söyleyeceğini söyledi. Sanırım göreceğiz."

Riley, "Bir eşe sahip olmak bir anneye sahip olmaya çok benziyor," dedi.

"Sadece düzenli seksle."

Riley içtiği suda boğuldu. Çenesindeki suyu silerek, "Kapa çeneni," diye mırıldandı. "Aman Tanrım, iğrençsin."

Finn kahkahalarla uludu.

"Aklıma o görüntüleri getirme."

"Annemden bahsetmişken..."

Riley inledi. "Dur!"

"Cidden, son zamanlarda onunla konuştun mu?" "Birkaç haftadır konuşmadım. Ya sen?"

"Nada. Ziyarete geldiğinden beri gözle görülür bir şekilde ortalıkta yok. Sanırım babamın Chelsea konusunda bu kadar ciddi olması onu gerçekten üzdü ve şaşırttı."

"Neden bunlardan biri olsun ki? Babamı terk eden o. Ve babam iyi bir adam. Babamın iyi biri olacağını mı düşündü? hayatının geri kalanında yalnız mı kalacak?"

"Kim bilir ne düşünüyordu?" Bir süre durakladıktan sonra Finn, "Sence pişmanlık duyuyor mudur?" diye sordu.

"Elbette biliyor. Buradayken bu çok belliydi. Babam onu susturmakta haklıydı.

her şeyi yeniden anlatmak. Artık ne önemi var ki?"

"Ona hâlâ çok kızgınmışsın gibi konuşuyorsun."

Öyle miydi? Bunu pek düşünmemişti ama yine de annesi ya da otuz yıllık evliliğini nasıl bitirdiği hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyordu.

"Öyle misin?" Finn ona bakarak sordu. "Ona kızgın mısın?"

"Bilmiyorum. Belki biraz. Ben sadece onun çok baktandı. Ayrılmak istiyorsan boşan, ama genç bir adamla kaçmak ve otuz yıllık kocanı küçük düşürmek, kim iyi bir adam? Bu biraz..."

"İğrenç mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra. Hâlâ Westport'ta yaşamadığımız için çok mutluyum, orada tüm kasaba onun ne yaptığını biliyor. I hala orada olduğuna inanamıyorum."

"Herkes bunu biliyorken orada olmak iğrenç olurdu."

"Kesinlikle." Riley, annesi babasını terk ettiğinden beri sosyal medyadan uzak durmuştu. Evdeki insanların onun hakkında ne söylediklerini bilmek gibi bir arzusu yoktu. Aile.

"Neden bu saçmalıktan bahsediyoruz ki?" Finn, Beachcomber'ın arkasındaki otoparka doğru sola dönerken sordu.

"Çünkü annenle düzenli seks yapmak hakkında konuşmak istiyordun."

"Kapa çeneni," dedi Finn gülerek. "Ben öyle bir şey demedim."

Yaz aylarında dolu olan otoparkta biri Chelsea'ye, diğeri de babaları Kevin'e ait olmak üzere yaklaşık beş araba vardı.

Riley, "Görünüşe göre yaşlı adam evinde," dedi.

"Chelsea çalışırken her zamanki gibi. Gidip bakalım onun peşinde."

Riley, Finn'in peşinden Gansett'in şehir merkezine demir atan ikonik beyaz otelin arka merdivenlerinden yukarı doğru koşarken sudan esen rüzgâr yüzüne çarptı. oteller, restoranlar ve mağazalardan oluşan bir "şehir merkezi". Chelsea bara bakarken babalarının diğer iki adamla birlikte oturduğu bara girdiler.

"Hey!" Onları görünce Kevin McCarthy'nin yakışıklı yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. Onlara olan bariz hayranlığı küçükken oğullarını utandırırdı. Artık bunu beklmeleri gerektiğini biliyorlardı ve onun tereddütsüz bağlılık. "Benim çocuklarım. Riley, Finn, Shannon O'Grady'yi tanıyorsunuz ve Niall'la tanıştığınızı sanmıyorum.

Fitzgerald. Bu iki adam neredeyse beni İrlanda'ya gitmeye ikna edeceklerdi."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Riley Niall ile el sıkışırken Finn de onu takip etti. "Seni tekrar görmek de güzel, Shannon."

"Aynı şekilde," dedi Shannon.

"Bu gece ne yapıyorsunuz?" Kevin sordu.

"Senin gibi bira ve yemek," dedi Finn. "Bu sırayla."

Shannon ve Niall onlara yer açmak için ilerlerken Kevin, "Bize katılın," dedi.

"Selam çocuklar," dedi Chelsea, onları selamlamak için yanlarına geldiğinde gülümseyerek. "Sizi gördüğüme sevindim. Size her zamankinden getireyim mi?"

"Bana uyar," dedi Finn, Kevin'in diğer tarafındaki bara doğru eğilerek.

"Ben de," dedi Riley. "Teşekkürler Chelsea." Riley babasının aşık olduğu kadından hoşlanıyordu ama bazen onu annelerinden başka biriyle görmek hâlâ garip geliyordu. Geçen yıl boyunca Finn'le birlikte çoğunlukla ikisine alışmışlardı.

Chelsea, Finn'in önüne bir şişe Bud, Riley'nin önüne de bir Amstel Light koydu.

"Bu şey bira sayılır mı?" Finn her zaman yaptığı gibi sordu.

Riley her zaman yaptığı gibi onu görmezden geldi ve şişesinden sağlıklı bir içecek aldı.

"Yemek yiyor musunuz?" Chelsea sordu.

"Evet, hanımefendi," dedi Finn. "Bir kase çorba ve yanında çizburger alayım lütfen."

"Ben de aynısından alacağım, ama benimki olsun-"

"Sade," dedi Kevin, Chelsea ve Finn birlikte.

"Bir hamburger, tıkaçsız, hemen geliyor," dedi Chelsea, herkesin yemeklerinin üzerine koyduğu iğrenç pisliği tanımlamak için en sevdiği kelimeyi kullanarak.

Riley yüzünü onlara çevirdi. Dava et beni, diye düşündü.
I

Hamburgerimin içine pislik doldurulmasından hoşlanmıyorum. "Bu kelimenin ticari markası var."

Kevin omzuyla Riley'yi dürterek, "Sadece seninle dalga geçiyoruz," dedi. "Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Riley birasına odaklandı, evde ya da dışarıda olmasının fark etmediğini fark etmenin üzüntüsünü yaşıyordu. Hâlâ kendini Boktan.

Babaları, Shannon ve Niall ile birlikte yemek yerken ve onları ziyaret ederken de bu duygu aklından çıkmadı. Shannon'ın kuzeni Seamus, Mac, Shane ve Adam da onlara katıldı.

hafta ortasında doğaçlama bir erkek gecesi için heyecanlı görünüyordu. Müzisyen kuzenleri Evan eşi Grace ile bu kış Avrupa'da tura çıkacak ve Grant Los Angeles'ta, eşi Stephanie'nin hayatını konu alan film üzerinde çalışıyordu.

Mac Riley'nin omuzlarını sıktı. "Nasıl gidiyor?" "İyi, ya sen?"

"Mükemmel. Eşim ve çocuklarımla akşam yemeği yedim ve çocuklarımla bira içmek için hamamdan izin aldım.

Hayat

iyi."

Riley, hapisten kurtulma kartının Mac'i mutlu etmek için tek gereken buydu. Bunu söylemesi için ne gerekiyordu? Riley bilmiyordu. Belki de bunu anlamasının zamanı gelmişti. dışarı. Son zamanlarda hissettiği amaçsızlık onu yıpratmaya başlamıştı.

Bar tanıdığı daha fazla insanla doldu - amcaları Big Mac ve Frank ile Big Mac'in en iyi arkadaşı Ned Saunders. Alex ve Paul Martinez birlikte geldiler, Joe Cantrell ve Luke Harris takip ediyor.

"Kahretsin," dedi Chelsea gülümseyerek. "Ben de buralarda yine sakın bir kış gecesi yaşanacağını sanıyordum."

Kevin, "McCarthy'ler ortaya çıktığında sessizlik olmaz," dedi.

"Bilmiyor muyum?" diye yanıtladı musluklardan birbiri ardına bira çekerken.

"Bruins'i açabilir miyiz, Chelsea?" Finn sordu, Eğlence programlarından birinin Altın Küre'nin ön gösterimini yaptığı televizyona kaşlarını çatarak baktı.

Kevin, "O ünlü dedikodularına doyduktan sonra hokey oynarım," diye cevap verdi. "Anlaşmamız böyle."

Finn gözlerini devirdi.

Riley başını eğerek kardeşinden daha yakına gelmesini istedi. "Ne oldu?"

"Sadece teşekkür etmek istedim. Bilirsin, bu gece dışarı çıkmamızı istediğin için."

"Kollarını bükme zorunda kalmadım."

"Yine de bunu neden yaptığını biliyorum ve takdir ediyorum." "Sorun değil. Senin sorununun ne olduğunu anladım.

yol."

"Tanrım, bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Televizyonda mevsimsel duygusal bozuklukla ilgili bir şey gördüm. İnsanlar yılın belli zamanlarında depresyona giriyorlar. Kışı hiçbir zaman çok sevmedin. Bu yüzden olabilir."

Riley kardeşini seviyordu. Gerçekten seviyordu. Kimse yoktu

Çoğu zaman birlikte takılmayı tercih ederdi. Finn son derece ciddiye Riley onun yüzüne gülmek yerine Sadece başını salladı ve "Olabilir"

dedi. "Bunu babama sor."

"Babama neyi soracaksın?" Kevin onlara kulak misafiri olarak söyledi.

Harika, diye düşündü Riley. Tam da ihtiyacım olan şey Dr. McCarthy'ye danışmak.

"Sanırım Riley'de mevsimsel duygusal bozukluk var."

Kevin'in rahatlamış ifadesi hemen ayıldı. "Bunu sana söyleten nedir?"

"Depresif ve kasvetli. Haftalardır öyle." "Finn.

Tanrım. Ben depresif ya da kasvetli değilim."

"Evet, öylesin. İkisisin de."

"Finn, bize bir dakika izin verir misin, evlat?"

"Memnuniyetle." Finn, Riley'ye babalarıyla konuşması için sessizce işaret eden bir bakış attı ve Mac ile diğerlerinin bir grup küçük masayı bir araya getirerek oluşturdukları uzun masaya oturmaya gitti.

"Neler oluyor?" Kevin, Chelsea'ye yeniden doldurmalarını işaret ederek sordu.

Biraları önlerindeki barın üzerine koydu. Kevin sıcak bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim tatlım," dedi. onu. Sonra Riley'ye baktı ve kaşlarını kaldırdı. O lanet kaşlarıyla çok şey yapardı. "Yani..."

"Finn'in neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Riley, Nikki'nin ani gidişyle başlayan bunalımı, her şeyi didik didik etmek isteyecek olan babasıyla tartışmak istemiyordu. Olan olmuştu. Berbattı. Bunu atlatacaktı. Hikayenin sonu. "Her şey yolunda."

"Chelsea'nin yanına taşındığımdan beri seni pek görmedim."

"Telefon iki yönlü çalışıyor, baba."

"Doğru," dedi Kevin mahcup bir sırtışla. "Sanırım bana asılmak yerine senin asılmana alıştım. tam tersi. İrtibatı koparmama konusunda benden daha iyisin, bu yüzden aramayı bıraktığında fark ediliyorsun sanırım."

"Sadece meşguldüm. Wayfarer'da çok çalışıyoruz ve sıkı bir teslim tarihine yetişmeye çalışıyoruz. Çoğu gün işten sonra bitkin düşünüyorum ve tek istediğim yemek yemek ve uyumak."

"Hasta falan değilsin, değil mi?" Kevin telaşla sordu.

"Doktorluğu bırakır mısın lütfen? Ben iyiyim."

Kevin birasından bir yudum alırken onu inceledi. O da Riley'e bir keresinde Chelsea'nin çalıştığı her gece iki tane emzirdiğini, böylece birayla şişmanlamadığını söylemişti. Elli iki yaşındaki Kevin McCarthy şişman olmaktan çok uzaktı. Adam kötü bir gününde kırk yaşında görünüyordu ve kendisinden çok daha genç kız arkadaşından bir bebek sahibi olmaya çalışıyordu. Evliliği bittikten on sekiz ay sonra Chelsea ile yepyeni bir hayat kurmuştu.

"Bana ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun. Değil mi?"

"Evet, baba. Her zaman nerede olduğunu biliyorum. Endişen için teşekkür ederim ama endişelenecek bir şey yok."

Seamus bir bira daha sipariş etmek için bara geldi.

Televizyona bakarak, "Hey, ikiz kardeşini getirdim.

bugün bitti."

Riley başını kaldırıp baktığında Jordan Stokes eğlence programına çıktı. Sonra onun rapçi eski kocası Zane ile birlikte olduğunu fark etti. meşhur seks kasetini yayınladı. Ekranın altındaki başlıkta şöyle yazıyordu: Yeniden bir araya geldiler ve bu çok iyi hissettiriyor.

Aman Tanrım! Yine o adamla mı birlikte? Ona yaptıklarından sonra mı?

Daha da iyisi, Nikki adada mıydı? Riley cüzdanını çıkarıp bara bir yirmilik attı ve babasına, "Arabanı ödünç alırsam Chelsea'yi eve bırakabilir misin? Yarın sana geri getiririm."

"Nereye gidiyorsun?"

"Yapmam gereken bir şey var ve Finn sürdü. Araba için evet mi hayır mı?" Riley oradan çıkmak için bir dakika daha bekleyemezdi.

Kevin anahtarlarını uzattı. "Biriniz arabamı almayalı yıllar oldu."

"Sağ ol baba. Ona iyi bakacağım." Riley kimse onu durduramadan, soru soramadan ya da onunla arasına giremeden oradan kaçtı...

Park yerindeyken durdu ve sordu Onun adaya döndüğünü duyar duymaz ne halt etmeye onu görmeye koştuğunu düşündü. Kevin'in Riley kendini bildi bileli kullandığı kolonyanın narenciye kokusunu taşıyan babasının arabasında oturmuş, gözlerini dikmiş ona bakıyordu uzun süre ön camdan dışarı baktım.

Finn'in peşinden gelip cama vuracak kadar uzun bir süre.

Riley isteksizce onu yere bıraktı. "Ne?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Yapmam gereken bir iş var."

"Hopper'ların evinde olma ihtimaliniz var mı?"

"Siktir git Finn ve içeri girer misin lütfen?"

Ancak kardeşi defolup gitmek yerine arabaya yaslanmış, görünüşe göre sohbet etmek için yerleşmiş. "Ne yapıyorsun, Ri?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Ne zamandan beri senin hayatın beni ilgilendirmiyor? Hayatımız boyunca birbirimizin işine karıştık."

Riley buna itiraz edemezdi. Ama bırakın kardeşini, kendisine bile açıklayamadığı bir nedenden ötürü Riley nereye ve neden gittiğini kendine saklamak istiyordu. En azından acil gitme ihtiyacını daha iyi anlayana kadar. geri döndüğünü duyduktan sonra ona. "Lütfen biraz yalnız kalabilir miyim? Çok şey mi istiyorum?"

"Hayır, sana neler olduğunu bilmeye hakkım yokmuş gibi davrandığın yeni bir modelin başlangıcı olmadığı sürece çok fazla bir şey istemiyorum."

"Değil," dedi Riley, yola koyulmak için sabırsızlanıyordu. "Güzel. Seni bu konuda tutacağım."

"Tamam."

"Tamam. Git küçük ayak işlerini yap." Finn arabadan inip içeri yöneldi, kendine özgü adımları -kısmen çalımlı, kısmen dik- Riley'ye hayatındaki her şey kadar tanıdık geliyordu.

Riley arabayı çalıştırdı ve park yerinden geri geri çıktı. Kalbi daha önce hiçbir kadın söz konusu olduğunda hissetmediği bir heyecanla çarpıyordu. Neden böyle hissediyordu?

Aylar önce tek kelime etmeden ortadan kaybolmadan önce hayatında tam olarak iki kez gördüğü biri hakkında ne

düşünüyordu?

Biliyorsa lanet olsun, ama yine de ona doğru çekiliyordu. Soruları vardı ve onun bazı cevapları olmasını umuyordu. Belki konuştuktan sonra kendini daha rahat hissedecekti.

ve bu deliliği -ve ona eşlik eden asık suratlı ruh halini- sonsuza dek geride bırakabilirdi. Bu onu rahatlatırdı.

Arabayı adanın kuzey ucuna, Nikki'nin büyükannesinin evinin bulunduğu yere doğru sürdü. O tarafa en son sonbaharda, ağaçlar dönmeye başladığında ve gökyüzü güneşle aydınlandığında gitmişti. Bu gece yollar karanlıktı ve sürüşü tehlikeli hale getiren ince bir buz tabakasıyla kaplıydı.

Sürünerek yavaşladı. İhtiyacı olan son şey, Nikki'yi görmek için acele ederken babasının değerli BMW'sini mahvetmektir. Hoppers'ların garaj yoluna saparken araba savruldu ama neyse ki kontrolü elinde tutmayı başardı. Riley doğa olaylarının ona gecenin karanlığında Hopper'ların evine gitmenin o ana kadar aklına gelen en iyi fikir olmadığına dair bir işaret gönderip göndermediğini merak etti.

Nikki'nin gün ışığında ne kadar ürkek olduğunu hatırlayınca, bu şekilde ortaya çıkarak onu korkutabileceğinden endişelendi. Ya evde silahı varsa? Riley

Keşke telefon numarası olsaydı da onu arayıp kendisinin olduğunu söyleyebilseydi ama ilk seferinde o kadar ileri gidememişlerdi.

Verandanın ışığı, araba yolunu kaplayan ve bahçeyi aydınlatan güvenlik ışıklarıyla birlikte yandı.

Arabayı çalışır ve ışıkları açık halde bırakarak dışarı çıktı ve kadının silahı olma ihtimaline karşı ellerini kaldırdı. "Bu

Riley McCarthy," diye seslendi. "Döndüğünü duydum ve

seni görmek istedim."

Birkaç kilit çözüldü, kapı açıldı ve işte oradaydı. İri kahverengi gözleri tıpkı hatırladığı gibiydi, çarpıcı bir güzelliğin en baskın özelliği idi. güzel yüzü tümüyle gözler önündeydi. Uzun siyah saçları başının üstünde dağınık bir şekilde toplanmıştı. bu kadın da dahil olmak üzere bazı kadınlarda inanılmaz seksi görünüyordu.

Kadının silahı olmadığı anlaşılınca kollarını indirdi. "Seni korkutmak istememiştim."

"Burada ne yapıyorsun?"

Tam o sırada aklına şu geldi. Ona karşı hissettiği çekim tek taraflıydı ve Onu görmek için karanlıkta buraya kadar yürüyerek kendini aptal durumuna düşürdü. "Ben... Ben tam olarak emin değilim."

Birdenbire onun hissettiği gibi kafası karışmış görünüyordu. "Büyükanne bana çatıyı onarmayı bitirdiğini söyledi."

"Evet, söyledim."

"Yani..."

"Kız kardeşinin Zane ile tekrar bir araya geldiğini ve senin de burada olduğunu duydum. Merak ettim de..."

"Neyi merak ettiniz?"

Tanrım, aptalın tekiydi. Bundan beri daha kötüye gidemeyeceğini düşünerek gerçeği söyledi. "Bir arkadaşına ihtiyacın olup olmadığını merak ettim."

Kadın o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, adam onun kendisini duyup duymadığını sorguladı. Sonra, "İçeri gelmek ister misin?" dedi.

"Sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Televizyon izliyordum ve donmuş pizza yiyordum. Sorun değil."

"Arabayı kapatayım." Arabaya geri bindi ve motoru kapattı. Işıklar otomatikti ve

kendiliğinden kapandı. Ön kapıya doğru koşarken kendine
sakinleşmesini ve ağırdan almasını söyledi. Oh, ve rol
yapmayı bırak
aptal gibi. Bu da iyi olurdu.

BÖLÜM 3



Nikki kalbi boğazında, Riley'nin onunla konuşabilmek için kilidini açtığı ön kapıya doğru gelişini izledi. Ve şimdi, sadece iki kez karşılaştığı bir adam eve girecekti. tamamen yalnız. Bu hiç iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Böyle şeyler yapmazdı, bu tür risklere girmezdi. Artık yapmıyordu.

Ama geçen sonbahar ona çok iyi davranmıştı. Akan bir çatısı ve harap olmuş bir kız kardeşi olduğunda, ona yardım etmek için elinden geleni yapmıştı. McCarthy ailesinin adada saygı gördüğünü biliyordu. Tabii ki, bu söylediklerinin hiçbirini

Arabasını kapatıp eve girmesi için geçen iki dakika içinde kendi kendine onun yanında güvende olduğunu söyledi.

Bu dersi zor yoldan öğrenmişti; iyi ailelerden gelen iyi çocuklar her zaman göründükleri gibi olmuyordu. öyle görünüyordu.

"Merhaba," dedi, girişe adım atıp kapıyı arkasından kapatırken gülümseyerek.

Kapının kilitlenme sesi, onun üzerinde yarattığı etki açısından bir av tüfeği patlaması da olabilirdi. Tek başına. Bir

Adamım. Gansett Adası'ndaki bir evde. İşler kötüye giderse, kimse onu kurtarmaya gelmeyecekti.

"Nikki?" Sorgulamak için başını eğdi. "Sen iyi misin?"

"Ben... Çok az şey bildiğim için biraz korkuyorum.
ve sen benim evimdesin."

"Ben giderim," dedi tereddüt etmeden. "Bunu yapmak istememiştim.

seni rahatsız etti. Sen gittikten sonra seni düşündüm ve geri döndüğünü duyduğumda... Ne düşündüğümü bilmiyorum,
ama gideceğim."

"Hayır," dedi, istediği buysa gitmeye istekli olması endişesini yatıştırdı. Kötü olanlar gitmeleri istendiğinde gitmezlerdi. Kalırlardı. "Gitme. Özür dilerim. Saçmalıyorum."

"Hayır, gelmiyorsun. Dikkatli davranıyorsun ve bu saatte buraya gelmemeliydim. Korktuğunu görene kadar her şeyi düşünmemiştim."

"Jordan pısırik olduğumu ve sertleşmem gerektiğini söylüyor." "Bu hiç hoş değil."

"Bana genellikle iyi davranmaz," dedi güzel yüzüne inanılmaz şeyler katan bir kahkaha atarak. "Kız kardeşim olarak onun işi bu."

"Aynı işi yapan bir kardeşim var."

Kendisini mutfağa kadar takip etmesi için eliyle işaret etti,

Büyük bir pizza kesme tahtasının üzerinde soğumaya bırakılmıştı. "Biraz ister misin?"

"Eğer ayırabilirseniz bir dilim alacağım."

"Bunun hepsini yemeyeceğim kesin," dedi yine gülerek.

"Ocak ayında bir Noel ağacı dikme ihtimaliniz var mı?"

Büyük bir Noel ağacını çevreleyen kutuları işaret etti.

rahat oturma odasında yapay ağaç.

"Beni yakaladınız," dedi utangaç, sevimli bir gülümsemeyle. "Jordan bu yıl Noel için hiç havasında değildi, biz de atladım. Noel'i seviyorum ve ağacı asarsam kim bilecek diye düşündüm."

"Sırrın benimle güvende." Geniş adadaki bar taburelerinden birine kaydı ve kendisine servis edilen pizzadan bir ısırık aldı, sucuklarını ayıkladı, hatta Gerçi Beachcomber'da yedikten sonra pek de aç sayılmazdı. "Bu çok lezzetli."

Onun iltifatı karşısında gözlerini devirdi. "Dondurulmuş pizza benim birkaç spesiyalitemden biridir. Size içecek ne getireyim? Buzlu çayım, suyum ve biram var."

"Bir bira iyi olur." Bardaki ikinci birayı henüz bitirmemişti, o yüzden bir tane daha iyi olurdu.

Şişe açacağı gerektiren iki şişe ithal bira getirdi ve birini adamın önüne koydu.

"Şerefte," dedi şişesini kaldırarak. "Gansett'e tekrar hoş geldiniz."

"Teşekkürler." Elindeki şişeyi onunkine dokundurdu. "Burada olmak güzel."

Riley hayatındaki fili ele almaya karar vermeden önce birkaç dakika sessizlik içinde pizza ve biranın tadını çıkardılar.

"Gerçekten ona geri döndü mü?" Riley hassas bir konuyu açmaktan çekinerek ama yine de onun için endişelenerek sordu.

Nikki iç çekerek, "Gerçekten de öyle," dedi. "Sen nasıl duydun?"

"Şu eğlence programlarından birinde görmüştüm. Babamın nişanlısı barda izliyordu."

"Bunun ortaya çıkması uzun sürmedi. İlk başta ayrılmalarına neden olan şeyin ışığında büyük bir haber olmalı."

"Sana bunu yapan birine nasıl geri dönersin?"

"Bilmiyorum, ama videodaki teşhirin yedi milyon yeni Twitter takipçisi ve üç milyon yeni Instagram hayranı var, yani Jordan'a göre bu bir kazanç."

"Anlamıyorum."

"Kendini kötü hissetme. Ben de hissetmiyorum." Aralarındaki tezgâhın üzerinden onun bakışlarıyla buluştu. "İşimi onun için bıraktım. Asistan."

"Vay canına. Nasıl gitti?"

"Tahmin edebileceğiniz gibi. Tekrar düşünmem için bana yalvardı, ben de Zane söz konusu olduğunda aynı şeyi yapması için ona yalvardım. İkimiz de geri adım atmaya niyetli değildik, işte buradayım. Onunla birlikte Nashville'de, ya da oradaydı.

Dün gece. Bu gece nerede oynayacağını kim bilebilir? Artık umursamak benim işim değil."

"Ne olursa olsun, bence doğru olanı yaptın."

Ona ölçülü bir bakış attı. "Çok değerli. Ben Ondan uzaklaşmakla ilgili bazı tereddütlerim var ama artık bu durmak bilmeyen dramaya dayanamıyorum. O bunu seviyor. Ben dayanamıyorum."

"O zaman biraz ara vermen akıllıca olur."

"Bu bir mola değil. Bu bir ayrılık. Bu bir zaman. Yirmi yedi yaşındayız. Ayrı hayatlar sürmenin zamanı çoktan geldi de geçiyor."

"Yirmi sekiz yaşındayım. Aslında neredeyse yirmi dokuz ve hâlâ kardeşimle yaşıyorum. Yaşamadığımız tek zaman

Birlikte üniversitede ilk yılımdı. O da aynı okula gelmişti. Ondan sonra birlikte yaşamaya başladık. o zamandan beri."

"Bu, Jordan'la o kadar uzun süre kaldığım için kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor."

"Orada olman için sana para ödüyordu, yani bu da var. Bazen Finn'in onunla yaşamam için bana para vermesi gerektiğini düşünüyorum. Tam bir pasaklı. Bu gece boktan evimiz hakkında kavga ediyorduk."

Nikki onun yüz ifadesine güldü. "Taşınırsan onu özler misin?"

"Evet, özlerim, her ne kadar onunla çalışıyor olsam da, yani onu her gün görüyor olsam da. Jordan'ı özleyecek misin?"

"Hemen değil ama eninde sonunda olacağından eminim. Zane'le tanıştığından ve şovu aldığından beri aramızdaki şeyler gerçekten değişti."

"Gösteriyi birkaç kez izledim," diye itiraf etti.

Kaşları kalktı. "Bu doğru mu? Tam olarak hedef kitle değilsiniz."

"Başka bir şey yoktu." Güldü.

"İyi kurtardın."

"Ve," dedi bir an duraksayarak, "geçen sonbahar ayrıldıktan sonra sana ne olduğunu merak ediyordum."

"Ayrılmamızın bir nedeni de Jordan'ın sözleşmeye göre şovun çekimlerine dönmem gerekiyordu. I Burada kalmak istedi ama avukatı ona Los Angeles'a dönmesini yoksa dava edileceğini söyledi. Daha sonra Zane ile konuştuğunu öğrendim ve Zane ona eve dönmesi için yalvarıyordu, böylece işleri yoluna koyabileceklerdi."

"Bu da neden bir gecede ortadan kaybolduğunuzu açıklıyor."

"Kanal bizim için bir uçak gönderdi, biz de gitmek zorunda kaldık. I

Ayrılacağımızı haber vermek istedim ama size nasıl ulaşacağımı bilemedim."

Gitmeden önce onunla konuşmak istediğini duymak moral bozukluğuna bir panzehir oldu ve onu mantıksız bir şekilde mutlu hissettirdi. "Gittiğini fark ettiğimde çok üzülmüştüm."

"Öyle miydin?"

Başını salladı.

"Nasıl olur?"

"Seninle konuşmak hoşuma gitti."

"Ben de seninle konuşmayı sevdim. Ayrıldıktan sonra seni düşündüm ve çatıyı düşmeden onarmış olmanı umdum. Büyükannem harika bir iş çıkardığını söyledi."

"Bunu söylemesi çok hoş ve PS, ben bir profesyonelim. Düşmem."

Kadın kıkırdadı ve bu ses adama bir şeyler hissettirdi, garip ve beklenmedik bir şey. Sırf o neşeli sesi dinleyebilmek için onu tekrar güldürmek istedi. "I
"Egonu incitmek istememiştim."

"Özrünü kabul ediyorum," dedi mağrur bir ses tonuyla. "Ama yarın akşam benimle yemek yiyerek bunu telafi edebilirsin." Ona resmen çıkma teklif etmenin ne anlama geldiğini düşünmeden önce kelimeler ağzından çıkmıştı. Sonuçların canı cehenneme. Ondan hoşlanıyordu.

Görünüşe göre

onun gibi. Ne de olsa ayrıldıktan sonra onu düşündüğünü itiraf etmişti. Bunun bir anlamı vardı, değil mi?

Tabağına baktı, daha az görünüyordu onun tarafından dışarı davet edildiği için heyecanlıydı.

"Yılın bu zamanında açık bir yer var mı?"

"Birkaç yer var. Mesela Domenic'in Yeri."

"Adadaki en sevdiğim restoran."

"O zaman Domenic'e gideriz. Tabii sen de istersen." "Bu çok iyi olur. Teşekkür ederim."

Evet demek için kendini zorluyor gibiydi ama adam Gitmeyi kabul ettiği için bu konuyu derinlemesine araştırmamayı tercih etti. "Ağaç konusunda yardım ister misin?"

"Bunu çok isterim. Sadece yüksek dallara çıkmak için bir merdivene ihtiyacım olduğunu düşünüyordum."

"Senin için yaparım." Tabaklarını lavaboya götürdü, yıkadı ve kuruması için tahta bir rafın üzerine koydu. Döndüğünde onu izlerken yakaladı ve yüzünün utançla kızardığını gördü. "Ne?" diye sordu, ellerini bir bulaşık havlusuna kurulayarak. "Hiç bulaşık yıkayan bir erkek görmemiştim."

daha önce?"

"Aslında, yapmadım."

"O zaman yanlış adamlarla takılıyorsun." "Bu bir gerçek."

İşte yine aynı şey, onu yemeğe davet ettiğinde hissettiği o huzursuz hava. Biri onu incitmişti.

Kötü bir şekilde. Bu düşünce onda öfkeyle kükreme isteği uyandırdı. Ama bu dürtüsünü bastırdı ve onu oturma odasına kadar takip etti.

Griswold'a layık bir ışık düğümü.

"Neden az önce tamamen

Manipüle mi edildin?" diye sordu, kaşlarını eğilerek çatarak.

O küçük kıkırdama... Ona bir şeyler yapıyordu, garip, çılgınca şeyler... Onunla rahatlamak istemesine neden oluyordu. Mac'in Maddie'yle ya da Evan'ın Grace'le tanışması da böyle mi olmuştu? Onlar da

Hayatlarında ilk kez bir kadına alışıp rahatlamak mı?

Kısa bir süre önce onu tedirgin eden düşünceler şimdi hiç düşünmediği şeyleri merak etmesine neden oluyordu. Kırk beş dakikasını ışıkları çözmekle geçirirken, o da kanepede yanında oturuyor ve hayal kırıklığına gülme nöbetleri arasında yardım ediyordu.

"Bu ışıkların iyi olup olmadığını biliyor muyuz?"

"Henüz test etmedim."

Kızmış gibi yaparak ona baktı. "Ciddi misin? Bir daha asla geri alamayacağımız bir saati çalışmayan ışıkları çözmeye mi harcadık?"

"Muhtemelen mi?" dedi gülümseyerek.

Riley başını salladı ve ondan uzağa baktı, hatta Gerçi bu yapmak istediği son şeydi. "Gerçeklik anı." Işıkları takmak için bir prize gitti.

hepsi birbirine bağlıydı. "Hazır mısın?" "Olabileceğim kadar hazırım."

Fişi duvara itti ve tüm telin canlanmasını izledi.

Nikki alkışladı, iri kahverengi gözleri ancak sevinç denebilecek bir şeyle dans ediyordu. "Çok rahatladım. Çalışmazlarsa şansımın kalmayacağından oldukça emindim. İçimden bir ses Noel ışıklarının bu civarda bulunmasının zor olabileceğini söylüyor. Ocak ayında burada."

"Ocak ayında buralarda her şeyi bulmak zor.

Noel civarında üç gün boyunca feribotlar kar fırtınası yüzünden çalışmadı ve biramız bitti. Bu McCarthy ailesi için neredeyse tam bir krizdi."

"Tanrı korusun. Birasız üç gün!"

"Neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikrin yok.
Korkuyordum.

Feribotlar yakında çalışmaya başlamazsa isyan çıkabilir.
Fırtınadan sonra ilk gemi geldiğinde şehirdeydim ve üç
büyük palet bira ilk gelenlerdi.

boşaltıldı. Köylüler sokaklarda sevinçten çılgına döndü ve o
gece ülkede herkes mutluydu."

"Bu çok komik," dedi, ışıkları ağacın etrafına sararken,
yukarıdan aşağıya doğru çalışarak onu besledi. "Geçit
törenlerini ve partileri hayal ediyorum."

"Çok uzakta değilsiniz. Muazzam bir rahatlama hissi
vardı."

Bir metre iki santim boyuyla tepeye ulaşmakta hiç
zorlanmadı. Onun yanında dururken, bir ayak daha uzun
olduğunu fark etti.
ondan daha fazla.

"Burada yıl boyunca kaç kişi yaşıyor?"

"Gansett Gazette'de bu hafta şöyle bir haber vardı
adada yıl boyunca yaşayan dokuz yüz kırk dokuz kişi
olduğunu bildirmiştir."

"Bu kadar çok olmalarına şaşırdım."

"Herkesin kış uykusuna yattığı yılın bu zamanlarında çok
daha az gibi görünüyor."

"Kışı sevdiğim için tuhaf biri miyim?"

"Evet."

Onun hızlı cevabına güldü. "Biliyorum! Bu çok yanlış,
ama soğuğu, karı, Noel'i ve
Şömine ve herkesin bunu atlatmak için nasıl saklandığı. Yılın
en sevdiğim zamanı, özellikle de burada. Güney
Kaliforniya'da pek kış yaşanmaz. Ama burada
Kışın burada olmaktansa hiçbir yerde olmayı tercih etmem."

Onun kışı sevme nedenlerini dinlerken, her zaman kış mevsiminin hayranı olabileceğine karar verdi.
en az sevdiği şeydi, ama sadece bir yere sığınmak zorunda kalırsa
onunla birlikte. "Ben kendi adıma, dokuz yüz ellinci
sakinimiz olmanızdan dolayı çok mutluyum."

BÖLÜM 4



Riley ertesi sabah işe bir gün öncesine göre çok daha iyi bir ruh haliyle geldi ve tabii ki kardeşi ve kuzenleri bunu fark etti.

"Dün gece biriyle yattın mı?" Finn önünde sordu Mac'in her sabah onlar için getirdiği kahveyi içiyorlardı.

"Kapa şu lanet çeneni." Bunu, onu hem eğlendiren hem de kızdıran kardeşine günde en az altı kez söylüyordu.

"Peki, sen yaptın mı?" Finn hiç istifini bozmadan sordu.

"Bu seni ilgilendirmez ama hayır. Ben yapmadım."

"Huh... Beni kandırabilirdin. Yeni sikişmişsin sana bak."

Riley kuzeninden yardım istedi. "Mac..."

"Kapa çeneni, Finn," dedi Mac. "Onu rahat bırak." "Siz hiç eğlenceli değilsiniz," dedi Finn.

Shane güldü. "Bir sürü insan sayabilirim hepimiz hakkında aksini söyleyecektir. Herkesin iyi vakit geçirmesiyle tanınırız."

Luke Harris kahkahalarla güldü. "Bunu doğrulayabilirim."

"Riley dışında herkes," dedi Finn. "Son zamanlarda kimse onunla iyi vakit geçirmiyor."

Dün gece Nikki'yle çok iyi vakit geçirmişti ve onun da birlikte geçirdikleri zamandan keyif aldığından oldukça emindi. İşten sonra onu görmek için sabırsızlanıyordu.

Bugün pencere takıyorlardı, yılın bu zamanında soğuk bir işti bu. Riley kardeşini hem çok meşgul hem de çok soğuk tutan bu yoğun faaliyet için minnettardı. Riley'nin taşaklarını patlatmaya devam edeceklerdi. Öğleden sonra geç saatlerde hepsi donmuş ve yorgundu.

"Herkes evine gitsin," dedi Mac saat dört buçukta, yirmiden fazla pencere takmışlardı. restoran ve bardan sahilin panoramik manzarasını sunmaktadır. "Isının, sabah gelip alırsınız."

Riley'ye ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Aletlerini yerleştirdikten sonra ana kapıya yöneldi.

Finn arkasından, "Riley, bekle," diye seslendi. "Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin? Canım pizza çekti."

"Planlarım var."

"Ne planları?"

"Kardeşiniz olmayan insanlarla yaptığınız türden."

"Ahh. Bu duygularımı incitti."

"Senin duyguların yok."

"Ha-ha," dedi Finn. "Cidden ama... Ne yapıyorsun?"

"Ben dışarı

çıkıyorum." "Tek

başına mı?"

"Hayır."

"Demek seni gördüğüne sevindi, ha?"

Riley soruyu duymazdan geldi ve başını öne eğdi. Rüzgâra karşı kamyonetine doğru yürürken Finn'le bugün ayrı ayrı araba kullandıkları için şükreliyordu. Finn hâlâ Riley sekizde çıktığında uykuya dalmış, günün en güzel kısmı olan iş sonrasına geçebilmek için saatlerini doldurmaya can atıyordu.

Finn onun kolunu tuttu ve etrafında döndürdü. "Hadi ama.

Hıyarlık etme."

"Bu konuda konuşmak istemediğim için hıyarlık yapmıyorum."

"Benimle bile mi?"

"Özellikle de seninle."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Şu anda benimle uğraşmanı istemiyorum. Bunun anlamı bu."

Finn ellerini kaldırdı. "En iyi şekilde davranacağım. Söz veriyorum."

Siyah kamyonetinin kilidini açarken Riley ona şüpheli bir bakış attı.

"Yapacağım! Ciddiyim."

"Evde görüşürüz." Riley kamyonete bindi ve ısıtıcıyı çalıştırdı. Uzun bir günün ardından iliklerine kadar donmuştu. Bugün her zamanki gibi bir istisnaydı. Onlar çoğu zaman içeride. Mac'in planına göre, binanın dışından başlayacaklardı.

Hava bozdu. McCarthy's Wayfarer'daki iş kışın çoğunu ve bahara kadar sürecekti. Hedefleri Anma Günü hafta sonuna kadar açılışa hazır olmaktı, ki bu çok zor olacaktı.

Ama bunu zamanında yapabilecek biri varsa o da Mac'tir. Teslimatı koordine ederek etkileyici bir iş çıkardı.

inşaat malzemelerinin adaya gönderilmesi zamanlama açısından zor olabilir. Ancak Mac'in kayınbiraderi Joe'nun Cantrell'in sahibi olduğu feribot şirketi süreci kolaylaştırmaya yardımcı oldu. Mac, özellikle adada işlerin sakın olduğu yılın bu zamanlarında, ne zaman isterse kamyonları gemiye bindirebiliyordu.

Riley eve dönerken adanın tek içki dükkanında durdu ve altılı bir paket bira aldı. Çok içen biri değildi ama uzun bir iş gününün sonunda bir bira içmekten hoşlanıyordu.

Eve vardığında Finn çoktan oradaydı ve temizlemeye başlamıştı. O kadar yüksek sesle hip-hop çalıyordu ki konuşmak imkânsızdı, bu da Riley için sorun değildi.

Belgelemek için fotoğraf çekmek istedi. Kardeşinin temizlik yaptığı görülmemiş bir olaydı ama durmasını istemiyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Aksine, o yardım ettiler. Bir saat sürdü ama mutfak ve banyoyu temizlediler ve bir yük çamaşır yıkadılar.

Riley kardeşini aldığı birayı paylaşarak ödüllendirdi. Her biri bir şişe açtı ve şişeleri birbirine tokuşturdu. Finn başını arkaya eğdi ve büyük bir yudumda içkisinin çoğunu içti.

Riley onunkini biraz daha yavaş aldı. O almak için bakmıyordu birazdan araba kullanması gerekecekti. Nikki'ye altı buçuk gibi orada olacağını söylemişti. Öğle yemeğinde Domenic'te rezervasyon, yılın bu zamanında ihtiyaçları olduğundan değil. Ama bu gece hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu.

Nikki'ye mesaj atmak için odasına gitti. Dün gece numaralarını değiştirmişlerdi, bu da bir başka önemli olaydı.

gelişme. O da, bir gün
Bir sebepten dolayı ayrılmak zorunda kalsa bile ona
ulaşmak. İşten erken çıktım. Akşam yemeğinden önce
ağacı bitirmek için yardıma ihtiyacın var mı?

O da hemen cevap yazdı. Cevabını yazarken küçük
baloncukların dans edişini izlerken baş döndürücü bir
beklentiyle nefesini tuttu. Bu harika olurdu! Bugün
yapamadım.

Otuz dakika içinde orada ol.

Kulağa hoş geliyor! Cevabını, onu gülümseten Noel
ağacı emojiyle noktaladı.

"Küçük kız arkadaşın sana seks mesajları mı
gönderiyor?" Finn, Riley'nin omzunun üzerinden
telefonuna bakmaya çalışarak sordu, Riley duş almak için
temiz kokulu banyoya girmeden önce hemen ondan
saklandı.

Ilık suyun altında dururken Riley'nin aklına kendi evine
çıkma zamanının gelmiş olabileceği geldi.

SİNİRLİ BİR ENERJİ İLE DOLUYDU, Nikki etrafta dolaştı
Düzeltilmeye ihtiyacı olmayan bir evi düzeltmek.
Oturma odasındaki yastıkları kabarttı ve güncellenmek için
çılgık atan eskimiş mutfak tezgahını sildi. Buraya el
atabilmek ve saatlerce HGTV izleyerek edindiği tüm
değersiz bilgileri kullanabilmek için neler vermezdi.

Mutfaklar ve banyolar ne yazık ki eskimişti ve eski
parke zeminler o kadar aşınmıştı ki
verniği tuttu. Büyükannesine, ev üzerinde biraz çalışma
yapmanın sorun olup olmayacağını sormayı düşünmüştü.

ama ona çok iyi davranan yaşı kadını kırmak istemedi.

Belki de yarın büyükannesi onu kontrol etmek için aradığında, Nikki orada yalnız olduğu için her gün yapmaya söz verdiği gibi, bu konuyu konuşmaya dahil edebilirdi.

Buna karşılık Jordan'dan tek bir kelime bile duymamıştı, bu da Zane'le her şeyi tüketen bir kavuşmanın göstergesiydi. Bu

ikisi ilk kez yeraltına inmiyorlardı. Nikki sadece Jordan'ın sağduyulu davranmasını ve hayattan daha büyük olan Kocasını onu kişiliğinin gücüyle itip kakıyordu.

Nikki Jordan'a mesaj atmamak için kendini zor tuttu.
Nikki

Bu dürtü onun içine otomatik olarak yerleşmişti. Kendine, kendi hayatını yaşayan yetişkin bir kadın olarak Jordan'ın karşısına çıkan her şeyle başa çıkabileceğini söyleyerek direndi. Ya da Nikki öyle umuyordu...

Dışarıda kapanan bir araba kapısı Riley'nin geldiğini haber verdi.

Gün boyunca onu, bu gece için planladıkları randevuyu, ilk gerçek randevularını çok fazla düşünmemeye çalışmıştı. ya da önümüzdeki birkaç dakikanın ötesinde herhangi bir şey. Ama mesajını aldığı anda, onu göreceğini bildiği için kalbi mutlu bir şekilde atmaya başlamıştı yakında tekrar.

O anda, onun yıllar önce kendisi için koyduğu erkeklerle başa çıkma kurallarına yönelik ilk önemli tehdidi temsil ettiğini fark etmişti - bu kurallar sadece Eniştesinin kız kardeşine yaşattığı kâbusla daha da güçlenmişti.

Erkeklerle güvenilmemesi gerektiğini erken yaşta keşfetmişti. Babasının başka bir kadınla bambaşka bir ailesi olduğu ortaya çıktıktan sonra anne ve babası ayrılmıştı. Neredeyse on beş yıl sonra Nikki buna hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu. Ve bu iğrenç hikâyeye ortaya çıktıktan sonra, Jordan'la birlikte babasıyla ve onun yeni ailesiyle birlikte yaşamak zorunda kalmışlardı. Mahkeme, duygusal olarak dengesiz olan annelerinin velayetini ona verdi.

Erkeklerle güvenilmeyeceğini ilk kez o zaman öğrenmişti ama bu son olmayacaktı. Riley'yi içeri almak için kapıya giderken, onun arkadaşlığının tadını çıkarmaya yemin etti. ondan bir şey beklemiyordu. Beklentilerini düşük tutmanın, onu üstesinden gelemeyeceği şeylerden korumak için uzun bir yol kat ettiğini öğrenmişti.

Jordan bir keresinde onu duygusal bir sakat olmakla suçlamıştı. Bu sözleri duymak canını acıtmıştı, çünkü çoğunlukla doğruydular. Kapıyı açtığı anda Riley'nin yakışıklı ve gülümseyen yüzüyle karşılaşınca her şeyin farklı olmasını diledi.

Hayatına yeni bir erkeğin, özellikle de Riley gibi günahkâr derecede yakışıklı, seksi ve tatlı bir erkeğin girme ihtimalinden heyecan duyacak türden bir genç kadın olabilirdi.

Ama Nikki tipik bir genç kadın değildi ve uzun zamandır da öyle değildi. Şu an için planı Riley'nin arkadaşlığının tadını çıkarmaktı, ta ki Riley Nikki'nin buna değmeyeceğine karar verene kadar.

gerçekleşmeyecek bir şey için etrafta dolaşmaya devam etme çabası.

"Hey," dedi, temiz hava ve çekici kolonya kokularını da beraberinde getirerek. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Ona da iyi görüldüğünü söylemek

istedi ama herhangi bir şeyi teşvik etme konusunda
temkinli olması gerekiyordu

platonik bir arkadaşlıktan daha fazlasıydı. Adada bir arkadaşına sahip olmak güzel olsa da, burada ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve aşırıya kaçmak akıllıca olmazdı.

onunla ilgili.

Arkadaşlıkla başa çıkabilirdi. Romantizm? O kadar da değil.

Kahverengi bir kazak ve üzerine tam oturan solmuş bir kot pantolon giymişti. Adam, ağacın son rötüşleri beklediği oturma odasına doğru ilerlerken kadın ona bakmıyordu. Bakmıyordu. Pek sayılmaz...

"Günün nasıl geçti?" diye sordu, bir gece önce ağaçta kaldıkları yerden devam ederek. esnemeye başladı.

"Güzeldi. Kayalıklarda uzun bir yürüyüşe çıktım, birkaç fotoğraf çektim, vegan balkabağı ekmeği pişirdim. Özel bir şey yok."

Ona şöyle bir baktı. "Sen vegan mısın?"

"Hayır, ama Jordan çoğu zaman öyle, o yüzden ben de öyle pişiriyorum." "Ahh, anladım. Vegan balkabağı ekmeğinin tadı nasıl? gibi mi?"

"Bir parça ister misin?" "Uh-huh."

Onun coşkusuyla eğlenen Nikki, ona bir sağlıklı bir dilim ekmek. Yıllarını tarifler üzerinde denemeler yaparak geçirmişti ve balkabağı ekmeğinin özellikle iyi sonuç verdiğini düşünüyordu ama onun ne düşündüğünü görmesi gerekiyordu.

Uzun bir bardak sütle birlikte ona teslim etti.

"Teşekkür ederim," diyerek tabağı ve bardağı ondan aldı ve sehpanın üzerine koydu. Ekmekten bir parça

kopardı ve ağzına atarken

ağacın üst dallarına süsler eklemeye devam etti. "Bu gerçekten çok iyi."

"Beğendiğine sevindim."

"Yani Jordan bazen vegan mı oluyor? Ne var bunda?"

"Kim bilir? O geçici bir diyetçi. Bir gün vegan, ertesi gün Paleo, sonra South Beach. Ayak uyduramıyorum.

Vegan en uzun süre dayananı oldu ve ben de vegan unlu mamulleri tercih ettim. Daha az şeker ve karbonhidrat olduğunda

her neyse ondan daha çok var."

"Doğru," dedi son dilimini ağzına atarken. "Başka balkabağı ekmeği var mı?"

"Var," dedi onun keyfini takdir ederek. "Akşam yemeğini hâlâ yiyebilecek misin?"

"Tatlım," dedi gülümseyerek, "benim hakkımda bilmen gereken bir şey varsa o da yemek yiyemediğim bir zamanın asla olmadığıdır."

Yıkıcı sırtışı kadar sevecenlikten de telaşlanan Nikki, "Yakaladım seni," dedi. Daha fazla balkabağı ekmeği geliyor hemen." Mutfağa gidip ona sağlıklı bir dilim eklemek daha kesti ve kendi kendine bu kadar kolay telaşlanmamasını söyledi. Pratik yapmıyorsun, diye düşündü. Bir erkekle yalnız zaman geçirmeyeli yıllar olmuştu.

O zamandan

beri değil...

Hayır.

Onu sonsuza dek değiştiren adamı düşününce tüm vücudu buz kesti.

Nikki, Riley onu bulmaya gelmeden önce ne kadar süre lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktığını, unutmak için her şeyini verebileceği anıların içinde kaybolduğunu bilmiyordu.

"Hey," dedi usulca. "İyi misin?"

En iyi zamanlarda bile zihnini istila edebilen nahoş düşüncelerin kendisini ele geçirmesinden dolayı sarsılan Nikki gülümsemeye zorladı. "Özür dilerim, evet. Al bakalım."

Tabağı ondan aldı ve tezgâhın üzerine koydu. "İyi görünmüyorsun. Bir sorun mu var?"

"O kadar çok şey var ki," dedi yumuşak bir sesle. Çok az tanıdığı bir adama böyle bir şey söyleyip söylememesi gerektiğine karar verecek zamanı yoktu.

"Ne gibi şeyler?" diye sordu, ona endişeyle bakarak.

"Benimle takılmak istemen çok hoş, ama sen bilmelisin... Biraz dağılmış durumdayım."

Kaşları sevimli bir şekilde çatıldı. O kadar lanetliydi ki Yakışıklı ve seksi, genel olarak erkekler hakkındaki fikrini değiştirebilecek türden bir adam. "Hayır, sen değil."

Bir kahkaha attı. "Gerçekten öyleyim. Hiçbir fikrin yok."

"Size sizi şaşırtacak bir şey söyleyebilir miyim?"

Kollarını kavuşturarak ona baktı, anlatmak istediği bir şey olup olmadığını merak ediyordu. "Elbette."

"Sen Ekim'de ayrıldıktan

sonra mı?" Başını salladı.

"Çok üzülmüştüm. Aslında, eğer kardeşime inanacak olursak, bir tür bunalıma girmiştım."

Nikki ne diyeceğini bilemiyordu. Onun gidişine bu kadar üzülmüş müydü?

"Eğer bir şey söylemezsen, beni tuhaf biri olarak gördüğünü düşüneceğim."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi. "Gittiğimiz için üzgün olduğunuzu söylemeniz çok hoş."

"Sen ve Jordan'daki gibi sen değil. Senden bahsediyorum Nikki. Seni gerçekten tanıma fırsatı bulamadan gittiğin için üzgündüm."

"Ah," dedi, samimiyetini ölçmek için ona bir kez daha bakma cesaretini gösterdi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ve bu sözde bunalım seni tekrar görene kadar sürdü, o zaman mucizevi bir şekilde üzerimden atmış gibi göründüm."

Nikki'nin bu bilgiyle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. "O yüzden lütfen bana dağınık olduğunu ya da başka bir şey olduğunu söyleme.

Çünkü adaya döndüğün için gerçekten çok mutluyum, böylece artık bunalımda olmak zorunda kalmayacağım. Kardeşime göre aylardır tam bir sıkıcıymışım."

Adamın içten tatlılığı onu gülümsetti. Nasıl gülümsetmesin ki? "Çok tatlısın Riley McCarthy."

"Hayır."

"Evet, öylesin."

"Sen öyle diyorsan."

"Ben de öyle diyorum," dedi vurgulu bir şekilde, kendisine neden dağınık dediğini sormayı seçmediği için rahatlamıştı. Ona kalsa, bu ifadenin ardındaki nedenleri asla öğrenemeyecekti.

"Şu ağacını bitirip akşam yemeği yemeye gitmeye ne dersin?"

"Yolu göster."

İkinci balkabağı parçasının olduğu tabağı aldı. Her zamanki gibi en sevdiği kanala ayarlanmış televizyonu açık bıraktığı oturma odasına döndüğünde onunla birlikte ekmek yedi.

"Bu sahil programlarına bayılıyorum," dedi, neşeli bir ortama geri dönmeye hevesliydi. "Bu insanların su kenarındaki evler için yaptıkları anlaşmalara inanamıyorum."

"Burada böyle bir şey asla olmaz."

"Değil mi?" Gansett'te gayrimenkuller çok değerliydi. Büyükannesinin yaklaşık elli yıl önce kırk bin dolara satın aldığı ev şimdi milyonlar değerindeydi. Ya da güncellenirse öyle olacaktı. "Bu yerlere yaptıklarına bayılıyorum."

"O programların hiçbirini izlemedim," dedi göz kırparak. "Bir doktorun tıbbi şeyler izlemesi gibi olurdu."

"Ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz. Saatlerce HGTV izleyebilirim ve hiç sıkılmam. Keşke bütün bunları nasıl yapacağımı bilseydim.
Bu."

"Hepsi ne?"

"Tadilat. Burayı elime geçirip yenilemeyi hayal ediyorum."

"Sana nasıl yapılacağını gösterebilirim." "Ciddi misin?"

"Evet," dedi, kızın şaşkın tepkisine gülerek. "On altı yaşımdan beri inşaatlarda çalışıyorum. Bildiğim bir şey varsa, o da budur."

"Beni kışkırtma. Farkına bile varmadan, diz çökmüş olacaksın-

yeni bir mutfak ve banyo, parke zeminler, boya gibi konularda bana koçluk yapacak." Nikki zevkten titriyordu. Düşünce. Ve gözlerini açtığında Riley, aralarında canlı bir tel gibi yayılan ince örtülü arzuyla onu izledi.

Ondan bir arkadaştan daha fazlası olarak hoşlandığını fark etmek onu tedirgin ediyordu ama neredeyse başka herhangi biriyle olduğu gibi kaçma ihtiyacı

hissetmiyordu. İlk seferinden beri

Çatı akarken onu kurtarmaya gelmişti, ondan çekinmesi ya da korkması için hiçbir neden vermemiştir. Büyükannesinin deyimiyle mükemmel bir çocuktur.

Her yönüyle bir centilmendi. Yine de, tüm içgüdüleri onun yanında rahatlayabileceğini söylese bile, en karanlık korkularının yattığı derinlerde, onu kendisine zarar verecek erkeklerden koruyan sağlıklı korkuyu korudu. O güvendiği adamların bile canavara dönüşebileceğini zor yoldan öğrendi.

Onu tam bir yıldır tanıyordu ve bir arkadaşın büyüleyici yüzeyinin altında erkek arkadaşının iyi sakladığı karanlık bir tarafı vardı. Nikki ürperdi. Onunla ilgili düşünceler iliklerine kadar ürpermesine neden oluyordu, bu yüzden onu hiç düşünmemeye gayret ediyordu.

"Üşüyor musun?" Riley onun titremesini yanlış yorumlayarak sordu. "Ben iyiyim."

Büyükannesinin yıllar içinde edindiği süs eşyalarının geri kalanını asmak için arkadaşça bir sessizlik içinde çalıştılar. Boston dışındaki evini sattığında kışları güneşin altında geçirmek için Florida'daki evini satın aldığı anda, büyükannesi Noel süslerinin çoğunu Gansett'e göndermişti. Nikki büyükannesiyse hiç Noel geçirmemiştir, çünkü bu tatil babasına aitti, bu yüzden süslerin çoğunu şimdiye kadar hiç görmemiştir.

Riley, minyatür bir Gansett Adası feribotunu göstererek, "Bunu beğendim," dedi.

"Tıpkı gerçek feribotlardan birine benziyor."

"İşte size McCarthy ailesinden birkaç bilgi: Kuzenimin kocası şirketin sahibi."

"Eğlenceli bir iş olmalı."

"Bu kazançlı bir iş, çünkü sadece Bu adadaki her insan ve her şey onun teknelerinden biriyle buraya geldi."

"Doğru."

Riley saatini kontrol etti. "Domenic'teki rezervasyonumuzu yaptırmaya gitmeliyiz. Eğer hâlâ gitmek istiyorsan."

"İstiyorum." Karnı acıkmıştı ve canı yemek istemiyordu. gece yalnız. Tatlı biriydi ve ona karşı nazik davranmıştı, bu da onu daha yakından tanımak istemesine neden oldu.

Ne kadar daha iyi olacağını zaman gösterecekti.

BÖLÜM 5



Riley ona daha fazla puan kazandıran paltosunu tutarken, kamyonetinin kapısını da onun için açtı. Siyah pikabın önünde bir pulluk bıçağı vardı.

Nikki daha önce hiç arabasının kapısını adamın açtığı bir randevuya çıkmamıştı. Büyükannesi tüm kalbiyle Riley McCarthy'yi onaylıyordu. Çatıda yaptığı mükemmel işten sonra zaten onaylamıştı.

Domenic'e doğru yola çıktıklarında, "Sana çatının gerçekten iyi görüldüğünü söylemek istemiştin" dedi.

"Böyle düşünmenize sevindim," dedi. "Çatılara bakılırsa, bu çatı tüm kesikleri ve çatı pencereleriyle tam bir canavar. Büyüklüğünden bahsetmiyorum bile. Ama başardık."

"Büyükanne yaptığınız işten çok memnun kaldı."

"Bunu duyduğuma sevindim. Kuzenim Mac onun gerçekten hoş bir kadın olduğunu söylüyor."

"Öyle. Kocasını iş yerinde öldükten sonra tek başına büyütmesi gereken küçük çocukları vardı. Masasında yığılıp kalmış. Kimse farkına varmadan öldüğünü söylediler."

bir şeyler olmuştu. Annem de dahil olmak üzere çocuklarını tek başına büyüttü."

"Bu gerçekten takdire şayan. Çocukları tek başıma büyütmek zorunda kalacağımı hayal bile edemiyorum."

"Çok mücadeleciydi. Neyse ki büyükbabamın iyi bir sigortası vardı ve başarılı bir şirketi vardı. gençken çalışmak zorunda değildi. Ancak daha sonra, hepsi okuldayken, şirketin başına geçti ve otuz yıl boyunca şirketi yönetti."

"Bu inanılmaz. Ne tür bir şirketti?" "İmalat. Jet motorları için parçalar yapıyorlar.

Teyzem artık CEO."

"Çok güzel. Büyükkannen hiç yeniden evlendi mi?"

"Hayır. Benden sonra biriyle bile çıkmadı. büyükbabam öldü. Büyük bir aşkı olduğunu ve hiç kimsenin onun yerini alamayacağını söyledi."

Riley iç çekti.

Ve bu iç çekiş, Nikki'nin içindeki bir şeyin, onun farklı olabileceği, geçmişte tanıdığı erkeklerin çoğundan daha iyi olabileceği olasılığına uyum sağlamak için değişmesine neden oldu.

Riley, "Hiç tanımadığım biri için üzülüyorum," diyerek onun hakkındaki içgüdülerini daha da pekiştirdi.

"Evde birlikte çekilmiş fotoğrafları var. Sadece onlara bakarak bile ne kadar mutlu olduklarını anlayabilirsiniz."

"Onları görmeyi çok isterim." Kamyonu Domenic'in otoparkına girdi ve büyük siyah bir cipin yanına yanaştı. "Kuzenim Mac ve karısı Maddie ile tanışacaksın," dedi Riley, cipi başıyla işaret ederek.

"Harika. Büyükkannem onu ve babasını seviyor."

"Herkes öyle yapar." Riley'nin kamyonetinin önünde buluştular ve Riley onu restorana sokmak için elini sırtının alt kısmına koydu.

Kendisine, özel mülkiyete aşırı tepki vermemesini söyledi. Muhtemelen içine işlemiş bir jestti bu ama içinde uzun zamandır hissetmediği bir kıpırtıya neden oldu, neredeyse içinden geçen duyguların ne olduğunu fark etmedi - heyecan, arzu, beklenti. Aralarında Nikki, Riley'nin kuzenini bariz bir aile benzerliği nedeniyle hemen tanıdı. Riley gibi Mac'in de siyah saçları ve delici mavi gözleri vardı.

Ev sahibiyle görüştüktan sonra Riley onun elini tuttu ve kuzeninin masasına götürdü.

"Selam," dedi Mac, Riley'ye gülümseyerek. "Seninle burada tanışmak güzeldi."

"Merhaba," dedi Riley. "Bu Nikki Stokes. Nikki, kuzenim Mac McCarthy ve eşi Maddie."

"Memnun oldum," dedi Mac, elini sıkmak için ayağa kalkarken.

Nikki her ikisiyle de el sıkışarak, "Siz de," dedi. "Siz Bayan Hopper'ın torunusunuz, değil mi?"

"Bu benim, çatısı akan."

"O bir bebek," dedi Mac. "Onun için çalışmayı seviyorum."

"O da senden hoşlanıyor. Senin yakışıklı bir şeytan olduğunu söylüyor." "Aman Tanrım," dedi Maddie inleyerek. "Sakın ona

o. Şu anda olduğundan daha da çekilmez olacak."

Mac karısına şakacı bir şekilde kaşlarını çatarken, Nikki ve Riley gülmekten kırıldılar.

"Bu gece hapisten nasıl kurtuldunuz?" Riley onlara sordu ve Nikki'nin yararı için ekledi, "Onlar

Altı yaşın altında üç çocuk."

"Eyvah," dedi Nikki.

Maddie şarabından sağlıklı bir yudum alarak,
"Biliyorsun," dedi. "Annem ve Ned bir yatıya kalma partisi
düzenlediler, böylece
bir gece izin al. Mac'e kimsenin yemeğini kesmek zorunda
kalmadığım sürece her şeyi yapabileceğimizi söyledim."

"Mac'in yemeğini kesmek zorunda değil misin?" Riley
sordu.

"Artık değil." Riley'nin daha yaşlı ve aynı derecede
yakışıklı bir versiyonu olan kocasına gülümsedi. "Çok iyi
gidiyor."

"Sen mucizeler yaratıyorsun," dedi Riley. "Ona tuvalet
eğitimi bile verdin."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedi Maddie.

"İkinizi de duyabiliyorum," dedi Mac, Nikki'yi güldürerek.

"Randevu gecenize geri dönmenize izin vereceğiz," dedi
Riley.

"Sabah görüşürüz."

"Sabahın köründe," dedi Mac.

"Evet, evet." Riley elini kızın beline koyarak onu ev
sahibinin işaret ettiği, onlar için menülerin bırakıldığı
masaya doğru yönlendirdi. Riley onun sandalyesini tuttu ve
kendi koltuğuna oturmadan önce onun yerleşmesini bekledi.

Nikki, "Bunlar çok komik," dedi.

"Evet, öyle. Hepimiz onu seviyoruz. Onun için
mükemmel." "O sana benziyor, ya da sanırım senin
ona benzediğini söylemeliyim.

onu."

"Ew, istemiyorum."

"Evet, öyle," dedi gülerek.

"Benden hoşlandığını
sanıyordum."

"Senden hoşlanıyorum."

"O zaman Mac'e benzediğimi söyleme," dedi yüzünü buruşturarak.

"Bu tam olarak bir hakaret sayılmaz. Pek irkin sayılmaz." "Evet, yle."

Bir kez daha gülmekten kırılırken, son bir saat içinde yıllardır hiç gülmediği kadar güldüğünü fark etti.

GÜLMESİNİ SEVİYORDU, buna neden olmayı seviyordu, gülmediği zamanlarda onun büyük bir parçası olan gerginliği bırakmasını seviyordu. Meny incelerken Onu güldürmek istiyordu, böylece daha önce canını sıkan her neyse onu düşünmeyecekti. Mutfağa girdiğinde onu pencereden dışarı bakarken bulduğunda, belli ki onu zen düşünceler içinde kaybolmuştu.

Kollarını ona dolayacak ve daha iyi olmasını sağlayacaktı.

Ama işleri düzeltmek yerine daha da kötüleştirebileceğini hissederek bu dürtüye direnmişti. Olay Birinin ona kötü bir şekilde zarar verdiğine dair daha önceki şüphesini doğruladı. Birinin ona zarar verdiği düşüncesi içini

Onu korkutmamak için göstermeye cesaret edemediği bir fke.

Bu, kız onun etrafında olması konusunda daha rahat görünürken yapmak isteyeceği son şeydi.

"Sana ne güzel görünüyor?" diye sordu.

"Morina balığına meyilliyim."

"Ben de onu almayı düşünüyordum."

Garson geldi ve siparişlerini aldı, adam için bir Amstel Light ve kadın için bir bardak pinot grigio ile geri döndü.

"Yıllardır buraya gelmemiştim." Hafta içi sezon dışı bir gece için yoğun olan restorana şöyle bir göz attı. "Eskiden her yaz birkaç kez gelirdik. En sevdiklerimizden biriydi."

"Seninle daha önce karşılaşmadığıma şaşırdım. Bir yılını birkaç yaz marinada amcamın yanında çalışmıştım. Muhtemelen aynı zamanda buradaydık."

"Ne zaman oldu bu?"

"Yaklaşık on iki yıl önce mi?"

"Ben buradaydım! O yaz Lobster Pot'ta garsonluk yapmıştım."

"Yok artık. Eminim orada yemiş olmalıyım. Orası amcamın en sevdiği yerlerden biriydi ve ben de onunla ve teyzemle birlikte yaşıyordum. Her zaman beni beslemeye çalışırdı. Çok zayıf olduğum için benimle alay ederlerdi."

"Altı yaz boyunca orada çalıştım. Size hizmet edip etmediğimi merak ediyorum."

"Bu ne kadar komik olurdu? Ama sanırım seni hatırlardım. Kuzenlerimi tanıyor muydun?"

"Aileyi ve marinayı biliyordum elbette ama onlarla tanıştığımı hiç sanmıyorum. Benden daha yaşlılar. düşün."

Başını sallayarak, "Onlar da benden büyük," dedi.

"Eskiden okullar açılır açılmaz buraya gelirdik." Hatırlıyor gibi görünürken dudakları yüzünü buruşturdu. mutsuz anılar. "Buraya yeterince hızlı gelemedim."

"Okulu sevmiyor muydun?"

"Öyle değildi. Babamı sevmiyordum ve okul yılı boyunca onunla birlikte yaşamak zorundaydık. Gansett'teki yaz tatili için geri sayıyordum."

"Ondan hoşlanmadığınız halde yılın dokuz ayı onunla yaşamak zorunda kalmak sizin için zor olmalı."

"Cehennem gibiydi. O yıllarda Jordan için Tanrı'ya şükürler olsun. Birlikte atlattık."

Riley en çok bilmek istediği Şeyi sormaya neredeyse korkuyordu. "O... kötü davranmıyordu, değil mi?"

"Hayır,  yle bir Şey değil." İ   ekerek Şarabından bir yudum aldı ve ona ne kadarını anlatmak istediğine karar veriyor gibiydi. "Annem... Akıl sağlığı yerinde olmayan bir alkolikti.

Biz büyürken çok fazla kaosa neden olan sağlık sorunları vardı. Bize tek başına bakmasına izin verilmiyordu, bu yüzden yazları buraya geliyorduk. B y kannemiz yazın bizim gerçek velayetimizi alıyordu."

Soruları vardı ama daha fazlasını sunacağını umarak sormadı.

"Babam annemin sorunlarına, onunla hala evliyken başa biriyle birlikte olarak tepki verdi. Her Şey ortaya çıktığında, diğer kadından iki çocuğu vardı ve mahkeme yine de annemin ve sorunlarının birincil velayetini ona verdi."

"Whoa."

"Evet, çok eğlenceliydi ama uzun zaman önceydi."

"Babanı görüyor musun?"

DNA'sına işlemiş olduğunu fark etmeye baŐladıđı o koruyucu pozla kollarını kendi etrafında sardı. "O ve yeni ailesi artık hayatımızda değil," dedi, yüzündeki donuk ifade onun daha fazla soru sormasını engelledi. "O günden beri onu görmedik.

liseden mezun oldu. Bazen Jordan'ın babam yüzünden Zane ile birlikte olduğunu düşünüyorum."

"Nasıl yani?"

"Beklentilerini çok yüksek tutmamayı erken yaşta öğrendi."

"Ona geri d nd ğu için yıkılmış olmalısın."

"Her şeyden çok uyuşmuş durumdayım. Bu ilişki İlk günden beri zehirli biriydi. Onu hayatımdan çıkardığım için mutluyum ama onu özlediğimden eminim. Son zamanlarda onu sarsmak istesem bile."

"Onun şüpheli seçimler yaptığını görmek senin için zor olmalı."

"Öyle, özellikle de eskiden beni gerçekten dinlerdi, şimdi ise sadece onun sesini duyuyor gibi görünüyor."

"Ona yaptığı şeyi yaptığına ve kızın ona geri döndüğüne hâlâ inanamıyorum."

"Biliyorum. Ne yaptığını fark ettiğimde onu bağlayıp bir dolaba atmak istedim." Şarabından bir yudum daha aldı.

"Ama bunu yapmak yerine, kontrol edebildiğim şeye, yani kendi hayatıma odaklandım."

"Peki ya annen? Onu görüyor musun?"

"Onunla iletişim halindeyiz. Yeniden evlendi ve Paris'te tatildayken tanıştığı bir sanatçıyla Fransa'nın güneyinde yaşıyor. Gerçekten mutlu görünüyorlar."

"Aferin ona."

"Yaşadığı onca şeyden sonra mutlu olmayı hak ediyor."

Riley ona kendisinin de aynı şeyi hak ettiğini söylemek istedi. "Jordan'ın kız arkadaşı olmadan önce ne iş yapıyordun?"

Asistan?"

"İkimiz de mankendik," dedi utangaç bir ifadeyle.

Kızın utancına gülümseyerek, "Bunu görebiliyorum. Ne tür modellik yaptınız?"

"Ben makyaj ve katalog işleri yapıyordum. Jordan'ın tek derdi iç çamaşırıydı. Zane'le ilk kez böyle tanıştı. O da bir modeldi. Müzik kariyeri başlamadan önce." Aşağıya baktı

masada. "Modellik beni sıktığı için bir yandan da restoranlarda ve otelcilik sektöründe çalıştım. I Hala üniversiteyi bitirmeyi ya da anlamlı bir şeyler yapmayı düşünüyorum."

"Artık istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Evet, yapabilirim. Sadece bunun ne olduğunu bulmam gerekiyor." "Acelesi yok, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman acele etmeyin ve bu arada molanın tadını çıkarın."

"Kendim hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmadım."

"Bu doğru değil ve ben senin hayatını dinlemek istiyorum."

"Bana hayatından bahset. Nerede büyüdün?" "Westport, Connecticut, yaklaşık bir saat dışarıda New York City."

"Ailen hala orada mı yaşıyor?"

"Annemin var. Babam artık burada yaşıyor. Neredeyse iki yıl önce ayrıldılar."

"Ouch."

"Evet, birdenbire ortaya çıktığı için biraz şok ediciydi, en azından kardeşim ve benim için öyleydi. Babam daha sonra bize bunun uzun zamandır beklediğini söyledi." Omuz silkti. "Senin başına geldiğinde çok daha kötüydü. En azından biz yetişkindik ve ailelerimiz bizim için kavga etmiyordu."

"Ne zaman olursa olsun korkunç bir şey," dedi.

"Oldukça korkunçtu." Riley bunu Finn'den başka kimseye söylememiştir. Kendisi de aynı şeyleri yaşadığı için ona anlatırken kendini rahat hissediyordu. "Annem onu aldattı. genç bir adamla. Her şey çok... iğrençti. Finn ve ben

Sadece Westport'a yakın olmadığımız için ne kadar mutlu olduğumuzu söylüyorduk, orada ailemiz kasabanın dilinde olmalı."

"Nasıl oldu da adada yaşamaya başladın?"

"Annemle babam ayrıldıktan hemen sonra kuzenimiz Laura'nın düğünü için babamla birlikte geldik. Babam kalmaya karar verdi

Mac, Finn ve bana kalıp kendisi için çalışmamız için yalvarınca bir süre daha takılmayı kabul ettik, en çok da boşanmadan dolayı gerçekten dümdüz olan babamıza göz kulak olmak için."

"Çok nazıksınız çocuklar."

"Onunla her zaman çok yakındık, bu yüzden bir süre onunla takılmak zor olmadı, ama onunla tekrar birlikte yaşamak komikti. Onun ne kadar anal olduğunu unutmuştuk.

temizlik hakkında. İletişim kurmayı da seviyor. Hem de çok." Riley gözlerini devirdi. "O bir psikiyatrist."

Güldü. "Ahh, bu rahatsız edici olmalı."

"Son derece." Gülümseyerek, "Yine de iyi bir adam. Finn ve ben ona herkesten daha fazla saygı duyuyoruz. Şimdi de Beachcomber'da barmenlik yapan Chelsea Rose ile nişanlandı ve bir bebek sahibi olmaya çalışıyorlar."

"Vay be. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"İlk başta biraz tuhaftı ama şimdi her neyse diyorum. Bu onun hayatı ve yeni bir aileyle her şeye yeniden başlamak istiyorsa, bu beni ilgilendirmez. Finn'in dediği gibi, bizden bebeği onun için büyütmemizi istemiyor."

Kaşlarını kaldırdı.

"Ne?"

"Kendinizden neredeyse otuz yaş küçük bir kardeşiniz olması fikrinin sizi tuhaflaştırdığını söylemenizde bir sakınca yok."

"Bu biraz... beklenmedik bir şey."

"En hafif tabirle," dedi gülerek. "Nişanlısını beğendin mi?"

"Onu çok seviyoruz. Chelsea harika biri, o da ona deli oluyor. Her şey çok güzel. Mutlu olmasına sevindim. Ondan biraz daha genç ve henüz çocuk sahibi olmadı, bu yüzden bebek projesi var."

"Ah, anlıyorum." Garson mezelerle birlikte görüldüğünde masadan kalktı. "Çok lezzetli görünüyor."

"Buradaki yemekler en iyisi."

Onunla birlikte olmanın ne kadar kolay olduğunu düşünmesine neden olan arkadaşça bir sessizlik içinde yemek yediler. Sohbetleri

Zahmetsizce akıyordu ve söylediği hemen hemen her şeyi ilginç buluyordu. Daha önce hiç bu kadar

bir kadının yanında hemen rahatlardı, ama

Onun yanında pek de rahat olmadığını hissediyordu, bu da onu kızdırıyordu. Kolayca atıfta bulunabileceği bir şey değildi, sadece

Onun yanında bulunduğu dört seferin her birinde hissettiği genel huzursuzluk duygusu.

Sorun o muydu yoksa başka bir şey mi? Onu rahatlatmak için yapabileceği ya da söyleyebileceği bir şey var mıydı?

Keşke bilseydi,

Çünkü onu güvenilebilir olduğuna, babasına ya da onu incitmiş olabilecek diğer erkeklere benzemediğine ikna etmek için her şeyi yapardı. Birinin onu incittiğini bilmek, onun hakkında ne söylüyordu?

Bu kadar canı hissetmesinin sebebi neydi? Daha önce hiçbir kadına karşı bu kadar güçlü hisler beslememişti.

Yakın zamana kadar hiç aşık olmadığı gerçeğini pek düşünmemişti ama zaman zaman bu özel yaşam deneyiminin onun için kartlarda olup olmadığını merak ediyordu. Elbette, kadınlardan hoşlanıyordu, seksten payına düşeni almıştı ve

çoğunlukla dağınık duygusal karışıklıklar olmadan hayatlarını sürdürdüler.

Kardeşinin bir dargın bir barışık bir kız arkadaşı vardı ve neyse ki şu anda bir dargın bir barışıkta. Finn, onu önemseyen herkesi dehşete düşürecek şekilde Missy'ye kesinlikle aşık olmuştu. Riley Missy'ye de Finn'in onun etrafındaki davranışlarına da katlanamıyordu. Gansett'e taşınmanın en iyi yanı kardeşinin onunla olan ilişkisinin sona ermesi olmuştu.

Riley birasından bir yudum alırken, "Büyükannenin evini yenilemekle ilgili söylediklerini düşünüyordum," dedi.

"Ne olmuş ona?"

"Eğer güncelleme konusunda ciddiysen, sana bu konuda yardımcı olabilirim." Wayfarer uyanık olduğu saatlerin çoğunu işgal ederken başka bir projeyi üstlenecek zamanı kesinlikle yoktu, ama bu onunla daha fazla zaman geçirmesi anlamına geliyorsa, bunu gerçekleştirebilirdi.

"Nasıl yani?"

"Bunu yapmak istiyorsun. Nasıl yapılacağını biliyorum ve Mac iş için ihtiyacımız olan şeyleri adaya getirme konusunda çok başarılı. O

eviniz için ihtiyacımız olan her şeyi almamıza yardımcı olabilir. Çok çalışıyorum, bu yüzden geceleri ve hafta sonları olacak ama sizin için bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

"Bunu teklif etmeniz çok hoş, ama nasıl yapılacağını kendim öğrenmek istiyorum."

"Gerçek iş gibi mi demek istiyorsun?" "Evet."

"Oh, şey... Sana bilmek istediğin her şeyi gösterebilirim."

"Bu çok zaman alabilir."

Omuz silkti. "Hiçbir yere gitmiyorum. Ya sen?"
"Bilmiyorum," dedi, dudağını iki dudağının
arasında yuvarlayarak.
dişler. "Uzun vadede ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim
yok."

Riley onu daha yeni geri almışken tekrar gidebileceği
düşüncesiyle bir an saf bir panik yaşadı. Bu da nereden
çıkmişti? Kesin olarak bildiği tek şey
gitmesini istemediğini, en azından henüz istemediğini
söyledi. "Belki
Evi yenilemek şu an için amacınız olabilir ve bu bittiğinde
yeniden değerlendirebilirsiniz."

Kendine hizmet eden bir piçti, ama ne olursa olsun
onu yanında tutmak. Bunun neden bu kadar kritik
olduğunu söyleyemiyordu. Tek bildiği, o döndüğünde
kasvetin ortadan kalktığı ve o yanındayken kendini nasıl
hissettiğini sevdiydi.
Bunun ötesinde, hiçbir şey bilmiyordu.

Masanın öbür ucuna baktı, büyük kahverengi gözleri onu
her şeyden daha derinden etkileyen bir kırılganlıkla
doluydu.

bir kadın vardı. "Zaten günde on saat çalışırken bunu
yapmak istemezsin."

"Yapmak istemeseydim teklif etmezdim."

"Sen ciddisin." Kırılganlığın yerini heyecan almıştı.

"Evet," dedi gülümseyerek. "Nasıl yapılacağını bilmek
istiyorsun

Tadilat. Nasıl yapılacağını biliyorum. Size memnuniyetle
öğretirim ve yardım ederim."

"Neden?" diye sordu.

Soru karnına bir yumruk gibi inmişti. Gerçekten de
neden? "Çünkü eğlenceli olurdu."

"Gerçekten mi? Bütün gün yaptığınız şeyi boş
zamanlarınızda yapmak eğlenceli olur mu?"

"Sana nasıl yapılacağını öğretmek eğlenceli olur." Ve bu seni aylarca burada tutacak, diye düşündü ama söylemedi.
"Bende ayrıca

İhtiyacın olan ekipman," diye ekledi, kaşlarını alaycı bir hareketle sallayarak onu güldürdü ve kızardı. Çok sevimli.

"Büyükannemle konuşmam gerek. Sonuçta bu onun evi ve onun parası."

"Tabii ki. Bakalım ne düşünecek. Yapmak isteyeceğin ilk şey nedir?" diye sordu tatlı menüsünü incelerken.

"Mutfak," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Başka bir odada gerekli malzemelerle -mikrodalga fırın, buzdolabı- geçici bir mutfak kurmanız gerekir."

"Kahve makinesi."

"Kahve makinesi," dedi, heyecandan gülümseyerek ondan yayılıyordu. Onun bu görüntüsü çok hoşuna gitmişti. "Sonra da bir çöp konteyneri bulup her şeyi söküp atarız."

"Chip buna 'Demo Günü' diyor." "Chip mi?"

"Fixer Upper'deki Chip Gaines," dedi ona altı kafası varmış gibi bakarak. "O ve karısı Jo, evlerinde yaptıkları tadilatlarla çok ünlüler."

"Adlarını hiç duymadım."

"Aman Tanrım! Gerçekten mi? Onları idolleştiriyorum. Sen bana tadilatı öğretirken, ben de seni HGTV konusunda eğiteceğim."

"Uhhh, tamam," dedi tereddütle, konu ona geldiğinde tereddütten başka bir şey olmasa bile.

"Eminim sen de Mülk Kardeşleri hiç duymamışsındır."

"Kim?"

"Tanrım," dedi sahte bir çaresizlikle. "Sana öğretecek çok şeyim var."

Evet, lütfen, diye düşündü. Öğret bana. Bana her şeyi öğret.

BÖLÜM 6



Mac büyük yemek odasının karşısından kuzenini gözetledi. "Riley iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor."

"Sen kendi işine bak," dedi Maddie.

"Bunun neresi eğlenceli?"

"Sana eğlence vereceğim ama kuzenine bakmayı bırakmalısın."

"Umarım dikkatli davranıyordur. Kız kardeşiyle yaptığı iş çılgınca ve onun da bu işe bulaştığını görmekten nefret ediyorum."

"Kız kardeşiyle çıkmıyor. Orada görececek bir şey yok. Kendi karına odaklan.

Tam da bu romantik yemeğin karşılığını almak üzereyken sana düşmanca davranıyor."

"Nasıl ödeyeceksin?" diye sordu, birdenbire yeniden kendi işiyle ilgilenmeye başlamıştı.

"Eve gittiğimizde göreceksin."

"Hesap lütfen," dedi ve hemen gelen garsona işaret etti.

Maddie kocasına ters ters bakarak, "Henüz değil," dedi.

"Tatlı istiyorum, lütfen."

Garson onlara tatlı menüsünü bıraktı.
Mac suratını asmamaya çalışırken Maddie her şeyi ayrıntılarıyla inceledi. Maddie ona işkence etmeyi seviyordu ve en son baş başa bir gece geçirmelerinin üzerinden haftalar geçmişti. Ailesi üç çocuğu da, hatta bebeği de alıp Thomas'ı sabah anaokuluna götürmeyi de içeren büyük bir girişimdi.

"Surat asmayı bırak," dedi. "Çocuksuz bir gece için iki gün boyunca kendimi pompaladım. Beni aceleye getiremezsin."

"Evet, canım."

İki kaşıklı bir brownie sundae ve geceyi tamamlamak için bir kadeh şampanya sipariş etti.

"Seni rahatlamış ve eğlenirken görmek hoşuma gidiyor," dedi henüz gitmeyeceklerini kabul ettikten sonra.

"Senden başka yapacak bir şeyim olmaması hoşuma gidiyor."

Mac bir ağız dolusu birayla boğuldu-
Acı bir şekilde burnundan girdi, bu da sevgilisinin kıcıyla gülmesine neden oldu. "Bu hiç hoş değildi," dedi üzerine dökülen birayı sildi.

Eliyle yüzünü yelpazeleyerek gülmesini engelleyemedi.

Bir kahkaha attı -nasıl atmasın ki? Kahkahası her zaman bulaşıcıydı. Hiç bu kadar ki bu sık sık olan bir şeydi.

Sundae geldi ve Maddie aylardır çikolata görmemiş bir kadın gibi içine daldı.

Mac bebeği taşıırken aldığı kiloları vermeye çalıştı.

Mac onun tatlıdan aldığı zevkin tadını çıkarmak için arkasına yaslandı.

"Bunu benimle paylaşıyor olman gerekiyordu," dedi bir lokma brownie yerken.

"Onu yiyip bitirmeni izlemek çok daha eğlenceli."

Kaşığını bıraktı ve peçeteyle dudaklarını sıvazladı.

"Yeterince yedim."

"Zar zor bir çentik attın. Oraya geri dön ve bitene kadar pes etme. Benim karım pes etmez."

"Karınız biraz kilo vermezse kapıdan sığmaz."

Mac kaşlarını çattı ve kadının bıraktığı kaşığa uzandı.

"Kimse karım hakkında kötü konuşamaz, özellikle de benim karım." Bir kaşık dolusu brownie ve dondurma uzattı. "Bir ısırık al."

Onun bakışlarını tutarak eğildi ve kendisine bir ısırık vermesine izin verdi.

Kendisi için bir tane aldı, sonra ona bir tane daha koydu ve tatlı bitene kadar bu şekilde devam etti. Sonra hesabı ödedi ve onun için ceketini tuttu. Ayrılmadan önce Riley ve Nikki'ye iyi geceler demek için uğradılar.

"Sabah bir randevum var, o yüzden geç kalacağım," dedi Mac. "Benim için diğerlerine haber verir misin?"

"Olur," dedi Riley. "Oraya vardığında görüşürüz."

"Seninle tanışmak çok güzeldi Nikki," dedi Maddie.

"Seninle de."

Riley, "Size iyi geceler," dedi.

Mac kuzenine kaşlarını sallayarak, "Sen de aynısını yap," dedi.

Riley gözlerini devirdi. "Kaybol, Mac."

"Ben gidiyorum." Karısına yemek odasından çıkarken eşlik etmek için koluna girdi.

"Neden onun taşaklarını patlatmak zorundasın?" Maddie sordu. "Çünkü bu McCarthy ailesinin inancıdır," dedi Mac.

sanki gelmiş geçmiş en aptalca soruyu sormuş gibi cevap verdi. "Bunu biliyorsun."

"Belki de topa vurmaya başlamadan önce onunla ilk randevusunu atlatmasına izin verebilirsiniz."

"Hayır. İşler böyle yürümüyor. McCarthy Ailesi Oyun Kitabı'nın otuz ikinci sayfası bu konularda çok nettir. Top kırma doğumla başlar ve ölümle sona erer."

"Saçmalıyorsun."

"Yani bana her gün söylüyorsun." Yolcu kapısını onun için açtı ve yerleşene kadar bekledi.

eğilip bir öpücük çalmadan önce. "Karımın kendisi hakkında kötü şeyler söylemesinden hoşlanmıyorum, çünkü benim için o bir

Bana inanılmaz çocuklarımı veren korkunç tanrıça. I Onun her güzel santimini seviyorum, eve gittiğimizde ona göstereceğim."

Gülümseyerek soğuk elini onun yüzüne koydu. "Çok tatlısın."

"Ben çok ciddiyim. Tatlıyı ye, Madeline. Tatlının tadını çıkar. Kendini istediğin hiçbir şeyden mahrum etme. Asla. Anladın mı beni?"

"Evet, Mac. Seni yakaladım. Şimdi göğüslerim patlamadan beni eve götür."

"Buna izin veremeyiz," dedi gülerek. Kapıyı kapatıp sürücü tarafına doğru koşmadan önce onu tekrar öptü. Hava bir kuyu kazıcısının kışından daha soğuktu.

Günlerin kısa ve gecelerin uzun olduğu yılın bu zamanı,

Evde karısı ve çocuklarıyla daha fazla vakit geçirmekten şikayetçi değildi. Hayatın genel olarak daha yavaş olduğu kış mevsimini, çılgın yaz mevsiminden daha çok severdi. Bir yıl boyunca açık havada yaşamayı üç kısa aya sığdırmaya çalışmışlar, bu arada da hızla büyüyen iki işle uğraşmışlar. Tanrıya şükür marina yılda sadece dört ay açıktı. "Orada ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Burada yaşayan bir çocukken kıştan ne kadar nefret ederdim. Çok sıkıcıydı. Şimdi çok seviyorum. Marinanın açık olduğu ve hayatın durmaksızın devam ettiği yaz aylarının aksine, seninle ve çocuklarla bol bol vakit geçiriyorum."

"Katılıyorum. Eskiden ben de kıştan nefret ederdim ama şimdi iyi yanları da var."

Elini uzattı ve parmaklarını onunkilere doladı.

"Bebğimle uzun, soğuk geceler."

"Bir sürü sarılma."

"En sevdiğim kış sporu."

"Yıl boyunca en sevdiğin spor bu."

"Sadece sana sarılabilirsem."

Maddie güldü. "Politikacı olmalıymışsın. Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun."

"Bazen sana benim için bir tanrıça olduğunu ya da sarılmak için en sevdiğim kişi olduğunu söylediğimde seninle dalga geçtiğimi düşünmenden endişe ediyorum."

"Öyle olmadığını biliyorum," dedi iç çekerek. "O zaman neden iç çekiyorsun?"

"İç çekmek istememiştim."

"Tanıdığım en seksi kız olduğunu söylediğimde bir parçan bana inanmıyor, ne olursa olsun, değil mi?"

"Keşke bebek kilolarımı verebilsem. Hiç olmadığım kadar kiloluyum ve bundan nefret ediyorum."

"Ayrıca biri bebek olmak üzere üç küçük çocuğunuz var. Olacak bebeğim."

"Sadece durumun olduğundan daha da kötüye gitmesini istemiyorum."

Mac onun kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak sözcükleri bulabilmeyi diledi. "Kendini suçlu hissetmen için seni yemeğe çıkarmadım."

"Bilmiyorum," dedi. "Bu gece hakkında değil. Sadece genel olarak." Ona doğru baktı. "Her zaman daha iyisini yapmaya çalıştığın için teşekkürler."

Ona gülümsedi ve elini sıktı.

"Bu arada, sabah ne yapman gerekiyor?"

"Benim muhteşem karım. Çocuksuz nadir bir sabahımız var. İş zamanında giderek bunu boşa harcayamam. Ben İş sahibi olmanın avantajlarından tam olarak yararlanmak."

"Daha sonra söylemeyi unutursam diye söylüyorum, sen sahip olduğum en iyi kocasın."

Alçak hırıltısı onu güldürdü. "Sahip olduğun tek koca ben olsam iyi olur."

"İstediğim tek kişi." "Hemen arkandayım, bebeğim."

Eve vardıklarında Maddie doğruca üst kata pompalamaya çıktı. Mac kapıyı kilitledi ve çocukları kontrol etmesi için Francine'e mesaj attı.

Herkes uyuyor, diye cevap verdi. Umarım güzel bir akşam yemeği yemişsinizdir.

Öyle yaptık. Onları ağırladığınız için tekrar teşekkürler.

Onlara sahip olmayı seviyoruz. Maddie'ye uyumasını söyle. Sabah Thomas'ı okula götürdükten sonra yapacak bir şeyimiz yok.

Yapacağım, sen en iyisisin.

Maddie'nin süt sağma makinesi adını verdiği alete bağlı olduğu üst kata çıktı.

"Bakma," dedi, çarşafı göğsünün üzerine çekerek, ilişkilerinin ilk günlerinde aşırı büyük göğüsleri konusunda son derece mahcup olduğu zamanlardaki gibi.

O zaman da, şimdi olduğu gibi, karısının kendisini ondan çok farklı gördüğünü fark etmek ona gerçekten acı veriyordu. Gömleğinin düğmelerini açtı, boxer'ına kadar soyundu, dişlerini fırçaladı ve karısıyla birlikte yatağa girdi. "Çocukları kontrol ettim.

Herkes uyuyor ve annen uyumamızı söyledi." "Büyükanne ve büyükbabalar için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Şaka yapmıyorum. İnsanlar onlar olmadan nasıl çocuk yetiştiriyor anlamıyorum."

"Çok şanslıyız."

"Mümkün olan her açıdan şanslıyız."

İşini bitirdiğinde Mac anne sütü şişelerini onun için alt kattaki buzdolabına götürdü. Yatak odasına döndüğünde onu baygın görünce gülümsedi. Bal rengi saçları yastığın üzerine yayılmıştı ve dudakları onu öpmek istemesine neden olan sevimli bir yay şeklinde büzülmüştü. Ama o çok ihtiyacı olan dinlenmeyi yaparken onu rahatsız etmeyecekti. Çocuklar onu çok yoruyordu ama o hiç şikayet etmiyordu.

Mac ışığı kapattı ve onun yanına yattı, bu hayatı paylaştığı için her gece olduğu gibi şükreliyordu.

Onunla yatmak ve çocuklarını birlikte büyütmek için. Kısa bir süre önce Miami'de lüks içinde yaşadığını sanıyordu, Başarılı bir inşaat şirketi yönetiyor ve istediği kadını seçebiliyordu.

O hayat şu anda sahip olduklarından milyonlarca kilometre uzakta görünüyordu ve şu anı geçmişe değişmezdi, hiçbir şeye değişmezdi.

Maddie her şeyin anahtarıydı ve onun daha önce olduğu gibi kendini kötü hissettiğini duymaktan nefret ediyordu. Onu daha iyi hissettirmek için yapabileceği bir şey düşünmesi gerekiyordu. ama ne olduğunu biliyorsa lanet olsun.

Riley akşam yemeğinden sonra Nikki'ye onu eve götürmeden önce Beachcomber'da bir şeyler içmek isteyip istemediğini sordu.

"Elbette," dedi.

"Ama şöyle bir şey var. Babam da orada olacak, muhtemelen kardeşim de. Benim de orada olacağımı düşünmeni istemiyorum.

seni ailemle tanıştırmak için acele ediyorum."

Sinirden midesi bulandı. Eğer sadece arkadaşlarsa, ailesiyle tanışmasının bir önemi yoktu, değil mi? "Sen istemezsen, onlarla tanışmak benim için sorun değil."

"Onlarla tanışmanı çok isterim."

Onunla ne kadar çok zaman geçirirse, ondan o kadar çok hoşlanıyor ve onun koyduğu kurallara o kadar çok meydan okuyordu.

uzun zaman önce. Romantik ilişkilere girmedi. Hayatında yeterince incinmişti zaten. Yapacağı son şey İhtiyacı olan daha çok incinmişti ama Riley çok farklı görünüyordu.

Başlarda o da öyleydi. Sen ona hayır diyene kadar çok iyi, tatlı ve çekiciydi.

yine de istedim.

Düşünceler ve onlarla birlikte gelen anılar ürpermesine neden oldu.

"Üşüdün mü?" Riley, başka hiç kimsenin olmadığı bir şekilde onu dinleyerek sordu ya da öyle görünüyordu.

"Biraz, ama iyiyim." Çok korkmuştu ama bunu ona söyleyemezdi. O kadar tatlı ve kibardı ki. İnanılmaz derecede yakışıklı ve seksi olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu

Sızdıran çatıya bakmak için eve geldiği gün onda fark ettiği ilk şey bu olmuştu.

Koyu renk saçları, mavi gözleri, biçimli yüzü ve kaslı vücudu ona aptal kurallarını unutturmuştu.

Fiziksel özelliklerine bir de sıcak, ilgi çekici

Kişiliği ve çekici cazibesine karşı koymak için neredeyse güçsüzdü.

Riley McCarthy, geçmişte iki kez paramparça olduktan sonra çok iyi koruduğu kalbi için ilk ciddi tehdidi oluşturunuyordu - bir kez babası tarafından ve bir kez de Onu önemsiyormuş gibi davranırken aslında ona vermek istemediği bir şeyin peşindeydi.

Yıllardır değişmez yoldaşı olan anksiyete zihnini hızlandırıyor, midesini bulandırıyor ve bedenini saldırı altındaymış gibi hissettiriyordu. O buna "savaş ya da kaç modu" diyordu. İlaçlar onu kontrol altında tutmaya yardımcı oluyordu ama arada bir çirkin yüzünü gösterip onu rehin alıyordu.

ona hayatını geri veren ilaç.

Kendisiyle açıkça ilgilenen yakışıklı, seksi, çekici bir adamla vakit geçirmek, kaçmak için çok çalıştığı endişesini geri getirdi. Nikki'nin kendisine

Riley'nin sorun olmadığını kendisi de biliyordu. O yapmamıştı.

İçinde çalkalanan huzursuzluğa neden olacak hiçbir şey yoktu ve onu suçlamak adil olmazdı.

Beachcomber'a vardıklarında, hemen arkasından elini beline koyarak onu yine önden içeri soktu. onlar içerideyken çıkarıldı.

Nikki onu orada bırakmasını istedi, bu düşünce omurgasında yeni bir karıncalanma dalgası ve midesinde daha fazla çalkantı yarattı. Boğazında oluşan sıkı düğümü yuttu ve derin bir nefes alarak kendine şunu hatırlattı Başlangıçta tatlı görünen tüm erkekler sizi yanlış bir güven duygusuna sürüklemiyordu.

Çoğu görüldüğü gibiydi, Büyükannesine göre Riley'nin ailesi adada çok saygı görüyordu. Onlar çok iyi insanlardı. Güveniyordu, bu yüzden dün gece karanlığın içinden çıktığında onu evine almıştı. Bu yüzden onu tekrar karşılamış ve onunla akşam yemeği yemeyi kabul etmişti. Ve bu yüzden Beachcomber barına doğru yürüyordu, orada muhtemelen babasıyla ve muhtemelen kardeşiyle de tanışacaktı.

Derin nefes al.

Riley barda oturan bir adama gizlice yaklaşırken ona gülümsedi. "Hey, ihtiyar, n'aber?"

Adam gülümseyerek, "Sen kime yaşı diyorsun?"

dedi. "Onun yaşı bir tarafı yok," dedi güzel sarışın.

Barmen, Riley'ye hoş bir sırtışla selam verdi.

Riley, sanki kolunu Nikki'nin omuzlarına dolaması önemli bir şey değilmiş gibi, "Bana kanlı ayrıntıları anlatma," dedi.

"Baba, Chelsea, bu

Nikki Stokes. Nikki, bu yaşı adam benim babam, Kevin. McCarthy ve nişanlısı Chelsea Rose. Kız onun liginin çok dışında ama o bunun farkında değil gibi görünüyor."

Kevin, Nikki'nin elini sıkmak için ayağa kalktı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Nikki ve sevgili Chelsea'min beni aştığı konusunda tamamen hemfikirim."

"Ben de memnun oldum, Dr. McCarthy." Nikki, McCarthy ailesinde kesinlikle yakışıklı erkekler var, diye düşündü.

"Bana Kevin de, lütfen."

Nikki barın karşısındaki Chelsea ile el sıkıştı.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de. Ne içiyorsun?" "Pinot grigio?"

"Hemen geliyorum. Senin için her zamanki gibi mi Riley?" "Evet, lütfen. Teşekkürler Chelsea."

"Sorun değil."

"Oturun çocuklar," dedi Kevin.

Riley, Nikki'nin babasıyla arasındaki tabureye oturmasına yardım etti.

"Akşam yemeğinden mi geliyorsunuz?"

"Evet," dedi Riley. "Domenic's her zamanki gibi harikaydı." "Orayı seviyorum. Chelsea olmasaydı her gece orada yerdim. çalışmak zorundayım."

"Yani buradaki çorba ve hamburgerlerden daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?" Chelsea kaşlarını kaldırarak sordu.

"Buradaki atmosferi hiçbir şey yenemez," dedi ona göz kırparak.

Chelsea güldü. "Dikkat et Nikki. Bu McCarthy'ler tatlı dilli cazibeli adamlar."

"Bunun farkına varmaya başlıyorum," dedi Nikki.

Riley, "Biz bunu doğal olarak yapıyoruz," dedi.

"DNA'mızda var." "Mac'le henüz tanışmadı mı?" Kevin sordu.

"Az önce Domenic'in evindeydim. O ve Maddie bir randevu gecesindeydiler."

"İçimizde en düzgün konuşanı o," dedi Kevin. "Yok artık," dedi Riley. "Bu onur babasına ait, Big Mac. Onunla tanışana kadar bekle."

"Haklısın," dedi Kevin. "En büyük kardeşim başlı başına bir sınıfta."

"Buralarda sizden çok var gibi görünüyor," dedi Nikki.

"Bütün aile adaya geri döndü.

Son birkaç yıldır," dedi Kevin. "Kardeşim Mac'in altı çocuğu var ve hepsi burada, kardeşim Frank'in de iki çocuğu var ve ikisi de burada."

Riley, "Ailenin her üyesi geçen yılın sonunda Wayfarer'ın satın alınmasına katkıda bulundu," dedi.

"Şimdi de yaza yetiştirmeyi umduğumuz tadilatı yapıyoruz."

"Bu gerçekten de tüm aileyi ilgilendiren bir şey." dedi Nikki. Böyle bir şeyi birlikte yapan bir ailenin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Kardeşim Mac'in büyük fikirlerinden biri daha," dedi Kevin. "O bunlarla dolu."

"Bu iyi bir taneydi," dedi Riley. "Wayfarer, bakıma muhtaç hale gelmeden önce bir altın madeniydi. Onu yeniden hayata döndürdüğümüz için heyecanlıyız."

Onun işine olan tutkusunu, işinden bahsederken gözlerinin ışıldamasından anlayabiliyordu. "Seviyor musun kuzenlerinle çalışıyorsun?"

"Bayıldım," dedi Riley açıkça. "Mac ve Shane'den ve Mac'in iş ortağı, usta bir marangoz ve ahşap işçisi olan Luke Harris'ten çok şey öğrendim. Boş zamanlarında eski ahşap tekneleri restore ediyor."

"Vay canına. Bu inanılmaz. Bir ara onun çalışmalarını görmek isterim."

"Luke'un restore ettiği teknelerden birkaçı Big Mac'e ait," dedi Kevin. "Yazları marinada oluyorlar."

Riley, "Nikki'nin yenileme ve restorasyon konularına ilgisi var," dedi.

Yüzünün utançtan kızardığını hissetti. "Eğer HGTV takıntısına ilgi diyebilirsiniz."

"Seninle aynı fikirdeyim kardeşim," dedi Chelsea.

"Yapabilirim

O kanalı günde yirmi dört saat izliyorum ve hiç bıkmıyorum. Kendimi onların yaptığı her şeyi yapabileceğime ikna ettim çünkü o kadar çok izledim ki."

"Ben de!" Nikki, kendine benzer bir ruh bulduğu için heyecanlandığını söyledi. "Riley'ye büyükannemin evini yenilemek istediğimi söyledim ve o da bana bunu yapabileceğimi düşündürdü."

"Yardım edeceğim," dedi Chelsea. "Çok isterim. Çok iyi fırça kullanırım."

"Teşekkür ederim," dedi Nikki. "Teklif etmeniz çok hoş. Alabileceğim her türlü yardımı alacağım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama tehlikeli olacak kadarını biliyorum."

Riley güldü. "HGTV'de doktora yapmış."

"Aynen öyle," dedi Nikki.

"Büyükannen tadilat planı hakkında ne düşünüyor?" Kevin sordu.

"Yarın onunla bu konuyu konuşacağım ve sorun olup olmadığına bakacağım. Eminim olacaktır. Jordan ve ben onun tek torunlarıyız, bu yüzden her zaman kız kardeşime ve bana

Evin bize ait olduğunu. Evin resmi olarak sahibi olacağımız günü düşünmek istemiyoruz, anlıyor musunuz?"

Riley anlayışla başını salladı. "Bunu tamamen anlıyorum. Onun daha uzun yıllar yanında olmasını istiyorsun."

Nikki açıkça, "Onu her gün eve tercih ederim," dedi. Jordan'ın dışında, Evelyn Hopper en çok hayatındaki önemli kişi. Zor ve kaotik bir çocukluk geçirdikleri dönemde onların mihenk taşı olmuştu.

Chelsea, Nikki'ye evde ne yapmak istediğini sorarken, çocuklar da sabırla dinleyerek araya öneriler ve yorumlar soktular.

Nikki hava almak için ayağa kalkana kadar bir saat geçmişti, Kevin'i daha önceden tanıyormuş gibi hissettiğini fark edince şaşırmıştı.

Chelsea bir saatten çok daha uzun bir süre. Tıpkı Riley gibi, babası da son derece yakışıklı olmasının yanı sıra cana yakın ve çekiciydi. Komikti ve Chelsea'nin söyledikleriyle ilgileniyordu ve Nikki ondan çok hoşlanmıştı.

"Haberlerimizi paylaşalım mı?" Chelsea, nihayet sohbette bir durgunluk olduğunda ona sordu.

"Onu ve kardeşini yarın öğle yemeğine davet edecektim ama sanırım Riley'ye şimdi söyleyebiliriz." Oğluna ekledi, "Ama Finn'e henüz söyleme. Ona söylemek istiyorum. kendim."

"Dikkatimi çektin," dedi Riley. "Ne var ne yok?" "Chelsea hamile," dedi Kevin, arkadaşına sıcak bir şekilde gülümseyerek.

Nişanlım.

Aralarındaki bariz aşk Nikki'nin içini tuhaf bir kıskançlık duygusuyla doldurdu. Nasıl olurdu diye merak etti. bir erkekle böyle bir bağın var mı?

"Vay canına," dedi Riley. "Tebrikler. Bu harika bir şey." "Böyle düşünmene sevindik," dedi Chelsea, sanki Riley'nin desteğiyle rahatladı.

"Tebrikler," dedi Nikki.

"Ay sonunda evleneceğiz," dedi Kevin, barın karşısında Chelsea'nin eline uzanarak.

"Mac Amca ve Linda Teyze, evlerini bize ödünç vermeyi kabul ettiler.

Kış ortasında bir düğün için otel." Oğluna bir bakış attı.

"Senin ve kardeşinin sağdıçım olmanızı istiyorum, eğer istekli."

Riley, "Elbette istekliyiz," dedi. "Sizin adınıza çok mutluyum çocuklar."

"Teşekkürler dostum," dedi Kevin. "Bu ikimiz için de çok şey ifade ediyor."

Nikki Riley'nin gerçekten ne düşündüğünü merak ediyordu. Eğer babasının haberlerine üzülüyse, bu konuda harika bir iş çıkarıyordu. saklamak.

BÖLÜM 7



Riley bunun olacağını biliyordu ve babası ile Chelsea adına gerçekten mutluydu. Tüm doğru şeyleri söyledi ve yaptı, babasının beklediği ve hak ettiği şeyleri. Oğullarına ömür boyu destek vermişti. Ama derinlerde, her türlü değişime direnen bir yerinde, anne ve babası ayrıldığında kaybettiği ailesi için hâlâ yas tutuyordu.

Her şeyin her zaman olduğu gibi kalmasını ne kadar isterse istesin, bu olmayacaktı ve ya gemiye binecek ya da kendisine çok iyi davranan babasını incitme riskini göze alacaktı. Bu yüzden babasına ve Chelsea'ye kadeh kaldırdı ve iyi haberlerini paylaştı.

Nikki kadınlar tuvaletine gitmek için izin istedi.

Chelsea bardaki diğer müşterilerle ilgilenmeye gittiğinde Kevin, "Nikki gerçekten iyi birine benziyor," dedi.

"Öyle."

"Siz çıkıyor musunuz?"

Riley omuz silkti. "Pek emin değilim. Çok... kararsız ya da öyle görünüyor."

"Ondan oldukça etkilenmiş görünüyorsun."

"Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok." Bu itiraf onu tuhaf bir şekilde savunmasız hissettirdi. Babasına alaycı bir gülümseme gönderdi. "Bunu kimseye itiraf etmemiştim, kendime bile."

Kevin kıkırdadı. "O duyguyu bilirim. Chelsea bana ilk ilgi gösterdiğinde, bir süre inanamamıştım. ay."

Riley sırtıarak, "Çünkü o senin liginin çok dışında," dedi.

Kevin güldü. "Benim ligimin o kadar dışında ki Komik. Ama yine de beni seviyor. Tek söyleyebileceğim sabırlı ol, evlat. Hayattaki en iyi şeyler hiç beklemediğin anda olur ve Nikki tereddüt ediyorsa, bu muhtemelen iyi bir şey içindir. sebep."

Riley başıyla onayladı. Umardı ki bir gün tereddütlü yapısının nedenlerini onunla paylaşacaktı.

"Ortaya çıkmaya ve ona güvenebileceğini göstermeye devam et.

Sen," dedi Kevin. "Bu onun için çok şey ifade edecek."

"Teşekkürler, baba."

"Ne zaman istersen. Bana ihtiyacın olursa her zaman buradayım."

"Biliyorum ve sen ve Chelsea adına gerçekten çok mutluyum."

"Teşekkürler." Bakışları yakında karısı olacak kadını buldu. "Ben de bizim adımıza çok mutluyum, her ne kadar Umarım bu yaşında babalığın hakkını verebilirim."

"Harika olacaksın. Hiç şüphem yok."

"Bu benim için çok önemli. Neyse ki bebeğin benim boşluğumu dolduracak genç bir annesi ve kardeşleri olacak."

"Toparlanacak bir gevşeklik olmayacak. Bebek de Finn ve benim kadar şanslı olacak."

Kevin Riley'ye tek koluyla sarıldı ve başının tepesini öptü. "Teşekkürler," dedi homurdanarak. "Desteyiniz ve onay tüm farkı yaratır."

Riley boğazında aniden beliren yumruyu yuttu. Her şey değışmişti ama onun tek umursadığı babasının mutluluğuydu. Chelsea onu mutlu ediyordu. Riley için bu yeterliydi.

Nikki döndüğünde Riley geceyi bitirmeye hazır olup olmadığını sordu.

"Sanırım öyle. Saat farkından dolayı biraz jet lag yaşıyorum."

"Sorun değil. Yarın konuşuruz baba."

"Evet, öyle olacak. Nikki, seninle tanışmak bir zevkti."

"Seninle de Kevin. Tekrar tebrikler."

"Teşekkür ederim. Umarım düğüne de gelersin. Riley. Burada resmiyete önem vermeyiz. Herkese kapımız açık."

"Hâlâ buradaysam gelmeyi çok isterim. Teşekkür ederim." Bardan çıkarken Chelsea'ye el salladılar ve soğuk kış havasına adım atmadan önce üstlerini giyindiler.

Eğer hala buradaysam. Dört kelime Riley'i sersemletti. kamyonete binmesine yardım etti ve sonra kapıyı kapatıp sürücü tarafına doğru koştu. Beachcomber'ın içinde bulundukları kısa süre içinde hava sıcaklığı düşmüştü.

Önemli ölçüde. Soğuk, onun gidişiyile ilgili endişelerinin yanı sıra düşünecek bir şey bulmasına da yardımcı oldu.

"Daha önce olduğundan daha mı soğuk, yoksa bana mı öyle geliyor?" Nikki sordu.

Riley gösterge panelindeki sıcaklığa baktı. "Daha önce olduğundan on derece daha soğuk."

"Brrr."

"Kar gibi kokuyor."

"İnsanlar bunu söylediğinde hiç anlamıyorum. Kar nasıl kokar?"

"Evine vardığımızda sana göstereceğim." Isıyı yükseltti ve kamyoneti adanın Kuzey ucunda.

"Yani, baban evleniyor ve bir bebeği oluyor." "Buna ne dersin?"

"Ailenin başka insanlarla hayatına devam ettiğini görmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bana başka türlü davranmak zorunda değilsin."

Bakışlarını karanlık yola çevirmeden önce ona bir göz attı. "Bunu bilmek güzel." Uzun bir sessizlikten sonra ekledi: "Anlıyor olman yardımcı oluyor."

"Tanıdığınız ailenin sonsuza dek gittiğini, yerine başka bir şeyin geldiğini fark etmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

asla tamamen yerini alamayacak."

"İşte bu," dedi usulca. "Aynen öyle. Babam için gerçekten çok mutluyum ama..."

"Ailenizi kaybettiğiniz için yas tutuyorsunuz." "Evet."

"Annenden pek bahsetmiyorsun. Onunla konuşuyor musun?"

"Ara sıra. Her şey olmadan önce yaptığım kadar çok değil."

"Ona kızgınsınız ve haklı sebepleriniz var."

"Günün sonunda," dedi, "ne oldu da beni hiç ilgilendirmez."

"Ama yine de sizi ilgilendiriyor. Bu şekilde, bu daha çok sizin işiniz."

"Sanırım öyle."

"Annemle babamın ilk ayrıldıkları zamanı ve hala birlikte yaşarken doğum günü partilerimiz, tatillerimiz ya da sahip olduğumuz şeylerin olup olmayacağını nasıl merak ettiğimi hatırlıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet, ama bir daha asla eskisi gibi olmadı. Birileri hep kayıptı ve babamın başka çocukları olduğunu öğrendikten sonra ona karşı hislerimiz değişti. Annem kirli detayları bizden uzak tutma konusunda pek iyi değildi. O yaşta bilmemiz gerekenden çok daha fazlasını biliyorduk."

"Annemle babamın ayrılığı ne kadar kötü olursa olsun, çocukken bunu yaşadığımı ve bizim için kavga ettiklerini hayal bile edemiyorum."

"Oysa senin yaşındayken muhtemelen daha kötüdür. çünkü ailenizin başına böyle bir şey gelmeyeceğini düşündünüz." Omuz silkti. "Ne zaman olursa olsun berbat bir şey olur."

"Bunu anlayan biriyle konuşmak yardımcı oluyor. Kardeşim bu konuda biraz garip davranıyor. O gibi davranıyor umurunda değil, oysa ben umurunda olduğunu biliyorum."

"Bazı insanlar bu şekilde başa çıkmayı seçiyor. Jordan Bazen böyle. Olan bitenin her ayrıntısını benim yaptığım gibi incelemek istememesi beni deli ederdi. Anlamaya ihtiyacım vardı ama sonradan fark ettim ki sanki hiç olmamış gibi davranması gerekiyordu."

"Birbirine yakın olan iki kardeşin genellikle olayları aynı şekilde görürler."

bu çok farklı."

"Jordan ve ben her zaman yakındık ama hemfikir olduğumuzdan daha fazla konuda aynı fikirde değildik."

"Sanırım bu Finn ve benim için de geçerli. Zamanın yarısında onu pataklamak istesem de, yine de herhangi biriyle takılmaktansa onunla takılmayı tercih ederim. Aramızdaki ilişki hep böyle oldu."

"Jordan ve benim için de aynı şey geçerli. Zamanın yarısında onun ne düşündüğünü merak ediyorum, diğer yarısında ise bilmem gerekiyor.

Böylece nasıl tepki vereceğimi biliyorum. Her küçük şeyde fikir almak için ona başvurmadan hayatıma devam etmek tuhaf olacak."

"Bunu hala yapabilirsin, değil mi? Sadece bir mesaj uzağında."

"Evet, ama her zaman olduğu gibi fiziksel olarak orada olmayacak. Zane ile ilk evlendiklerinde bile, benimle onunla geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdi çünkü tamamen zıt programlara sahiptiler."

"Ne olursa olsun, bence uzaklaşarak doğru olanı yaptın. Ne olduğunu anlamın senin için iyi olacak. Sizin için ve onun kendi hayatını yönetmeyi öğrenmesi için önemli." "Katılıyorum, ama onu kontrol etme dürtüsüne karşı koymak zor ya da onu kontrol etmek için."

"Sizi burada o kadar meşgul edeceğiz ki, onun neyin peşinde olduğunu merak edecek vaktiniz olmayacak."

"Bu doğru mu?" diye sordu, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu.

"Oh evet. Gansett kışın bile en iyi yerdir.

Her zaman eğlenceli bir şeyler oluyor. Hatta yarın akşam herkes kuzenim Janey'nin evine takılmaya gidiyor. Sen de benimle gelmelisin."

"Bir aile meselesine burnumu sokmak istemem."

"Bizim ailemiz öyle değil. Babamı duydun. Herkese kapımız açık. Ve gerçekten eğlenceli bir grup. Birlikte olduğumuzda tek yaptığımız gülmek."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi, sesi hüzünlü geliyordu. "Her zaman iyi geçinen ve birbirleriyle birlikte olmaktan keyif alan büyük bir ailem olsun istemişimdir."

"O zaman McCarthy'leri seveceksiniz. Biz tamamen eğlence ve şamatayla ilgiliyiz. Mac sürekli Maddie ve diğer kadınlarla başını belaya sokuyor. Bir süre önce erkekleri Jenny Martinez'in bekarlığa veda partisi için erkek striptizciler getirdiklerine inandırarak onlara en iyi şakayı yaptılar. Çocuklar bu yüzden akıllarını kaçırdılar ve oyuna geldiklerini anladıklarında... Bu destansı."

"Aman Tanrım, buna bayıldım. Ne kadar komik değil mi?"

"Erkekler bunun hiç de komik olduğunu düşünmediler. Mac, Evan ve Grace'in düğünü sırasında çıplak yüzen kadınların kıyafetlerini çalarak ödeşmeyi teklif etti. Anguilla. Bu kilisede osuruk gibi gitti, çocuklar tüm gün boyunca yatak odasında derin dondurucuda kaldılar. hafta."

Nikki sessiz kahkahalarla sarsıldı.

"Bu her zaman bir şeydir, özellikle de işin içinde Mac varsa."

"Hep böyle miydi?" diye sordu.

"Sayılır. Kuzenlerin en büyüğü o, ya da Mallory'yi öğrenene kadar öyleydi."

"Kim?"

"Mac amcamın bilmediği bir kızı vardı. Linda teyzemle tanışmadan önceki bir ilişkisinden. Annesi öldükten sonra Mallory babasını nerede bulacağını söyleyen bir mektup buldu ve onunla buluşmak için buraya geldi."

"Vay anasını. Bu büyük bir şok olmalı."

"Öyleydi, özellikle de en büyük kuzen olarak en önemli yerinden edilen Mac için. Ama bu onu kargaşaya liderlik etmekten alıkoymadı."

"Amcan hiç bilmediği bir kızı olduğunu öğrendiğinde ne yaptı?"

"Tipik Big Mac tarzıyla, bu durumu anlayışla karşıladı, onu ailenin bir parçası yaptı ve kimsenin ona bir kız kardeş ve kuzenden daha az bir şeymiş gibi davranmasına izin vermedi."

"Gerçekten iyi birine benziyor." "O en iyisi."

"Peki ya karısı? O ne düşünüyordu?"

"Her şeyin nasıl geliştiğinden yüzde yüz emin değilim, ama Linda teyzem bana çok yardımcı oldu. Mallory ailenin bir parçası. Yani, onlar tanışmadan önce oldu, yani onu aldatmış falan değil. Teyzeme tapıyor. Birlikte çok tatlılar. Kırk yıldır evliler ve hâlâ balayı çiftleri gibi davranıyorlar."

"Bu nasıl bir şey olmalı?"

"Kendim için hayal edemiyorum ama onlar kolaymış gibi gösteriyorlar."

"Hiç evleneceğimi sanmıyorum."

Bu açıklama Riley'nin karnına bir yumruk gibi indi. Hemen, hiç evlenmemiş olmasını neden umursadığını merak etti. "Nedenmiş o?" diye sordu rahat bir ses tonunu zorlayarak.

"Ben buna gerçekten inanmıyorum. İnsanlar hayatları boyunca gerçekten tek eşli olabilir mi? Bu doğal bir şey mi?"

"Kim bilir? Mac amcam ve Linda teyzeme bakıyorum ve evet, kesinlikle mümkün diye düşünüyorum. Onlar için deli oluyorum

sonsuz dek evli kaldıktan sonra birbirlerine. Ama sonra ailemi ve seninkileri düşündüm ve... Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum.

sorgulayın." Eastward Look'un garaj yoluna girdi ve park etti. Motoru kapattığında

tamamen karanlığa gömüldü. "Bir de kuzenlerim var.

Çoğu son zamanlarda nişanlandı ya da evlendi.

Birkaç yıl oldu ve hepsi o kişiyi bulduklarından beri hiç görmediğim kadar mutlular. Bazı arkadaşları da öyle.

Ömür boyu evlilik için ikna edici bir durum yaratıyorlar. tek eşlilik."

"Kız kardeşimin evliliğine en ön sıradan tanık olmak, herkesin evlenme konusunda iki kez düşünmesini sağlar."

Riley gülerek homurdandı. "Bu taklit edilecek en iyi evlilik örneği olmayabilir. Sana eşlik edeyim."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum ama istiyorum. Eğer sorun olmazsa..."

"Elbette. Teşekkür ederim." Kadın onu kamyonetin önünde karşıladı ve adam elini sırtına koyarak onu merdivenlerden verandaya çıkardı; bu hareket, oğullarına kadınlara iyi davranmayı öğreten bir babanın ona aşıladığı bir hareketti.

Saygı ve hayranlık. Kadınlar dünyayı döndürür, çocuklar, derdi, sesi her zaman Riley'nin kafasının içindeydi.

Sundurma ışığının parıltısı altında ona bakmadan önce kapının kilidini açan dört haneli kodu söyledi. "Gerçekten eğlenceli bir gece için teşekkür ederim. Baban ve Chelsea ile tanışmak çok hoşuma gitti."

"Onlar da seninle tanışmaya bayıldılar." Onun muhteşem yüzünü inceledi ve doyana kadar ona bakabilmeyi diledi. Bu biraz zaman alacaktı. Onu öpmek istedi ama böyle bir şeye hazır olmadığını hissederek öpmedi. Ama her zaman var olan arzuyu kabul etti.

Geçen sonbaharda bir poyrazın ortasında onu ilk gördüğü andan beri onunla birlikteydi.

O zamanlar ve gittikten sonraki aylarda, onunla daha fazlasını hayal etmesine izin vermemişti, çünkü ne ne anlamı olabilirdi ki? Ama kadın karşısında dururken, güçlü çekimi inkâr edemezdi ve etmek de istemiyordu. Saçlarından bir tutam yüzüne doğru savruldu ve adam şansını deneyerek saçlarını hafifçe kulağının arkasına sıkıştırdı.

Başka ne yapacağını görmek için beklerken nefesini tutmuş gibiydi.

Elini bıraktı ve geri adım attığında kızın biraz hayal kırıklığına uğramış göründüğünü memnuniyetle fark etti ondan. "Yarın büyükannenle tadilat hakkında konuşacak mısın?"

Başını sallayarak, "Planımız bu," dedi.

"Ne dediğini bana bildirin."

"Yapacağım."

"Mac'le malzemeleri almakla ilgili neler yapılabileceğini konuşacağım."

"Bana yardım etmek istemen çok hoş."

"Eğlenceli olacak."

"Elbette olacak," dedi gülümseyerek. "Tam da işte geçirdiğin dolu dolu günlerden sonra yapmak istediğin şey."

"Kardeşim ve kuzenlerimle o dondurucu soğuktaki ahırda çalışmaya kıyasla size yardım etmek eğlenceli olacak. Bir tanesi için

şey, burada manzara çok daha güzel."

Yüzü sevimli bir şekilde kızardı, muhtemelen soğuktan, ama o bunun iltifat olduğunu düşünmeyi tercih etti.

"Yarın gece için sana mesaj atayım mı?" "Tabii, bu iyi olur."

Kendini tutamadığı için eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi uykular."

"Sana da. Yemek için teşekkürler."

"Benim için zevkti." Kamyonetine doğru koşmaya başlamadan önce onun içeri girip kilidi açmasını bekledi ve tüm benliğiyle onu terk etmek zorunda kalmamayı diledi Orada tek başına.

SABAH, uzun zamandır uyumadığı kadar iyi uyuduktan sonra Nikki bir fincan kahve alıp oturma odasında, okyanusa bakan pencerenin yanındaki en sevdiği sandalyeye oturdu. Bugün su gri ve fırtınalıydı; köpüklü beyaz dalgalar ve dalgalı dalgalar vardı.

Florida'daki büyükannesini ararken Nikki bugün feribotta olmadığı için şükreliyordu.

"Günaydın aşkım," dedi Evelyn, sesi her zamanki gibi neşeli ve canlıydı.

"Günaydın. Şimdiden on sekiz delik oynadın, yoga yaptın ve güneş odasını boyadın mı?"

Evelyn gülerek, "Henüz değil, ama oldukça uzun bir yapılacaklar listem var." dedi.

"Beni yoruyorsun."

"Meşgul olmak benim genç kalma şeklim, sevgilim. Uzun yaşamamın sırrı bu. Erken kalkıyorsun." Akşam yemeği sırasında

Birlikte geçirdikleri yazlar, büyükannesi genç kızların günün yarısını uyuyarak geçirme becerilerine hayret etmişti.

"Eskiden olduğu gibi bütün gün uyumuyorum ve sizin de çok iyi bildiğiniz gibi yıllardır uyumuyorum."

Evelyn güldü. "Bunu biliyorum ve sezon dışında o adada tek başına kalmandan endişe ediyorum."

Nikki kasıtlı olarak nazlanarak, "Tamamen yalnız değildim," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun üzerine atlayacağını biliyordum," dedi Nikki gülerek. "Riley McCarthy döndüğümü duyunca geçen gece uğradı. Dün gece de beni akşam yemeği için Domenic'e götürdü."

"Oh, bu harika! McCarthy'leri kesinlikle seviyorum. Big Mac ve Linda çok hoş insanlar. Riley onun yeğeni, değil mi?"

"Evet, o Big Mac'in kardeşi Kevin'in oğlu. Dün gece Kevin ve nişanlısıyla da tanıştım. İyi insanlar."

"Bu yıllardır aldığım en iyi haber!"

"Sakin ol, büyükanne. Yemek yedik. Hepsi bu kadar."

"Ama potansiyeli var, yoksa en başta onunla çıkmazdın. Nasıl düşündüğünü biliyorum ve eminim Onunla ilişkiye girmemeniz için uzun uzun nedenler sıralıyorsunuz."

"Bunu yapmayacağım." Hem de çok.

"Evet, öyle. Eksilere odaklanmak yerine bir kez olsun profesyoneller hakkında. Mükemmel ve saygın bir aileden geliyor. İşlerini halleden ve verdiği sözleri tutan çalışkan biri olduğunu ikimize de kanıtladı. Ben

Mac ve Linda'nın oğullarına benziyorsa, göze hoş göründüğünden eminim."

Nikki arkasına yaslanıp büyükannesinin anlattıklarını dinledi ve onun bulaşıcı enerjisiyle her zamanki gibi eğlendi.

"Öyle mi?"

"Ne?"

"Göze hoş geliyor mu?"

"Öyle de denebilir." Çok ateşli desek daha doğru olur, ama büyükannesine böyle bir şey söyleyemezdi. gün bitmeden düğünlerini planlamaya başladılar.

"Beni dinlemen istiyorum, Nicole."

"Oh, yikes. Burada büyük silahları ortaya çıkarıyorsun." "Evet, öyle yapıyorum. Oturdum ve senin temkinli bir hayat sürmeni izledim, Yıllardır risksiz bir yaşam sürüyorsunuz ve bunun neden gerekli olduğunu düşündüğünüzün acı bir şekilde farkındayım, ancak artık geçmişini geride bırakmanın zamanı geldi.

ve kendine gerçek aşkı yaşamak için bir şans ver." "Vay, Gram. Bir kere çıktık ve sen gerçek aşk."

"Ondan hoşlanıyor musun, Nikki? Hoşlanıyor musun?"

Nikki aniden boğazını sıkarak yumruyu yuttu. "Evet, ondan hoşlanıyorum."

"Lütfen, lütfen, lütfen ona bir şans verir misin? Senin ve kız kardeşinin benim büyükbabanla yaşadığım şeyi bulmanızı çok istiyorum." İçini çekti, sık sık yaptığı gibi rahmetli kocasından bahsederken. "Onun gibisi yok."

"Jordan onu çoktan bulduğunu düşünüyor."

"Ah lütfen," dedi Evelyn alay ederek. "Zane en iyi ihtimalle bir moron, en kötü ihtimalle de bencil bir pislik."

"Büyükanne! Yemin ettin!"

"Beni buna o zorluyor."

Nikki gülmekten krld. "Hepimizi buna zorluyor."

"Gerçekten ona geri döndüğüne inanamıyorum. Onun kendisine layık olmadığına ikna olması için ne olması gerekiyor?"

"Görünüşe göre en mahrem anlarını içeren bir kaset yayınlamaktan daha fazlası."

"Yapamam bile... Dşnçesi bile onu öldürmek istememe neden oluyor. Bu konu hakkında konuşmayalım. Kan basıncım bunu kaldıramaz."

"İlaçlarını alıyorsun, değil mi?"

"Evet aşkım, elbette yleyim. Sonsuza kadar yaşamayı planlıyorum, bu yüzden endişelenme."

"Endişeleniyorum, özellikle de Jordan tansiyonunuzu yükselten şeyler yaptığında."

"Benim için endişelenme. Sen ve döndüğünü duyunca koşarak gelen yakışıklı Riley McCarthy hakkında konuşmak istiyorum."

"Tam olarak öyle değildi..."

"yle değil miydi?"

"Ben gittikten sonra beni düşündüğünü ve gittiğim için üzüldüğünü söyledi."

"Bu, hatırlayabildiğimden daha uzun süredir aldığım en iyi haber."

"Kendini aşmıyorsun, değil mi?"

"Ben yaşıyım. İstedığımı yapabilirim. Şimdi söyle bana... Onu bir daha ne zaman göreceksin?"

"Yetmiş iki yaşlı değil. Bu akşam kuzeni Janey'nin evindeki buluşmaya gitmemi istedi."

"Mac ve Linda'nın kızı. İyi bir kız. Yıllarca veteriner Doktor Potter için çalıştı. Lillian'ı veterinerlere götürürdüm."

onu."

Büyükannesinin border collie cinsi köpeği, o beş yıl önce vefat edene kadar hayatlarının değişmez bir parçası olmuştu. Evelyn başka bir evcil hayvan almayı düşünmeyi reddetmişti.

"Başka bir şey daha var..."

"O da ne?"

"Buradayken evde bazı işler yapmayı düşünüyordum. Belki mutfak günceller ve Banyo mu? Riley yardım etmeyi teklif etti ama önce sana danışmadan bir şey yapmak istemem."

"Yapın! Bunu çok isterim. Yıllardır bunu yapmayı düşünüyordum. Bu çok yardımcı olur."

"Gerçekten mi? Senin için sorun olmaz mı?"

"Tabii ki hayır. Buranın yenilenmeye ihtiyacı var ama bunu bir adada yapma düşüncesi beni ürkütüyordu. Ne istersen yap. Burası senin evin."

"Riley'nin kuzeni Mac, malzemeler ve feribottaki eşyalar hakkında içeriden bilgi sahibi."

"Evet, kayınbiraderi feribot şirketinin sahibi olduğu için o yapar."

"Riley bundan bahsetmişti."

"Bu genç adamın resimleri var mı?" "O benim değil ve hayır, fotoğrafı da yok."

"Neye benziyor?"

Onu düşünürken Nikki yüzünün ve diğer birçok yüzünün sıcak olsun. "Uzun boylu, koyu renk dalgalı saçları var ve genellikle asi. Çoğu zaman örme bir şapka takıyor. kontrol altında. Mavi gözleri var ve oldukça... şey, kaslı diyebiliriz sanırım."

"Mmmm," dedi Evelyn, sesi rüya gibi geliyordu. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Tam da sevdiğim gibi."

"Gram! Dur."

"Ne? Yaşlı büyükannen de bir zamanlar gençti, biliyorsun. Benim bir tipim vardı ve senin Riley de bu tipe uyuyor. Büyükbabanın gençlik fotoğraflarını görmüşsündür."

"Evet, var."

"Çok yakışıklı ve seksiydi."

Nikki'nin kalbi, çok sevdiği kocasını çok erken kaybetmiş olan büyükannesi için kırıldı. "Onu hâlâ özlüyor musun?"

"Her gün."

"Onunla hiç tanışmamış olsaydın daha iyi olacağını hiç düşündün mü?"

"Bir saniye bile. Onunla geçirdiğim on beş yıl hayatımın en güzel yıllarıydı. Onları hiçbir şeye değişmezdim. nasıl biteceğini bile bile. Hiçbir şey yok. -ve hiçbir şeyi kastetmiyorum- sevmek için doğduğunuz kişiyle birlikte olma hissi gibisi yoktur."

"Ya kimseyi sevmek için doğmadıysam?"

"Bu tamamen saçmalık. Seninki gibi sevgi dolu bir kalbi olan biri kesinlikle birini sevmek için yaratılmıştır. karşılığında sevildim. Bu hayatta gerçekten önemli olan tek şey sevgidir, Nik. Gerisi sadece ayrıntıdır. Hayatımıza anlam ve amaç katan şey sevdiğimiz insanlardır ve bir kişinin yaptığı şey yüzünden kendini buna kapatman fikri beni inanılmaz derecede kızdırıyor. Elbette sana değil, ona."

"Bu konuda haklı olduğumu düşünmeye başladım."

"Elbette haklıyım. Ne zaman haklı olmadığımı gördün ki?"

Nikki güldü. "Bir kere bile."

"Endişen nasıldı?"

"Her zamankinden biraz daha aktifim ama bununla başa çıkıyorum." "Biliyorum, erkekler ve flört konusu Senin için endişeleniyorum. Ama her şey doğru kişiyi bulmakla ilgili, tatlım. Eğer Riley o kişi olabilirse, lütfen senin yaptığını yapma ve onu dışarıda tutmak için kalbinin etrafına duvarlar örme. Böyle yaşanmaz."

"Bazı duvarları yıkmama yardım etmek istiyor," dedi Nikki. "En azından evin içinde."

"Ayakta duran tüm duvarları yıkmasına izin vermelisin. Bu genç adamın sizin için bir şey ifade etme olasılığı ile aranızda bir engel var. Eğer amcasına benziyorsa, o bir cevher. Ona gerçek bir şans vereceğine dair bana söz verir misin?"

Bir şeye karar vermeden önce size onun gerçekte kim olduğunu göstermek için dürüst bir şans?"

"Evet, büyükanne, söz veriyorum."

"Bu beni tahmin edemeyeceğin kadar mutlu ediyor. Uzun zamandır tekrar denediğini görmek istiyordum."

"Bunu istememi sağlayan biriyle tanışmadım."

"Şimdiye kadar mı?"

"Şimdiye kadar," diye onayladı Nikki usulca. Ta ki Riley gelip bir daha asla istemeyeceğini düşündüğü her türlü şeyi dilemesine neden olana kadar.

"Tatlım," diye fısıldadı Evelyn.

"Ağlıyor musun?"

"Belki biraz."

Nikki kendi gözlerini silerken güldü. "Kes şunu. İkimizi de mahvediyorsun."

"Bu mutluluk, tatlım. Saf mutluluk. Bana her ayrıntıyı vermelisin ki senin aracılığınla."

"Dışarıda kendinle çıkmalısın." Erkekler sık sık onunla arkadaşlık etmek istese de, Evelyn inatla bekar.

"Ack, hayır, teşekkürler. Ben büyük aşkıyı yaşadım. Şimdi seni istiyorum.
-ve kız kardeşin- seninkini almak için." "Baskı falan yok."

"Hiç yok. Tadilattan konuşalım. Tüm fikirlerinizi duymak istiyorum."

BÖLÜM 8



Addie çocuklarından saatler sonra, bir başlangıçla uyandı. Normalde onu kaldırırdı. Mac'e baktı, hala uyuyordu. ve bir gece önce onun yanında sızıp kaldığını fark etti.

Birlikte romantik bir gece için çok fazla.

Bir iniltiyi bastırdı. Onun nesi vardı? Günlerdir kocasıyla baş başa geçireceği geceyi iple çekiyor ve sonra uyuyakalıyor muydu?

Maddie neden en derin güvensizliklerinin son zamanlarda onunla böyle bir gün geçiriyordu. Belki üçüncü çocuklarını doğurduktan sonra aldığı kiloları bir türlü veremediği için, belki de beş yaşında bir çocuk sahibi olduğu için, yani babası bir gün bir feribotla adayı terk edip neredeyse otuz yıl boyunca geri dönmediği zamanki yaşında olduğu için.

Mac, Bobby Chester gibi değildi. Onu ya da çocuklarını asla terk etmezdi.

Bunu kesin olarak biliyordu, o halde neden böyle düşüncelere kapılmıştı?

Yeterince iyi hissetmediği yıllar, en sıra dışı adamın sevgisinin bile tamamen iyileştiremeyeceği derin yaralar bırakmıştı. İşlerin ters gitmesini beklemeye önceden programlanmıştı ve makul olsun ya da olmasın, asla Sevgisiyle hayatını bu kadar derinden değiştiren adamı hayal kırıklığına uğratmak.

Ona her şeyini vermişti ve o da aynısını onun için yapmak istiyordu. Asla bir sorun kaynağı olmak istemedi. Birlikte geçirdikleri gecede erken uyumak gibi aptalca bir şey yüzünden bile onu hayal kırıklığına uğrattı.

Yüzünü ona dönmek için yan döndüğünde, elini sıkı çalışmanın bilemediği kaslı karnının üzerine koydu. Onu uyurken izlerken, uyanırken onu tanımlamak için pek sık kullanmadığı bir kelime olan melek gibi görünmesine hayret etti.

"Bana baktığını hissedebiliyorum," dedi huysuzca, ona doğru uzanırken gözlerini kapalı tutarak.

Maddie ona sokuldu ve hemen daha az hissetti sadece birkaç dakika öncesine göre daha yaralıydı. Şakaları, çılgın fikirleri ve hayata karşı aşırı coşkusuyla onu çılgına çevirdiğinde bile, başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde onu sakinleştiriyordu.

"Ne düşünüyorsun?" "Seni kızdıracak şeyler."

Gözleri açıldı, mavi ve yoğun. "Ne gibi şeyler?" "Dün gece üzerinde uyuyakaldığım için özür dilerim."

"Üzülme. Çok yorulmuştun." "Yine de..."

"Bu konuda kızgın olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kendime kızıyorum. Çok az yalnız kalabiliyoruz ve ben bunu uyuyarak boşa harcadım."

"Madeline..." Adını söyleme biçiminde bir uyarı notu vardı.

"Ne?"

"Kes şunu. O güzel kafanın içinde her ne düşünüyor, dönüyor ya da yapıyorsan, kes şunu. Ben Uyumuş olman umurumda değil ve her gün baş başa vakit geçiriyoruz.

Maymunları yatırdıktan sonraki gece. Birlikte geçireceğimiz bir ömür boyu gecelerimiz var. Bir gece bizi değiştirmeyecek ya da bozmayacak."

"Biliyorum."

"Bu da ne demek oluyor, bebeğim? Son zamanlarda kendinde değilsin."

"Bilmiyorum."

"Vic'i görmeli misin?" diye sordu Maddie'ye dört hamilelik, üç doğum ve bir acı verici kayıp boyunca bakmış olan ada ebesine. Küçük bir adada Victoria, onlarınki gibi bir toplulukta birlikte çalıştığı annelere sağlıkla ilgili geniş bir hizmet yelpazesi sunmuştur.

"Belki."

"Endişelenmeme gerek var mı?" "Hayır."

Yanağını avuçlayarak onu kendisine bakmaya zorladı.

"Sen incindiysen, ben de incindim."

Utancından ve şaşkınlığından gözleri doldu ve yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü.

"Maddie, tatlım," dedi, sesi çaresiz ve bıkkın çıkıyordu.

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Son zamanlarda kendimi çok... korkmuş hissediyorum, kötü bir şey olacak diye endişeleniyorum."

Onu kucağına aldı, gözyaşlarını öptü ve sırtını ovdu.
"Kötü bir şey olmayacak."

"Bundan emin olamazsın."

"Hayır, bilmiyorum ama endişelenecek bir şey yok.
Herkes güvende, mutlu ve gelişiyor."

"Özür dilerim," diyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi. "Neyim var bilmiyorum."

"Sorun her neyse, birlikte çözeceğiz. Hiçbir konuda endişelenmeni ya da kaygılanmanı istemiyorum."

"Son zamanlarda kendime engel olamıyorum. Thomas beş yaşında ve... bu sadece..."

"Baban gittiğinde bu yaştaydın," dedi, sesi düz ve her zamanki canlılığından yoksundu. "Sen Bunun ona olmasından gerçekten endişelenmiyorsun, değil mi?" "Hayır. Bunu ona yapacağını bir an bile düşünmedim."

ona ya da bize."

"Yapmazdım, Maddie. Bu dünyada seninle ve çocuklarımızla birlikte olmaktan başka nerede olmak isterdim ki?"

"Hiçbir yerde. Bunu biliyorum."

"Ama derinlerde, sen hala o beş yaşındaki kızsın. Pencerede oturmuş vapurları izliyor ve babasının geri gelmesini umuyor, değil mi?"

Her zaman anlayışlı ve isabetli olan anlayışı, onun en sevdiği yönlerinden biriydi. Hiç kimse onu onun gördüğü gibi görmemişti. "Ben o olmak istemiyorum."

"O her zaman seninle birlikte, felaketin gelmesini bekliyor. Buna engel olamazsın." Konuşurken eli tişörtünün eteğinin altından geçerek sırtını okşadı. "Ama o küçük kız benim onu terk etmem konusunda asla ama asla endişelenmek zorunda değil. Çünkü o ve çocuklarımız benim tüm dünyam. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Maddie kendisini aynı anda hem aptal hem de çaresiz hissettiren bir hıçkırıkla hıçkırdı. Ne diye ağlamak zorundaydı ki? Her zaman istediği hayata ve hayal bile edemeyeceği bir adamın aşkına sahipti. en çılgın rüyalar.

Gözyaşlarını sildi ve onu yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü. "Bana ne yapabileceğimi, nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

"Bu yardımcı oluyor."

"Bu tür şeylerle tek başına mücadele etmeni istemiyorum. Ben bunun için buradayım, daha iyi hale getirmek ve endişelerini hafifletmek için."

"Hiçbir şey için endişelenmeme gerek yok."

"Hayır, endişelenmiyorsun ama bu yine de endişelenmeyeceğin anlamına gelmiyor. Sen böyle yaratılmışsın."

"Yeni kabloları ihtiyacım var."

"Kablolarını olduğu gibi seviyorum." Bacağını onunkinin arasına kaydırıp ve onu daha dikkatle öpmeye başladı.

"Sabah nefesim var." "Kapa çeneni ve öp beni."

"Mac! Bırak da dişlerimi fırçalayayım."

"Hayır." Üstüne çıkacak şekilde hareket etti, itirazlarına rağmen onu öpmeye devam etti, dudaklarından boynuna doğru ilerledikçe bunun bir önemi kalmadı, sabah bıyıklarının sert çizikleri karıncalanma hissi veriyordu

teninin üzerinde sıçırıyordu. Onu istemesi için tek yapması gereken ona o çok sevdiği seksi, tescilli şekilde bakmaktı. Ama ona böylesine saygıyla dokunduğunda ve öptüğünde, kadın kendini tamamen kaybetmişti.

"Sen benim her şeyimsin Madeline," diye fısıldadı. Karnının ağrıyan hassas derisine karşı. "Kalbimin her atışı, aldığım her nefes, yaptığım, düşündüğüm ve istediğim her şey, hepsi senin için. Seni mutlu etmek ve zihnini rahatlatmak için yapamayacağım hiçbir şey yok. İstediğin ya da ihtiyaç duyduğun her şeyi sana verecek kişi olmak istiyorum."

Sıkıca kapalı dudaklarından bir hıçkırık kaçarken iç çekti.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle ki sana getirebileyim."

"Sana ihtiyacım var." Kollarını onun boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldı.

"Bebeğim, bana sahiptin. Tamamen seninim." Adamın şefkati ve tatlılığı onun felaketi oldu. Onunla sevişirken, kollarında hıçkıra hıçkıra ağladı, duyguları mutluluk ve umutsuzluğun karmakarışık bir karmaşasıydı ve yine dünyada neyin böyle duyguları tetiklediğini merak etmesine neden oldu.

Her zaman yaptığı gibi onu bekledi, ancak keskin bir tamamlanma çılgılığıyla geldikten sonra kendini bıraktı.

Daha sonra onu kendine yakın tuttu.

Adamın dudaklarının boynuna doğru kıvrıldığını hissetti. "Gürültü yapabildiğimiz zamanları seviyorum."

"Mmm, gürültü iyidir."

"Maddie?"

"Öyle mi?"

"Vic'le konuşmanı istiyorum. Bunu benim için yapar mısın?" Başını salladı. "Yapacağım."

"Bugün mü?"

"Evet, Mac. Onunla bugün konuşacağım."

Wayfarer'da pencere takmakla geçen DONDURUCU bir günün ardından Riley soğuk bir bira, sıcak bir pizza ve işte geçirdiği saatler boyunca aklından çıkmayan Nikki'yle biraz daha vakit geçirmeye hazırdı. Soğuğun tek iyi yanı herkesin elindeki işe odaklanmasını sağlamasıydı. daha çabuk bitirip ısınabiliyorlardı. Her zamanki top kırma olayını minimumda tuttu.

"Mac kaçmak için iyi bir gün seçmiş," dedi Shane ortalığı temizleyip aletlerini kaldırırken.

"Patron olmanın avantajı," dedi Finn.

"O notu kaçırmış olmalıyım," dedi Luke. "Kimse bana patronların en soğuk günlerde izin alıp eşleriyle evde kalabileceklerini söylemedi." Mac'in inşaat ve marina işlerindeki ortağı olarak diğer patron oydu. Ancak Luke bile çoğu konuda Mac'e boyun eğiyordu.

Shane sırtarak, "Mac bu tür şeyleri kendine saklama eğilimindedir," dedi. "Tanrı geri kalanımızın onu örnek almasını yasaklıyor."

"Yok artık," dedi Luke. "Bu sadece belaya yol açar."

"Bu gece Janey'lere gidecek misiniz?" Shane sordu.

"Orada olacağım," dedi Finn.

"Gidiyoruz," dedi Luke.

"Ne yapıyorsun Riley?" Finn sordu.

"Janey'lere uğrayacağım."

"Yeni arkadaşını da getiriyor musun?" diye sordu kardeşi, kirpiklerini kırıştırtarak ve Riley'nin elindeki tornavidayı ona saplama isteği uyandırarak.

"Belki."

Finn, "Dün gece büyük bir buluşma oldu ama ayrıntılar gelmedi," dedi.

Finn öpüşme sesleri çıkarmaya başladığında Riley'nin tornavidayı kardeşinin alnına saplamaması için her şey vardı.

Shane, Finn'i iterek, "Onu rahat bırak," dedi. "Neden yapayım ki?"

Shane, "Çünkü bir gün ayrıntıları gizli tutmak isteyeceğiniz birini bulacaksınız ve ne onun ne de bizim sizi rahatsız etmemizi istemeyeceksiniz," dedi.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Finn.

Luke ve Shane onunla alay ettiler.

"Biz de öyle düşünmüştük," dedi Luke, başıyla onaylayan Shane'den çak bir beşlik alarak.

"Fırsatımız varken hepimizin biraz uyuması gerekiyor," dedi Shane. "Yarın Pazar gününe kadar kar yağacak. Kar küreme araçlarını hazırlayın."

İnlemelerinin sesi Shane'in çalan cep telefonunu neredeyse bastırıyordu.

Katie'den gelen telefona cevap verirken keyifle parladı.

"Selam, bebeğim. N'aber?" Gülümsemesi soldu ve ifade ciddileşti, diğerlerinin yaptıkları işi bırakmalarına neden olacak kadar ciddileşti. "Ne istiyorlarmış?"

Bir elini kalçasına dayayarak, "Temizlik yapıyoruz. On dakika içinde orada olurum." Aramayı sonlandırdı ve telefonunu arka cebine koydu.

"Sorun nedir?" Luke sordu.

"Eyalet polisleri evimde beni arıyor. Katie'ye ne istediklerini söylemediler."

"Ne oluyor lan?" Finn herkesin aklından geçeni söyleyerek sordu.

"Biz de seninle geleceğiz," dedi Riley. "Hadi gidelim." "Gitmek zorunda değilsiniz..."

Shane'in sesi kesildi.

"Evet, var," dedi Riley. "Kamyonetini ben kullanırım." Kuzenini kolundan tutup ana kapıya doğru yönlendirdi.

Luke peşlerinden koşmadan önce kapıyı kilitlemek için zaman ayırdı ve Finn'le birlikte Shane'in kamyonetinin arkasına atlayarak nişanlısı Katie Lawry ile paylaştığı eve doğru beş dakikalık bir yolculuğa çıktı. Bir eyalet polisi cipi ile Gansett

Şef Blaine Taylor'ın kullandığı Ada Polis Departmanı cipi evin dışına park edilmişti.

"Bu da ne böyle?" Riley, Blaine'in aracının arkasına yanaştığında Shane sordu.

Riley gergin bir enerjiyle, "Gidip öğrenelim," dedi. Shane'in başının belada olmasına imkan yoktu. Riley bu konuda endişelenmiyordu. Ama soğuk bir Ocak gününde polisleri kapısına getiren ne olabilirdi?

Kuzenini içeri kadar takip etti ve Shane, Katie tarafından kucaklanarak karşılandı.

"Neler oluyor?" Shane, Blaine'e onun Bakışlar adada görev yapan iki eyalet polisinden biri olan Jack Downing'e kaydı. "Jack?"

"Providence Polisi'nden bir telefon aldık," dedi Jack. "Karınız Courtney-"

Katie bir kolunu onun beline doladığında Shane sertçe, "Eski karım," dedi. "Peki ya o?"

"Bugün erken saatlerde evinde ölü bulundu."

Tanrım, diye düşündü Riley.

Shane bir adım geri çekildi, sanki darbe almış gibi sarsılmıştı. "Aşırı dozdan mı öldü?" diye sordu.

"Bunu henüz bilmiyoruz," dedi Jack, "ama evde reçeteli ağrı kesici ilaçlar bulundu."

Uzun bir sessizlikten sonra Shane, "Neden bana söylüyorsun? Biz boşandık."

Blaine, "En yakın akrabası olarak listede sen varsın, Shane," dedi. "Ne? Neden? Yıllar önce ayrıldık."

"Bilmiyorum," dedi Blaine. "Belki de bilgileri güncellemeyi hiç düşünmemiştir?"

"Ailesi," dedi Shane donuk, düz bir ses tonuyla. "Biri onlara söyledi mi?"

"Henüz değil," dedi Jack. "Önce sana söylemek zorundaydık."

Nasıl ilerlememizi istersiniz? İsterseniz ailesiyle konuşması için birini gönderebiliriz."

Shane başını salladı. "Ben yaparım. Onları arayacağım." "Shane, tatlım, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Katie. "Biliyorum ama yine de yapacağım."

Blaine ve Jack ile konuşurken, Katie ona doladığı kolunu bıraktı ve eğilerek şunları fısıldadı

Riley, ona en yakın olan. "Git Laura'yı getir. Lütfen."

Riley başını salladı, dışarı çıktı ve koşmaya başladı.

Shane'in ablası ve kocası Owen'ın sahibi olduğu Sand & Surf Hotel'e kısa bir mesafe kalmıştı. Merdivenlerden Surf'e çıktı ve lobiye daldı. Laura ve kayınvalidesi Sarah resepsiyonda duruyorlardı ve

onun ani gelişi karşısında şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Selam Riley," dedi Laura gülümseyerek. Elinde uyuyan bir göğsüne bağlanmış sarışın bebek ve kendi sarı saçları

dağınık bir topuz yapmıştı. "Ne var ne yok?" "Ben Shane."

Laura'nın gülümsemesi endişeye dönüştü. "Courtney bugün ölü bulundu."

"Aman Tanrım." Laura bebek Jonathan'ın bağlarını çözdü ve onu Sarah'ya uzattı.

"Katie gelip seni almamı istedi."

"Nerede o?"

"Onun yeri."

"Sarah, Owen'a nerede olduğumu söyle. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Acele etme," dedi Sarah. "Çocuklar benim yanımda."

"Teşekkür ederim."

Laura ceketini giymeden doğruca Riley'nin kendisi için tuttuğu kapıya yöneldi. İkisi birlikte koşarak Shane ve Katie'nin evine gittiler. Laura onun önünde içeri girdi ve doğruca kardeşine sarılmak için yürüdü, kardeşi onu bırakmadan önce uzun bir süre ona sarıldı.

Kuzeninin emin ellerde olduğunu gören Riley, Shane'in aniden kalabalıklaşan evde biraz rahat edebilmesi için gitmeye karar verdi. "Ne yapabileceğimizi bana haber ver."

Shane ona sarıldı.

"Teşekkürler." "Biraz sonra kontrol edeceğim."

Shane başını salladı. Şaşkın görünüyordu ama nasıl olmasındı ki? Courtney de Shane gibi otuzlu yaşlarının başındaydı ve ölmek için çok gençti. Ama bağımlılıkla mücadelesi

evliliklerinin sona ermesine yol açtı ve şimdi de bu...

Başağılığı ve desteklerini ifade ettikten sonra Finn ve

Luke onu evden çıkarken takip etti ve üçü

araçlarını bıraktıkları Wayfarer'a doğru sert rüzgârda yürüdüler.

Finn uzun bir sessizliğin ardından, "Bu çılgınlık," dedi.

"Cidden," dedi Luke. "Onunla çok şey yaşadı."

"Ondan ayrıldıktan sonra uzun süre hayatta kalıp kalamayacağını merak ettik." Riley'nin nasıl olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu.

Bu süre zarfında Shane hakkında endişelenmişlerdi. "Son zamanlarda çok iyiydi."

"O iyi olacak," dedi Luke. "Yanında Katie, Laura ve geri kalanımız var. Bunu atlatmasını sağlayacağız."

Riley sadece durumun böyle olmasını umabilirdi.
Shane'in

Courtney'den ayrıldıktan sonra derin ve karanlık bir depresyona girmişti. Katie ile adada yepyeni bir hayat kurduktan sonra bu uzun zaman önce olmuş gibi görünüyordu.

Wayfarer'da, onları daha sonra Janey'nin yerinde göreceğini söyleyen Luke ile ayrıldılar.

Finn, evlerine giden kısa yolculuk için Riley'nin kamyonetinin yolcu tarafına bindi.

"Bu Shane'i yine mahvedecek mi?" Finn sordu.

"Umarım olmaz."

"Kendini suçlayacak. Kız onunla tekrar birlikte olmak istedi ve o da hayır dedi."

"O zaman Katie'yle birlikteydi. Hayatına devam etmişti." "Yine de... Bu şimdi ona ağır gelecektir."

"Evet, sanırım öyle olacak," dedi Riley içini bir batma hissi kaplarken.

BÖLÜM 9



Etrafı onu en çok seven insanlarla çevrili olan Shane, polisin verdiği yıkıcı haberi sindirmeye çalıştı. teslim edildi. Onun zihninde Courtney yeni ayık hayatını yaşıyordu, onu karanlıktan kurtaran geçmişte onu rahatsız etmişti. Büyük olasılıkla aşırı dozdan öldüğünü duymak, onu uzun süre sonra hayatına damgasını vuran umutsuzluğun tavşan deliğine geri döndürdü Evlilikleri sona erdi. Ne zamandır tekrar kullanıyordu? Hiç ayık kalmış mıydı, yoksa rehabilitasyondan sonra hemen eski haline mi dönmüştü? ona bir şans daha vermeyi reddetti?

Ve en önemli soru, neden hâlâ bu kadar önemsiyordu?

"Senin için ne yapabilirim?" Jack ve Blaine'in acı haberi verdiği andan itibaren Katie onun yanındaydı.

"Bilmiyorum."

Kolunu ona dolayarak başını omzuna koydu ve hak etmediğini düşündüğü bir teselli ve destek sundu. Courtney onun eski karısıydı. Onu sevmiyordu.

Artık onu uzun zamandır sevmiyordu. Birlikte oldukları süre boyunca ona yalan söylemişti.

ortak hesaplarından büyük miktarlarda paranın kaybolduğunu fark ettiğinde ortaya çıkan bağımlılık.

O zamana kadar, bu destansı olaydan habersizdi. Karısı, kendisinden ve evliliklerinden tamamen ayrı bir savaş yürütüyordu.

Onun öldüğünü duymak, yeniden yaşamaktansa unutmayı tercih ettiği bir yığın anıyı geri getirdi. Evliliklerindeki erimenin ardından yaşananlar hayatının en karanlık dönemiydi ve oraya geri dönmek gibi bir arzusu yoktu.

"Ailesini aramam gerek."

"Senin için yapmamı ister misin?" Katie sordu.

"Hayır, ben yaparım." Onu alnından öptü. "Ben iyiyim." Laura'ya, "Babama söyledin mi?" dedi.

Başıyla onayladı. "O ve Betsy buraya geliyorlar."

"Bir dakika içinde çıkacağım." Ayağa kalktı ve yatak odasına gitti, Katie ile paylaştığı yatağa oturdu ve Courtney ile birlikte ve ondan sonra olduğu kişiden milyonlarca kilometre uzakta olduğunu kendine hatırlattı. Rehberinde gezinirken Courtney'nin annesinin numarasını buldu

muhtemelen yıllar önce yapması gerektiği halde telefonundan hiç çıkarmamıştı.

Belki de aklının bir köşesinde, bir gün buna tekrar ihtiyaç duyacağını biliyordu.

Telefonu kapattı, başını ellerinin arasına aldı ve onun açmasını bekledi. O zamanlar Courtney ile evlendiğinde, ailesi Teksas'taki Padre Adası'nda kışlamıştı. Bunu hâlâ yapıp yapmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Shane? Sen misin?"

"Benim."

"Neler oluyor?"

"Mary Jane... Polis az önce evime geldi. Ben Courtney." Çığlık atmaya başladı.

Yüzünü buruşturan Shane, kız konuşma yetisini yeniden kazanana kadar telefonu kulağından uzak tuttu.

"Uyuşturucu yüzünden mi?" Mary Jane gözyaşları içinde sordu.

"Kesin olarak bilmiyorlar ama tekrar kullandığına dair belirtiler buldular."

"Biliyordum. Geçen gün Steve'e yine garip davranmaya başladığını, günlerce sessiz kaldığını, mesajlara cevap vermediğini söyledim. Belki de bu kış Teksas'a gitmemiş olsaydık-"

"Dur," dedi Shane usulca. "Bunu kendine yapma. Onun için aklına gelen her şeyi yaptın. Yakınında olmak bunu durduramazdı. Hiçbir şey durduramazdı." O varlığının her zerresiyle buna inanıyordu. "Bu onun kazanamayacağı bir dövüştü."

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ne yapmalıyım, Shane?"

"Cenaze törenine karar verdiğimizde aramam için eyalet polisinin bana verdiği numara var." Kadın hazır olduğunda, adam numarayı okudu.

"Eve dönmek için bir uçak bulmaya çalışacağım."

"Yaklaşan fırtına nedeniyle feribotlar bugün ve yarın çalışmıyor ama en kısa zamanda orada olacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Bu senin sorunun değil." "Orada olacağım."

"Bu süreçte bizim için büyük bir lütuf oldun Shane."
"Keşke daha fazlasını yapabilseydim."
"Elinden geleni yaptın. Hepimiz yaptık."
"Bir ya da iki gün içinde adadan ayrılabilirsem sizi ararım."

"Teşekkür ederim."

Vedalaştıktan sonra Shane uzun bir süre yatağın üzerinde oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı, anılar ve umutsuzluk

Courtney'le üniversitenin son yılında tanıştığı ilk andan, onu son kez gördüğü, Gansett'e gelip aralarını düzeltmek için son bir şans dilediği ana kadar bir kasırga gibi içinde dönüp durmuştu.

Onu göndermişti. O kadar çok çalışmıştı ki Hayatını yeniden yoluna koymuş, Katie'ye aşık olmuş ve sağlıklı bir ilişki yaşamıştı... Bir kez olsun kendisi için en iyi olanı yapmıştı. Ama Courtney için daha fazlasını yapabilir miydi? Şimdi bu sorunun cevabını asla bilemeyecekti.

Kapı hafifçe vurulunca Katie odaya girdi. Kapıyı arkasından kapattı ve gelip onunla birlikte yatağa oturdu. "Senin için ne yapabilirim?"

"Yok bir şey. Ben iyiyim." "Eğer değilsen sorun değil."

"Öyleyim ama bu çok üzücü."

"Evet, öyle. Baban ve amcaların burada. Adam da. Eğer onları görmek istemezsen, yarın gelmelerini isteyebilirim."

"Onları göreceğim, ama önce bana bunu ver." Kollarını ona doladı ve yumuşak tatlılığına sıkıca tutundu,

onun tanıdık kokusunu içine çekiyordu. Burada, onunla birlikte, sonsuzluğunu bulmuştu.

"Sana bunu vermekten her zaman mutluluk duyacağım," dedi. "Ne zaman ihtiyacın olursa."

"Önümüzdeki birkaç gün içinde buna çok ihtiyacım olacak." "Bunun geldiği yerde daha çok var."

"İşten dolayı kirliyim."

"Gerçekten bunu umursadığımı mı düşünüyorsun?" "Sanırım hayır?"

"Pislik umurumda değil. Ben seni önemsiyorum. Ben çok Böyle bir şey olduğu için üzgünüm, Shane. Kalbim senin ve onu seven herkes için kırılıyor."

"Teşekkür ederim. Merak ediyorsan söyleyeyim, bunun beni tavşan deliğine geri çekmesine izin vermeyeceğim."

"Merak etmiyordum ama bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Hadi gidip babam ve diğerleriyle birkaç dakika geçirelim."

Benim için endişelenecektir."

"Onları kovmamı istediğinizde bana haber verin."

"Yapacağım." Ayağa kalktı ve kızın elini tuttu, yatak odasından çıkıp diğerlerinin yanına gittiklerinde elini sıkıca tuttu; şimdi aralarında babası, Mac Amca, Kevin Amca, kuzeni Adam, kayınbiraderi Owen ve tüm McCarthy kuzenlerinin fahri amcası olan Ned Saunders vardı.

Babası Frank yanına geldi ve kollarını ona doladı. "Çok üzgünüm, oğlum."

"Teşekkür ederim baba." Shane uzun süredir boşanmış olduğu bir kadın için taziyeleri kabul ederken kendini tuhaf hissetti. Ama insanların taziyelerini sunmak istediklerini ve kendisinin de onlara izin vermesi gerektiğini anlıyordu. Babasının o karanlık dönemde onun için nasıl endişelendiğini bilen Shane

onu rahatlatmaya kararlıydı. "Ben iyiyim baba. Merak etme."

Frank sert bir kahkaha attı, sanki "O gün gelecek" der gibiydi. Shane yedi, Laura dokuz yaşındayken anneleri öldüğünden beri Frank onlar için hem anne, hem baba, hem de arkadaş olmuştu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Şu anda bir şey yok. Bir ya da iki gün içinde annesinden düzenlemelerle ilgili haber aldığım da oraya gideceğim."

"Zavallı annesi. Elinden gelen her şeyi yaptı."

Shane başını salladı, boğazı sıcak bir topun etrafında kapanıyordu.

pişmanlık ve umutsuzluk. Ned'in, amcalarının, kuzeninin ve kayınbiraderinin kucaklamalarını kabul etti.

Big Mac ona sarılıp "Ona iyi bir koca oldun Shane. Elinden geleni yaptın."

"Teşekkür ederim," dedi huysuzca, Katie'ye bakarak.

"Bence Shane olanları sindirmek için biraz kendine zaman ayırabilir."

"Elbette," dedi Frank. "Gideceğiz ama yarın seni kontrol edeceğiz, değil mi?"

"Bu iyi olur, baba. Teşekkürler. Ve geldiğiniz için hepinize teşekkürler. Minnettarım."

Laura ona sıkıca sarıldı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.

Ne olursa olsun."

"Yapacağım,
teşekkürler."

Katie'nin arkalarından kapattığı kapıdan çıktılar. Kilidin açılma sesi onu rahatlattı.

"Yalnız kalman gerekiyorsa ben otelde kalabilirim," dedi.

"Tabii ki hayır. Burada, ait olduğun yerde, benimle kalıyorsun."

"Senin için ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum."

Kollarını ona doladı. "Sadece sev beni. Tek ihtiyacım olan bu."

"Bu şimdiye kadar yaptığım en kolay şey."

MAC VE MADDIE Victoria'nın günün son randevusunu almışlardı. Güzel ebe, uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmış ve siyah gözleri mutlulukla parlayarak muayene odasına girdi. Maddie onunla alay etmişti.

Shannon O'Grady ile birbirlerine söz verdiklerinden ve birlikte bir hayat planladıklarından beri durmadan gülümsemekten bahsediyordu. "Oh, ikinizi de anlıyorum," dedi Vic, dizüstü bilgisayarında yazarken Klinikte gezdirdiği tekerlekli bir masanın üzerinde oturuyordu.

tasmalı bir köpek gibi. "Bu güzel bir sürpriz. Her şey yolunda mı?"

"Son zamanlarda kendimi biraz... kötü hissediyordum ve Mac gelip seni görmemi istedi, işte buradayım."

Vic'in kaşları endişeyle çatıldı. "Nasıl?" Mac, Maddie'nin elini tuttu. "Alabilir miyim?"

Maddie omuz silkti. "Devam et."

"Mac'le birlikte aldığı kilolar yüzünden kendini çok kötü hissediyor, ağlamaklı ve olmayacak şeyler için endişeleniyor."

Maddie, "Normalde yaptığım gibi kendimi toparlayamıyorum," diye ekledi.

"Doğum sonrası depresyonu var mı?" Mac sordu.

"Sanırım bunun işaretlerini şimdiye kadar görmüş olurduk." Victoria bir tabureye oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Tekrar hamile olma ihtimalin var mı?"

"Ne?" Maddie sordu, sesi o kadar yüksekti ki köpekleri havlatabilirdi. "Hayır. İmkânı yok. Mac dört aylık!"

"Şey, teknik olarak," dedi Mac kekeleyerek, "bu... şey, bu tamamen mümkün."

"Hayır, değil!"

Victoria gülmeye başlayınca Maddie onu ve Mac'i yumruklamak istedi. En çok da onu. Eğer hamileydiyse Birini öldürecek ve en olası aday oydu.

Vic soğukkanlılığını toparlamak için çaba sarf ederek, "Özür dilerim," dedi. "Sadece siz ikiniz çok komiksiniz. Dört hamilelikten sonra, bu bebeklerin nereden geldiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmanız gerekirdi."

Maddie ağlamaya başladı.

"Ah, bebeğim, yapma," dedi Mac, kollarını ona dolayarak. "Hiçbir şeyden emin değiliz ve eğer hamileysen bir bebeğimiz daha olacak. Her şey yoluna girecek."

"İyi olmayacak! Zaten altı yaşından küçük üç çocuğum var ve kocaman göğüslü bir gergedan boyundayım! I başka bir bebek sahibi olamam. Böyle giderse, zaten sahip olduğum bebek kilolarını asla veremeyeceğim!"

"Ne olmuş yani?" Mac, kız kendini küçümsediğinde her zaman hissettiği öfkeyi kontrol etmek için çaba harcadı.

"Sen mükemmelsin." "Ne olursa olsun, senin bir parçana sahip olmak için

eğriler," dedi Vic.

"Benim sözde kıvrımlarımı alabilirsin," dedi Maddie.

"Kıyafetlerimin hiçbirine sığmıyorum!"

"Sana yeni kıyafetler
alacağım." "Mac!

Anlamıyorsun."

"Anlamamı sağla."

"Sen hala tanıştığımız günkü gibi görünüyorsun ve
ben... Ben..."

"Bana hiç olmadığın kadar güzelsin." O

Ona döndü, yanağını okşarken yalnız olmadıklarını unutmuş
gibiymi. "Anlamayan sensin,

Madeline. Fazla kiloların kendini kötü hissettirmesini
anlıyorum ama ben onları görmüyorum. Sana baktığımda
seni görüyorum, güzel karımı, çocuklarımin annesini, en iyi
arkadaşımı, hayatımın aşkını. Tek gördüğüm bu."

Victoria yüzünü yelpazeleyerek, "Ah," dedi.

"Ben berbat bir insanım," dedi Maddie gözyaşları sel olup
akarken.

Yüzünden aşağı. "Tatlı baldızım hamile kalmak için her
şeyini verirdi ama benim tek düşünebildiğim şişman
göbeğim."

Hıçkırıklara boğuldu.

Mac onu kucağına çekti. "Burada neler olduğunu
anlıyor musun Vic?"

"Anlıyorum ve sanırım hızlı bir hamilelik testi yapmak iyi
olabilir."

Maddie inledi. "Bu gerçekleşiyor olamaz."

FRANK, kardeşleri ve Ned'le birlikte Shane'in evinden
ayrılırken Big Mac, "Hadi bir şeyler içelim," dedi.

Frank, Kevin ve Ned onu gündüz barmen Lucy'nin görev
yaptığı Beachcomber'a kadar takip ettiler.

"Merhaba, çocuklar." Önlerindeki barın üzerine kokteyl peçeteleri koydu. "Her zamanki gibi mi?"

Big Mac genç kadına sıcak bir gülümsemeyle, "Evet, lütfen tatlım," dedi. "Teşekkür ederim."

"Adadaki tüm barmenlerle 'her zamanki gibi' olmamız bizim hakkımızda ne söylüyor?" Kevin sordu.

"Yerel ekonomiyi destekleme konusunda iyi olduğumuzu mu?" Big Mac diğerlerinden gelen kahkaha homurtularına karşılık verdi.

"Gerçek bu değil mi?" Ned söyledi.

"Olanlar için çok üzgünüm Frankie," dedi Kevin, elini Frank'in omzuna koyarak.

"Ben de öyle. Shane'in durumu çok iyiydi. Umarım bu onun için korkunç bir aksilik olmaz."

"Zavallı Courtney ölmüşken Shane için endişelenmemiz yanlış mı?" Mac sordu.

"Onun için endişelenmemiz çok doğal," dedi Kevin. "O bizim çocuğumuz. Onun ve ailesi için üzülürken onun için endişelenebiliriz."

Ned, "Nereden bakarsanız bakın, bu korkunç bir trajedi," dedi.

Frank, "Ailesi için çok üzülüyorum," dedi. "Onlar ona yardım etmek için çok şey yapmış iyi insanlar. Ve onlar Shane'in yanındaydım. Bu çok korkunç. Kahrolası uyuşturucular..."

Mac derin bir nefes verdi. "Tanrıya şükür çocuklarımızdan hiçbiri bu pisliğe bulaşmadı."

Kevin iç çekerek, "Tanrı'nın lütfundan başka bir şey yok," dedi. "Biz kutsanmışız."

"Gerçekten de öyle," dedi Mac. "Acaba başka insanlara yardım edebilecek bir program ya da bağışta bulunabileceğimiz bir şey var mı?"

İhtiyaç duydukları yardımı alabilmeleri için Courtney gibi. Onun adına bağışta bulunabiliriz."

"Bu harika bir fikir," dedi Frank. "Bu hafta Mary Jane'i gördüğümde onunla bu konuyu konuşacağım."

"Ben de varım," dedi Ned. "Davaya katkıda bulunmaktan mutluluk duyarım."

"Sağ ol dostum," dedi Frank Ned'in omzunu sıkarak.

"Yani ayın için mi gidiyorsun?" Kevin sordu Frank.

"Ben gidiyorum. İyi ya da kötü, o benim gelinimdi. Yaşadığı zorluklara rağmen oğlum onu çok severdi. Ve toplayabileceğim tüm destek olmadan bunu yaşamasına izin vermem mümkün değil. Laura'nın da gideceğinden eminim."

"Hepimiz gideceğiz," dedi Mac.

Kardeşlerinin desteğinden etkilenen Frank, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Evet, öyle," dedi Kevin. Ned başıyla onayladı.

Frank derin bir iç çekti. "Shane'in tekrar kendini kaybetmesine izin veremeyiz."

Mac, "Şimdi o zaman olduğundan çok daha güçlü," dedi. "Bunu hepimiz görüyoruz. Sadece Katie değil, gerçi o da bunun büyük bir parçası. Buraya geldiğinden beri gerçekten kendini geliştirdi. Mac bana her zaman, o zamanki kadar iyi koşamadığını söyler.

Shane olmadan inşaat işi."

Frank, "Günlerini kuzenleri ve en yakın arkadaşlarıyla geçirmek onun için çok iyi," dedi.

Kevin, "Etrafında geçen sefer sahip olmadığı bir destek var, sen ve Laura elinizden geleni yapmadığınızdan değil," dedi.

"Ama Şimdi tüm kabile onun elinde ve hiçbirimiz onun bocalamasına izin vermeyeceğiz. Onu yakaladık, Frankie."

"Sizi seviyorum çocuklar," dedi Frank homurdanarak.
"Böyle zamanlarda yanımda olduğunuz için çok mutluyum."

"Biz de seni seviyoruz," dedi Mac. "Ve Shane'i de seviyoruz. Bunu atlatmasını sağlayacağız."

Kardeşlerinin ve arkadaşlarının onun -ve oğlunun arkasında olduğunu bilmek Frank'e kendini olduğundan bin kat daha iyi hissettirdi.
ona her Şeyin yoluna gireceğini söylemelerini istemezdi.

BÖLÜM 10



Riley duş aldı ve temiz kot pantolonunu giydi. annesinin Noel için gönderdiği çizgili kazağı giydi. Biraz parfüm sıktı ve temiz bir banyoya doğru yola çıktı. Finn duştan çıktığında, havlusu belindeydi ve her yeri sırılsıklamdı.

"Kız arkadaşını görmeye mi gidiyorsun?" "O benim kız arkadaşım değil." "Henüz değil."

"Tamam, sonra görüşürüz." Riley bu gece kardeşiyle tartışacak havada değildi, hele de bütün gün Nikki'yi tekrar görmek için beklemişken.

"Janey'lere mi gidiyorsun?"

"Planım bu."

"Onu getiriyor musun?"

"Muhtemelen. Eğer yaparsam hıyarlık etme, duydun mu?" "Olmamaya çalışacağım."

"Sıkı çalış." Riley ceketinin fermuarını kapattı. "Ve yerde yaptığın su birikintisini temizler misin?"

"Evet, anne."

Riley gözlerini devirerek, Finn onu kızdıracak başka bir şey söyleyemeden kapıdan çıktı. Yolda giderken Riley, düşünceleri doğal olarak Shane'e dönmeden önce kardeşinin son zamanlarda kendisini nasıl rahatsız ettiğini düşündü. Courtney ile bir kâbus yaşamıştı ve şimdi de bu...

Riley Courtney'yi çok iyi tanı mıyordu. Onunla düşünlerinde tanışmış ve daha sonra birkaç kez aile etkinliklerinde görmüşü. Shane'in onunla ne kadar mutlu göründüğünü, kuzeninin her zaman karısının koluna girdiğini hatırlıyordu.

yakınlardaydı. Ve Shane'in her şey ters gittikten sonra ne kadar kötü durumda olduğunu hatırladı. Tüm aile onun için ciddi şekilde endişeleniyordu. Riley, Kevin'in yeğenine ulaşabilmek için günlerce uğraştığını biliyordu, Başarısız oldu. Sadece Laura Shane'e gelmesi için yalvardığında Surf'ün tadilatına yardım eden kuzeni toparlanmış görünüyordu.

Shane'in dayanılmaz ıstırabına tanık olmak, inatla bekâr kalmanın birçok nedeni olduğunu hatırlatmıştı. O zamanlar, Courtney'nin Shane'e yaptığı gibi kendisini dümdüz etme gücünü başka birine vermeyi hayal bile edemezdi.

Ama Nikki'ye giden uzun araba yoluna girdiğinde, geçen sonbaharda onunla tanıştığından beri içinde bir şeylerin değiştiğini anlamaya başladı.

Böyle bir risk alma olasılığı. O zaman onu tanımadan önce ortadan kayboldu. Neden hayatında tanıdığı diğer yüzlerce kadın değil de o?

Bu kolay kolay çözemeyeceği bir gizemdi. Tek bildiği, onunla ilgili bir şeyin onu diğerlerinden farklı kıldığıydı. ve onu daha iyi tanımak istiyordu - belki de başka hiç kimseyi tanımadığı kadar iyi.

Birbiri ardına gelen düşünceler, onu korkuttu. Tüm bunlar, bir insan için yeni bir bölgeydi. Bağlılık ya da kalıcılık kokan her şeyden kaçınmak için elinden geleni yapmıştı.

Karanlıkta oturmuş kapının önüne bakarken telefonu çaldı ve irkildi. Arayanın kimliği eski patronunun adını gösteriyordu.

"Hey, Clint," dedi Riley. "Nasıl gidiyor?"

"Dürüst olmak gerekirse pek iyi değil. Kötü gidebilecek her şeyin kötü gittiği bir haftadan daha yeni çıktım. yanlış yaptı."

"Vay canına, pardon. Ne oldu?"

"Beceriksizlik, ihmal ve düpedüz aptallık, bunlardan birkaçı. Dinle Riley... Sen ve senin Kardeşlerim adanızda mutlular, ama burada size çok ihtiyacım var. Bir ustabaşını daha yeni kovdum, bir diğeri de pamuk ipliğine bağlı. I güvenebileceğim insanlara ihtiyacım var ve "İşe geri dönmen için şu anda kazandığının iki katını kazanmalısın."

"Ben, şey... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Evet de. Geri gel ve kardeşini de getir. Size ihtiyacım var çocuklar."

Clint Davis, Riley ve Finn'e karşı çok iyiydi, üniversiteye başladıkları zamandan Laura'nın düğünü için Gansett'e gelmek üzere tatile çıktılar.

Mac onlara iş teklif edince kalmaya karar verdiler. Onlar da babalarına yakın olmak istemişlerdi.

ailelerinin ayrılmasından sonra. Birkaç ay bir yıla dönuştü ve şimdi adada ikinci yıllarını dolduruyorlardı.

"Finn ve kuzenimle konuşmama izin verin, şu anda onlar için çalışıyoruz. Burada yeni bir aile şirketiyle oldukça büyük işlere imza atıyoruz."

"Ne bulabilirsem alacağım. Bana haber ver, tamam mı?" "Haber veririm. Orada işler berbat olduğu için üzgünüm."

"Ben de öyle. Sizden haber almayı dört gözle bekleyeceğim." "Kendine iyi bak, Clint."

Telefon görüşmesi bittikten uzun süre sonra Riley soğukta oturdu,

zamanlamanın karmaşıklığını düşünerek. Sonra Nikki açtı İç kapıyı açıp verandanın ışığını yaktı ve onu görünce aklından onunla ilgili olmayan tüm düşünceler silindi. Kamyonetten indi ve merdivenlere doğru koştu,

Onunla tekrar birlikte olmak için aceleyle her seferinde ikişer tane alıyordu. "Hey," dedi, kadın fırtına kapısını açtığında gülümseyerek

Onun için.

"Merhaba. Işıklarınızı garaj yolundan gelirken gördüm. Telefonda mıydın?"

Onu mutfağa kadar takip etti. "Evet, üzgünüm. Eski patronum aradı."

"Endişelenme. Sen olduğunu biliyordum. Kamyonunun önündeki büyük sarı pulluk her zaman seni ele verir."

"Hava durumu raporlarına göre yarın gece buna ihtiyacım olacak."

Onun için bir bira açtı ve tezgâhın üzerine koydu. "Eski patronun ne istedi?"

Kadının kendisi için Amstel Light aldığını fark etti. "Ben ve kardeşim. Connecticut'taki işime geri döndüm. Şu anda kazandığımızın iki katı."

"Oh." Sobaya döndü. "Gidiyor musun?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi mi görünüyordu yoksa bu onun hüsnükuruntusu muydu? "Bilemiyorum. Burada yaptığım işi seviyorum ve sanırım Finn de seviyor." Ona eski patronunun telefonundan bahsetmek niyetinde değildi ama yine de kendini ayrıntıları anlatırken buldu. "Güzel kokular geliyor."

"Umarım yemek yapmamın sakıncası yoktur."

"Güven bana. Benim için fark etmez. Ne yaptın?"

"Süslü bir şey değil. Sadece makarna."

"Benim için çalışıyor. Bunu yaptığın için teşekkürler."
Yüzüyle

Sobanın sıcaklığından kızarmıştı -en azından öyle olduğunu düşünüyordu- kollarını ona dolamak istedi. O da Ona sarılmak, onu öpmek ve onu gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu göstermek istiyordu. Ama bir şey onu bu dürtülerle hareket etmekten alıkoyuyordu. İlk hamlenin, eğer bir hamle olacaksa, ondan gelmesi gerektiğini çoktan kabul etmişti.

Bir gün geçmişte onu neyin incittiğini anlatmasını umuyordu, böylece bir daha hiçbir şeyin onu incitmemesi için elinden geleni yapabilirdi. Bir kadını bu kadar önemsemek onun için kesinlikle bir ilkti ama ondaki bir şey onu korumak ve rahatlatmak istemesine neden oluyordu.

"Riley?"

Ona bakmakta olduğunu fark etti. "Ne? Özür dilerim."

"Bir sorun mu var?"

"Yanlış mı? Hayır, kesinlikle yanlış bir şey yok." Ona doğru bir adım attı, başka hiç kimseye olmadığı kadar ona çekilmişti.

Bir tencere sosun başında nöbet tutarken ona bakarken nefessiz kalmış gibiydi.

Yanağındaki sos lekesini temizlemek için uzandı ve bunu yaparken gülümsedi.

"Jordan gelmiş geçmiş en dağınık aşçı olduğumu söylüyor."

"Bence sen gelmiş geçmiş en seksi aşçısın." İşte. Başardı. Bir eldiveni aşağı attı. Oyunu değiştirmişti. Nefesini tuttu, kızın onunla yarı yolda buluşup buluşmayacağını görmek için bekledi. Cehenneme kadar yolu var,

Aylarca onu düşündükten ve günlerce onu istediği gerçeğinin etrafında dans ettikten sonra yolun çeyreğini almıştı. Hem de çok.

Ona baktı, delicesine savunmasız görünüyordu.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Ona doğru bir adım daha attı. "Gerçekten, gerçekten istiyorum."

Parmağını yüzünde gezdirerek, onu pembe bir ışıltıyla bırakan pembe renk tonuna odaklandı.

"Ben... um..." Sertçe yutkundu. "Bu işte biraz kötüyüm."

"Hayır, değilsin."

"Evet, gerçekten istiyorum."

Riley başını salladı ve elini hafifçe hareket ettirerek onun yanağını kavradı ve yüzünü yukarı doğru eğdi. Bu ona pahalıya mal oldu.

Bir işaret, onu öpmesini istediğine dair herhangi bir belirti beklemek muazzamdı. Dudaklarının ayrılması ve bakışlarının dudaklarına kayması için geçen saniyeler içinde delireceğini düşündü.

Bunu devam etmek için yeşil ışık olarak kabul etti ama onu ürkütmek ya da onunla olan şansını mahvetmek istemediğinden dikkatli hareket etti.

çok erken çok fazla şey isteyerek. Bu dünyada istediği en

son Şey onu korkutmaktı, bu yüzden ona
Şimdiye kadar birine verdiği en yumuşak, en tatlı, en nazik
 p c kt ,

O tatlı öpücüğün içinde çıkardığı yangına tamamen hazırlıksızdı.

Şimdi iki eliyle yüzünü çerçeveleyerek alnını onunkine yasladı ve daha fazlası için geri gelmesini umdu.

Elleri boynuna dolandı ve saçlarındaki parmakları onu beklemek için harcadığı çabadan dolayı titremesine neden oldu.

Sonra dudaklarını yaladı ve dudaklarının hareketi alt dudağının üstündeki dil ilk sıraya geçerken hayatında gördüğü en erotik şeydi. Devam etmek için bilinçli bir karar vermeden, kadın yukarı çıkarken adam da aşağı indi, dudakları bir ihtiyaç çılgınlığı içinde buluştu. Onu kendine doğru çekiyordu, onu tatmak için bu kadar uzun süre bekledikten sonra daha fazlası için açgözlüydü.

Sosu karıştırmak için kullandığı metal kaşık bir şangırtıyla yere düşerken, kadının dili onunkiyle şehvetli ve umutsuz bir dansla buluştuğunda adam bunu görmezden geldi.

Vay anasını. En sıcak. Öpücük. Hiç.

Elleri kızın kıkırda, onu kaldırdı, tezgâhın üzerine bıraktı ve daha fazlası için eğildi, dudakları uyuşana ve aleti çok sertleşene kadar onu öptü. Çok fazla, çok erken. Nakarat zihninde yankılandı, ona karşı ağırdan alması gerektiğini, ilk andan itibaren onda hissettiği tereddüde saygı duyması gerektiğini hatırlatıyordu.

Başlıyor. Yapmak istediği en son şey olmasına rağmen, öpücüğü bıraktı ve odağını boynunun zarif uzunluğu.

"Çok seksisin, çok güzelsin, çok tatlısın," diye fısıldadı ve onun titremesine neden oldu. Dalgalanan o küçük ürpertiye seviyordu.

onun

içinden.

"Riley..."

"Hmm?"

"Makarna... Kaynıyor."

"Kaynayan tek şey makarna değil."

Güldü ve ocağa bakmak için tezgâhın üzerindeki koltuğundan aşağı atlamadan önce elini göğsüne koyarak onu rahatlattı.

Riley ne yapacağını bilmiyordu.

Onu fazladan bir kalp atışı gibi kavrayan azgın arzu ve bu karşılaşmanın ona yaptıklarını saklamasının hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden tezgâha yaslandı, ayaklarını bileklerinden çaprazladı ve onu dikkatle izlerken nefes almaya odaklandı.

Kadın yüzünü ona döndüğünde, adam kendini az çok kontrol altına almıştı - ta ki kadın dolgun alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlayıp bakışlarını bir kez daha onun ağzına sabitleyene kadar. Yüksek sesle inlememek için tüm yapabildiği buydu.

"Ben... Ben uzun zamandır böyle bir şey yapmadım," dedi, her kelime ona hayati bir şeye mal olmuş gibiydi.

"Neden olmasın? Bu işte oldukça iyisin." Kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bu işte iyi olduğunu bilmiyor muydun?"

"I..." Başını salladı ve yaptığı o koruyucu şeyle kollarını kendine sardı.

Bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak etti. Daha dik durarak ona bir el uzattı. "Buraya gel."

"Ben buradayım."

"Daha yakın. Sadece sen istersen, o kadar."

Onun cesaretini toplayıp tekrar kucağına gelmesini izledi. Kolları onu sardığında ve vücudu, öpüşmelerinin onu nasıl etkilediğine dair hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde onunkıyla aynı hızdayken, ellerini omuzlarına koydu. "Bana neden bu işte iyi olmadığını düşündüğünü söyle," dedi ve sözlerini alnına ve dudaklarına öpücükler kondurarak noktaladı.

"Çok fazla yapmadım. Bir şey oldu... üniversitedeyken."

"Bana anlatmak ister misin?"

Başını salladı ve gözleri yaşlarla dolunca gözlerini kapattı.

"Nikki, tatlım." Gözyaşları karşısında yıkılan adam ona sıkıca sarıldı ve yüzünü saçlarının mis kokulu ipeğine gömdü. "Lütfen ağlama. Bana söylemek zorunda değilsin."

"Yapmak zorundayım. Bunu yapmamak adil olmaz." "Şimdi olmaz. Hazır değilsen olmaz."

"Hazır olmak istiyorum... senin için, bunun için.

İstiyorum..." "Ne istiyorsun, tatlım?" Şimdi o Ona dokunmasına izin verildiğinde, parmaklarını saçlarında gezdirmekten ya da sırtında rahatlatıcı daireler çizmekten kendini alıkoyamıyordu. "Bana ne istediğini söyle ki senin için alabileyim."

"Seni istiyorum."

Ona gülümsedi, kendisi için tamamen yeni olan baş döndürücü bir sevinçle doluydu. "Bu bütün gün aldığım en iyi haber."

"Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum... Üniversitede bir adamla çıkmıştım... Benim çıkmamı beklemekten sıkıldı ve ne istediğini."

"Aman Tanrım," dedi, bir dakika önceki sevinci Birinin onu bu şekilde incittiği düşüncesi öfkeye dönüştü. "Başına gelenler için çok üzgünüm Nikki."

"Uzun zaman önceydi, ama bazen öyle hissettiriyor sadece yeni oldu. O zamandan beri çoğunlukla erkeklerden ve flörtlerden uzak durdum."

"Seni suçladığımı söyleyemem. En azından suçlandığını söyle."

"Öyleydi. Tam bir kabustu. Sonunda okulu bıraktım."

"Böyle korkunç bir şey yaşamak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm."

Ona gülümsedi ve düşmanın en derin hissi onu ele geçirirken ayaklarının altındaki zemin kayıyor gibiydi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

"Aramızda ne olacağı tamamen sana bağlı. Senden asla vermek istemediğin bir şey istemeyeceğim."

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Parmak ucunu kızın yumuşak yanağında gezdirdi, midesi ve kalbi kız ve yaşadıkları için sızlıyordu. "Keşke seni inciten adamla beş dakika yalnız kalabilseydim."

Uzaklara baktı, kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi. bakışlarını ona çevirdi. "Neden bu kadar... tuhaf olduğumu bilmeni istedim."

"Tuhaf değilsin." "Evet, gerçekten öyleyim."

"Hayır, gerçekten değilsin." Gözlerini açık tutarak onu tekrar öptü, ona söylediklerinin ışığında başlangıçtaki yumuşak tatlılığa geri döndü.

"Seninle tuhaf olmak istemiyorum."

Riley ona sarılırken güldü, büyülenmişti ve her geçen saniye hayatını değiştirecek güce sahip bir şeyin içine daha da gömülüyordu.

Adam öpüşebiliyordu. Büyükanneemin dediği gibi, tatlı süslü Moses. Nikki mutfakta neşeyle dans etmek istiyordu. Seksi, düşünceli, yakışıklı, tatlı Riley McCarthy'yi öpmüş ve bundan kurtulmuştu. O yapmamıştı İlk öpücüğün aradan çıkmasının verdiği rahatlamayla birkaç damla gözyaşı dökmek ve aralarındaki çekim uğultusunu teyit etmek dışında aşırı utanç verici bir şey ona karşı hissettikleri hiç de tek taraflı değildi.

Ona üniversitede olanları ve nasıl olduğunu anlattığında tüm doğru şeyleri söylemiş ve yapmıştı. o zamandan beri onu etkiledi.

Yaptığı spagetti ve salatayı yerken, sarımsaklı ekmek yapmamaya karar verdiği için şükreliyordu. Artık onu bir kez öpmüştü ve düşünebildiği tek şey bunu bir daha ne zaman yapabileceğiydi. Neyse ki sarımsaklı nefes sorun olmayacaktı.

Artık aralarında her şey farklıydı, hava Kendisini böylesine şefkatle öpen dudaklardan başka hiçbir şeye odaklanamamasına neden olan bir beklenti ve beklenti aurasıyla doluydu.

Birasından bir yudum aldıktan sonra homurdanarak, "Kes şunu," dedi. Nikki irkilerek, "Neyi bırakayım?" diye sordu. "Dudaklarıma bakıyor."

Utancından ne diyeceğini bilemiyordu, ta ki o günahkâr seksi dudaklar ayak parmaklarının ucunda bir gülümsemeye dönüşene kadar yün astarlı terliklerinin içinde kıvrılıyordu. Adam onunla alay ediyordu ve o da buna kanmıştı.

"İstediğin kadar bak, çünkü bu benim de bakabileceğim anlamına geliyor."

"Bana bakmak mı istiyorsun?"

"Evet, sana bakmak istiyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri bakmamaya çalışıyorum."

"Ve bu biraz çaba gerektirdi, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok."

Gülümsemesini elinin arkasına sakladı.

Kadının diğer elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Geçen sonbahardan beri başıma gelen en güzel şey sendin. Geri dönüyorum. Seni duyduğumda beni görmeliydin. buradaydı. Kardeşim ve kuzenlerimizle dışarıdaydım ve onları bırakıp babamın arabasıyla kaçtım, ki yıllardır bunu yapmamıştım."

"Beni gerçekten görmek istemiş olmalısın."

Elini nazikçe çekerek onu oturduğu yerden kaldırıp kucağına oturttu. Kollarını ona doladı ve boynuna sarıldı.

"Gerçekten, gerçekten görmek istedim Sen."

"Ben de seni görmek istiyordum," dedi, boynuna kondurduğu öpücüklerden nefesi kesilmiş gibi hissederek.

"Bütün yol boyunca

Los Angeles'tan döndüğümde hâlâ burada olmanı umuyordum. Olup olmayacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Sanırım kalmamın sebebi sensin. Geri döneceğini ummuştum."

"Sanırım Jordan'a Zane'e geri döndüğü için teşekkür etmeliyim.

Aksi takdirde burada olmak için hiçbir nedenim olmazdı."

"O kadar ileri gitmemiz gerektiğinden emin değilim ama geri dönmek için bir nedenin olmasına sevindim."

"Ben de öyle."

"Bugün gerçekten zor bir gündü ama burada seninle olmak her şeyi daha iyi yaptı."

Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Ne oldu?"

"Kuzenim Shane eski karısının muhtemelen aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünü öğrendi."

"Tanrım, bu korkunç. O iyi mi?"

"Tabii ki şok oldu ve gerçekten çok üzgün."

"Zavallı adam. Boşanalı çok oldu mu?" "Birkaç yıldır.

Onlar boşandıktan sonra öğrendi.

reçeteli ağrı kesici ilaçlara bağımlı olduğu için evlendi ve işler o andan itibaren yokuş aşağı gitti. Uzun bir süre boyunca gerçekten kötü bir durumdaydı. Son zamanlarda çok daha iyi..." Riley derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Özür dilerim, sana yüklenmek istememiştim."

"Üzülme. Onun için endişeleniyorsun, ki bu çok tatlı."

"Hepimiz onun için endişeleniyoruz. Bu onun için büyük bir şok ve ailesi için de çok üzücü bir kayıp. Onun için üzülürken kendimi bencil de hissediyorum çünkü seni öptüğümünden beri tek düşünebildiğim bunu bir daha ne zaman yapabileceğim."

Gülümseyerek dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Bu gece hâlâ diğer kuzeninin evine gitmek istiyor musun?"

"Daha önce yaptığım kadar değil." Elleri onun üzerinde nazik bir okşayışla hareket etti ve ona daha fazlasını düşündürdü.

Yıllar sonra ilk kez. Hiç kimse ona Riley'nin birkaç ateşli öpücükle hissettirdiği gibi hissettirmemişti.

"Bunun yerine ne yapmayı tercih edersin?" diye sordu, adamın mavi gözlerinin arzuyla kararmasına bayılmıştı.

"Bundan daha fazla." Onu tekrar öptü. "Ama ailemle de tanışmanı istiyorum."

"Bir süreliğine gidebiliriz."

"Mmm," dedi onun dudaklarına karşı.

"Tamam." "Riley..."

"Hmm?"

"Kuzenine gideceksek beni öpmeyi bırakmalısın."

"Seni öpmeyi bırakmak istemiyorum."

Nikki en son ne zaman keyif aldığını hatırlayamıyordu. Riley'nin güçlü kollarının onu sarmasından ve tatlı dudaklarının onunkileri yutmasından başka bir şey istemiyordu. "Sadece şimdilik. Beni daha sonra öpebilirsin."

"Söz mü?"

Başını salladı, ondan etkilenmişti. "Söz veriyorum."

BÖLÜM 11



Finn McCarthy'nin keyfi yerinde değildi, bu alışılmadık bir durumdu.

bir Cuma gecesi için. Cuma günleri ve istediği her şeyi yapabileceği koca bir hafta sonu için yaşıyordu ama yaklaşan kar fırtınası ve kardeşinin tüm boş zamanını kız arkadaşıyla geçirmesi nedeniyle Finn'in her zamanki hafta sonu coşkusu eksikti.

"Kıçına ne girdi de öldün?" diye sordu kuzeni Janey mutfakta dolaşp her an gelebilecek aile için yemek tepsileri hazırlarken.

"Ha? Hiçbir şey."

"Karanlık, fırtınalı ve sinirlisin. Nasıl olur?" "Kızgın, karanlık ya da fırtınalı değilim."

"Sen bunların hepsisin, bu yüzden inkar etmeye çalışma." Lavaboya giderken omzuyla ona çarptı. "Seni çok iyi tanıyorum."

Janey ondan ve Riley'den birkaç yaş büyüktü. Üçü çocukken birlikte koşturmuş, başlarını her türlü belaya sokmuşlardı. Güzel zamanlardı. Bira şişesinden derin bir yudum aldı. İçindeki huzursuzluk kokusunu kolayca kapatamayacak biri.

"Neler oluyor, Finn?"

"Bir şey yok." Yılın bu zamanlarında tercih ettiği Timberland botlarının burnuyla yere vurdu. "Çok şey."

"Senden zorla mı çıkarmam gerekiyor?"

Güldü, çünkü bunu yapabilecek biri varsa o da Janey'ydi. "Missy arıyor ve mesaj atıyor, hem de çok. Eve gelmemi istiyor."

"Ah," dedi Janey, tepkisi beklenmedik değildi. "Ondan uzaklaştığını sanıyordum."

"Yaptım. Yaptım."

"Peki neden hala onunla konuşuyorsun?" "Beş yıldır birlikteydik."

"Ve iki yıl önce bitti. Neden geriye dönmek istiyorsun?"

"Değilim, ama artık ikimizin de daha yaşlı ve bilge olduğumuzu ve bu sefer farklı olacağını söylüyor."

"Nasıl farklı?" Janey sebzelerle çevrili bir kâseye ranch sosu dökerken sordu.

"Biz bu kadar..."

"Korkunç bir birliktelik mi?" Janey kaşlarını eğlenerek kaldırarak sordu.

Finn bir kahkaha atarak, "Evet," dedi.

Janey ellerini bulaşık havlusuna sildi. "Size kendi biyografimden küçük bir hikaye anlatabilir miyim?"

"Elbette." Finn ikinci birasını açtı ve tezgâha yaslandı.

"David ve ben on üç yıl boyunca birlikteydik, o kadar uzun süre ki bakış açımızı kaybettik. Ancak başka insanlarla birlikte olduğumuzda ne olduğunu görebildik.

ilişkimizde eksikti. Joe ile arkadaştan daha fazlası olarak geçirdiğim ilk gece büyük bir aydınlanmaydı."

Finn yüzünü buruşturarak elini kaldırdı. "Orada dur. Kk kuzenini ömür boyu yaralayacak iğrenç detaylar yok."

"Kapa neni," dedi gülerek. "Ve byyeceksin, değil mi?"

"Bu asla olmayacak."

"Evet, olacak ve olduğu zaman, orada ilk bekleyen ben olacağım, gördün mü, sana söylemiştim, demek için. Missy geçmişte kaldı, Finn. Onunla sonsuza dek birlikte olmak isteseydin, son iki yılı ayrı geirmezdin. Güven bana. Doğru kişi karşınıza çıktığında bunu bileceksiniz ve bırakın iki yılı, ondan ayrı bir gün bile geçirmek istemeyeceksiniz."

Kocası Joe, elinde bir tabakla mutfağa girdi. Her iki kolunda da pijamalı çocuklar vardı, saçları onlara yaptırdığı banyodan dolayı hâlâ nemliydi.

Janey kk ailesini görünce sevinçten havalara uçtu ve kızı Vivienne'i, oğulları PJ'i kucaklayan Joe'nun elinden aldı. "Bebeklerim gece için hazır mı?"

"Hayır," dedi PJ.

Joe güldü. "şimdiye kadarki tek kelimesi bu. Bazı ocuklar Dada ya da Mama ile başlar. Bizimki hayır ile başlıyor."

Finn gülerek, "Bu harika," dedi.

Joe, "Eğer onun anne babasıysanız, değil," dedi, derin bir kahkahayla karşılık veren oğlunu gıdıklayarak.

Janey oğlunu öperek ve kızını Joe'ya geri vererek, "Yatmadan önce gürültü yapmak yok," dedi.

"Kuzen Finn'e iyi geceler dile," dedi Joe.

"Hayır," diye yanıtladı PJ.

"Glmeme izin var mı?" Finn sordu.

Janey kaşlarını çatarak, "Yaşamak istiyorsan hayır," dedi. "Bugünlerde başka bir kelime bulması gerekiyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Finn ve kuzeninden pazılarına bir yumruk yedi.

Joe çocuklarla birlikte yukarı çıkarken, Finn'in kuzeni Mallory de nişanlısı Quinn James'le birlikte geldi. Kız kardeşi Janey'ye sarıldı ve sonra Finn'e de sarıldı. Finn, Mallory'nin Big Mac'in babası olduğunu öğrendikten sonra aileye nasıl uyum sağladığına hayret etti. Şimdi her zamanki gibiydiler

Onu tanıyordum.

"Ne kaçırdık?" Mallory kendine bir kadeh şarap doldururken Quinn de bir bira içti.

Janey, "Küçük kuzenimiz Finn'e geri dönüşümün zararları hakkında bir ders veriyorum," dedi.

"Geri dönüşümün bir dezavantajı var mı?" Quinn ağzına bir havuç atarak sordu.

"Yolunda gitmeyen ama yeni bir drama için dönmeye devam eden ilişkilerden söz ettiğimizde var."

Janey kaşlarını çatmış olan Finn'e işaret ederek, "Ah," dedi.

"Ah," dedi Mallory. "Burada kız kardeşime katılıyorum, Finn. Bazı şeylerin ait oldukları yerde, geçmişte kalması daha iyidir."

Finn, Janey'nin sivri bakışına karşılık vererek, "Bana öyle söylendi," dedi.

Mallory, Quinn'e sıcak bir gülümsemeyle, "Kesinlikle doğru kişinin gelmesini beklemenizi tavsiye ederim," dedi. "Tam olarak doğru olanı elde etmek gibisi yoktur."

Quinn onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Ne dedi?" Adamın ona bakışı kesinlikle uygunsuzdu.

Finn, birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca Missy'ye hiç bu şekilde bakmadığından emindi. "Mutluluğunuzu yüzüme vurmanıza gerek yok, millet," dedi Finn alaycı bir ses tonuyla, konuyu değiştirmeye hazırdı.

"Sıra sana da gelecek, Finny." Janey onun saçlarını okşadı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Ve ben, kendi adıma, bunu görmek için sabırsızlanıyorum. olur."

"Nefesini tutma," dedi Finn, yerleşmek için özel bir acelesi yoktu.

Ev aile üyeleriyle dolmaya başladı, her biri Shane ile konuşup konuşmadığını sordu. Günün olayları ışığında herkes onun için endişeleniyordu. Ne kötü, diye düşündü Finn, birini kaybetmek

Courtney'i birden fazla kez kaybetmişti. Tüm bunların korkunç anlamsızlığı Finn'in genel ruh haline katkıda bulunmuştu.

kasvet hissi. Courtney güzel, tatlı bir kadındı ve ona -ve Shane'e- olanlar yürek parçalayıcıydı. Bu Finn'in Courtney'den uzak durmak istemesine neden oldu. gerçek aşka benzeyen bir şey.

Gerçek aşktan bahsetmişken, babası Chelsea'yle birlikte geldiğinde Finn'le bir saniye yalnız kalmak istedi. Üçü birlikte yemek odasına girdiler. Evin alt katında Finn'in olmadığı tek oda burasıydı.

McCarthy'ler ve arkadaşları tarafından istila edildi. "Ne var ne yok?" Finn Kevin'a sordu.

Kevin gülümseyerek Chelsea'ye baktı. "Hamile olduğumuzu ve evleneceğimizi bilmeni istedik. Bu gece ay sonunda."

"Oh," dedi Finn, tüm havanın bir anda vücudunu terk ettiğini hissederek. "Bu harika. Tebrikler."

"Senin ve kardeşinin benim için ayağa kalkacağını umuyordum."

"Elbette." Gerçeküstü bir duyguya kapılarak Chelsea'nin yanağına bir öpücük kondurmak ve babasına sarılmak için eğildi. "Sizin adınıza sevindim çocuklar."

"Sağ ol dostum," dedi Kevin, niyetine gülümseyerek. "Biz de kendimiz için oldukça mutluyuz."

Finn babasını bu kadar mutlu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Doğru kişi geldiğinde, Janey, bunu anlayacaksın, demişti. Babası Chelsea'yle birlikte - doğru kişiyi bulmanın böyle bir şey olduğuna karar verdi, Anne babasının evliliğinin nasıl sona erdiğiyle boğuşmaya devam ederken bile.

Hayat, onu mutsuz geçirmek için çok kısıydı. Finn buna gerçekten inanıyordu ama ailesinin boşanması onu sarstı. Yine de şok dalgaları neredeyse iki yıl sonra bile yankılanmaya devam etti. Geriye dönüp baktığında, ayrılmadan önce uzun süre ne kadar mutsuz olduklarını görebiliyordu ama üniversiteye gittiğinden beri evde yaşamadığı için, ayrılık Finn'i ve kardeşini hâlâ şaşırtmıştı.

Riley birkaç dakika sonra Nikki'yle birlikte geldi ve Finn'in babaları ve Chelsea'yle birlikte durduğu yere geldi. "Merhaba Orada," dedi Riley, kolunu Nikki'ye dolayarak. "Babamı ve Chelsea'yi tanıyorsun. Bu da kardeşim Finn. Finn, bu Nikki Stokes."

Finn, mümkünse ünlü kız kardeşinden bile daha güzel olduğunu düşündü. "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Finn elini sıkarken.

"Sen de."

Kaşlarını kaldırarak ona değerlendirci bir bakış attı.
"Sana Nicholas diyeceğim."

Onun değerlendirci bakışına kendi bakışıyla karşılık vererek hemen saygısını kazandı. "Ve sana Finnbar diyeceğim."

Riley, Finn, Kevin ve Chelsea ile aynı anda gülmekten kırıldı.

Finn bira şişesini kaldırarak, "Tuş," dedi. "Nicholas'a."
Nikki'nin yüzü kıpkırmızı olurken Riley anlamlı bir şekilde, "Buna içerim," dedi.

Onun karnına şakacı bir şekilde dirsek atarak nefesini kesmesini sağladı ve Finn'in gözünde bir kademe daha yükseldi.

"Bu ayın sonunda gitmemiz gereken bir düğün olduğunu duydun mu?" Riley sordu.

"O notu yeni aldım."

"Bir bekârlığa veda partisine ihtiyacımız olacak," dedi Riley, Kevin'a kurnazca bakarak.

"Hayır, yapmayacağız," dedi Kevin.

"Evet, yapacağız," dedi Finn. "Kimse bu ritüelden kurtulamaz. Bu ailede değil."

"Bence yapmamalıyız," dedi Kevin, yüz ifadesi ciddiymi.
"Shane ve diğer şeylerle birlikte."

"Kesinlikle yapmalıyız ve Shane de aynı fikirde olacaktır," dedi Riley. "Ona ve Courtney'e saygımızı göstereceğiz ve sonra yaşamaya devam edeceğiz. Yapabileceğimiz tek şey bu, ya da psikiyatrist babam öyle diyor."

Kevin, elinin tersiyle gülen Chelsea'ye, "Sözlerimi bana karşı kullanmalarından nefret ediyorum," dedi.

"Onlara gülemezsin," dedi Kevin. "Ya sen Ya benimlesin ya da onlarla. İkisini birden yapamazsın."

"Seninleyim bebeğim," dedi Chelsea elini kıvrarak Kevin'in kolunun etrafında.

"Yalakalık," dedi Finn, alay ederek. "O benim bebeğimin babası. Ona ihtiyacım var."

Eğer Finn'e birkaç yıl önce babasının daha fazla çocuk isteyeceğini bilseydi, asla olmaz derdi, ama sonra Chelsea geldi ve her şey değişti. Janey'nin dediği gibi, doğru kişiyle birlikte olmak her şeyi değiştirdi.

Missy onun için doğru kişi değildi. Bunu biliyordu. O da biliyordu ama her şeyden çok alışkanlıklarından dolayı iletişimde kalmaya devam ettiler. Muhtemelen o kordonu kesip yoluna devam etmenin zamanı gelmişti. acı verici olurdu.

Riley'nin Nikki'ye kapıldığını görmek, Finn'in bir sonraki virajda onu nelerin beklediğini merak etmesine neden oldu. Bildiği kadarıyla Riley hiçbir kadınla ciddi bir ilişki yaşamamıştı ama Finn'e öyle hisler veriyordu ki Nikki'nin Riley için doğru kişi olup olmadığını merak ediyorum.

Etrafındaki her şey değişiyordu, ister Finn değişiklikleri istese de istemese de. Eski kız arkadaşıyla ilişkisini sonsuza dek bitirmekle başlayarak kendi değişikliklerini yapmasının tam zamanıydı.

KABUK ŞOKU. Mac için günün kelimesi buydu.

McCarthy Junior. Maddie hamileydi. Yine hamileydi.

Klinikteki randevularından sonra Shane'in eski karısıyla ilgili haberleri duymuş ve yaşadığı şok daha da artmıştı.

Şok. Her iki büyükanne ve büyükbaba seti de Janey'lere gidebilmeleri için çocuklarıyla kalmayı teklif etmişlerdi, ancak

Klinikteki randevudan sonra evde kalmaya karar verdiler.

Başağılığı dilemek ve kuzenini kontrol etmek için Shane'i aradıktan sonra Mac Thomas ve Hailey'nin yatmaya hazırlanmalarına yardım ediyor, onlara banyo yaptırıyor ve pijamalarını giydiriyordu. Onlar dalga geçme havasındaydı ama o değildi, bu da Stresli bir saat.

"Babacığım huysuz," dedi Hailey, onu yüzünden tutarak ve tatlı dudaklarını onu güldüren bir kaş çatmayla büzerek.

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin," dedi Thomas.

"Belki biraz," diye kabul etti Mac.

"Nasıl olur?" Oğlu, Mac'in sık sık kıvrınmasına neden olan bir niyetle onu inceledi. Çocuk onu izledi Her hareketini, yaptıklarını ve söylediklerini -ve her şeyi nasıl yaptığını ve söylediğini- taklit ediyordu. Hayatında hiçbir insan tarafından, dokuz aylıkken hayatına giren oğlu tarafından görüldüğü kadar görülmemiştir.

"Sebebi yok, dostum. Endişelenecek bir şey yok. Hikaye seçme sırası kimde?"

Thomas inlerken Hailey, "Benim," dedi.

"Prensesler olmaz," dedi Thomas.

"Evet, prensesler," dedi Hailey.

Herkesi mutlu edecek bir prenses ve bir Star Wars hikâyesinde uzlaştılar. Mac onları yataklarına yatırdı ve onlara iyi geceler öpücüğü vererek yanlarından ayrıldı. yatakta kalmakla ilgili uyarılar. Son zamanlarda yaşadıkları en büyük zorluk buydu.

Maddie'yle paylaştığı yatak odasına gitti; Maddie Mac'i emziriyordu ve gözyaşları kontrolsüzce yüzünden aşağı yuvarlanıyordu. Onun gözyaşları kalbini parçaladı. "Uyuyor mu?" diye sordu,

Herkesin tıpkı ona benzediğini söylediği bebeğe daha yakından bakmak için eğildi.

"Sanırım öyle."

Mac onu uyandırmadan kucağına almak için dikkatle hareket etti.

Oğlunun mükemmel, tatlı yüzüne bakan Mac sahip oldukları pek çok nimet için şükretmekten kendilerini alamıyorlardı. Hayır, daha fazla çocuk sahibi olmayı planlamıyorlardı ama bebek Mac doğduğundan beri olabildiğince dikkatli de davranmamışlardı.

Bebeği beşiğine yerleştirirken kendini suçladı. Daha dikkatli olmalıydı. Maddie'nin elleri doluydu.

Üç küçük çocuğum vardı ve dördüncünün düşüncesi onu uçurumun kenarına götürüyordu. Onu nasıl suçlayabilirdi ki? Bütün gün çalışıyordu ve yazın iki işte birden çalışıyordu. Çocuklarla evde olan oydu, bu yüzden çocuk yetiştirme işinin çoğu ona düşüyordu.

Ona yardım etmesi için bir bakıcı ya da birini tutardı, özellikle de marinada çalıştığı yaz aylarında. Elinden geldiğince çalışma saatlerini azaltıp

Luke, Shane, Riley ve Finn'in sorumluluğu. Son ikisi, artık ailenin bebekleri olmadıklarını kanıtlamıştı. ve şu ana kadar onlardan istediğinden çok daha fazlasını yapabilecek kapasitedeydiler.

Yatak odalarına dönen Mac, Maddie'yi bıraktığı yerde, gözyaşları dinmeden uzak duvara bakarken buldu.

"Adam'a ya da Abby'ye bundan bahsedemeyiz," dedi.

Erkek kardeşi ve baldızı doğurganlık sorunlarıyla boğuşuyordu. "Eninde sonunda onlara söylemek zorunda kalacağız."

"Asla bilmelerini istemiyorum."

"Maddie," dedi, onun yanına otururken iç çekerek.

"Bu hiç adil değil. O bir bebeği her şeyden çok istiyor ve ben bebek sahibi olmaktan vazgeçemiyorum. Ve eğer gülersen, seni uykunda bıçaklarım."

"Gülmüyorum. Yemin ederim."

"Vasektomi yaptıracaksın," dedi. "İşte bu kadar."

"Tamam."

"Kimsenin senin aletini kesmeyeceğini söylediğini sanıyordum." "Fikrimi değiştirdim."

"Bu iyi, çünkü gerekirse mutfak makasıyla kendim yapmaya hazırdım."

Mac yüzünü buruşturdu. "Şiddete başvurmana gerek yok. Ben yaparım." "Mac..."

"Ne var tatlım?"

"Dört küçük çocukla ne halt edeceğiz?" "Onları seveceğiz, büyüteceğiz ve Önümüzdeki on-on beş yıl boyunca zihinlerimizi meşgul edecek ama bunu atlatacağız. Birlikte."

"Hepsi ergen olacak." "Bunu biliyorum."

"Aynı anda!"

"Düşünsene, hepsini bir kerede halledeceğiz." Durakladı, ona Courtney'den bahsedip bahsetmemeyi düşünüyordu. ve bu konuda konuşmanın ikisine de biraz perspektif kazandırabileceğine karar verdi. "Sana eskiden tanıdığım ve Shane ile evli olan bir kızıdan bahsetmek istiyorum. Ama Shane kızın bağımlı olduğunu bilmiyordu."

çok geç. Tatlı bir kızdı, güzel ve komikti ve onu çok severdi."

"Courtney, değil mi?" Courtney ile tanışmamıştı çünkü Shane'in evliliği Mac ile bir araya gelmeden önce bitmişti.

Mac başını salladı. "Bugün muhtemelen aşırı dozdan öldüğünü duyduk."

"Tanrım, Mac..." Tekrar ağlamaya başladı. "Shane iyi mi?"

"Biraz önce onunla konuştum ve Laura'yı da kontrol ettim. Katie onunla birlikte ve beklenebileceği kadar iyi başa çıkıyor."

"Connor'ı kaybettikten sonra dersimi aldığımı düşünürken burada başka bir bebek için hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. O olaydan sonra bir daha asla hamile kalmaya aşırı tepki vermeyeceğimi söylemiştim. Son zamanlarda neden kendimi pek sevmediğimi anlıyor musun?"

Mac onu öpmek için eğildi. "Senden hoşlanmam iyi bir şey
ikimiz için de yeterli. Size Courtney'den bahsetmek istedim ki ikimiz de bunaldığımızda bile her zaman nimetlerimizi saymamız gerektiğini hatırlayalım. Yeter ki biz
Birbirimize sahipsek, dört çocukla bile başa çıkamayacağımız hiçbir şey yoktur."

"Beni buna inandırdın."

"Buna inanabilirsin. Biraz yardım alacağız, böylece Ben isteyken gün boyunca her şeyi kendiniz yapmak zorundasınız." "Buna ihtiyacım olabileceğini söylemekten nefret ediyorum."

"Sana ihtiyacın olan her şeyi getireceğim ve şükretmeye devam edeceğiz, çünkü biz çok ama çok şanslıyız."

"Bunu biliyorum. Gerçekten biliyorum. Minnettar olmadığımı düşünmeni istemiyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum bebeğim. Kim olsa bu haber karşısında şaşkına dönerdi."

"Bir süre kimseye söylemeyelim, tamam mı? Öğrendikleri zaman, gerçekten bir kez hamile kalmışız gibi olmaz. Mac doğduktan bir saniye sonra."

Mac onu kucağına alırken gülerek, "Tamamdır," dedi. "Sen ne istersen."

"Seninle ve süper sperminle bir daha asla seks yapmayacağım."

"Evet, öylesin."

"Bir daha
asla."

"İyi bir meydan okumayı ne kadar sevdiğimi bilirsin." Yanağını okşayarak, "Öp beni." dedi.

"Hayır, bu muhtemelen beni tekrar hamile bırakmaya yeter." "İyi haber şu ki, önümüzdeki sekiz ay boyunca aylar falan. Bu süre zarfında istediğimiz kadar eğlenebiliriz."

"Ondan sonra, başka
yok." "Öp beni."

"Mac..."

"Hmm?" Adam onun boynunu öpmekle meşguldü ve dudaklarına doğru ilerliyordu.

"Bir daha asla tanıştığımız zamanki gibi görünmesem bile beni seveceğine söz veriyor musun?"

Başını kaldırdı ve karamel gözlerinin vahşi bir kırılganlıkla kendisine baktığını görmek için aşağıya baktı. "Söz veriyorum, ne olursa olsun seni seveceğim. Seni biraz kıvrımlı halinle daha çok seviyorum. Tanıştığımızda çok zayıftın, her şey için çok endişeleniyordun ve Thomas'a bakmakla çok meşgul olduğun için kendine doğru düzgün bakmıyordun. Her santimini seviyorum

Seni. Her kıvrımını, her vadini, her çukurunu ve pürüzsüz, ipeksi teninin her parçasını seviyorum. Asla bir zaman gelmeyecek

Seni sevmediğimde ya da seninle sevişmeyi hayatımdaki her şeyden daha çok istediğimde."

Maddie içini çekti ve kollarını onun boynuna doladı. "Böyle olduğum için özür dilerim. Eski güvensizliklerim beni avlamak için geri geliyor."

"İstediğin zaman güvensiz olabilirsin, ben de seni rahatlatmaktan mutluluk duyarım."

"Bunca zaman sonra bile, bazen hala inanamıyorum..." Dudakları mümkün olan en hafif okşamayla onunkilerin üzerinde gezindi. "Neye inanamıyorsun?"

"Beni seçtiğin için."

"Bana arptın. Bana fazla seçenek bırakmadın."

Onun tanıdık cevabına gülümsedi, umduğu gibi. "Bana arptın."

"Anlambilim," dedi, geceliğini yukarı iterek ve Bacaklarının arasındaki sıcaklığa karşı sikini bastırıyordu. Sık sık kim kime çarptı "tartışması" yapıyorlardı, Ve tanıştıkları günü düşünmek hiç eskimedi. "Ve hatırlarsan, seni morarmış, kanlı ve uyuzlu olduğun zamanlarda sevmiştim."

"Evet, yaptın." Parmaklarını adamın saçlarında gezdirerek onun ihtiyaçtan titremesine neden oldu.

"O zamandan beri seni sevdim, seni istedim ve sana her gün ihtiyaç duydum. Her zaman da seveceğim Madeline. Ne olursa olsun." O

Onu ne kadar sevdiğini elinden gelen her şekilde göstermek için çaresizce içine doğru itti. Güvensizliğin nereden kaynaklandığını anlamasına rağmen, bunu bilmek ona acı veriyordu.

hâlâ onlardan acı çekiyordu. Eğer yapabilseydi, ona olan sevgisinin gücünü kullanarak onu inciten her şeyi silecek ve bu anıların yerine onun hayatına kattığı neşeyi koyacaktı.

Ona sarıldı ve her derin hamlesini kalçalarını kaldırarak karşıladı.

"Birlikte geçirdiğimiz ilk haftanın her ayrıntısını hâlâ hatırlayabiliyorum," diye fısıldadı, dudakları kızın kulağına değip ürpermesine neden oldu. "O berbat çekyatın üzerinde sırtıma saplanan çubuğa kadar. Thomas'a portakallı tatlı patates yedirdiğimi, sen rüyadayken ilk öpüşmemizi, ilk sevişmemizi ve Janey'den bize daha fazla prezervatif almasını istediğimi hatırlıyorum."

Maddie güldü ve sonra adam tekrar içine girdiğinde nefesi kesildi.

"O hafta hayatımın en güzel haftasıydı ve o günden beri her hafta daha da güzel geçti. Ve hepsi senin sayende."

"Seni seviyorum, Mac. Hem de çok. Asla düşünmeni istemiyorum-" Dilinin derin, ikna edici darbeleriyle onu öptü.

"Bunun neden ara sıra olduğunu çok iyi biliyorum. Anlıyorum, bebeğim. Ne zaman nasıl hissettiğimi hatırlatmamı istersen bana haber ver yeter. Sana anlatmaktan her zaman mutluluk duyarım."

Ellerini adamın yüzüne koyarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "O haftayla ilgili her şeyi ben de hatırlıyorum.

Hayatıma zorla girdiğin ilk andan itibaren benimle ve Thomas'la ilgilenmen, oteldeki vardiyalarımı karşılayan ve hayatımda ilk kez kendimi güvende hissetmemi sağlamana kadar."

Onun sözleri, ona olan arzusunu yavaş yavaş yanmaktan açık alev. Patlayana kadar onu okşamak için birleştikleri yere kadar uzandı, iç kasları onun horozuna kenetlendi ve onu onunla birlikte götürdü.

Nefes nefese kalmış ve birbirlerine sarılmışlardı.

"Seninle aramdaki mesafeyi korumak için çok fazla süper sperm," dedi kuru bir sesle.

"Yapma bunu. Bunu asla yapma."

"Sanki yapabilirmişim gibi."

"Bugün ikimiz için de büyük bir şok oldu ama her şey yoluna girecek. Bana bunu bildiğini söyle."

"Bunu biliyorum. Beni uçurumdan düşürmek için her zaman yaptığın şeyi yaptığın için teşekkür ederim."

"Sana burada yanımda ihtiyacım var, bir uçurumun kenarında endişelenip kendini hasta etmene değil."

"Seni seviyorum, Mac."

"Seni daha çok seviyorum, Madeline. Gözlerini kapat ve biraz uyu. Ben buradayım ve asla bırakmayacağım."

BÖLÜM 12



Riley Nikki'yi ailesinin çoğuyla tanıştırdı. Mac, Maddie, Grant, Stephanie, Shane ve Katie ile Evan ve Grace dışında herkes oradaydı, son ikisi turnede seyahat ediyordu Buddy Longstreet ile Avrupa'da Evan'ın müzik kariyeri en çılgın beklentilerini aşmaya devam etti.

"Kuzenin Buddy Longstreet ile turneye mi çıkıyor?" Nikki inanamayarak sordu.

"Evet," dedi Riley. "Yıllardır bu hayalin peşindeydi ve 'My Amazing Grace' şarkısı listelerde zirveye çıkınca Buddy ondan turneye çıkmasını istedi."

"Bekle, o şarkı... Evan McCarthy! Kuzenin olduğunu bilmiyordum! O şarkıya bayılıyorum."

Adam, "Evdeyken ona büyük bir şey değilmiş gibi davranıyoruz ki boyundan büyük işlere kalkışmasın," dedi.

"Gerçek," dedi Janey. "O zaten başa çıkılamaz biri. Karısı Grace için Tanrı'ya şükürler olsun. Onu hizada tutuyor."

"Ve Grant Akademi Ödüllü bir senarist," dedi Riley. "Süleyman'ın Şarkısı'nı izlemiş olma ihtimaliniz var mı?" Nikki gözlerini Riley'ye dikti. "Asla olmaz."

"Evet, öyle. Şu anda eşi Stephanie'nin üvey babasını hapisten çıkarma çabalarını anlatan yeni bir film üzerinde çalışıyor," dedi Riley.

"Haksız yere hapse atılmıştı," dedi Adam. "On dört yıl boyunca bununla mücadele etti."

Janey, "Grant'in arkadaşı Dan Torrington olaya karıştı," dedi. "Dan Torrington mı?" Nikki sordu. "Ben bile duydum onu."

"Tek ve biricik. Stephanie'nin üvey babası Charlie çıktı. Burada, adada yaşıyor ve Owen ile Katie'nin annesi Sarah ile nişanlı. Birlikte çok mutlular."

"Film ne zaman çıkacak?" Nikki sordu. "Ben de görmek istiyorum."

"Bir yıl kadar daha," dedi Adam. "Şu anda üretim aşamasında."

"Peki ya sen?" Abby sordu. "Bize hikayeni anlat."

Nikki, "Benim hikâyem diğerlerinininkine kıyasla sıkıcı," dedi.

"Sıkıcı olmak için söylenecek çok şey var," dedi Abby.

Janey kahkahalarla güldü. "Sana sıkıcı mı diyor, kardeşim?" diye sordu Adam'a.

"Hiç de değil," dedi Abby, baldızını işaret eden bir bakışla. "Onunla ilgili hiçbir şey sıkıcı değil. Aslında-"

Janey onu durdurmak için elini kaldırdı. "Başka bir şey söyleme."

Nikki onların maskaralıklarına güldü. "Ne demek istediğini anladım."

İnanın bana, kız kardeşimle geçirdiğim son birkaç aydaki çılgınlıklardan sonra can sıkıntısını takdir ediyorum."

"Gerçekten ona geri mi döndü?" Abby nazik ama acı dolu bir gülümsemeyle sordu.

"Öyle olduğunu söylemek üzücü," dedi Nikki. "Ve hayır, ben de anlamıyorum. Anlaşmayı bozan şeyler listesinde, karınızın seks kasetini onun bilgisi ya da rızası olmadan yayınlamayı düşünürsünüz en üstte olurdu ama görünüşe göre onun için değil."

Riley onun elini tuttu ve sıktı. "Bu senin için zor olmuş olmalı," dedi Janey.

"Korkunçtu ve bu benim anlaşmamı bozdu. Onun asistanı olarak işimi bıraktım ve oradan defolup gittim. Onu ne kadar sevsem de, artık bunu yapamazdım."

Nikki'nin Riley'yle paylaştığı koltuğun koluna tünleyen Janey, "Akli başına gelecektir," dedi. "Eninde sonunda."

"Bilmiyorum," dedi Nikki, düşüncelerinin kız kardeşine doğru kaymasına izin verdiğinde eski endişesi yeniden su yüzüne çıkıyordu. "Onun üzerinde benim bilmediğim garip bir etkisi var. anlıyorum."

Adam, "Bu tür şeyler daha geç değil daha çabuk tükenme eğilimindedir," dedi.

"Genellikle," dedi Nikki. "Ama bu birkaç yıldır süren bir çılgınlık. Kaseti yayınladığında her şeyin bittiğini düşünmüştüm. Onunla iletişimini hiç kesmediğini fark ettim, bu yüzden ona geri döndüğünde tamamen şaşırmadım, ama yine de yıkıcıydı."

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Janey. "Sevdiğiniz insanların kötü kararlar vermesini izlemek çok zor."

"Gerçekten öyle. Büyükanнем her zaman derdi ki Kontrol edebileceğimiz tek şey kendimiz ve kendi eylemlerimizdir, bu yüzden kendimi oradan uzaklaştırdım. Yeterince zaman geçirdim onun hayatını yönetmek. Değişiklik olsun diye kendi hayatıma odaklanmanın zamanı geldi."

"Aferin sana," dedi Abby. "Ne yapmak istediğini düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok! Buradayken bunu çözmeyi umuyorum."

Riley, "Büyükannesinin evindeki bazı tadilatları denetleyecek," dedi.

"Oh, bu harika!" Abby dedi ki. "Syd'le konuşmalısın. Adada bir dekorasyon işi var. Onlar burada olacaktı ama bebekleri Lily erkenden öldü." Abby parmaklarını şıklattı. "Ve Lizzie James. Chesterfield'daki mutfak ve yaşam alanlarında harika bir tadilat yaptılar. Burayı bir düğün mekânı olarak işletiyorlar ama tadilat çok güzel olmuş. Geçen gün bizi gezdirdi."

"Görmeyi çok isterim," dedi Nikki.

"Bana numaranı ver, bir şeyler ayarlayayım," diye cevap verdi Abby.

"Bizimle kal," dedi Janey, Nikki'nin omzunu sıkarak. "Bunu çözmene yardım edeceğiz."

Riley'nin kuzenleri ve onların sevgilileri arasında oturan Nikki, bu güçlü ve dinamik insanların kafalarına koydukları takdirde dünyayı ele geçirebileceklerine inanıyordu.

Parti kısa bir süre sonra dağıldı. Çıkarken Riley Finn'e Connecticut'taki eski patronlarından gelen telefonda bahsetti.

"Ne istiyormuş?" Finn sordu.

"Bizi. İşimize dönelim."

Finn yüzünü buruşturdu. "Wayfarer ve diğer şeyler için pek de iyi bir zamanlama değil."

"Ben de ona öyle söyledim. Eğer şimdi geri dönmezsek, daha sonra hoş karşılanmayacağımıza dair bir his var içimde."

Sözleri Nikki'de bir panik havası yarattı. Birlikte geçirdikleri birkaç geceden ve ateşli birkaç öpücükten sonra onun hayatında bir yeri olduğundan değil, ama duymak istediği son şey onun yakın zamanda gideceğiydi.

"Ona nasıl bıraktın?" Finn sordu. "Seninle konuşup ona geri döneceğimi söyledim."

Finn parmaklarını saçlarında gezdirdi, Riley'nin de düşünürken yaptığı bir şeydi bu. "Sanırım en azından hafta sonunu değerlendirebiliriz."

"Sanırım öyle."

"Bunu yarın konuşalım." "Kulağa hoş geliyor."

Riley ve Nikki, Janey ve Joe'ya kendilerini ağırladıkları için teşekkür ettikten sonra Finn'i gecenin soğukunda takip ettiler.

Riley onları Eastward Look'a geri götürürken Nikki'nin kaygıları artmaya başlamıştı. Onu daha önce öpmek hoşuna gitmişti, eğlenceli ve komik ailesiyle geçirdikleri akşam boyunca bunu düşünmüştü ama şimdi tekrar yalnız kaldıklarında ne olacağını merak ediyordu.

Uzanıp elini tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "İyi misin?"

"Hı-hı," dedi, her ne kadar sorusu, onun algıladığı endişe titreşimlerini dışarı verip vermediğini merak etmesine neden olsa da. "Ailenizi sevdim."

"Onlar da seni sevdi. Bu biraz iskelet bir ekipti. Yazın herkes buradayken nasıl olduğunu görmelisin. Tam bir çılgınlık."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Öyle."

"Ailenin etrafında olmayı gerçekten seviyor gibisin."

"Seviyorum. Her zaman öyleydim. Ve şimdi Wayfarer'da birlikte bu işe girdik, ki bu harika. Herkes Ellerinden geldiğince katkıda bulundular, böylece hepimizin bir payı oldu." "Bu gerçekten harika. Böyle harika bir ailen olduğu için şanslısın.

aile."

"Ve bunu biliyorum. İnanın bana. Babam ve kardeşleri her zaman son derece yakın oldular, bu da tüm kuzenlerin de öyle olduğu anlamına geliyordu. Büyümek için güzel bir yoldu."

"Öyle görünüyor."

"Finn ve ben en küçükleriyiz. Liseye gidene kadar bize 'Bebekler' derlerdi, ya da en azından öyle görünürdük ve durmaları için onlara yalvarırdık."

"Bu çok komik."

"O zaman komik değildi ama şimdi komik."

"Connecticut'taki eski patron konusunda ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedi, sesi parçalanmış gibiydi. "O öyle biri ki

İyi adamdı. Bana üniversiteden hemen sonra ilk gerçek işimi verdi ve Finn ertesi yıl mezun olduğunda onu da işe aldı. Bana çok şey öğretti ve her zaman çok adil davrandı. Finn ve ben ona büyük saygı duyuyoruz."

"Bu, onun için mevcut hayatınızı altüst etmeniz gerektiği anlamına gelmiyor, değil mi?"

"Hayır ama sesi oldukça çaresiz geliyordu." Riley Eastward Look'a giden araba yoluna sağdan döndü ve kamyonu durdurdu.

"İçeri gelmek ister misin?"

"Sadece sen istersen."

"Yapmanı istiyorum."

"Tamam o zaman." Elini bıraktı ve kamyoneti kapatarak onları karanlığa gömdü.

Nikki kamyonetten indi ve dondurucu havada koşturarak sıcak eve girdi. "Bir shot Baileys'li sıcak çikolata istiyorum. İlgilenen var mı?"

"Sıcak ikolata alacağım, ama Baileys'i tut. Araba kullanmam lazım."

"Hemen geliyorum."

Nikki'yi mutfağa kadar takip eden Riley, onun gerginliğini hissetti ve içkilerini hazırlama aşamalarını izlerken de bunu doğruladı. Elleri hafifçe titriyordu ve ona zar zor bakabiliyordu.

İki adım ileri, bir adım geri... En azından ona öyle görünüyordu, ki daha önce paylaştıklarının ışığında bu anlaşılabilir bir şeydi. Onu rahatsız edecek ya da Tanrı korusun, korkutacak bir şey yapmak istemiyordu. Riley onun tatlı ve seksi öpücüklerinden daha fazlasını istiyordu, Ama sadece o da daha fazlasını isterse.

Kesin olarak bildiği bir şey vardı ki, sadakat, kırılganlık ve endişenin ilginç karışımıyla Nikki kadar ilgisini çeken bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı, seksilik, çekicilik ve mizah. Onunla konuşmak ve birlikte olmak kolaydı ve düpedüz güzeldi ve onunla ne kadar çok zaman geçirirse, onu o kadar çok istiyordu.

"Hey, Nik." Lakabını daha önce de söylemişti. Ona böyle seslenmeye bilinçli olarak karar vermişti ama söylerken verdiği his hoşuna gitmişti.

Eski bir gaz ocağında karıştırdığı tencereden başını kaldırıp baktı. "Evet?"

"Başka biri var mıydı?" Onun ne demek istediğini anladığını umuyordu.

Başını sallayarak, "Denedim. Birkaç kez. Ama bunu başaramadım."

Kalbi onun için acıyordu.

"Bana acıma. Buna ihtiyacım yok."

"Size acımıyorum ama başınıza geldiği için çok üzgünüm."

"Ben de öyle." Kadın adama baktı ve adam kadının yüzündeki

Saklamak için çok uğraştığı kırılganlık. "Keşke bu benim için bir sorun olmasaydı ama her zaman oluyor."

"Bu seni sen yapan şeylerin bir parçası ve ben senin kim olduğunu seviyorum. Hem de çok."

"Sana biraz dağınık olduğumu söylemiştim Riley," dedi yumuşak bir sesle. "İşimden ayrıldım, biraz evsizim, nereye gittiğimi ya da hangi ucun yukarıda olduğunu bilmiyorum. Seksten korkuyorum.

korkunç bir endişe ve..."

Kollarını arkadan ona doladı ve boynunu öpebilmek için saçlarını yolundan çekti. "Bırak beni korkutmaya çalışıyorsun. Bu işe yaramayacak."

İlk başta gerildi ama sonra ona karşı rahatladı ve onu bu kadar tanıdık bir şekilde tutmasına izin vererek ona verdiği güvenden dolayı kendini mutlu hissetti.

"Gidiyor olabilirsin..."

"Sen burada olduğun sürece, ben hiçbir yere gitmiyorum." "Eski patronun-"

"Kıçımı öpebilir. Sende hiçbir şeyi yok." Uzanmak tencerenin altındaki alevi söndürmek için onu çevirdi.

yüzünü ona döndü. Çenesini yukarı kaldırarak onu olabildiğince nazikçe öptü. "Bu, seninle... Bunu istiyorum."

Ellerini adamın göğsüne dayadı ve ona baktı. "Ben de istiyorum. Ama bana karşı sabırlı olman gerekecek. Bu konuda hiç iyi değilim."

"Bunun doğru olmadığını kanıtladığımıza inanıyorum." "Evet, gerçekten öyle."

Başını salladı ve onu tekrar öptüğünde gözlerini açık tuttu, dudaklarını onunkilere değdirerek Daha önce yaptıkları ve ikisinin de bundan ne kadar keyif aldığı hakkında hafızasını tazeledi.

Ellerini yukarı kaydırды ve kollarını adamın boynuna doladı, ağzı adamın dilini kabul etmek için açıldı.

Riley onun dilinin heyecanından ulumak istedi. onunkine sürtünüyordu. Kız ona sürtünürken içinden geçen neredeyse elektrik yükü gibi bir şeyi daha önce hiç hissetmemişti.

Öpücüğe, onu yalancı çıkaran bir hevesle karşılık verdi. Bu işte çok ama çok iyiydi.

Öpücükten yavaşça çekildi. "Şey... sıcak çikolata."

Tek görebildiği kızın şişmiş, öpücükle nemlenmiş dudakları ve yanaklarını açık bir renk tonuna dönüştüren kızarıklığı.

Pembe. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Kadın ona bir fincan şarap uzattığında hâlâ aç gözlerle ona bakıyordu.

dumanı tüten çikolata ve üzerine bir top krem şanti.

Kendininkine bir kadeh Baileys kattı. "Hadi gidip ağacımıza hayran kalalım."

Riley onu oturma odasına kadar takip etti. "Şömine çalışıyor mu?"

"Uh-huh."

"Ateş yakmamı ister misin?"

"Çok isterim. Baca şeyini açman gerekiyor."

Gülümseyerek kupasını sehpanın üzerine koydu.

"Biliyorum." Ocağın üzerine diz çöktü, bacayı açtı ve bir ateş yaktı.

odunları şöminenin yanındaki kutuya koydum. Odun güzel ve kuruydu, bu yüzden çabuk tutuştu.

"Burada tek başımayken bunu yapmaktan hep korkarım," dedi adam kanepede ona yeniden katıldığında.

"Bir keresinde evi dumanla doldurdu ve itfaiye gelmek zorunda kaldı."

"Baca şeyini unuttun."

"Benimle alay etme. Travma geçirdim. Evin yandığını sandım."

Riley gülmemek için dudaklarını içe doğru kıvrırdı.

"Benimle alay ettiğini söyleyebilirim."

"Bunu asla yapmam," dedi, uzun siyah saçlarından bir tutamı parmağının etrafında kıvrarak.

"Sorun değil. Yapabilirsin. Bu biraz komik. Şimdi... O zamanlar, o kadar da değil."

"Kaç yaşındaydın?"

"On altı mı? Sanırım... Büyükannem yemeğe çıkmıştı. Jordan ve ben evde yalnızdık. Tabii ki Gansett'te böyle bir şey olduğunda birkaç dakika içinde tüm adanın haberi oluyor. Bu olay beni hayatımın geri kalanında şöminelerden korkuttu."

"Bahse girerim on altı yaşında çok tatlı bir çocuktun." "Çillerim vardı."

"Çok sevimli." Onu kendine doğru çekti, yüzündeki lekesiz teni öpebilecek kadar yaklaştı. "Neredeydiler?"

Tam buraya mı?" Onun yanağını ve burnunun ucunu öptü.
"Yoksa burası mıydı?"

"Hemen hemen her yerde," dedi nefes nefese kalmış bir sesle.

"Fotoğrafları görmem gerekecek."

Nikki'nin gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı.

Riley o yüze sonsuza kadar bakabileceğini ve bu manzaradan asla bıkmayacağını düşündü. Kupasını aldı ondan aldı ve sehpanın üzerine, onunkinin yanına koydu.
"Seni biraz daha öpmek istiyorum ama bunu istediğini bana söylemelisin. Aramızda olacak her şey sadece sen istersen gerçekleşecek."

"Ben de seni öpmek istiyorum." Bu kez eğilen, dudaklarını onunkilere dokunduran ve liderliği ele geçiren oydu.

Tadı çikolata ve Baileys gibiydi. Tadı arzu gibiydi, şimdiye kadar deneyimlediği en saf, en basit arzu. Her seferinde bir öpücük, bu tatlı, savunmasız kadın onu değiştiriyor ve ne istediğini yeniden tanımlıyordu.

Riley, kendinden emin, açık bir şekilde Ne istediğini gören ve onu alan seksi kadınlar. Bu tür bir özgüveni her zaman seksi bulmuştu, ama şimdi farklı bir şey istiyordu. Nikki'nin azim ve kırılganlık karışımını istiyordu. Her şeyden çok, onun kendisine güvenmesini istiyordu, bu yüzden kendini yavaş gitmeye, yutmak yerine tadını çıkarmaya zorladı.

Kollarını adamın boynuna dolamıştı, bu yüzden kadın kanepeye uzandığında adamın da onunla birlikte gitmekten başka çaresi yoktu.

İtiraz ettiğinden değil... Ama yeni pozisyonu, ona karşı tepkisini gizlemesini imkânsız hale getirdi.

"Nikki," diye fısıldadı, dudakları onunkilerin üzerinde

kayıyordu. "Selam."

Gözlerini kırpıştırarak
açtı. "Merhaba."

"Merhaba, sen."

Nemli, şiş dudakları, daha önce hiç kimsenin ulaşamadığı yerlerde, onu derinden etkileyen bir gülümsemeye dönüştü. İçinde

O an, onun çoktan ölmüş olduğunu kabul etmeye başladı. hayatını değiştirdi. Muhtemelen sonsuza kadar. Buna hazır mıydı? Muhtemelen hayır, ama hazır olsa da olmasa da olacak gibi görünüyordu.

"Bakıyorsun."

"Çok güzelsin. Bakmadan edemiyorum."

Parmak uçlarını onun yüzünde gezdirdi. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Kız onun altında kayınca, adam

Kendini tutma çabası yüzünden inledi.

"Nikki... Ben... Bu..." İç çekerek başını onun göğsüne yasladı.

Hafifçe gülerek parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Beni aptal yerine koyuyorsun."

"Aklında ne var?" diye sordu.

"Şey..." Ona doğru bastırarak aklından geçenleri tam olarak bilmesini sağladı. "Ne dediğini duydum ve bunun çok fazla, çok erken olmadığından emin olmak istiyorum."

"Seni öpmeyi gerçekten seviyorum." "Seni öpmeyi gerçekten seviyorum."

"Görünüşe göre aynı fikirdeyiz..."

"Seninle aynı sayfada olmak hoşuma gidiyor ama sayfayı çeviren sen olmalısın."

Gülümseyerek parmaklarını adamın kazağının altına daldırdı ve parmak uçlarını adamın sırtında hafifçe

gezirdi.

hayatının en erotik okşaması oldu. Neden, diye merak etti, bu kadının dokunuşu diğerlerinden bu kadar farklıydı?

Onu başka bir öpücüğün içine çekti, bu seferki diğerlerinden daha yoğun ve Riley'nin yavaş gitme kararlılığı ciddi bir şekilde sınandı. Ona dokunmak ve her yerini öpmek istiyordu. Kendini onun içine gömmek istiyordu.

Daha önce söylediği sözler kafasında yankılanarak ona dikkatli davranması gerektiğini hatırlatıyordu ki bu, onu hiçbir kısıtlama olmaksızın öpen sıcak ve istekli kızla yapmak istediği son şeydi. Eğer bu bir kararlılık testiyse, fena halde başarısız olmak üzereydi.

"Nikki," dedi, öpücükler arasında derin bir nefes aldı ve yüzünü ona dönmek için yana kayd. Saçlarını geriye doğru taradı ve başparmağını yanağına pembe bir parlaklık veren rengin üzerinde gezdirerek yanağını kavradı. "Bana ne istediğini söyle."

"Seni öpmeye devam etmek istiyorum." Kazağının altında, onun eli arkadan öne doğru hareket etti, karnından göğsüne doğru kayd ve arkasında ateşten bir iz bıraktı.

"Beni biraz delirtiyorsun." "Delirtiyor muyum?"

"Evet," dedi gergin bir kahkaha atarak. "Sadece birazcık."

"Bana karşı dikkatli olmanızı takdir ediyorum ama..."

"Ne?"

"Daha fazlasını istiyorum."

Riley'nin kalbi, onu nefessiz bırakan ve inanılmaz derecede tahrik eden taklalar atıyormuş gibi hissediyordu. Uzun zamandır kuzenlerinin neden hayatlarının geri kalanında kendilerini tek bir kadına bağlamak istediklerini anlamamıştı.

bütün kadınlara sahip olabiliyorlardı. Kanepede uzanıyordum, Nikki'ye sarılmıştı, anlamaya başlamıştı. "Daha ne kadar?" Diğer kadınlarla her şeyin kendiliğinden gelişmesine izin verirdi. Onunlayken kesinliğe ihtiyacı vardı.

"Dokun bana, Riley."

Kazağını nazıkçe çekiştirdi. "Bunu çıkarabilir miyiz?"

Tereddüt etti ama başını sallayıp kazağını çıkarmasına yardım etmeden önce sadece bir saniye tereddüt etti ve sonra kendi kazağını da çıkardı.

Sadece dantelli, seksi bir sütyenle çevrelenmiş dolgun göğüslerini gören Riley, titreyerek onu kucağına çekti. Ona duyduğu arzunun gücünden. "Nik... Çok yumuşak ve seksisin. Burada kendimi tutmak için gerçekten çok uğraşıyorum..."

"Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Başını sallayarak onu bir öpücüğe daha çekti, eliyle göğsünü okşarken diliyle ağzının şeklini belirledi.

Riley kıpırdamadan durdu, onun istediğini yapmasına izin verirken kafasının ve diğer uzuvlarının patlamasını engellemeye çalıştı.

BÖLÜM 13



Üniversitedeki saldırıdan beri Nikki hiçbir zaman bir erkeğin yanında Riley'nin yanında olduğu kadar "rahat" olmamıştı.

Onunla ilgili her şey farklıydı ve sadece çok tatlı, seksi ve konuşması kolay olduğu için değil. Bundan daha fazlasıydı. Babası, erkek kardeşi, kuzenleri ve Diğer birçok aile üyesinin yanında, geçmişte eksik olan bir güven duygusu hissetti.

Çıktığı diğer erkekler onu gerçekten tanımayı ya da aileleriyle tanıştırmayı umursamıyor gibiydi. Sadece ve sadece tek bir şeyle ilgiliydi.

Riley öyle biri değildi. Onu çekici buluyor gibi görünse de, geçmişte diğer erkeklerin yaptığı gibi, onun nasıl görüldüğünden ya da yatakta nasıl bir performans sergileyebileceğinden daha fazlasını görüyordu. Onu Nikki olarak görüyordu. Jordan'ın tek yumurta ikizi ya da başka bir kolay fetih değil. Bu şekilde, kesinlikle Riley McCarthy ile ilgili hiçbir şey tipik değildi ve bu fark ediş, uzun zaman önce yaşanan o geceden beri kendisi için imkânsız olan şeyleri istemesine neden olmuştu.

O geceden sonra olanlar hakkında konuşmak bunca yıl sonra bile çok acı vericiydi. Sık sık olduğu gibi, anılar sel gibi geri gelerek ona bir daha asla "normal" olamayacağını hatırlatıyor, acı her zaman olduğu gibi içini yakıyor, onu Riley'den uzaklaşmaya zorluyordu. yapmak istediği son şeydi.

"Sorun ne?" diye sordu.

"I..." Tanrım, lütfen, hayır. Göğsündeki sıkışma Saldırıdan sonraki günler ve haftalarda onu sakat bırakan korkunç panik atakların ve kabusu takip etti. Kendini oturur pozisyona itti ve panik onu ele geçirmeden önce ciğerlerine hava almaya odaklandı.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi ve kolunu ona doladı.

Nikki böyle zamanlarda güvendiği zihinsel kontrol listesini gözden geçirdi-her şey yolunda, güvendesin, hiçbir sorun yok, nefes al. Sadece nefes al. Kontrol listesi bazen işe yarıyor, bazen de yaramıyordu. Küçük noktalar gözlerinin önünde dans ederken, bunun ikinci durumlardan biri olacağından korkuyordu.

"Nikki," dedi Riley onu nazıkçe sarsarak. "Konuş benimle. Neyin var?"

Oksijene olan yakıcı ihtiyacına ve göğsündeki ağrıya odaklanmaya devam etti.

Riley onun sırtını sıvazladı. "Neye ihtiyacın var tatlım? Her neyse, senin için getireceğim."

Şefkatli ilgisi kadar sözleri de paniğin onu boğan etkisini gevşetmeye yardımcı oldu. Hava hızla geldi

Açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerine geri döndü, rahatlama ve utanç gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Riley ona sarıldı ve yatıştırıcı sözler fısıldadı.

ve onu rahatlatmak için nazikçe okşuyordu.

Eğer kız zaten ona aşık olmasaydı, onun Merhamet bunu yapardı. Tekrar konuşabildiğinde, ilk sözleri özür dilemek oldu.

"Lütfen yapma." Parmakları kızın saçlarında gezinirken başını göğsüne yasladı. "Bu benim hatam. Kendimi kaptırdım-"

"Hayır." Onun kendini suçlamasına dayanamadı. "Sorun bende. Üniversitede olanlarla ilgili sana anlatmadığım başka şeyler de var, kimseyle konuşmadığım şeyler." Tam bir çaresizlik duygusu kapladı içini. "Bu senin için çok fazlaysa anlarım."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Sen iyi bir adamsın Riley. Berbat durumda olmayan biriyle birlikte olmayı hak ediyorsun."

"Öyle deme. Sen bir pislik değilsin."

"Burada sadece yüzeyi çiziyoruz. Çekip gitmende bir sakınca yok. Yemin ederim bunu sana karşı kullanmayacağım."

"Patronum Luke'un eşi Sydney'e daha önce bir mesaj gönderdim."

Abby'nin bahsettiği iç mimar. Mutfak ve banyoyu nasıl yeniden yapabileceğimiz konusunda bize bazı fikirler verebileceğini düşündüm. Bir tasarım yaptıktan sonra malzemeleri sipariş edebilir ve demoya başlayabiliriz. Büyükkannen sana bir bütçe verdi mi?"

"O... Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Neyi yapmak zorunda değilim?"

"Ev için bana yardım et. Eğer sen..."

"Gittin ve bir daha geri
dönmedin mi?" Ağrıyan
kadın başını salladı.

"Geçmişte böyle olduğu için mi? İşler gerginleşti ve adam
bir daha görülmemek ya da haber alınmamak üzere çekip
gitti?"

Kadın ona bakakaldı, içgörüsü karşısında şaşkına
dönmüştü.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Seni öpmeyi,
sana sarılmayı ve seninle böyle birlikte olmayı ne kadar
seviyorsam, seninle konuşmayı, seninle gülmeyi ve
Bu muhteşem eski evi hayata döndürmek için neler
yapabileceğimizi düşünüyorum. Tüm bunları sevdiğim
kadar

Bu." Dudaklarını tatlı, iddiasız bir okşayışla onunkilere
dokundurdu.

Onun farklı olduğunu biliyordu. Sadece bunu ona
kanıtlamıştı. "Ve ne hakkında konuşmaya hazır
olduğunda
çok sıkıntılıysa, dinlemek için orada olacağım. Hiçbir yere
gitmiyorum." "Eski patronun seni Connecticut'a geri
istiyor."

"Sana söyledim, beni burada istediğin sürece gitmiyorum.
Pazartesi günü ona haber veririm." "Eğer ben yanlış
anlamadıysam ve sen gerçekten
Beni istiyorlar ve az önce burada olanların sebebi de bu."

"Yanlış bir şey okumuyorsun ama bana karşı kendini
mecbur hissetmeni de istemiyorum."

"İstemiyorum." Onu tekrar öptü ve kendi kazağını
giymeden önce tekrar giymesine yardım etmek için kazağına
uzandı.

"Ben gidiyorum ama yarın seni arayıp Syd'in elinde neler
olduğunu bildiririm, tamam mı?"

"Tamam."

"Şöminenin cam kapılarını kapattığınızdan emin olun. yatmadan önce." Ateş sönmüştü ama geriye korlar kalmıştı.

"Yapacağım." Nikki tahta hissi veren bacaklarının üzerinde durdu ve çaresizlik hissiyle onu kapıya kadar takip etti.

üzerine çöktü. Onun bu şekilde gitmesine izin veremezdi. "Riley."

Ona döndü, ceketinin fermuarını çekti ve gri örgü şapkasını taktı.

"Son birkaç dakikadır nasıl görüldüğüne rağmen, bu gece gerçekten iyi vakit geçirdim. Kardeşin, kuzenlerin ve diğerleriyle tanışmak çok hoşuma gitti."

"Ben de harika vakit geçirdim." Bir kolunu ona doladı ve onu kendine yaklaştırdı. "Ve seni yarın arayacağım."

Ellerini yüzüne doğru kaldırdı ve onu öptü. "Harika olduğun için teşekkür ederim."

"Ben bir şey yapmadım."

"Yaptın. Tahmin edemeyeceğin kadar çok."

Ona sıkıca sarıldı ve sonra alnından öptü. "Biraz uyu. Uyandığında bana mesaj at. Tamam mı?"

"Tamam." Nikki kapıda durdu ve onu izledi. Soğukta kamyonetine doğru ilerledi ve o yola çıkana kadar ışıkları açık tuttu. Sonra ışıkları söndürdü, kapıyı kilitledi ve şömineye açılan cam kapıları kapatmak için oturma odasına gitti. Hâlâ sıcak olan kanepeye oturdu. vücutlarından.

Son panik atağından bu yana yıllar geçmişti, onu sahte bir güvenlik duygusuna sürükleyecek kadar uzun bir süre.

hayatının tatsız dönemini geçmişte bırakmıştı. Artık aksini biliyordu.

Normalde Griffin'le ilgili anıların düşüncelerini işgal etmesine izin vermemeye çalışırdı, ama sanki yedi yıl geçmemiş gibi, o Tam orada, önde ve ortada, pişmanlıklar ve suçluluk duygusuyla ona işkence ediyordu. Yıllar süren terapiler başa çıkmasına yardımcı olmuştu ama bu gece yaşananlar, herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini merak etmesine neden olmuştu.

Riley geri gelecekti, çünkü o böyle biriydi. Ama neyle karşı karşıya olduğunu anladığında, sessizce onun hayatından kaybolacaktı. Griffin'den beri çıktığı diğer iki adamla da böyle olmuştu. Çabucak çok fazla iş yapacağını anladı ve devam etti, ki bu onun için sorun değildi. Aslında, iki seferde de rahatlamıştı.

Ama Riley ile.

Derin bir nefes aldı ve üfledi.

Eğer sessizce ortadan kaybolursa, onu özleyecekti. Muhtemelen sonsuza kadar.

Karanlık, virajlı yollarda eve dönerken Riley kendi kendine orada neler olduğunu sordu. Her şey Bir saniye önce iyiydi, bir saniye sonra iyi değildi. Paniklemesine ne sebep olmuştu? Onu takip etmişti, bu yüzden neredeyse Onu korkutacak bir şey yapmadığından emindi.

Bilmemek onu çıldırtacaktı.

Eve vardığında Finn, The Office'in eski bir bölümünü izliyor ve bira içiyordu.

"Dışarı mı vurdun?" Finn sordu.

Riley ona çenesini kapamasını, onun saçmalıklarını dinleyecek havada olmadığını söylemek istedi ama ikisini de söylemedi. Bunun yerine doğruca banyoya, oradan da odasına gitti.

"Sorun nedir?"

Riley başını kaldırdığında Finn'in hâlâ elinde bira şişesiyle kapının önünde durduğunu gördü. "Bir şey yok."

"Tamam, bu şekilde oynamak istiyorsan, ama seni tanıdığımı unutuyorsun ve kapıdan girdiğin anda bir şeyler olduğunu anladım. Şimdiden onunla kavga mı ediyorsun? Bunun gül renkli gözlüklerle programın bir parçası mı?"

"Onunla kavga etmeyeceğim." "Sen öyle diyorsan."

"Mesele o değil." Riley Finn'e sırrını açmaya niyetli değildi ama birine anlatması gerekiyordu ve tüm saçmalıklarına rağmen Finn onun arkasını kolluyordu.

"Bazı şeyler yaşadı, travmatik şeyler..."

Finn kapının pervazına yaslanarak, "Lanet olsun," dedi. Üzerinde sadece basketbol şortu vardı ve siyah saçları tipik hafta sonu modasına uygun olarak diken diken olmuştu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Gerçekten iyi bir kıza benziyor."

"Öyle. O... Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Hem de çok."

Finn yüzünü dramatik bir şekilde yelpazeledi. "Benim küçük oğlum aşık mı oldu? Sonunda mı?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Gerek yoktu. Ona baktığınızda yüzünüzden okunuyor."

"Yüzümün her tarafının çirkin olduğunu söylemeye bayılan senin için bunun pek bir anlamı olduğunu sanmıyorum."

Finn güldü. "Bunu söylemeyi severim ama bu gece farklı bir şey fark ettim. Daha önce görmediğim bir şey."

"Onunla durum farklı."

"Sızdıran çatıdan beri öyle."

"Evet." Gerçek buyken neden inkâr etmeye çalışsındı ki? "Peki bu gece ne oldu?"

Riley ne söylemesi gerektiğini düşündü. Finn'in tavsiyesini istiyordu ama Nikki'nin mahremiyeti pahasına değil. "İşler biraz... gerginleşti."

"Nasıl yani?"

"Biz, bilirsiniz, biraz takılıyorduk ve o biraz panikledi."

"Nasıl panikledin?"

"Nefes alamıyordum."

"Kahretsin," dedi Finn, tek kelimelik bir nefes vererek.

"Yemin ederim Finn, olan her şey Aramızda kalsın, o da benim kadar ilgi duyuyordu. Olmayana kadar her şey iyiydi."

"Sana ne olduğunu anlattı mı?"

"Pek sayılmaz, ama bana bir çıkış yolu gösterdi. Eğer benim için çok fazlaysa bunu tamamen anlayacağını söyledi."

"Ne olmak?"

"Üniversitede bir adamla bir olay oldu." Kızın mahremiyetini korumak için olayı küçümsedi. "Ayrıntıları bilmiyorum ama o zamandan beri hiç kimse olmadığını söyledi."

"Vay be. Yani temelde duygusal bir mayın tarlasında geziniyorsun."

"Sanırım."

"Ve ne olduğuna dair tüm bilgilere sahip bile değilsiniz. İnternete girebilirsin-"

"Hayır. Bunu yapmayacağım, sen de yapmayacaksın, duydun mu beni?"

"Seni anlıyorum ama neyle uğraştığını bile bilmiyorsan bununla nasıl başa çıkacaksın?"

"Başka şeylere odaklanarak bunun üstesinden geleceğim. Büyükannesinin mutfağını yenilemek istiyor. Bunu yapmasına yardım edeceğim."

"Peki ya senin ona aşık olduğun gerçeği?"

"Kendimi kontrol edebilmem sizi şaşırtabilir."

"Demek istediğim bu değil Riley, bunu sen de biliyorsun. Bu kızdı hoşlanıyorsun. O da bilinmeyen bir nedenle senden hoşlanıyor. Bu, o bir şeyleri çözene kadar ellerini çekeceğin anlamına mı geliyor? yıllar önce oldu?"

Finn böyle söyleyince, önündeki meydan okuma oldukça ürkütücü görünüyordu. "Şimdilik."

"Bu gerçekçi mi?"

"Ne gerçekçi mi?"

"Beni dinle. Sen ondan hoşlanıyorsun. O da senden hoşlanıyor. Uzun zaman önce başına gelen bir şey onu panikletiyor.

erkekler söz konusu olduğunda. Bu senaryoda sizin için son oyun nedir?"

"Henüz bilmiyorum. Tek bildiğim öğrenmek istediğim. Onun etrafında olmak hoşuma gidiyor. Eğer şu anda zillere ve ıslıklara sahip değilse, o zaman sorun değil. Bekleyeceğim."

"Ne kadar süre için?"

"Ne kadar sürerse sürsün." Riley bu kesin ifadeyle en az kardeşi kadar kendisini de şaşırtmıştı.

Finn boğazını temizlemeden önce uzun bir süre ona baktı. "Senin için en iyisini diliyorum. Açıkça görülüyor ki ama olacak gibi görünmüyorsa, canın yanmadan çık git. Bunu yapar mısın, lütfen?"

Riley ona bu tür uyarılar için artık çok geç olduğunu söylemek istemiyordu. Nikki'yle işler yolunda gitmezse canı çok yanacaktı. "Evet, söyleyeceğim." Kardeşinin duyması gereken şeyi söyledi. "Bu konuda kimseye bir şey söyleme, tamam mı?"

"Asla yapmam. Kimse seninle uğraşmayı benim kadar sevemez ama bunun farklı olduğunu biliyorum."

"Gerçekten öyle."

"Dikkatli ol, Ri," dedi Finn.

"Olacağım."

"Biraz uyu. Haberlerde yarın gece kar fırtınası olacağı söyleniyor."

"Hey, Finn? Teşekkürler. Bilirsin, dinlediğin için."

"Her zaman." Finn kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Riley uzun bir süre uyanık kalarak Nikki'yi öpmenin özel keyfini yeniden yaşadı ve bunu bir daha yapıp yapamayacağını merak etti.

Önceki gecenin aşırı duygusal yüküne rağmen Nikki şaşırtıcı derecede iyi uyudu ve Riley'den gelen bir mesajla uyandı.

Eğer sizin için uygunsa Syd bizi öğlen görebilir mi? Şimdilik mutfağın fotoğraflarını getirmemizi söyledi. Onu kullan, daha sonra gelip ölçüm yapabilir.

Bu bana uyar!

Seni eyrek kala alırım.

Teşekkürler. Görüşürüz o zaman.

Nikki bir gece önce olanlar hakkında bir şeyler eklemek istedi ama adam bunun üzerinde durmuyor gibiydi, bu yüzden o da yapmadı. Verdiğı sözleri yerine getirerek onun zamanına ve ilgisine layık olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Bu da onu çıktığı diğerklerden yüzlerce puan öne çıkartıyordu.

Nikki günler sonra ilk kez kız kardeşine bir mesaj gönderdi.

Bu, şimdiye kadar konuşmadan geçirdikleri en uzun süreydi. Jordan balayındayken bile hemen hemen her gün mesajlaşıyorlardı.

Sizi düşünüyor ve her şeyin yolunda gitmesini umuyorum.

Nikki mesajı gönderdi ve sonraki birkaç saatini mutfak dolaplarını temizleyerek geçirmek için telefonunu bıraktı. Elli yaz boyunca toplanan uyumsuz tabaklar, bardaklar ve diğereşyalar.

Projeden bir saat sonra Evelyn günlük kontrol için aradı.

"Büyükanne, sen bir sürü faresisin."

"Değilim," dedi Evelyn öfkeyle.

"Evet, öylesiniz ve bunu kanıtlayabilirim. Ben değıştiriyorum

FaceTime." Aramayı açtı ve büyükannesinin güzel yüzü ekranda belirdiğinde gülümsedi. "Sen bir horoz sürahisi koleksiyonu var."

Beyaz bukleler genç bir yüzü çerçeveliyordu ve mavi gözler

torununu görünce neşeyle dans etti. "Horozları severim."

"Otuz taneye ihtiyacımız var mı?"

"Beni horozlarımdan ayırmayacaksın, değil mi?"

"Korkarım öyle. Onların zamanı geldi ve geçti."

"Kalbimi kırıyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Hayır, sadece takılıyorum," dedi Evelyn. "O evdeki eşyaların çoğunu özlemem bile, o yüzden neyi saklayıp neyi atacağınıza siz karar verin. Ben sadece fotoğrafları önemsiyorum

ve siz kızların yıllar boyunca benim için yaptığınız şeyler. O hazinelerden kurtulmayın."

"Bunun gibi mi?" Nikki yıllar önce adadaki bir yaz kampında sarıya boyayıp gözlerini yapıştırarak süslediği ölü denizyıldızını havaya kaldırdı.

"Bu Starry! Onunla çok gurur duyuyordun. Sakın ondan kurtulmaya kalkma."

"Sen aşırı duygusal bir sürü faresisin."

"Sopalar ve taşlar, sevgilim. Bana daha fazlasını yaptığını söyle

dolapları temizlemekten daha iyi. Arkadaşın Riley nerede?"

"Dün gece buradaydı. Onun evindeki partiye gittik. kuzenimin evinde. Çok

eğlenceliydi." "Janey harika değil mi?"

"O çok iyi biri, kocası da öyle."

"Joe çok tatlı biri ve bir adada yaşıyorsanız, burayı yöneten adamla sıkı fıkı olmak her zaman iyidir. feribotlar."

"Çok doğru."

"Seni öptü mü?"

"Kim? Joe mu? Hayır! O evli."

"Nicole Elizabeth, yaşlı ninene karşı küstahlaşma. Riley'den bahsettiğimi biliyorsun."

Büyükannesinin yüz ifadesine kıkırdayan Nikki, "Beni öpebilirdi ve ben de buna izin verebilirdim," dedi.

"Şimdi mi?" Evelyn'in gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Bu çok iyi bir haber."

"Panik atak geçirene kadar öyleydi." "Olamaz. Oh, tatlım."

"Hayatımda yaşadığım en kötü olay değildi ama akşamımızı mahvetti. Bu konuda harikaydı. Çok tatlıydı." Nikki

bunu düşünmeye dayanamıyordu. "Ama, bilirsin. Utanç vericiydi."

"Elinde değil. Utanmana gerek yok." "Ateşli bir erkekle öpüşürken ve sonra birden nefes alamazsınız - iyi anlamda değil - bu kesinlikle utanç vericidir."

"Böyle olduğu için üzgünüm tatlım. Panik atakların geçmişte kalmasını umuyordum."

"Sen de ben de. En hafif tabiriyle büyük bir serserilikti. Ama Riley... O gerçekten inanılmazdı. Ona bir çıkış yolu göstermeye çalıştım ama benimle sabah konuşacağını söyledi ve ondan haber aldım bile. Beni arkadaşını görmeye götürüyor.

Sydney, kendisi iç mimar. Mutfak tadilatı için bir plan yapmama yardımcı olabilir."

"Riley'niz çok hoş bir genç adama benziyor."

"Öyle. Umarım benden ve tüm sorunlarımdan o kadar tuhaf etkilenmez de bir şeylerin ortaya çıkma ihtimalini mahvetmiş olmam."

"Gerisini ona anlatmalısın tatlım. Bu onun anlamasına yardımcı olur."

"Bırakın bu konuda konuşmayı, düşünmekten bile nefret ediyorum."

"Biliyorum, ama Riley ile arkadaşlığınızdan bir şeyler kazanma şansınızın elinizden alınması talihsizlik olur. Çünkü sizi gerçekten anlamak için ihtiyaç duyduğu tüm bilgilere sahip değil."

"Haklısın," dedi Nikki iç çekerek. "Öyle olduğunu biliyorum, sadece..."

"Sert."

"Evet."

"İnsanlar zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylemekten hoşlanırlar, ancak bazı yaralar o kadar derindir ki, dünyadaki tüm zaman onları tedavi et."

Nikki gözlerini hızla kırptırarak gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

bir anda ortaya çıktı. Şimdiye kadar buna alışmış olması gerekirdi. Griffin'den ve saldırıdan önce duyguları tarafından yönetiliyordu. Sonrasında, duygusal bir felaket alanına dönüşmüştü.

"Konuş onunla Nikki. Ona tüm hikayeyi anlat. Ver Kendine ve ona gerçek mutluluk için dürüst bir şans ver. Eğer onunla gerçek bir şey yaşarsan, söz veriyorum asla pişman olmayacaksın. bu şansı değerlendirmek."

"Teşekkür ederim, büyükanne."

"Bana teşekkür etme, tatlım. Tek istediğim senin ve kız kardeşinin büyükbabanla yaşadığım şeyi bulmanız. Sonra ben mutlu ölebilir."

"Dur! Sakın söyleme."

"Bundan yıllar sonra mutlu öleceğim. Daha iyi mi?" "Hayır. Asla ölemezsin. Buna izin vermeyeceğim."

Evelyn güldü. "Bu kadar hastalıklı iş yeter. Bana yeni mutfağımdan biraz daha bahset."

BÖLÜM 14



Riley tam zamanında Eastward Look'un garaj yoluna girdi. Spor salonuna gitmiş ve daha sonra Nikki'ye akşam yemeği hazırlamak için ihtiyaç duyacağı şeyleri almak üzere markete uğramıştı.

Finn'in akşam için planlarına bağlı olarak, onu ya kendi evlerine davet edecek ya da kendi evine getirecekti.

Dün gece tam olarak ne olduğuna dair hâlâ kafasında soru işaretleri vardı ama şimdilik bunun üzerinde durmamayı tercih ediyordu. Bunun yerine, kızının yaptığı tadilatlarla odaklanmayı planlıyordu.

yapmak istediğini ve ona nasıl yardım edebileceğini düşündü. Bu, harika gecelerinin neden bu kadar ters gittiğini düşünmekten çok daha az karmaşıktı.

Ona yolda olduğunu bildirmek için mesaj atmıştı, bu yüzden kamyonetini garaj yolunda gördüğünde dışarı çıktı.

Yelek altına beyaz boğazlı bir kazak, kot pantolon ve ördek çizme giymişti. Gözlerinin altındaki koyu halkalar dışında taze ve güzel görünüyordu.

Yıkımın doğal ışıltısını azalttığı bir önceki geceden çok daha iyiydi.

"Bunu yaptığın için teşekkürler," dedi ve onu "merhaba" demenin bir yolunu bulma zahmetinden kurtardı.

Sormak için can attığı sorular. İyi misin? Nasıl uyudun? Lütfen bana dün gece ne olduğunu anlatır mısın?

"Sorun değil. Syd harika biri. Onu seveceksin. Mac'in inşaat ve marina işindeki ortağı Luke ile evli. Başka bir aileden kardeş gibiler.

Anne."

"Onunla ve Luke'la tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ayrıca Lily adında bir kız bebekleri var. Luke deli o bebek hakkında. İş yerinde her gün bize resimlerini gösteriyor." "Çok şirin."

"Evlenmek ve bir aile sahibi olmak için uzun süre bekledi. Mac bana Syd ile gençken dört yıl birlikte olduklarını ama sonra Syd'in üniversiteye gittiğini, başka biriyle tanıştığını ve o adamla evlendiğini anlattı. Birlikte iki çocukları olmuş ve çocuklar yedi ve beş yaşlarındayken arabalarına sarhoş bir sürücü çarpmış. Çocuklar ve kocası ölmüş. O gece tüm ailesini kaybetmiş."

"Aman Tanrım. Bu çok korkunç."

Riley onun gözlerindeki yaşları fark etti ve hiç tanımadığı bir kadına duyduğu şefkatten etkilendi. "O ve Luke bir yıl kadar sonra birbirlerini tekrar gördüler. O zamandan beri tekrar birlikteler ve şimdi Lily'leri var."

"Parçaları bu şekilde topladığı ve Luke ile bir şans daha verdiği için onu takdir ediyorum. Bu onun için kolay olmamıştır."

"Mac'in söylediğine göre öyle değildi ama Luke ondan asla vazgeçmedi. Onu sevmekten hiç vazgeçmedi. başka biriyle evli."

"Çok tatlısın." Riley'nin hâlâ ona iyi olup olmadığını sormak istediği uzun bir sessizlik döneminden sonra şöyle dedi,

"Üniversitede başıma gelenler dün gece size anlattıklarımın çok daha fazlasıydı."

"Ah," dedi, bunun için ne yazık ki hazırlıksız hissediyordu. Babası tam olarak ne söyleyeceğini ve ona söyleyeceği şeyle nasıl başa çıkacağını biliyordu. "Tamam..."

"Syd'i gördükten sonra belki sana öğle yemeği ısmarlayabilirim ve konuşabiliriz?"

"Elbette." Kadının ne söyleyeceğini ve bunun her şeyi nasıl değiştirebileceğini hayal etmeye çalışırken göğsünde oluşan gergin düğümü ovuşturdu.

SYDNEY, küçük kızını kucağında tutarken onları zarif bir gülümsemeyle evine buyur etti. Uzun kızıl saçları Sarı saçlar yüksek bir at kuyruğuyla toplanmıştı ve şık bir şekilde bir araya getirilmiş olsa da ev açıkça bebeğe ve oyuncaklarına adanmıştı.

"Dağınıklığın kusuruna bakmayın," dedi. "Lily bu sabah gözyaşı döküyordu."

"Sorun değil," dedi Nikki. "Beni kısa sürede kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Riley bana Bayan Hopper'ın torunu olduğunuzu ve evinizde bazı tadilatlar yapmak istediğinizi söylediğinde Eastward Look, sizinle tanışma fırsatını kaçırmadım." Lily'yi yerdeki bir aktivite minderine yatırdı. "Bu evin çizgilerini her zaman sevmişimdir ve içini görmek için can atıyordum."

"Ne zaman istersen gel. Sana göstermekten mutluluk duyarım."

"Bunu kabul edeceğim."

Nikki, büyük cam pencerelerden okyanus manzarasını seyrederken, "Bu odayı kesinlikle çok sevdim," dedi.

"Teşekkür ederim. Bu benim ilk tasarımlarımdan biriydi. Yapabilir misin?"

Bunun eskiden bir duvar olduğuna inanabiliyor musun?" diye sordu, iki büyük pencereden birini işaret ederek.

"Hayır, yapamam. Manzarayı getirmek için iyi bir hamle."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Riley senin Büyükkannenin evindeki mutfak ve banyoyu yeniden mi yaptırıyorsun?" Sehpadan bir iPad aldı ve Lily'ye göz kulak olurken bazı notlar almaya başladı.

"Evet, evin orijinali, yani 1950'lerden kalma." "Mutfağı tamamen mi yoksa kısmen mi Yoksa ne?"

"Büyükkannem bunun için gitmemi söyledi, yani muhtemelen tamamlandı."

"Bu heyecan verici! Tam bir bağırsakla istediğimiz şekilde yeniden yapılandırabiliriz."

"Bunu nasıl yapabileceğimize dair birkaç fikrim var. Ne demek istediğimi görebilmeniz için şu anda orada bulunanların bazı fotoğraflarını çektim."

Sonraki bir saati fotoğrafları inceleyerek geçirdiler. seçenekleri tartışırken Riley de inşaat konusunda tavsiyelerde bulundu. "Size yeni yaptığımız mutfağı göstermek istiyorum.

Chesterfield," dedi Syd. "Boyut ve kapsam olarak sizinkine benziyor ve Lizzie de kıyı teması istedi."

"Görmeyi çok isterim. Büyükkannemin evini merak ediyorsanız, Chesterfield'ı da merak ediyorum."

Lily mızızlanmaya başlayınca Syd onu yerden kaldırıp kucağına aldı ve bebeği hemen sakinleştirdi.

"Jared ve Lizzie James halka açık odaları restore etmek ve yenilemek için çok güzel bir iş çıkardılar. Eminim Lizzie size göstermekten mutluluk duyacaktır. Bundan çok gurur duyuyor ve haklı olarak."

Syd'in Pazartesi sabahı Eastward Look'a gelmesi için plan yaptılar ve oradan Chesterfield'a uğrayacaklardı.

"Lizzie'ye haber veririm," dedi Syd. "Umarım küçük fıstığımı yanıma almamın bir sakıncası yoktur. O benim tam zamanlı iş ortağım."

"Tabii ki hayır," dedi Nikki. "Çok sevimli bir kız." "Tamamen aynı fikirdeyiz."

Bebek annesinin çilek sarısı saçlarına sahipti. Syd'in gözlerinin mavi olduğu yerde, kızının gözleri Maviden çok gri. Toplantıyı tamamlıyorlardı ki yakışıklı, siyah saçlı bir adam içeri girdi. Mutfaktan sürgülü kapı.

Lily onu görünce ciyakladı.

"Babam buralarda çok popüler."

"Geliyorum," dedi Luke mutfaktan, onlara katılmadan önce ellerini yıkamak için durduğu yerden.

"Luke, bu Nikki Stokes, Bayan Hopper'ın torunu. Nikki, kocam Luke Harris."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Luke Nikki'nin elini sıktı ve Lily'yi Syd'den aldı. "Büyükanneni seviyorum."

"Ortak bir noktamız var. O harika biri." "Evet, öyle."

Luke'a buluşmalarının amacını anlattıktan sonra Riley'ye, "Günde sekiz saat bu şeylerle yeterince ilgilenmiyor musun?" dedi.

Riley omuz silkti. "Bir arkadaşı yardım etmek için birkaç saat daha ne fark eder?"

"Uzun bir gündü," dedi Luke alay ederek.

"Bununla başa çıkabilirim," dedi Riley. "Sadece bir kez genç oluruz."

Bir tekne üzerinde mi çalışıyordun?"

"Evet. Bir 1957 Century

Coronado."

"Riley bana teknelerinizden bahsetti." Nikki, "Görebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette." Riley'ye, "Çıkarken ahıra uğrayın. Kilitli değil. Uyku saatinden önce kızlarımla biraz vakit geçireceğim."

"Günde sekiz saat çalıştıktan sonra tekneleri restore etmek için nasıl zamanınız oluyor?" Riley şaka yaptı.

"Ha," dedi Luke sırtarak. "Touché." Bebeği kucağında zıplatırken, kız kıkırdayınca gülümsedi. "Eskisi kadar çok yapmıyorum. Artık boş zamanlarımda yapacak çok daha iyi şeylerim var."

Syd, "Wayfarer'la ilgili son gelişmeleri görmem gerekiyor," dedi. "Haftalardır oraya gitmedim. Eminim çok şey yapmışsınızdır."

"Oraya varıyoruz," dedi Luke. "Hâlâ kat etmemiz gereken çok yol var." Riley, "Sezon için bu işi halledeceğiz," dedi. "Mac'in

Burayı bizim için işletecek birini işe almaktan bahsetti mi?"

"Bazı duyumlar almış ama henüz bir şey yok. Birinin sezonluk bir iş için buraya taşınması büyük bir olay."

"Hem de yoğun bir şekilde."

"Ne tür bir insan arıyorsunuz?" Nikki sordu, düşüncesinde bir ilgi ve heyecan kıvılcımı hissetti

Wayfarer gibi bir projede yer almak.

Luke, "Ziyafet, yiyecek ve içecek deneyimi olan biri, biraz da yöneticilik," dedi. "İş tanımının tamamını görmedim. Mac'te var."

Nikki dudaklarını yaladı ve atladı. "Sanırım görmek istiyorum."

"Gerçekten mi?" Riley kaşlarını kaldırarak sordu.

Nikki başını sallayarak, "Lisedeyken ve üniversitedeyken yedi yıl boyunca bir ziyafet tesisinde çalıştım.

yazları Lobster Pot'ta çalıştım ve son üç yıldır kız kardeşimin çok yüksek profilli kariyerini yönettim. Sanırım kalifiye olabilirim."

"Vay canına," dedi Luke. "Bu harika olurdu."

Riley, "Mac'e mesaj atıp bana göndermesini isteyeceğim," dedi.

Nikki yüzünü yelpazeledi ve sonra güldü. "Az önce gerçekten ilgilenebileceğimi mi söyledim?"

Sydney onunla birlikte gülerek, "Sanırım yaptın," dedi.

"Hazırlıklı ol," dedi Luke. "Birazcık ilgi gösterirsen Mac muhtemelen üzerine atlayacaktır. Yaz için işe alımları başlatmak, ekipman satın almak ve genel olarak işleri yoluna koymak için geçen hafta olduğu gibi bu işte birine ihtiyacımız var. organize."

Riley telefonunda bir şeyler yazarken, "Müdürün ofisi bitirdiğimiz ilk şeydi," diye ekledi. "Mesajı gönderdim."

"Yutkun," dedi Nikki.

"Bu harika!" Sydney ellerini çırpı. "Burası yaşamak ve çalışmak için harika bir yer. Burada şimdiye kadar edindiğim en iyi arkadaşlardan bazılarıyla tanıştım."

"Aynen," dedi Luke. "Kışlara dayanabilirsen ada hayatı bomba gibidir."

"Kışları seviyorum," dedi Sydney, kocasına bakarken yüzü kızarmıştı.

"Yazlar marina ve denizcilikle çılgınca geçiyor. inşaat işi," dedi Luke. "Kışın sadece bir işim oluyor."

"Lily ve ben babanın evde olmasını daha çok seviyoruz, değil mi tatlı kızım?"

Bebek ona Nikki'nin içini tuhaflastıran sakızlı bir gülümseme verdi. Syd ve Luke'un ki gibi bir hayata sahip olmak nasıl bir şey olurdu diye merak etti. Ateşin içinden geçip birbirlerini ikinci kez bulmak, açıkça paylaştıkları türden bir mutluluğa ulaşmak için mi?

Lily esnemeye başlayınca Nikki ve Riley vedalaşp Luke'un atölye olarak kullandığı ahıra doğru yürüdüler. Luke ona kapıyı tuttu ve Lily vernik, tiner ve terebentin kokusunun içine girdi. Geniş alanın ortasındaki bir römorkun üzerinde restorasyonu neredeyse tamamlanmış pırıl pırıl ahşap bir tekne duruyordu.

"Aman Tanrım," dedi Nikki şaşkınlıkla.

"Biliyorum, değil mi? İnanılmaz işler yapıyor. Genelde önceki fotoğraflarını bankta saklar," dedi Riley ve bakmaya gitti. "İşte buradalar."

Nikki ona katılmaya gitti. Resimlerdeki enkaz için "Bu aynı tekne mi?" diye sordu.

"Asla olmaz."

Öncesi ve sonrası fotoğraflarından oluşan bir fotoğraf albümünü karıştırdılar.

Riley, "Bu kısa süre önce amcam için yaptığı resim," dedi. "Linda teyzem bunu ona kırkıncı yaş günü için verdi. yıldönümü."

"Bu çok güzel. Gerçek bir yeteneği var." "Evet, öyle. Çok talep görüyor." "Neden bu işi tam zamanlı yapmıyor?"

"Bir keresinde ona bunu sordum ve Mac inşaat işine başlamadan önce tüm zamanını Kış boyunca teknelerde tek başına çalıştı ve bu onu biraz garip bir yalnızlığa dönüştürdü. Bizimle çalışmayı her zaman yalnız kalmaya tercih ediyor, bu yüzden tekne işi bugünlerde daha çok bir hobi."

"Tüm bu ada yetenekli insanlarla mı dolu, yoksa gerçek bir yeteneği olmadığını düşünen birine mi öyle geliyor?"

"Yeteneklerin var."

"Ne gibi?"

"Jordan'ın kariyerini onun için yürüttüğüne göre süper organize olmalısın."

"Öyleydim."

"Bu gerçek bir yetenektir ve önemsiz bir şeymiş gibi göz ardı edilmemelidir."

"Sanırım ben de oldukça iyi bir aşçıyım."

"Balkabağı ekmeği çok güzeldi, makarna sosu da öyle."

Gülümseyerek, "Beğendiğinize sevindim. Ayrıca gerçekten harika fotoğraflar çekiyorum."

"Bir ara onları görmeyi çok isterim." Elini onun omzuna koydu. "Sen de gerçekten iyi öpüşüyorsun."

"Bu gerçek bir yetenek sayılır mı?" "Oh evet. Kesinlikle."

Başını kaldırıp ona baktı. "Bugün geri döndüğüne gerçekten çok sevindim. Gelmeseydin seni suçlamazdım."

"Geri dönmek hiç aklıma gelmedi."

Onu öpmek için yukarı uzandı. "Bunun anlamı çok büyük."

Riley kollarını ona doladı ve sarıldı.

Luke ahıra döndüğünde onları orada buldu. "Böldüğüm için özür dilerim," dedi. "Kapıyı çalacaktım, ama burası benim ahırım."

Riley güldü ve onu serbest bıraktı.

Nikki utançtan yüzünün kızardığını hissetti. "Çalışmaların harika."

"Teşekkürler. Çok eğlenceli."

"Biz çıkıyoruz," dedi Riley. "Seninle daha sonra konuşacağıma eminim."

"Kar altı gibi geliyor, ya da öyle diyorlar. Göreceğiz bakalım. Öğleden sonra biraz kestir. Uzun bir gece olabilir."

"Yapacağım."

"Memnun oldum Luke." "Ben de Nikki."

Kamyonetine doğru yürürlerken Riley kolunu ona doladı ve Nikki bunun farkına varınca derin bir rahatlama hissetti. Panik atağından sonra aralarında hiçbir şey değişmemişti. Onunla kalmaya devam ediyordu ve bunun için minnettardı. Ondan daha önce hiçbir erkekten hoşlanmadığı kadar hoşlanıyordu ve öğle yemeğinde ona gerçeği söyleyecekti.

Keşke hayatının en karanlık günlerine geri dönme düşüncesi onu bu kadar hasta etmeseydi.

RILEY onu kış boyunca hafta sonları öğle ve akşam yemekleri için açık olan The Oar'a götürdü. O ve Finn

Dışarı çıktıklarında şehre daha yakın olma eğilimindeydiler, bu yüzden Riley bir süredir oraya gitmemişti.

"Buraya bayıldım," dedi Nikki, restoranın içindeki mevcut her yüzeyi süsleyen binlerce boyalı küreğe bakarak. Rahat bir köşeye sıkışmışlardı.

Bir yaz günü tıklım tıklım doluyken restoran aşağı yukarı kendi halindeydi.

Kürekler için "Birkaç tanesinin üzerinde benim adım var," dedi. "Amcamın marinasında çalışırken her yaz bir tane yapardık."

"Jordan ve ben Eastward Look için bir tane yapmaktan bahsediyorduk ama bir türlü fırsat bulamadık."

"Ondan bir haber aldın mı?"

Nikki başını salladı. "Dün gece sadece merhaba demek için mesaj attım ama cevap vermedi."

"Sanırım hiç haber olmaması iyi haberdur, değil mi?"

"Öyle olduğunu düşünmek isterdim, ama onlarla kim bilir."

Garson siparişlerini almak için geldiğinde, her ikisi de fıçı bira ile birlikte patates kızartmalı ıstakoz rulo istedi. Riley ıstakoz dürümünü mayonezsiz istedi.

"Mayonezsiz ıstakoz dürüm olur mu?"

"Mayo, tüm gaggerların en büyük gaggerıdır."

"Gagger da ne demek?"

"İnsanların yenilebilir hale getirmek için yiyeceklerin üzerine koymak zorunda kaldıkları iğrenç şeyler."

"Çeşni mi demek istiyorsun?"

"Ketçap hariç her şey, o da gagger olarak sayılmaz."

"Öğrendiğim iyi oldu," dedi, yemek kurallarıyla eğlendiği belliydi.

Riley, "İstakoz yemek Ocak ayında yaz gibi olacak," dedi.

"Ocak ayında yaz mevsimini seviyorum. Beni Sydney ve Luke ile tanıştırdığınız için tekrar teşekkür ederim. Gerçekten harika insanlar."

"Öyleler. Birlikte çalışmak için harika bir adam. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Nedenini anlayabiliyorum. Bana onun hakkında anlattıklarını ve ailesine ne olduğunu düşünmeden edemiyorum. Gerçekten hayatını yeniden bir araya getirmesine hayranım."

"Mac ve diğerlerinden duyduğuma göre, bu bir gecede olmamış. Uzun zaman almış."

"Sadece hayal edebiliyorum." Nikki birasından bir yudum aldı. "Ona hayranlık duyuyorum çünkü senin de fark etmiş olabileceğin gibi, ben hâlâ kendi parçalarımı bir araya getirmeye çalışıyorum."

Elini masanın üzerinde onunkinin üzerine koydu. "Bana söylemek istediğin her şeyi duymak istiyorum. Seni tanımak istiyorum Nikki. Seni gerçekten tanımak."

Parmaklarını onunkilerin etrafında kıvrarak, "Çok tatlısın, bu da yardımcı oluyor," dedi. Endişesi baş gösterdiğinde her zaman olduğu gibi kuruyan dudaklarını yaladı. "Chicago'da üniversiteye gittim ve Griffin'le birinci sınıf oryantasyonunda tanıştım. Aynı gruptaydık ve daha ilk günden birbirimize aşık olduk. Okul başlayana ve biri bana onun basketbol takımında büyük bir yıldız olduğunu söyleyene kadar kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu bana hiç söylememiştii. Bunu iyi bir işaret olarak aldım.

kendi heyecanına kapılmış, biliyor musun?" "Bunu kesinlikle görebiliyorum."

"Her neyse, orada burada takıldık ve oda arkadaşımın

bana kız arkadaşı mı yoksa kankası mı olduğumu
sorduğunu hatırlıyorum. Açıķçası bilmiyordum ve bunu
öğrenmek için de acele etmiyordum.

bir Şeye d n Ŗt rmek. Okula uyum sağlamakla ve hayatımda ilk kez kız kardeŖimden uzak kalmakla meŖguld m."

"Hangi okula gitti?"

"Yapmadı. Modellik kariyerini sürdürmeye karar verdi, bu yüzden Kaliforniya'da kaldı." Derin bir nefes aldı, Kendisini dehŖet, umutsuzluk ve diğer tüm duygularla dolduran bir hikayeyi anlatmaya devam etmeye zorluyordu.

"       yıl,

Aslında çıkmaya baŖladık ve Griffin beni kardeŖlik derneğindeki bir partiye davet etti. Yurttaki arkadaŖlarım kıskanıyorlardı        herkes o partiye gitmek istiyordu ve sadece davetliler katılabiliyordu. Kendimi  zel hissettim, ki geriye dönüp baktığımda bu ironik bir durum. O partide boyumdan b y  k iŖlere kalkıŖtıęımı hemen fark ettim. İnsanlar her Şeyi içiyordu ve ben hiçbir zaman çok içen biri olmamıŖtım. Bir i kim vardı.

Grupla birlikte votka tonik içtim, ama gerçekten

Tadını beğenmediğim için fazla i medim. Parti iyice  ılgınlaŖtı ve ben de ayrılmaya karar verdim. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Griffin  yleydi, ben de oradan çıktım ve yurda geri döndüm. Havanın ne kadar soğuk olduğunu ve oraya gittiğim için kendimi ne kadar aptal hissettiğimi hatırlıyorum."

Yemekleri servis edildi ve Nikki yiyebileceğinden emin olmasa da birkaç deneme ısırığı aldı. "Oda arkadaŖım hafta sonu için eve gitmiŖti, bu yüzden sabahın dördünde biri kapımı yumrukladığında uyuyordum.

Kapı

O olabileceği hiç aklıma gelmemiŖti. Yurttan birinin kapıda kaldığını d Ŗ nm Ŗt m.

oda ya da baŖka bir Şey. H     o kapıyı a mamıŖ olsaydım

neler farklı olurdu diye düşünüyorum."

Riley garsona işaret etti. "Bunu bizim için kutulara koyabilir misiniz?"

"Elbette. Her şey yolunda mı?" "Evet, teşekkürler. Çekimizi de alacağız."

"Hemen geliyor."

Nikki yumuşak bir sesle, "Gitmek zorunda değiliz," dedi.

"Bunu herkesin içinde yapmak zorunda kalmanı istemiyorum. Bunu daha önce düşünmediğim için özür dilerim."

"Özür dileme. Bunu ben de düşünmemiştim."

Hesabı imzaladı, kredi kartını cebine koydu ve ceketini giymesine yardım etti.

"Seni tedavi etmem gerekiyordu."

"Bir dahaki sefere."

Kamyonentinin yolcu tarafına binmesine yardım etti ve daha kapıyı kapatamadan kadın onu bir hareketle durdurdu elini yüzüne götürdü. "Neye ihtiyacım olduğunu benden önce bildiğin için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Benim de oradan çıkmam gerekiyordu." Ona paket çantasını uzattı, hızlı bir öpücük verdi, kapıyı kapattı ve sürücü tarafına geçti. Onları Eastward Look'a geri götürürken, her zamankinden daha sıkı bir şekilde onun elini tuttu.

belki de geri kalanını ona anlatmaması gerektiği konusunda endişelenmesine neden oldu.

Eve döndüklerinde, öğle yemeğini buzdolabına koydu ve bir eliyle belini tutarak onu oturma odasına yönlendirdi.

Adamın ona dokunuşundaki koruyucu ve sahiplenici tavır, kanepede birlikte otururlarken ona hikâyenin geri kalanını anlatma cesareti verdi.

BÖLÜM 15



"Y muhtemelen odama zorla girdiğini ve sarhoş bir çılgınlık içinde olduğunu kendiniz de anlayabilirsiniz, resmen bana saldırdı. Komik, çekici erkek arkadaşım tanımadığım birine dönüştü ve ben o kadar şok olmuş ve korkmuştum. Onu nasıl savuşturacağıma dair hiçbir fikrim yoktu." Onu çileden çıkaran gözyaşlarını sildi. "Sonraki birkaç saat bulanıktı. Oda arkadaşım o sabah döndüğünde beni onun yatağında, onu da benim yatağымda baygın bulana kadar pek bir şey hatırlamıyorum.

"Önce tebrik etmek gerektiğini düşündü, ta ki yüzümün morarıp şiştiğini fark edip parçaları birleştirene kadar. Babası Chicago'da büyük bir avukatmış. Babası onu aradı ve ne yapması gerektiğini sordu. Karşı tavsiyede bulundu kampüs polisiyle temasa geçmek. Griffin bir basketbol yıldızı olduğu için onu gömebileceklerini söyledi. Babası Chicago polisini aradı. Sağlık görevlileriyle birlikte geldiler. ve onu tutukladı. O zaman bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım, ama şimdi hukukun ne anlama geldiğini kesinlikle biliyorum. uygulama getirilir ve siz daha ne olduğunun farkına bile varmadan top nasıl yuvarlanmaya başlar."

Riley kollarını kıza doladı ve onu kendine yakın tuttu, sırtını ovarak rahatlattı ve destek oldu
Bu onun için dünyalara bedeldi.

"Arkadaşımın babası benim adıma kaplan kesildi. Polislerle mücadele etti. Kendisi iş başındayken ve iddialarını destekleyen şiddetli bir saldırı kanıtı varken, Griffin'i birinci derece cinsel saldırı, ağır darp, haneye tecavüz ve giriyordu. Basında acımasızca yer aldı. Okula geri dönemedim. Başı çok fazla belada olduğu için insanlar bana kızgındı."

"Bu gerçek olamaz."

"Bunu yaşamamış olsaydım ben de öyle düşünürdüm. Tam bir kabustu. Ailesi bir avukat tuttu ve beni kampüsteki büyük adamı elde etmek isteyen bir sürtük gibi göstermeye çalıştı. Arkadaşlarım bunun doğru olmadığını söylemek için konuştular ama büyük bir isimle boy ölçüşemezlerdi.

hakkımda söylediği her iğrenç yalanı basına duyuran bir avukat. Büyükannem geldi ve beni aldı. beni buraya getirdi. Fiziksel olarak iyileştim ama duygusal olarak tam bir felakettim. Yaptığım tek hatanın ona kapıyı açmak olduğunu düşünmeye devam ettim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın Nikki," dedi sertçe.
"Bunların hiçbirisi senin hatan değildi."

"Bunu entelektüel olarak biliyordum ama yine de sorguladım.

Onunla tanıştığımdan beri söylediğim ve yaptığım her şeyi. Verdim mi

Bana bunu yapabileceğine ve yanına kâr kalacağına dair bir işaret mi? Onu kandırmış mıydım? Çıkmaya başlamadan önce iki yıldır arkadaşlık ve onda buna dair hiçbir işaret görmemiştim. Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirim?"

Parmağıyla dudaklarını kapattı. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Nikki gözlerini kapadı ve alnını onunkine yasladı, zengin, çekici kolonya kokusunu içine çekti ve Ona sonsuza dek Riley'i hatırlatacak bir sabun. "Büyükanne ve ben buraya yerleştik ve en sevdiğim yerde birkaç ay geçirdikten sonra kendimi yeniden kendim gibi hissetmeye başladım. I okula geri dönmeyi -başka bir yere- ve yeniden başlamayı düşünmeye başladı. Duruşma bir yıldan fazla sürmüştü. ve ifade vermek zorunda kalacağımı biliyordum ama bunu çok fazla düşünmemeye çalıştım. Büyükanne bana bir terapist bulmuştu ve haftada iki kez Skype üzerinden görüşüyorduk ve gerçek bir ilerleme kaydediyordum ki..."

"Ne var tatlım?" Riley'nin sesi de en az onun kadar gergindi. "Griffin... O... O kendi canına kıydı."

"Aman Tanrım. Oh hayır."

"Bundan önce olanların bir kabus olduğunu düşünseydim..."

"Hayal bile edemiyorum."

"İnsanlar beni suçladı."

"Seni nasıl suçlayabilirler ki?"

"Bilmiyorum ama yaptılar. Tam ayaklarımın üzerinde durmaya başlamıştım ki bu olay oldu ve ilk günkü halime geri döndüm. Yaptığı şeyden sonra bile onun için yas tuttum."

"Arkadaşınız olan versiyonu için yas tuttunuz."

"Evet, kesinlikle." Onun anlayışı bu durumu başka türlü olabileceğinden çok daha katlanılabilir kılıyordu. "Olan biten her şeyin ışığında bana hiç mantıklı gelmiyordu ama terapistim kederin ne olduğunu görmeme yardımcı oldu."

dağınık ve çoğu zaman anlamsız. Ben için yas tuttum
"Korkunç bir hata yapmış ve bu süreçte hayatını
mahvetmiş genç bir adam."

"Yas tuttum çünkü hiç kimsenin tamamen kötü ya da
tamamen iyi olmadığını anlayan nazik ve sevgi dolu bir
insansın. Babam hep bunu söyler."

"Baban çok bilge biri."

"Böyle korkunç bir şey yaşamak zorunda kaldığın için çok
üzgünüm Nik."

"Dün gece... Öpüşürken..." "Başka bir şey
söylemene gerek yok. Anladım."

"Seninle hiçbir ilgisi yoktu." Yüzünü görebilmek için
geri çekildi. "Bunu bilmen benim için gerçekten çok
önemli."

"Anlıyorum."

Sertçe yutkundu ve ona baktı. "Bunun için
Her şey olduğundan beri ilk kez, asla istemeyeceğimi
düşündüğüm şeylere gerçek bir şans vermemi sağlıyorsun.
tekrar."

"Hayatımda ilk kez, daha önce hiç istemediğim bir şey
için gerçek bir risk almak istememe neden oluyorsun." Onu
nazikçe öptü ve sonra alnını onunkine yasladı, o an olasılık
ve vaatlerle doluydu.

Nikki onu tekrar öpebileceğini umarak bekledi.

"Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum. Şu istakoz
rulolarını yiyip öğleden sonrayı
mutfağınızı toparlıyor musunuz?"

"Elbette," dedi hayal kırıklığını yutkunarak. "Kulağa hoş
geliyor."

Mutfakta saatlerce çalıştılar, bodrumdan getirdiği plastik kutuları saklamaya karar verdiği eşyalarla doldurdu ve bağışlayacağı şeylerin yığınlarını yaptılar.

Kasabadaki ikinci el dükkanı. Çalışırlarken, bir plan yaptılar. Riley'nin çizgili bir defter kağıdına çizdiği yeniden yapılandırılmış bir mutfak için çeşitli farklı düzenler ve senaryolar.

"Ölçekli falan değil," dedi ona çizimini göstererek. "Ama bu onu tam olarak yansıtıyor mu?" Çizim Oturma ve yemek odalarını mutfaktan ayıran duvarları kaldırarak alt kattaki alanı büyük bir odaya dönüştürme isteğini detaylandırdı.

"Buna bayıldım! Bana sanatçı olduğunu hiç söylememiştin."

"Ben pek sanatçı sayılmam. Üniversitede aldığım çok sayıda çizim dersi beni oldukça yetkin bir eskizci yaptı."

"Bence bu gerçekten etkileyici."

Tanrım, onu öpmek, ona sarılmak ve onunla sevişmek istiyordu ve... Whoa, dizginle, adamım. Onun ne yaptığını duymak

Griffin ile yaşadıkları onu derinden etkilemişti ve ona karşı ne kadar dikkatli olması gerektiğinin farkına varmasını sağladı.

ilerliyordu. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı ve açıkçası yolunu nasıl bulacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. içinden.

Daha önce ona tüm hikâyeyi anlattığından beri zihni dönüp duruyordu, neler olduğunu ve bunun onu nasıl etkilemiş olabileceğini düşünüyordu. Her seferinde bir adım, dedi

kendisi. Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır sözü de

aklına geldi. Ellerini kendine saklarken onun arkadaşlığının tadını çıkarmaya odaklandı.

Riley saat dörtte Mac'ten bir telefon aldı. "Hey, ne oldu?" "Bu gece yardım etmek için müsait olduğundan emin olmak istedim.

Organize olmak için saat sekizde marinada buluşacağız. Devlet kum kamyonları gönderdi ve şu anda dışarıdalar."

"Orada olacağım."

"Biraz kestir. Tahmincilerin söylediğine göre uzun bir gece olacak."

"Olur. Sekizde görüşürüz."

Nikki yaklaşan karanlığa bakmak için pencereye gitti. "Kar yağıyor!"

"Mac bu yüzden aradı. Bu gece çiftçilik yapacağız. Biraz kestirmemi istiyor."

"Gitmen gerekiyorsa, bunu tek başıma bitirebilirim. Sorun değil. Yardımlarınız için gerçekten minnettarım."

"Sana yemek yapacaktım. Markete bile gittim."

"Yarın benim için yapabilirsin. Şu anda dinlenmen gerekiyor."

"Kanepenizi birkaç saatliğine ödünç almamın bir sakıncası yoksa, burada kestirebilirim."

"Benim kanepem senin kanependir." Kalın gri bulutlara daha yakından bakmak için pencereye gitti.

"Kar en sevdiğim şeylerden biridir. Çocukluğumda pek görmemiştim.

Güney Kaliforniya."

"Uzun, karanlık geceler boyunca onu sürmek zorunda kalsaydınız, onu bu kadar sevmezsiniz."

Ellerini adamın sırtına koyarak onu kanepeye doğru yönlendirdi. "Uzan."

"Sadece benimle
yatarsan." "Film
izleyebilir miyiz?"

"Eğer istersen." Kanepeye uzandı ve
Kolunu ona doğru uzattı, onu kendine yaklaştırdı ve
vücudunun ona ihanet etmemesini ve onu ne kadar çok
istediğini ele vermemesini umdu.

Üzerlerine bir battaniye çekti ve bir piliç filmi izlemek
için yerleşti, o da hızla çarpan kalbini ve zihnini önündeki
uzun gece için dinlenmeye yetecek kadar yavaşlatmaya
çalıştı. Ancak
Saçlarının yumuşak ipeği adamın yüzüne değiyor, karnının
sıcaklığı adamın avucunu yakıyor, kokusu
Duyularını dolduran ve yakınlığı onu bir kaya gibi
sertleştiren uyku, zor olduğunu kanıtladı.

Ona bu kadar yakın olmak ve ona gerçekten istediği
şekilde dokunamamak işkenceydi. Hayatında ilk kez bir
başkasının ihtiyaçları kendi ihtiyaçlarının önüne geçmişti.
Bacakları onunkilerin arasında kayıyordu ve bu da
Kasıklarındaki ağrıyı dindirmek için.

"Uyumuyorsun," dedi sesi eğlenmiş gibi çıkarak.

"Kesinlikle uyumuyorum."

Kadın kıkırdadı ve kahkahasının sesi doğrudan adamın
aşırı yüklenmiş kalbine gitti. "Ben diğer kanepeye
geçiyorum."

Riley ona daha sıkı sarıldı. "Gitme."

"Uyuman gerek."

"Öldüğümde uyuyacağım."

"Kar fırtınasına çıkmadan önce böyle söyleme." "Ben
alışkınım. Bu yolu açmak için çok uykusuz kaldım.
kış."

Kadın filmi izlerken rahat bir sessizliğe büründüler ve
adam filminden başka bir şey düşünmeye çalıştı.

Yumuşak, sıcak, hoş kokulu bir kadındı ve daha önce hiç istemediği şeyleri arzulamasına neden oluyordu.

Riley'nin telefonundaki alarm ikisini de yedi buçukta uyandırdı. Nikki, Riley'nin ona sarılmış olması vücudundaki her hücreyi alarm durumuna geçirmişken uyumasına şaşırmıştı.

Dışarıda rüzgâr uğulduyor ve kar pencerelere çarpıyordu.

İnleyerek ona daha sıkı sarıldı. "İstemiyorum."

"Yapmalısın."

"İstemiyorum."

Adamın karnına şakacı bir şekilde dirsek attı ve sonra sırt üstü döndü. "Kalkma zamanı."

"Benimle gel."

"Sorun olur mu?"

"Elbette. Eğer istersen. İstemezsen seni suçlamam." "Çok isterim."

Parmağıyla şakacı bir şekilde çenesine vurdu. "Sen delisin."

"Bu bir macera olacak." Ayağa kalktı ve üzerlerini örten battaniyeyi katladı.

"Kar küremenin bir macera olduğunu düşünüyorsanız fazla dışarı çıkmıyorsunuz demektir."

Nikki güldü. "Kar yağdığında çok huysuz oluyorsun. Senin yepyeni bir yönünü görüyorum."

"Yemeğe ve kahveye ihtiyacım var. Mario'ya pizza ısmarlayacağım.

Ne seversin?" "Her şeyi yerim."

"Hamsi ve acı biber. Geliyor." "Hamsi yok!"

"Herhangi bir şey derken, hamsi dışında herhangi bir şeyi mi kastediyorsun?" "Aynen öyle."

Başını sallayarak ona gülümsedi ve siparişi verirken o da bir demlik kahve hazırladı ve kurtulmak için yığına koyduğu termosu doldurdu. Giyinip kuşandılar ve yağan kara doğru yola koyuldular.

Kamyonun kaportasında kar birikmeye başlamıştı.

Riley bir avuç kar topladı ve ona bir şey söylemek için döndüğünde sağ tarafına fırlattı.

karda yüzüne çarptı. Kadın öfkeyle kustuğunda, adam gülmekten kendini kaybetti ve kadın misilleme yapamadan kamyonu çalıştırmak için arabaya bindi.

Yolcu tarafına bindi, yüzündeki karları silerken adama ters ters baktı. "Bu çok kabaydı."

"Sırtına doğru fırlattım. Arkasını dönen sendin."

"Nasıl olduğunu anlıyorum. Hiç beklemediğin bir anda intikamımı alacağım."

"Sakin ol, katil." Riley kamyonu geri çevirdi ve araba yolunu temizlemek için sabanı bıraktı.

Karlı bir gece.

"Nereye gittiğini nasıl görebiliyorsun?"

"İçgüdü. Bu yolları çok iyi biliyorum."

"Bu maceranın herhangi bir noktasında beni uçurumdan aşağı atma şansın yok, değil mi?"

"Hiç şansın yok," dedi. "Benimleyken tamamen güvendesin."

Nikki daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmediğini biliyordu ama şimdi hikayesini onunla paylaşarak

"arkadaş bölgesi "ni asla geçemeyeceklerini garantiledi. Belki de doğrudan gelip ona onun erkek arkadaşı ya da daha yetişkin bir terim gibi görünen sevgilisi olmasını istiyordu. Kelime ne olursa olsun, onunla "sadece arkadaş" olmaktan çok daha fazlasını istediğini anladığı sürece sorun yoktu.

Onu istiyordu. Arzusunun somut kanıtı daha önce sırtına bastırılmıştı. Ama ona söylediklerinden sonra onu istemekle ilgili bir şey yapacak mıydı?

Yollar berbattı, bu yüzden kasabaya kısa bir yolculuk yapmak yirmi dakika sürdü. Mario'nun yerinde Riley Pizzayı almak için koştuğunda kamyon çalışıyordu. Sonra da diğerleriyle buluşacağı marinaya doğru yola koyuldu.

"Pizzayı çıkar," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

"Aynı anda hem karda araba kullanıp hem de pizza yiyemezsin."

"Bahse girmek ister misin? Bu yüzden büyük yerine iki küçük dilim aldım. Karda araba kullanırken küçük dilimleri yemek daha kolay."

"Belli ki bunu daha önce de yapmışsın," dedi kadın peçetenin üzerine bir parça sosisli pizza koyarken.

"Birkaç kez."

Riley marinada, çalışır durumda bırakılmış pulluklara sahip birkaç kamyonun yanına park etti. Marinadaki restoranın garaj kapıları açılmıştı ve büyük alan aydınlatılmıştı.

Nikki onu içeri kadar takip etti ve karşılaştıkları ilk kişi kardeşiydi.

"Nicholas."

"Finnbar."

"Cumartesi gecesi karda oynamaktan daha iyi bir şey yok mu?"

"Görünüşe göre değil."

İri yarı bir adam, elinde her biri için taze pişmiş çikolata parçacıklı kurabiyelerle dolu kahverengi torbalarla yanlarına geldi. "Ben Mac Amca," dedi elini sıkarak.

"Herkes bana Big Mac der."

"Ben Nikki. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de öyle. Sen Evelyn'in torunlarından birisin, değil mi?"

"Bu doğru." "O iyi bir insan."

"Katılıyorum. Seni ve aileni çok seviyor." "Bunu duymak güzel." Riley'ye, "Lin Teyze kurabiyeler. Size dışarıda dikkatli olmanızı söylememi istedi."

Riley, "Ona teşekkür ettiğimizi söyleyin," dedi.

"Yapacağım." Big Mac başkalarıyla konuşmaya devam etti ama Nikki kendini onu ve onun aile üyeleri ve arkadaşlarıyla etkileşim biçimini izlerken buldu.

Riley, "O tüm dünyada en sevdiğim insanlardan biri," dedi. "Kimse ondan daha eğlenceli olamaz."

"Harika görünüyor."

"Kırk yıldan fazla bir süre önce burayı satın aldığımda, burası yıkık dökük bir harabeydi. gelişen bir iş. Burada yaptıklarına büyük saygı duyuyorum. İnsanlar her yaz sırf onu görmek için geri geliyor."

"Aileni seviyorum."

"Ben de seviyorum."

Mac herkesin dikkatini çekmek için ıslık çaldı, hava durumu hakkında bilgi verdi ve ardından sadece kar yağdığında kullanacakları görevleri ve taşınabilir telsizleri dağıttı. "Tetikte olun ve ihtiyacınız olursa mola verin," diye sözlerini tamamladı Mac. "Hadi işe koyulalım."

"Riley'nin bir kız getirmesi hiç adil değil," dedi Finn. "Ben de bir kız getirmek istiyorum."

Diğerleri gülmekten kırıılırken Riley kardeşinin kafasına bir şaplak attı. "Kızlar seninle hiçbir şey yapmak istemiyor. Sende bit var."

"Ha, kardeşim," dedi Finn, sözlerini alçak ve pis bir kahkahayla noktalarak. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Baba, Bebeklere çenelerini kapamalarını ve işe koyulmalarını söyler misin?" Mac söyledi.

"Çocuklar, çenenizi kapayın ve işe koyulun," dedi Big Mac, siparişi teslim ederken gülümseyerek.

Finn'in Riley'i neredeyse ayağından düşürmeyi başarmasıyla daha fazla itişme ve kakışma yaşandı, Riley toparlanıp Finn'i kafa üstü sürüklenmeye itmeden önce.

"Seni piç kurusu," dedi Finn, kekeleyerek.

Peşinden koşmaya başlamadan önce Riley Nikki'nin elini tuttu ve "Kaç!" dedi.

Onu güvenli bir şekilde kamyonuna bindirmiş, şoför mahalline geçiyordu ki kafasına büyük bir kartopu isabet etti.

Nikki onun ıslak yüzündeki ölümcül ifadeye gülmekten kendini alamadı.

Riley kamyonete binerken, "Orospu çocuğu," dedi ve park yerinden çıkarken kardeşini tersledi.

"Çok komiksiniz."

"Ben komiğim. O tam bir baş belası."

"Seni kırmak istemem ama o da komik biri."

"Hayır, değil. Hem benden hoşlanıp hem de onun komik olduğunu düşünemezsin. Kanun böyle."

"Bildiğim iyi oldu," dedi ve adamın bundan hoşlanmayacağını bildiği için gülme isteğini bastırdı. Bu çok eğlenceli, diye düşündü.

Yıllardır bu kadar eğlenmemiştir. Ve o kadar da özel bir şey yapmıyorlardı. Araba sürmenin

Riley McCarthy ile karda dolaşmak tam da umduğu gibi bir maceraydı. Müzik dinlediler, şarkı söylediler.

Sevimsiz country şarkıları eşliğinde pizza ve çikolatalı kurabiye yedik, kahve içtik ve kar yağmaya devam ederken birbirimizi uyanık tuttuk.

BÖLÜM 16



"**W**hy burada kaybetmekte olduğumuz bir savaş veriyormuşuz gibi mi hissediyorum?" diye sordu sabahın ikisinde.

"Çünkü öyleyiz." Kayalıkların yanındaydılar ve adam arabayı temizlemesi gereken park alanlarından birine sürdü. Park etti ve farları söndürdü ama kamyonu ısıtmak için çalıştırmaya devam etti. Aşağıdaki kayalık kıyıya çarpan dalgaların gürültüsünü duyabiliyorlardı.

"Bu gece feribotta olmadığımı memnunum." Yolculuğun ne kadar zorlu geçeceğini düşününce ürperdi.

"Üşüdün mü?"

"Hayır. Ben iyiyim."

"Şu kurabiyelerden biraz daha çıkar."

Lezzetli kurabiyeleri yerken ve etraflarında dönen karı seyrederken, Nikki şöyle bir duygu yaşadı. O kadar yeni ve beklenmedikti ki, bir an için nefesini kesti. Gansett'te bu molayı vererek doğru olanı yapmıştı. Riley'nin onu eğlendirmemesi sıkıcı olurdu.

Etraflarında dönen fırtınadan korunmuş olan Nikki kafasını kurcalayan konuyu açacak özgüvene sahipti.

saatlerce aklımdan çıkmadı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Ne istersen."

"Sana daha önce söylediklerimden sonra... Bu benden uzak durmak istemene neden oluyor mu?"

Adam ona baktı, yüzünde sert bir ifade vardı. "Hayır," dedi

zorla. "Kesinlikle hayır. Eğer bir fikriniz varsa..." Başını sallayarak sözünü kesti.

"Ne?" diye sordu, kalbi çarpmaya başladığında boğazı kurumaya başlamıştı.

Direksiyonu kavrayan adam, gerginlik çenesinin zonklamasına neden olurken tutuşunu sıkılaştırdı.

Elini adamın omzuna koydu ve ceketinin dolgularından bile adamın kaslarının ne kadar sert olduğunu hissedebildi. "Anlat bana."

"Seni ne kadar çok istediğimi bilseydin, herhalde Bu kamyondan atlayın ve benden uzaklaşmak için eve koşun."

Adamın yoğun bakışlarına karşılık vermek ve ardından başını sallamak için tüm cesaretini toplaması gerekti. "Hayır. Yapmazdım."

Zamanın durduğu ve önemli kararların verildiği sonsuz bir süre boyunca birbirlerine baktılar. Adamın emniyet kemerinin sallanma sesi kabinde yankılanırken, adam aynı anda kadına doğru ilerledi.

kendi emniyet kemerine dolanarak ona doğru ilerledi.

Onu serbest bırakıp kollarına sürüklerken bir kahkaha attı, pizza kutuları ve kurabiye torbaları Nikki'nin şimdiye kadar deneyimlediği en ateşli öpücük için bir araya geldiklerinde uçuyordu. Dudaklar, diller ve dişler ve elleri, saf, zonklayan bir arzunun etkisiyle onu daha yakına çekiyordu. Kalın palto katmanları tarafından hayal kırıklığına uğratıldı

Nikki öpüşme açısını iyileştirmek için başını eğdi.

Sonra onu kaldırıyor ve aşağı indiriyordu. kucasına oturdu. Kollarını onun boynuna dolayıp ağzını onun diline açarken çok daha iyi, diye düşündü.

Ceketinin fermuarını açtı ve bir kenara itti, elleri Kazağının altından göğüslerine doğru daldı. Başparmakları, havadaki yaygın soğuk kadar onun dokunuşuyla da gerginleşen meme uçlarının üzerinde gezindi. Riley sutyenini açmak için arkasına uzandığında öpüşme hiç hız kesmedi. Adam çıplak göğüslerini avuçladığında kızın nefesi kesildi,

Nefes alabilmek için öpücğe ara verdi.

"Çok mu fazla?" diye sordu.

"Yeterli değil."

Riley inledi ve ağzını onun boynuna bastırdı, bu da tüm vücudunu saran yeni bir ürperti dalgası yarattı. "Tanrım, Nik... Çok ateşlisin ve beni delirtiyorsun. Kimden seni ilk gördüğümde seni istedim."

Adamın üzerinde kıvranıyor, onun sert uzunluğuna daha da yaklaşmak istiyordu. "Ben de seni istedim. Ayrıldıktan sonra her gün seni düşündüm."

Dudaklarını, parmaklarının meme uçlarındaki hafif çimdikleriyle birleşen, külot eriten bir başka öpücükle yakaladı.

Kabin uzun farlarla aydınlatıldığında Nikki, bunu tam burada, kamyonetinde yapıp yapmayacaklarını merak edecek kadar akıllıydı. Pencerenin hemen dışında bir korna çaldı.

"Siktiğimin Finn'i," diye mırıldandı. Bir dizi bip sesi Riley'nin acımasızca küfretmesine neden oldu. "Onu öldüreceğim amına koyayım."

Telsiz cızırdayarak canlandı. "Riley çift sürmesi gerekirken sevişiyor."

"O öldü."

Nikki dudaklarını onunkilerin üzerinde kaydırarak, "Aldırma ona," dedi. "Sadece kıskanıyor."

"Riley," dedi Mac telsizden. "Öpüşmeyi bırak ve kar küremeye başla."

"Sevişmek istiyorum," dedi Luke. "Ben eve gidiyorum." "Kar kalkana kadar kimse eve gitmiyor," dedi Mac.
dedi.

"Canın cehenneme," diye cevap verdi Luke. "Sen benim patronum değilsin.
Ben eve gidiyorum."

"Ben de eve gitmek istiyorum,"
dedi Finn. "Evet, lütfen git," diye
fısıldadı Riley.

"Riley öpüşmeyi bırakmıyor," dedi Finn.

Riley sanki hiç araya girmemişler gibi onu öpmeye devam ederken Nikki güldü. "Burada ne kadar kalmamız gerekiyor?"

"Bütün gece sürmesi gerekiyordu."

"Bu çok kötü." Onun üzerinde müstehcen bir şekilde hareket ederek ne istediğini belli ederken bir yandan da ondan ve olanlardan başka bir şey düşünmemeye çalışıyordu
tam burada ve tam şimdi. Geçmişin, hayatının en mükemmel gecelerinden birine girmesine izin vermeyi reddetti.

"Siktir et. Sürmeyi bitirdim." Onu koltuğuna yatırdı.

"Kemerini bağla." Kamyonu geri vitese takarak otopark girişine doğru döndü ve yola koyuldu, Finn'in birkaç metre ötede rölantide duran kamyonetinin yanından uçarak geçti.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?" Finn telsizden sordu.
"Eve gidiyorum," dedi Riley telsizden.
"Kar küremekten daha önemli işleri var," dedi Finn.
"Kapa çeneni, Finn," dedi Mac, sesi giderek
"ve şu lanet karı küre!"
Derin bir kahkaha telsizden yankılandı. "Evlat, birliklerin kontrolünü kaybediyorsun," dedi Big Mac.
"Sana kim radyo verdi?" Mac sordu.
"Ben bir tane aldım."
"Bende de bir tane var," dedi başka bir ses.
"Kim o?" Nikki gülmemek için kendini zor tutarak sordu.
"Big Mac'in en iyi arkadaşı, Ned Saunders."
"Herkes çenesini kapatsın ve saban sürsün," dedi Mac, "yoksa ben de eve gidiyorum."
"Belki de hepimiz eve gitmeli ve sabah tekrar gelmeliyiz," dedi Finn. Bu kaybedilen bir savaş."
Kar her zamankinden daha sert yağmaya devam etti.
"İyi," dedi Mac. "Eve gidin. Herkes saat sekizde geri dönsün ve bunda ciddiğim. Oyalanmak yok."
Finn'in kahkahası telsizden geldi. "Biz mi? Takılmak mı? Oh, bekle. Riley ile konuşuyorsun. Çalışması gerekirken ortalıkta dolaşan o."
"Onu öldüreceğim ve canını acıtacağım," diye mırıldandı Riley.
Nikki o kadar çok güldü ki gözleri yaşlarla doldu.
"Riley?" Finn söyledi. "Alo, Riley? İçeri gel, Riley? Ne yapıyorsun Riley? Nereye gidiyorsun Riley? Ben Riley. seni takip ediyorum."

Arabayı sürerken Riley bir elini onun kalçasında tutuyor, bacağını sıkarak evine vardıkları anda kaldıkları yerden devam edeceklerini bilmesini sağlıyordu.

Bekleyemedi.

BU GERÇEKTEN OLACAK, diye düşündü Riley, eve varmadan önce ikisini de öldürmemek için arabayı yavaş sürmek zorunda kalması sinirini bozmuştu.

Finn ve onun saçmalıkları bile onu sarsamazdı. Hele yanında Nikki otururken, sıcak, istekli ve çok seksiyken. O kadar sertleşmişti ki, onu istemekten canı yanıyordu ve Evden hâlâ kilometrelerce uzaktaydılar ve kar sanki onu eve götürmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi şiddetini artırıyordu.

Kayalıklardan ayrıldıktan kırk beş dakika sonra Eastward Look'un garaj yoluna girdiklerinde Finn'in onları takip ettiğine dair hiçbir iz yoktu. Onu bir süre önce kaybetmişlerdi, Çok şükür.

Riley telsizi kapattı ve kamyoneti durdurdu. "Beni bekle," dedi ve bu kritik noktada düşüp yaralanmasın diye etrafta koşturup ona yardım etmek için dışarı çıktı.

İçeride paltolarını, botlarını, şapkalarını ve eldivenlerini fuayenin zeminine yığdılar.

Riley kolunu kızın beline doladı ve onu kucağına aldı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken kolları ve bacakları onun etrafında kıvrıldı, adam onları yukarı çıkarırken sıkıca tutundu ve onu öptü. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

öpücükler arasında.

"Koridorun sonu."

Yatak odasında onu yatağa indirdi ve üzerine çıktı.
"Hâlâ hayır diyebilirsin," dedi homurdanarak, dudakları onunkilerin üzerinde gezinirken.

"Hayır demiyorum."

"İstediğiniz zaman hayır diyebilirsiniz ve her şey durur."

Boğazına kocaman bir yumru oturdu ve onu sertçe yutkunmaya zorladı. "Bu benim için her şey demek," dedi. Onu bir kez daha öptü.

Bundan sonra başka bir şey konuşulmadı.

Riley onun kazağını çıkarmasına yardım etti ve o da bu iyiliğe karşılık verdi.

Daha önce çözdüğü sutyen omuzlarında gevşekçe sallanıyordu.

Bardakları kenara itip askıları kollarından aşağı kaydırırken, parmakları hassaslaşmış ten üzerinde kayarken bakışları arzuyla ısındı. Sonra kot pantolonunun düğmesini çekti.

ve onları çıkarırken daha acil bir şekilde hareket etmeye başladı, onu sadece ince bir ipek tabakasıyla kaplı bıraktı.

"Senden daha güzel bir şey görmedim," diye fısıldadı, dolgun göğüslerinin arasındaki vadiye bir öpücük kondurmak için ona doğru eğildi. "Ve hiçbir şeyi seni istediğim kadar çok istemedim."

Adam meme ucunu ağzının sıcaklığına doğru çekerken, Nikki parmaklarını adamın saçlarına gömdü, bir şeylere tutunmaya ihtiyacı vardı. Ona dokunmak istiyordu ama adam önce bir meme ucuna sonra diğerine işkence ederken ellerini hareket ettiremiyordu.

"Riley," diye nefes

nefese kaldı. "Ne

var tatlım?"

"Beni delirtiyorsun."

"Amaç da bu zaten." Dudakları vücudunda gezindi, karnının üzerinde ve...

Aman Tanrım. Bunu hiç yapmamıştı... Bu onun muydu...
Aman Tanrım

Tanrı. Bu üç kelime zihninde bir ilahi ve merhamet ılığı gibi yankılandı. Adam kadının iç çamaşırını kenara itti. Onun Parmakları kadının içine doğru kayarken, dili onun en hassas bedenini okşadı ve bu kombinasyon onu uçurumun eşiğine getirdi.

O kadar hızlı orgazm oluyordu ki, zar zor ayak uydurabiliyordu. Geri çekildi, açıkça ona işkence etmeye niyetliydi, tekrar tekrar yapmadan önce aklını yarı yarıya kaçırana ve rahatlamak için yalvarana kadar.

Bu gerçekleştiğinde, orgazm onu bir anda uçurdu. Sıcaklığın parlaması, her parçasını rahatlatma ve nadiren deneyimlediği bir tür sersemlikle mırıldanmaya bıraktı. Bu Yükseklerde uçmak ona her şeyin mümkün olduğunu hissettirdi, geçmişin üstesinden gelebileceğini ve neşe ve uzun zamandır onsuz yaşadığı türden bir zevk.

Bunu yapabiliirdi.

Ama sadece onunla. Sadece Riley ile.

Sonra gitti, kıyafetlerini çıkarmak için ayağa kalktı, külotunu çıkarmasına yardım etti ve cüzdanından bir prezervatif aldı. Prezervatifi uzun, kalın ereksiyonuna takarken gözlerini ondan hiç ayırmadı. Onun üstüne çıktı, onu öptü

Yavaşça geri çekilmeden önce öfkeyle. "Bu hâlâ iyi mi?"

"Mmm, çok iyi. Durma."

"Durmayacağım, tatlım."

Ona böyle seslenmesine bayılıyordu, özellikle de bunu söylerken ona sevgiyle bakmasına. Ve Düşme hissi, bir uçurumdan bilinmeyene doğru adım atma

hissi,

Adam onu içine doğru iterken, onu mutlak sınıra kadar gererken onu ele geçirdi.

Jordan her zaman zayıf erkeklerin toparlanıp geldiğini söylerdi ve bu düşünce onu neredeyse güldürecekti. Olabilecek en kötü an.

"Konuş benimle. Bana iyi olduğunu söyle."

"Ben iyiyim." Ellerini adamın sırtında ve kıkırda gezdirerek onu cesaretlendirmek için hafifçe çekti. "Ben çok iyiyim." Uzun zamandır, eninde sonunda bunu tekrar yapmak zorunda kalacağını biliyordu, umarım önemseydi ve onu önemseyen biriydi. Riley her seferinde bir darbe alarak kırık kalbini onarıyor, parçaları tekrar bir araya getiriyor ve daha önce hiç yaşamadığı duyguları ortaya çıkarıyordu. daha önce deneyimledim.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadı, dudakları onun boynunda gezinirken. "Çok, çok iyi." Kaslı kollarının üzerinde yükselip ona baktı, onunla sevişirken onu izliyordu.

Onun ilgisi ve şefkati, acı dolu geçmişini geride bırakıp geleceğe odaklanabilmesi için tam da ihtiyacı olan şeydi. aniden uzun zamandır olmadığı kadar parlak görünmeye başladı.

Riley, bunun hayat değiştiren bir şey olduğunu düşündü. İnsanların bahsettiği ama bir türlü ölçemediği bir şeydi. Bunun tam olarak anlaşılabilmesi için deneyimlenmesi gerekiyordu. Ona bakarken, beyaz bir yastığın üzerine yayılmış siyah saçları gördü.

Pürüzsüz, ipeksi teninin zeytin rengi tonu, şiş dudakları, koyu pembe meme uçları ve ona güvenle bakan iri kahverengi gözleri

Sevgi. Kalbi, hepsi ona bağlı olan duygularla dolup taştı.

"Nik..."

"Evet," dedi, sesi en az onun hissettiği kadar nefessiz çıkıyordu.

Tanrım, bunun kendisi için olduğu kadar onun için de anlamlı olmasını umuyordu.

Gözleri kapandı, dudakları ayrıldı, parmakları adamın sırtının etine gömüldü ve iç kasları gerildi.

Riley hızını artırdı, onu da beraberinde götüren güçlü salınımdan haykırana kadar daha hızlı hareket etti hayatının yolculuğuna çıkmıştı. Daha sonra, onun üzerine yığıldı ve onu eziyor olabileceğine dair endişeleri bile mutluluğa nüfuz edemiyor gibi görünüyordu.

Kollarıyla onu sararak hareket etmesini engelledi. Nefes almaya ve başının dönmesini engellemeye odaklandı. "Hâlâ iyi misin?" diye sordu tekrar konuşabildiğinde.

"Mmm-hmm. Çok iyi."

"Çok iyi çok iyidir."

"Evet, öyle." Eli adamın sırtında yatıştırıcı darbelerle hareket etti, bu hareket aynı anda hem rahatlatıcı hem de tahrik ediciydi.

Onun taze, temiz kokusunu içine çekti, kokuyu hafızasına kazıdı çünkü asla unutmak istemiyordu. onunla geçirdiği bu ilk anın tek bir detayını bile unutamayacaktı. O zaman

Hareket edecek gücü toplayabildiğinde, kollarını ona doladı ve sırt üstü döndüğünde onu da yanında getirdi.

Nikki kuştüyü yorgana uzandı ve onu yukarı çekerek onları günlerce içinde yuvarlanmak isteyeceği rahat, sıcak bir kozayla sardı. Sadece hava almak ve yemek yemek için yukarı çıkmışlardı.

Dışarıda rüzgâr uğuldamaya devam ediyor, buz gibi kar camlara çarparak fırtına pencerelerini tıkırdatıyordu. Birkaç saat içinde dışarı çıkıp fırtınanın ardından temizlik işlerine yardım etmesi gerekecekti. Ama şu an için...

Bir elini onun sırtında gezdirerek teninin yumuşaklığından keyif aldı.

Uzun bir sessizlik döneminden sonra "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne için?"

"Bunu benim için bu kadar mükemmel hale getirdiğin için. Bunca zamandır bundan korkuyordum."

"Benim için de oldukça mükemmel hale getirdin." "Gerçekten mi?"

"Heyecanımdan anlayamadınız mı?"

Alçak sesle kıkırdaması göğsünde gümbürdedi. "Oldukça hevesliydin."

"Heyecanıma ilham verdin. Bu işlerde berbat olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Başıyla küçük bir selam verdi. "Gerçekten, gerçekten bilmiyorsun."

"Bunu bildiğim iyi oldu." Göğsünü öperek, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Ne istersen."

"Çok kız arkadaşın oldu mu?"

"Pek sayılmaz. Bazı şeyler oldu... Bunu nasıl söylesem?"

"İlişki mi?"

"Evet, öyle, ama gerçek bir kız arkadaş olarak adlandırabileceğim bir şey değil."

"Nasıl olur?"

"Birlikte bu kadar çok zaman geçirmek istediğim biriyle hiç karşılaşmamıştım, ta ki geçen sonbaharda bu muhteşem kızın akan bir çatı için yardımına ihtiyacı olana kadar. Sonra veda etmeden gitti ve onu bir daha göremeyeceğimden çok korktum."

"Geri döndüğüm için çok mutluyum."

Onun omzunu öptü ve şakacı bir şekilde boynunu ısırdı. "Ben de öyle. Ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Peşinden gitmeyi düşündüm ama bunun için Mac'ten büyükannene nerede olduğunu sormasını istemem gerekecekti. tüm ailemi dahil ederdi."

Başını adamın göğsünden kaldırdı, gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. "Beni bulmaya çalışmayı gerçekten düşündün mü?"

"Bunu düşünmekten fazlasını yaptım. Sizi internette aradım ama hiçbir yere ulaşamadım. Jordan'la ilgili olarak sizden bahseden birkaç kişi dışında internette yoksunuz."

"Bu kasıtlı. İnsanların bizi bulabilmesi konusunda gerçekten dikkatli olmak zorundaydık, özellikle de kaset yayınlandığından beri. İlk başta paniğe kapılmıştım. Griffin'le olan her şeyi geri getirebilirdi, ama Jordan ve Zane hikayenin devam etmesini sağlayacak kadar büyük yıldızlar.

onlara odaklandım. Sürekli bu işin içine çekilmeyi bekledim ama neyse ki böyle bir şey olmadı."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Biliyorum. Büyükannem ve ben o kâbusu bir kez daha yaşamaktan çok korkuyorduk. Jordan'ın seyahatleri için güvenlik tutmasına neden olan bazı gerçekten garip takipçi olayları oldu." Kaşları çatıldı. "Onlardan kaçmadığı zamanlarda yani."

"İnsanlar onu takip ediyorsa neden güvenlikten kaçsın ki?"

"Güzel soru. Zane'e katılmak için turneye çıktığında onu nerede bulabileceklerini söylemek zorunda kaldım. En hafif tabirle çok kızmışlardı."

"Onları kim kiraladı?"

"Büyükanнем, Jordan'ın isteklerine karşı çıktı ama ben buna çok sıcak baktım."

"Kız kardeşinin hayatı olan çılgınlığın yakınında olmamana gerçekten sevindiğimi söylememde bir sakınca var mı?"

"Evet, bunu söylemekte bir sakınca yok. Ben de bundan uzak olduğum için mutluyum. Ama bilmelisiniz ki... Buraya gelmemin tek nedeni bu değil."

"Hayır mı?"

"Ben de seni tekrar görmeyi umuyordum. Tüm yol boyunca ve kayalık feribot yolculuğunda Hala burada olup olmadığını merak ediyordum. Mac'in kuzeni olman dışında senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Büyükanнем ona tapıyor. Eğer beni bulmaya gelmeseydiniz, Mac'i bulmaya ve sizinle nasıl irtibata geçebileceğimi sormaya hazırdım."

Riley onun kendisini bulmak için bu kadar uğraştığını duyunca gülünç bir şekilde duygulandı ve ona daha sıkı sarılıp başının üstünü öptü. "Döndüğünü duyar duymaz buraya geldiğim için gerçekten çok mutluyum."

"Ben de öyle. Ama şimdi biraz korkuyorum..."

"Neyden?" diye sordu, korktuğunu söylediğini duyunca telaşlanmıştı. Onun bir daha hiçbir şeyden korkmasını istemiyordu, bu mümkün olmasa bile.

"Eski patronun sana çok iyi bir teklif yaptı."

"Sana karşı hiçbir şeyi yok." İki elini de aşağıya indirip kızın kışını sıktı ve kızın nefesi kesilince güldü.

"Yemin ederim hiçbir yere gitmiyorum Nikki. Sen beni burada istediğın sürece."

"Seni uzunca bir süre burada, yanımda isteyeceğım," dedi onun üzerinde kıvranarak.

Aleti kadının içinde sertleşti. "Bu düşünceni bir saniye tut," dedi, prezervatifle ilgilenebilmek ve başka bir tane alabilmek için onu üzerinden indirirken.

BÖLÜM 17



Korkunç rüyalar Shane McCarthy'ye işkence ediyordu. Fırtına dışarıda şiddetlendi. Kaçmasına izin vermeyen bir geçmişten kaçarken bir o yana bir bu yana savruldu. Bir başlangıçla uyandı uykusunda ağladığında.

Katie kollarını ona doladı ve onu sevgi dolu kucağına çekti.

Göğsünden bir hıçkırık koptu ve bu onu öfkелendirdi ve aynı zamanda korkuyordum. Sevgili nişanlınızla yataktayken eski karınız için ağlamak asla iyi bir fikir değildi. Ama Katie, Courtney'nin bir zamanlar ne yaptığını anlamıştı.

ve kontrolden çıkmış duygularını ona karşı kullanmayacağını umuyordu. Ya da en azından öyle yapmayacağını umuyordu.

Gözyaşları gözlerini doldurdu ve yanaklarından aşağı döküldü. Tek düşünebildiği ilk tanıdığı Courtney, aşık olduğu tatlı, seksi, zeki, komik kadındı.

Onun ağrı kesici ilaçlara gizli bir bağımlılığı olduğunu bilmeden çok önce ona sırılsıklam aşıktı. Her şey etrafına çöküp onu terk etmeden önce iki yıllık bir mutluluk yaşamıştı.

Acı, umutsuzluk ve borçtan oluşan bir çığın altına gömüldüler.

Üniversitede tanıştığı kadının yasını tuttu, o kadar parlak bir potansiyele sahipti ki, yaşama sevinciyle onu mest etmişti. Yedi yaşındayken annesini kaybetmesi onu derinden yaralamıştı. Courtney'nin sevgisi yarasını iyileştirmişti.

Uzun zamandır taşıdığı yaraları. Onunla tanışmak, yıllar süren bulutlu günlerin ardından güneşin doğması gibiydi.

"Ne yapabilirim?" Katie sordu, sesi de dokunuşu kadar nazikti.

"Özür dilerim." Yüzünü sildi ve kendini kontrol altına almaya çalıştı. "Sana karşı adil davranmıyorum."

"Shane, tatlım, lütfen... Benim için endişelenme. Kalbin kırık ve bu anlaşılabilir bir şey."

"Onu artık sevmiyordum. Seni sevdiğim gibi değil."

"Bunu biliyorum. Söylemene gerek yok. Biliyorum."

O

başını göğsüne yasladı ve parmaklarını

Saçlarını okşuyor, sadece ondan alabileceği sevgi ve rahatlığı sağlıyordu.

"Her şey kötüye gitmeden önce ilk tanıdığım Courtney'i düşünüyorum."

"Bana ondan bahset."

"Sorun yok, bebeğim. Bu konuda konuşmak zorunda değiliz. Konuşmak zorunda değiliz.

sana bu şekilde tutunabilmek için yeterli. Sen olmasaydın aklımı kaybediyor olurdum."

"Bana her zaman sahip olacaksın ve onun hakkında bir şeyler duymak istemeseydim sormazdım. Eğer konuşmak istersen, dinlemek isterim."

Shane kendini toparlamak için bir an durdu. "Kafamda uzun zamandır düşünmediğim bir sürü şey var. uzun zaman."

"Bu anıların şimdi geri gelmesi çok doğal."

"Yıllardır başlangıcı düşünmedim. Güzel zamanlar daha sonra gelenler tarafından tamamen gölgede bırakıldı."

"Bana güzel zamanlardan bahset. Gerçekten duymak istiyorum ve söz veriyorum bunu sana karşı kullanmayacağım."

Onun tatlılığı ve karanlığın ortasındaki mizah duygusu, acısını dışa vurmasını mümkün kıldı. "Onu ilk kez bir basketbol maçında gördüm. Ben de benim arkadaşlarımla, o da kendi arkadaşlarıyla. Arkadaşlarımız vardı.

ve maçıtan sonra dışarı çıktık. Onun yanına oturdum ve konuşmaya başladık. Tek gereken o geceydi. O noktadan sonra hemen hemen beraberdik.

Ben... ben daha önce hiç aşık olmamıştım. Bu... Bunu tarif edemem."

Onun alnına bir öpücük kondurdu. "Öpmek zorunda değilsin. O duyguyu biliyorum."

"Daha sonra onun bu halini kaybettim ama o ilk birkaç ay inanılmazdı. O zamanlar

Hayatımızın geri kalanında birlikte olmayacağımız bir senaryoyu hayal bile edemezdin."

"Biliyorum, yaşadığın birçok şey için kendini suçluyorsun. ama bu senin hatan değildi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Shane? Bana bunun senin hatan olmadığını bildiğini söyle."

"Biliyorum ama keşke daha fazlasını yapabilseydim. Onu son gördüğümde buraya gelip bir şans daha istemesi ve benim hayır demem aklımdan çıkmıyor."

"Çünkü zaten benimle birlikteydin ve o seni terk ettikten sonra hayatının parçalarını toparlamak için gerçekten çok çalışmıştın."

"Yine de... O olaydan sonra tekrar kötüleşip kötüleşmediğini merak etmeden duramıyorum. Onu göndererek yanlış bir şey mi yaptım?"

"Shane, tatlım. Dur. Lütfen bunu yapma. Neredeyse Onun için yardım almaya çalışırken kendinizi iflas ettirdiniz ve sonra bir konuşma bile yapmadan sizi terk etti. Siz kendi ayaklarınız üzerinde durmak için yıllar harcadıktan sonra, başka seçeneği olmadığını ve ona kalsa sizi asla terk etmeyeceğini söylemek için ortaya çıktı. Bu durumda herkesin yapacağı şeyi yaptın.

Artık yok dedin. Onu desteklemeye devam etmek sana düşmezdi, özellikle de senden o şekilde boşandıktan sonra."

"Haklısın."

"O yılların karanlığını geçmişte bırakmak için çok çalıştınız. Courtney'nin onun ölümünün kaydettiğiniz tüm ilerlemeyi geri almasını isteyeceğini sanmıyorum. Bu sadece trajediyi daha da derinleştirir."

"Bu kadar anlayışlı olduğunuz için teşekkür ederim. Roller tersine dönseydi bunu senin kadar zarif bir şekilde halledebileceğimden emin değilim."

"Seversin, çünkü sen de beni en az benim seni sevdiğim kadar seviyorsun."

"Seni çok seviyorum. Bu gece hayatımı kurtarıyorsun. Umarım bunu biliyordur."

"Hayatımı kurtardığın için sana borçluyum."

"Gelmiş geçmiş en güzel gün," dedi Owen ve Laura'nın düğün gününde Katie'yi akıntıdan kurtardığı gün için. Onu öptü ve alnını onunkine yasladı.

"Benim için de öyleydi, neredeyse boğulduğum ve seni de yanımda götürdüğüm kısım hariç."

"Sonu iyi biten her şey iyidir."

Ellerini yüzüne koyarak onu inceledi. "İyi olacak mısın?"

"Eninde sonunda. Söz veriyorum neredeyse boğulup seni de kendimle birlikte aşağı çekmeyeceğim."

"Sana izin vermeyeceğim. Ben buradayım ve elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

"Bu her şeyi daha iyi yapar." Biraz uyuyabilmek için hızla çalışan zihnini rahatlatmaya çalıştı. "Hey, Katie?"

"Hmm?"

"Neden hiç evlenmekten bahsetmiyoruz?"

Sadece hâlâ ona sarılmış olduğu için, nefes alış veriş i yavaşlarken vücudunun katılaştığını hissetti. "Bunun hakkında konuşuruz."

"Hayır, gerçekten bilmiyoruz." Kadın buna yanıt vermeyince, "Endişelenmem gereken bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır! Tabii ki hayır. Evlenebiliriz. Eğer istersen." "Bu pek inandırıcı gelmiyor."

"Her şey şu anki haliyle harika. Daha iyi hale getirmek için bir kağıt parçasına mı ihtiyacımız var?"

"Buna ihtiyacımız yok ama bir noktada bunu resmileştireceğimizi düşünmüştüm."

"Yapacağız."

"Ama şimdi değil?"

"Şu anda yeterince işimiz varken bir de bunları mı ekleyeceğiz?"

Shane'in buna nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu, bu yüzden bulabildiği en basit cevabı verdi. "I

Sanırım öyle."

Derin bir nefes aldı ve bu nefes ona çok rahatlamış gibi geldi. Bu da neydi böyle? Ve nasıl Şimdi daha önce endişelendiğinden daha fazla endişelenmesi mümkün müydü?

Riley kuzeninin yanında çalışmaya başladığından beri ilk kez saat yedi buçukta çalan alarmini duymazdan geldi. Yapacak kar küremekten çok daha iyi işleri vardı ve Diğerlerini yüzüstü bıraktığı için bir an kendini kötü hissetti, onsuz da idare edebilirlerdi. Sonra Shane'in gittiğini hatırladı.

ve suçluluk duygusu başladı. Zaten ekiplerinden bir kişi eksilmişti ve o gelmezse, diğer herkes orada daha uzun süre kalmak zorunda kalacaktı.

Bazen vicdan sahibi olmak berbat bir şeydi. Telefonu Mac'ten gelen bir mesajla çınladığında tam kalkmak üzereydi.

Öğlen olsun. Kar hala rahatsız edilemeyecek kadar sert yağıyor.

Oh, Tanrıya şükür. İnfaz ertelendi.

"Gitmek zorunda mısın?" Nikki sordu, sesi uykudan boğuklaşmıştı.

"Hayır." Kadının sırtına doğru kıvrıldı, bir avuç göğsünü avuçladı ve sert aletini kadına doğru bastırdı Geri. Kadının sesi bu kez onu sertleştirmişti. Tek gereken buydu. "Mac karın hâlâ rahatsız edemeyecek kadar çok yağdığını söyledi."

"Çok sert demişken..."

"Zahmet edeyim mi?"

İnlerken gülerek, "Beni kıracaksın," dedi.

"Asla." Omzunun arkasını öptü ve sonra belkemiğinden aşağıya doğru bir öpücük izi bıraktı. Sonra dikkatini kışına çevirdi, kız ona karşı gerilene kadar öptü ve kemirdi. "İşte böyle," diyerek onu elleri ve dizleri üzerine yatırdı. Hızla yeni bir prezervatif taktı. Elindeki sonuncusuydu ve kıza arkadan girdi, kız gerildiğinde durdu. "Acıyor mu?"

"Sadece birazcık. Yine de sorun değil."

"Emin misiniz? Yapmak zorunda değiliz." Bunu zaten üç kez yapmışlardı ve onu tekrar istemesi bu geceyi hayatının en çılgın ve en güzel gecesi yapıyordu.

"Sorun yok. Sadece yavaş git."

"Yavaş yapabilirim." En azından yapabileceğini düşünüyordu. Kadının içinde uyandırdığı arzu, onun gibi bir şey yapmasını zorlaştırıyordu. Onu yatakta çıplak görünce düşündüğü kadar basitti. Yaptıkları her şey için duyduğu heves, onu daha çok istemesine neden oluyordu. Kuzenlerinin sevdikleri kadınlar için neden hayatlarını değiştirdiklerini anlamaya başlıyordu. Eğer onlar için böyle bir şeyse...

Nikki haykırdı ve sert bir şekilde boşaldı, ona kenetlendi ve her türlü kontrolünü kaybederken yıldızları görmesini sağladı. Ter içinde, kolları ve bacakları birbirine dolanmış bir halde yatağın üzerine yığıldılar.

Dudaklarını onun omzuna bastırarak gözlerini kapattı ve kalbinin hızlı atışını sakinleştirmeye çalıştı.

Bir de baktı ki cep telefonu Finn için ayarladığı tonda çalıyor. Riley inledi ve telefona uzandı. Nikki komodinden telefonu aldı.

"Ne?"

"Neredesin?"

"Seni ilgilendirmez."

"Herkes çift sürmek için burada ve Mac seni arıyor."

Riley nefesinin altında "Siktir," diye mırıldandı. Gözleri Uykusuzluktan midesi bulanmıştı ve kasları en ufak bir hareketi bile protesto ediyordu. "Sanırım hasta olabilirim."

"Seks gribi gerçek bir hastalık sayılmaz." "Ciddiyim."

"Mac'e söylememi ister misin?"

"Yapar mısın? Ve 'seks gribi' kelimesinden hiç bahsetmez misin?"

Finn kıs kıs güldü. "Ne yapabileceğime bakacağım. Kendimi dizginlemek zor olabilir."

"Dene."

"Evet, evet. Bana borçlusun." "Her neyse."

"Dün gece seni Makeout Point'te gördükten sonra her şey yolunda gitti sanırım?"

"Hoşça kal, Finn."

"Hadi ama."

Riley aramayı sonlandırdı ve Nikki'nin kahkahalarla titrediğini hissetti. "Hiç komik değil. Hiç komik değil."

"Evet, öyle ve evet, öyle." Onunla yüzleşmek için arkasını döndü.

Kızarmış olan yüzündeki saçları geriye doğru itti. Dudakları şişmişti ve dilinin ucunu dudaklarının üzerinde gezdirirken yeni bir şehvet dalgası hissetti. Bu sağlıklı olamazdı ama kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

"İşe gitmen gerekiyorsa sorun değil."

"Bu sefer oturabilirim. Finn beni idare eder."

"Bunun sonunu duymana izin verecek mi?"

"Hayır," dedi, şişmiş dudaklarını öpmek için eğilerek.
"Ama sen bu zahmete kesinlikle değersin."

Finn Mac'e, "Evet, Riley kendini iyi hissetmiyor," dedi.

"Seks gribi" lafını ağzına almamak için kendini zor tuttu.

"Harika," dedi Mac kaşlarını çatarak ve Riley'nin ani "hastalığına" şüpheyile yaklaştığı belliydi. "Şimdi iki kişi eksildik. Babamı ve Ned'i çağıracağım. Riley'nin yanında karda oynamak için bahane."

Mac telefon etmeye giderken Finn de kuzeninin marinadaki restoranda tezgahın arkasında hazırladığı kahveyi içti. Burası Finn için pek çok anı barındırıyordu. Hayatının en güzel zamanlarından bazıları burada, hayattan daha büyük olan amcası ve kuzenleriyle birlikte geçmişti.

Çocukken idolümdü.

O zamanlar güzel zamanlardı ama şimdi daha iyiydi. Bir yetişkin olarak kuzenleriyle takılmak, Mac ile çalışmak ve diğerlerinin yakınında olması tatmin edici bir yaşam sağladı.

Bir kadının bakış açısına ihtiyaç duyduğunda Janey'nin yanında olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. İkisi her zaman yakın olmuşlardı ama ilk kez yıl boyunca birbirlerine yakın yaşıyorlardı.

Clint ona ve Riley'e iyi bir teklif yapmıştı. Hiç şüphe yok ki

Bu konuda. Bu teklifin üzerine atlamamak için deli olmalıydı, özellikle de Clint çaresizken ve muhtemelen başka tavizler vermeye istekliyken. Diğer şeylerin yanı sıra bir şirket kamyonu da iyi olurdu.

Ama Finn, Wayfarer bitmeden ayrılmayı ya da her gün Mac, Shane, Luke ve Riley'nin yanında çalışmamayı düşündüğünde, Clint'in teklifi o kadar da iyi görünmüyordu. Riley, Nikki etrafta olduğu sürece hiçbir yere gitmiyordu. Finn kardeşinin bir kıza bu kadar aşık olduğunu hiç görmemişti. Riley daha çok kısa vadeli bir adamdı ama bu

Nikki'yle olan şeyin her yerinde uzun vadeli yazıyordu.

Telefonu Missy'den gelen bir mesajla çınladı.

Karda kaldım ve yalnızım. Keşke burada olsaydın. Eve ne zaman geliyorsun?

Finn mesajı okurken iç çekti. Israrcı değilse hiçbir şey değildi. Henüz emin değilim. Bir süre burada kalabilir.

Somurtkan bir surat emojiyle cevap verdi. Ziyarete gelebilir miyim?

Pek iyi bir zaman değil. Yeni ve büyük bir iş için uzun saatler çalışıyoruz. Seni çok fazla göremeyeceğim. Ve bu Burada donuyor.

Seni özlüyorum ve seni seviyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Başka insanlarla görüşmek için anlaştığımız.

Başka biri mi var? Olan bu mu? Hayır! Kimseyle görüşmüyorum. Tek yaptığım çalışmak ve uyumak. İşten bahsetmişken, kar küremeye gitmeliyim. Sonra konuşabilir miyiz?

Evet, sanırım.

Finn telefonu arka cebine koyarken amcası Mac, Ned Saunders'la birlikte içeri girdi, ikisi de yardıma çağrıldıkları için memnun görünüyordular. Mac onları aradığında tepede, Big Mac'in yerinde birlikte olmalıydılar.

Finn onların coşkusunun bir kısmını bile paylaşmayı diledi. Kar küremekten nefret ederdi.

Big Mac hediyelerle geldi; Linda Teyze'nin erkekler için hazırladığı kocaman bir tepsi çörek.

Finn onları görünce ağzının suyu akmaya başladı. Bu çörekler onun çocukluğunun temel taşlarından biriydi ve kokusu onu mükemmel yaz günlerine geri götürebilir, amcasıyla rıhtımda çalışır, yengeç avlar, Wiffle top ve çörek- kendini hasta etmeden bir günde tüketebileceği kadar. Bugüne kadar, çöreklerin kokusu Güneş kremi ve kızarmış hamur onu o mutlu günlere geri götürdü.

Tepsiden iki tane aldı ve hazır bardağını kahveyle doldurmaya gitti. Kahve olmadan çörek yiyemezsin.

"Pekâlâ millet," dedi Mac. "Dinleyin." Babasına, Ned'e, Finn'e ve Luke'a görevlerini dağıttı.

Frank ve Kevin geldiklerinde, coşkulu alkışlar ve alaycı küfürlerle karşılandılar.

Finn, "Kar küremek için bir psikiyatriste ve bir yargıca ihtiyacımız varsa, umutsuz zamanlar gerçekten umutsuz önlemler gerektirmelidir" dedi, Önce babasından, sonra da amcasından kafasına birer kelepçe yedi.

"Kardeşin nerede?" Kevin bir lokma çöreğin üzerine sordu.

"O 'hasta'," dedi Finn, şekere bulanmış parmaklarıyla tırnak işareti yaparak.

"Şimdi öyle mi? Belirtileri neler?"

Finn sesini alçaltarak, "Sanırım aşırı seks yüzünden uykusuzluk çekiyorum, ama bunu bana söylemeyin," dedi.

"Aferin ona," dedi Kevin sırtarak. "Sen öyle diyorsan öyledir."

"Onun adına mutlu değil misin?"

"Elbette öyleyim. Sadece umuyorum ki

"Eğer kız tekrar kaçarsa bu onu mahvedecek bir şey."

"Doğru, ama o da aynı derecede ona
düşkün görünüyor." "Sanırım
göreceğiz, değil mi?"

"Gidelim çocuklar," dedi Mac. "Bu adayı çalışır hale
getirmemiz gerekiyor."

"Feribotlar ne zaman tekrar çalışmaya başlıyor?" Luke
sordu.

"Joe öğleden sonra rüzgârın dinmesini umduklarını
söyledi," dedi Mac.

Feribotların kapalı olduğunu ve adadan çıkış yolu
olmadığını hatırlatmak Finn'in Gansett'e taşındığından beri
neredeyse hiç hissetmediği bir şekilde kaşınmasına ve
hapsolmuş hissetmesine neden oldu. Adadan
ayrılamayacağını bilmek garip bir duyguydu.
ki istemedi. Ama yine de garipti. Ada hayatı
herkes için değildi, ama o bunu oldukça iyi karşıladı. Kelime
oyunu yapmıyorum.

Rüzgârın uğuldadığı ve karların yığıldığı uzun ve yalnız
gece boyunca Clint'in Connecticut'ta şu anda kazandığının
iki katına çalışmak için geri dönme teklifini ve Missy'nin
gelmesi için yalvaran isteklerini düşünmüştü
ona ev.

Kamyonetine binip kahve fincanını bardaklıktaki yerine
yerleştirirken Finn baştan çıktığını itiraf etmek
zorundaydı.

Ancak bir şey onu Clint'in teklifine atlamaktan alıkoyuyordu.
Belki de tereddüt etmesine neden olan Missy'ydi ve onun
eve dönmesini istediğini biliyordu. Onların
ilişki inişli çıkışlı bir iniş çıkış treni olmuştu.
Dürüst olmak gerekirse, inişler çıkışlardan daha fazlaydı.
Her ne kadar

Ona karşı samimi duygular beslese ve onu kesinlikle özlese de bu durumu tekrar yaşamak istediğinden emin değildi.

Ne istediğinden emin değildi ve kalmalı mıyım yoksa gitmeli miyim şeklindeki zihinsel tartışmalar yorucu olmaya başlamıştı. Gerçekten de adada kök salmak ve sonsuza dek kalmak istiyor muydu? Bundan on yıl sonra uyandığında, aile üyeleriyle çevrili olduğu bir yerde kuzeni için çalışacağı "güvenli" bir işe razı olarak birçok fırsatı kaçırdığını fark edecek miydi?

Yoksa birkaç yıllığına anakaraya dönüp evlendikten sonra adaya geri dönmesi daha mı iyi olur? Gansett çocuk yetiştirmek için iyi bir yer olabilir. Bir gün, uzak bir gelecekte bir gün.

Şimdilik olduğu yerde kalmaya karar verdi. Wayfarer'daki tadilatı sonuna kadar görmek istiyordu, çünkü bu bir parçası olmak istediği bir aile çabasıydı. Bu iş bittiğinde Clint'le ilişkilerinin ne durumda olduğuna bakacaktı.

Connecticut'taki iş teklifi. Missy mutlu olmayacaktı ama bir buçuk yıldan sonra adada birkaç ay daha geçirmenin ne anlamı vardı ki? Kalmak için üçüncü neden ise Riley, ilk kez bir kadın yüzünden raydan çıkmıştı.

Finn, Nikki'nin sorunlu kız kardeşinin parmağını çarpmasından ve Nikki'nin onu başka bir kazadan kurtarmak için koşmasından endişeleniyordu. Böyle bir şey olursa ya da olduğunda Finn Riley ile ilgilenmek için orada olacaktı.

Bu arada Finn sabanını bıraktı ve işe koyuldu. Kar kendi kendine gitmiyordu.

BÖLÜM 18



O hafta sonu Riley için bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibiydi. Yatakta olmadıkları zamanlarda mutfakta çalışıyorlar, bir ömür boyu biriktirdikleri eşyaları kutuluyorlardı.

adadaki yazları. Mario's Pizzeria'nın logolarını taşıyan fincanlar, Beachcomber Hotel'in bulaşık havluları, Nikki'nin birinin çalmış olabileceğini söylediği Oar bardan bir paket peçete. Tezgâhın altında, orijinal Wayfarer'ın markasını taşıyan büyük bir tabak buldular.

"Vay canına," dedi Riley onu tutarak. "Bunu yeni evimiz için alabilir miyiz?"

"Hepsi senin."

"Bununla havalı bir şeyler yapmak istiyorum, mesela yeni barın en önemli parçası yapmak gibi."

"Bu harika bir fikir." Nikki başını eğdi. "Bence tavan arasında orijinal binanın çerçeveli bir resmi olabilir. Küçüklüğümden hatırlıyorum.

Jordan ve ben orada perili evde saklambaç oynardık."

"Perili ev saklambacı kulağa korkunç geliyor." Gülerek, "Eğlenceliydi." dedi.

Pazartesi sabahı saat ikide, rüzgâr esmeye devam ederken eski ev gıcırdıyordu. Finn'den daha önce duyduklarına göre, feribotlar hâlâ kapalı durumdaydı. son derece açık denizlerde. Kapana kısılmışlardı ve dünyada Evelyn Hopper'ın mutfağından başka kapana kısılmayı tercih edeceği bir yer yoktu. Nikki eğilip ona nefis kalçalarını gösterirken o sadece bir çift boxer külot giymişti ve giydiği tişört sırtına yapışmıştı.

"Güzel manzara," dedi, arkasında pozisyon aldı ve kıcını çimdikledi.

Bir kahkaha attı ve ayağa kalktı, elinde Wayfarer'dan başka bir eşya vardı, bu seferki camına logo kazınmış bir sürahiydi.

"Sizler adadaki her işletmeden pervasızca hırsızlık mı yaptınız, yoksa öyle mi görünüyor?" Riley eğlenerek sordu.

"Büyükannemin gizli bir kleptoman olup olmadığını bilmiyorum ama onu tanıyorsam bu eşyaları bahçe satışlarında bulmuş ve koleksiyonuna eklemiştir. İyi bir bahçe satışını sever."

"Hali vakti yerinde değil mi?"

"Hı-hı, ve hala pazarlığı tanıdığım herkesten daha çok seviyor. Kıyafetlerini ikinci el mağazalarından alır ve ikinci el araba kullanır. Çok tutumludur ve bizi de öyle yetiştirdi. Jordan lüks hayatın tadını keşfederken ben de onu örnek aldım."

"Sanırım senin bu gramını seveceğim."

"Seni seveceğini biliyorum. Seni takdir etti Geçen sonbaharda çatıyı onarırken." Sürahiyi ona uzattı.

"Bunu yeni Wayfarer'a götür ve bizim onayımızla kullan."

"Bunu yapacağım." Onu öptü. "Teşekkür ederim."

"Açlıktan ölüyorum. Sen aç mısın?" "Yiyebilirim."

Kadın seçeneklerini incelemek için buzdolabını ve derin dondurucuyu açarken, erkek de kadının bronzlaşmış bacaklarını inceledi.

Tişört muhteşem kıcını zar zor örtüyordu. Ona danışmak için döndü ve onu bakarken yakaladı.

Riley mahcup bir gülümseme sundu. "Özür dilerim. Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum."

Gülümsemesine karşılık verdiğinde, ondan gelen utangaçlık iması şiddetli koruma duyguları uyandırdı. Bu Büyükannesinin mutfağında iç çamaşırlarıyla dururken, onun bir daha incinmesini önlemek için savaşa gidebileceği aklına geldi. Kızın onda uyandırdığı duygulara uzaktan yakından benzer bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı.

Ona aşıktı.

Belki de geçen sonbaharda onu kapıda karşıladığı o ilk günden beri öyleydi, kolları koruyucu bir şekilde sarılmıştı. Sanki bu bir şekilde tehlikeyi uzak tutabilirmiş gibi. "Riley?"

Başını eğdi ve ona şaşkın bir bakış attı.

Bak. "Sorun nedir?"

Boğazını temizleyerek, "Hiçbir şey" dedi. Durup dururken onu sevdiğini söyleyemezdi. Bir şey vardı.

Bu tür açıklamaların yeri ve zamanı yoktu ve gecenin bir yarısı büyükannesinin mutfağında doğru yer gibi geldi. Bir anda, vapurlarda sık sık yaptığı gibi, güvertenin ayaklarının altında hareket ettiğini, dengesini bozduğunu ve tutunacak bir şey bulmak için koşuşturduğunu hissetti.

Arkasındaki tezgâh, aniden ihtiyaç duyduğu sağlam desteği verdi.

"Dondurulmuş pizza hakkında ne düşünüyorsun?"
diye sordu. "Sade peynirli mi?"

"Sana üzerinde gagger olan bir pizza ikram
edebilir miyim?" "Kesinlikle hayır."

"Artık daha iyi biliyorum."

Pizza pişerken, uyumsuz fincanlar, kaseler ve mutfak ıvır
zıvırıyla dolu iki dolabı daha kutulamasına yardım etti.
Hazırlanması sonsuza kadar sürmesin diye hepsini
tadilattan önce değil sonra gözden geçirmeye karar
vermişti. Bu arada Sydney'le fikirler ve planlar hakkında
mesajlaşıyordu. Kar yağışı Sydney'e yeni mutfağın
tasarımına dalmak için zaman kazandırmıştı ve Nikki'nin ilk
planlar üzerindeki heyecanı bulaşıcıydı.

Riley işe başlamak ve vizyonunu gerçeğe dönüştürmeye
yardımcı olmak için sabırsızlanıyordu.

Pizzayı büyük mutfak adasındaki taburelerde oturarak
yediler, bir şişe kırmızı şarap da aralarındaki tezgahda
duruyordu.

"Yeni bir ada almak yerine adayı yeniden
şekillendirmeye ne dersin?" diye sordu.
alt dudağını süslüyor.

Riley onun hem pizzaya hem de projeye olan hevesine
sırıtarak peçeteyle sosu sildi. "Nasıl yani?"

"Tabanı boncuk levha ile yeniden kaplasak ve tezgahda
kullandığımızla aynı şeyle üstünü kaplasak nasıl olur?"

Halihazırda ada, tezgahdaki karodan farklı bir laminat
yüzeye sahipti.

Riley ön tarafında çekmeceler olan adaya daha
yakından bakmak için eğildi. "Sanırım bunu yapabiliriz.
Yapabilir miyiz?"

"Çekmeceleri beyaz dolaplarla uyumlu olacak şekilde boyar mısın?" "Ben de öyle düşünüyorum-ya da çekmeceleri

ada bir vurgu rengi? Belki soğuk bir mavi?"

Riley derin düşüncelere dalmış gibi yaparken çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Çok cüretkârsın."

Nikki gözlerini devirdi. "Bu pek de cüretkâr sayılmaz. Daha fazla HGTV izlemelisin."

"Hayır, gerçekten bilmiyorum," dedi gülerek. "Her gün işte HGTV'de yaşıyorum."

Tabağına bakarken kaşlarını çatı. "Bir saatten sonra benimle ve mutfağımla uğraşmak istemiyorsan sorun değil. uzun bir iş günü. Sizin kadar çok çalışan birinden bunu istemek gerçekten çok fazla."

Tabağını kenara iterek, "Buraya gel." dedi. "Ben buradayım."

Parmağını çarpıttı. "Daha yakına."

Şaşkın görünerek ayağa kalktı ve aralarındaki mesafeyi kapatan iki adım attı.

Riley onu bacaklarının arasına çekti ve kollarını ona doladı, yüzünü saçlarına gömdü ve bu hafta sonundan sonra ruhuna kalıcı olarak kazınan ferahlatıcı kokuyu içine çekti. "Onunla birlikte olmaktan başka bir şey istemiyorum. Sizinle ve mutfağınızla anlaşmak ve PS, çok şey istemiyorum. Dört gözle bekliyorum."

"Fikrinizi değiştirirseniz bana söylemenizde bir sakınca yok."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi ve onu başını döndüren bir öpücüğün içine çekti. Onunla her zaman böyle mi olacaktı? Her öpücük bir şekilde mümkün olduğunu hayal etmiş miydi? Onu öperken, elini

Ellerini sırtında gezdirdi ve onu kucağına kaldırmadan önce gömleğinin eteğinin altından kıcını avuçladı.

"Riley!" Nefes nefese kalarak öpüşmeyi kesti. "Tabureyi kıracağız."

"Hayır, değiliz." Adam öpüşmeye devam etmeye çalıştı ama kadın yüzünü çevirdi.

"Evet, öyle. Ev kadar eskiler."

Riley aktif bir plan yapmadan ayağa kalktı ve onu yere indirdi, üzerine inerken yumuşak bir iniş yaptığından emin oldu. "Daha iyi misin?"

Duygu dolu iri gözlerle ona bakarak başını salladı.

"Burada kontrolü elden bırakmamalıyız," diye fısıldadı, kızın boynunu öptü ve kulak memesini yuvarladı dişlerinin arasında. "Prezervatifimiz

kalmamış." "Sen güvendeysen ben de güvendeyim."

Kadının sözleri adamın karnına bir yumruk gibi inmiş, içindeki tüm havayı bir anda çekip almıştı. "Sen diyorsun ki..."

"Prezervatife ihtiyacımız yok mu?" Kadının şımarık cevabı ve buna uygun ifadesi onun felaketi oldu.

"Yüce İsa. Şapkanı sıkı tut. İşler çığırından çıkmak üzere."

Adam onu içinde olduğunu bilmediği bir açlıkla öptüğünde hâlâ gülüyordu, ta ki kadın onu öyle bir şekilde arzulamasını sağlayana kadar Beyaz çitleri ve sonsuzluğu düşünüyordu. Onu ve onunla birlikte gelen duyguları hayatında kalıcı olarak tutmak için ne gerekiyorsa.

Kısa bir süre önce, bu gibi düşünceler onu dehşete düşürür ve canını kurtarmak için kaçmasına neden olurdu.

bağlanmaktan, kendisinden başka birine borçlu olmaktan korkuyordu. Ama onun tarafından bağlanma ya da ona borçlu olma fikri onu hiç korkutmuyordu. Aksine, bu fikir onu

Dağlara tırmanabileceğini ve yüksek binalara tırmanabileceğini hissettiren bir tür coşkulu neşe. Bu onu kendinden emin yapıyordu.

O hayatında, yatağında ve kalbinde olduğu sürece aklına koyduğu her şeyi yapabileceğini.

Aralarında duran tek şey ince ama kadın onları çabucak bertaraf etti ve ateşli elini adamın sikinin etrafına sararak onu okşamaya başladı Ta ki onun elinde patlamamak için kendi dudağını ısırarak zorunda kalana kadar. Arzu ve tutku gibi kelimeler, kız ona gerçek tutkuyu gösterene kadar onun için pek bir şey ifade etmemişti.

Her iki kelimenin de anlamı. Arzu onu kamçılardı, her parçasının onun ve içinde uyandırdığı arzulu ihtiyacın farkına varmasını sağladı.

Ve aralarında hiçbir şey olmadan onu bedenine doğru yönlendirdiğinde, duyguların ve kollarını bırakmasına neden olan saf zevkin yumruğundan sendeledi, ağırlığına dayanıp dayanamayacağını düşünmeden onu üzerine indirdi.

Kadın buna dayanamadı, kollarını ve bacaklarını onun etrafına doladı ve onu evindeymiş gibi hissettirdi. Onunla hiçbir yerde olmadığı kadar.

"Nik," diye fısıldadı. "Bu..." Tanrım, onu kekeme bir aptala çevirmişti.

"Mmm, benim için de." Parmaklarını saçlarında gezdirerek, elini sırtına koyarak ve içinde hareket ederken kalçalarını kaldırarak onu yatıştırdı.

Neredeyse dini bir deneyim gibi hissettiren bir seks hiç yaşamamıştı. Dirseklerinin üzerinde yükselip elleriyle saç tellerini yüzünden süpürürken ona baktı ve hissettiği her şeyi gördü

Ona büyük bir merakla bakan muhteşem kahverengi gözlerde ona geri yansıdı.

"Seni seviyorum." Zamanın doğru olup olmadığını sorgulamaya vakit bulamadan kelimeler ağzından çıkmıştı. Sikerim öyle işi. Zaman hiç bu kadar doğru olmamıştı.

"Riley." Gözyaşlarını geri kııptı. "Ben de seni seviyorum."

Kelimeleri söylemek, ondan duymak... Hayatının en güzel anıydı. Eller aşağı. Alnını onun alnına yasladı, duygularıyla savaşıarak Ateş fırtınası. "Büyükannenin evinden su sızmasına gerçekten çok sevindim."

Adamın sikinin derin itişlerinden inlerken bile gülüyordu.

Onunla sevişmek, prezervatifsiz, onu sevdiğini bilerek... Bunu aşmak için çok şey gerekirdi.

Riley çok geçmeden AŞIK OLMANIN her şeyi tüketen bir teklif olduğunu keşfetti. Wayfarer'da uzun günler çalışmıyorsa Nikki'yle birlikte oluyor, mutfağı tadilat için hazırlamasına yardım ediyor ya da onunla sevişerek saatler geçiriyordu. Uyumadan ona daha fazla sahip olabilmek için.

Mac, Eastward Look'a bir çöp konteyneri teslim etti ve yarın yıkıma başlayacaklar.

Her iki ucunda da mum yakarak geçirdiği koca bir haftanın ardından, özel olarak geçireceği bir hafta sonu daha olduğu için çok heyecanlıydı

onunla birlikte. Geçen hafta sonundan farklı olarak Bu sefer kendiliğinden bir çanta hazırladı. Finn içeri girdiğinde kendi evinden çıkıp onun evine gitmeye hazırlanıyordu ve yanında soğuk bir hava getirmişti.

"Oh, hey, bakın kim gelmiş," dedi Finn, alaycı bir ses tonuyla. "Eski oda arkadaşım ve eski kardeşim."

"Ha-ha, benden bu kadar kolay kurtulamazsın." "Nereye gidiyorsun, yoksa sormama gerek var mı?" "Nereye gittiğimi biliyorsun."

"Umarım her geceyi orada geçiriyorsanız en azından biraz alıyorsunuzdur."

"Yapma," dedi Riley, bu kaba yoruma mantıksız bir şekilde sinirlenmişti. Eskiden olsa bu lafı duymazdan gelirdi ama işin içinde Nikki olunca öyle olmamıştı.

"Ne yapmayayım?" Finn mutfağ'a gitti ve Bir bira aç. Ev tam bir felaketti ama Riley bununla uğraşmak için zaman ayırmaya zahmet edemezdi. "Do Ne yapıyoruz? Eğer kurallar değişiyorsa, bana ipucu vermelisin, kardeşim."

"Bu farklı."

Finn tezgâha yaslandı, kollarını kavuşturdu, elinde bira vardı ve ona şöyle bir baktı. "Nasıl farklı?" Biradan bir yudum aldı ve yarısını bitirdi.

"Bu konuda konuşmak istemediğim için farklıyım. Benim gitmem gerek. İyi hafta sonları."

"Bu kadar mı? Buradan gidiyor musun? Pazartesi işte görüşür müyüz?"

Riley ceketinin fermuarını çekti ve kardeşine döndü. "Ne söylememi istiyorsun Finn? Her neyse, söyle gitsin. Orada."

"Eskiden işten sonra, hafta sonları falan takılırdık, şimdi ise çalıştığımız zamanlar dışında seni hiç görmüyorum. Sadece tüm hafta sonu gitmeyi planlayıp planlamadığını kontrol ediyorum."

"Öyleyim. Bu bir sorun mu?"

"Sorun değil, ama babam evlendiğine ve sen Nikki ile birlikte olduğuna göre, belki de eve gitmeliyim. burada tek başıma takılmaktan daha iyidir."

"Wayfarer ne olacak? Mac bu işi zamanında halledeceğimize güveniyor. Ayrıca, bu işi zamanında bitirmeye karar verdiğini sanıyordum. kal."

"Planlar değişir ve eminim Mac benim yerime birini bulabilir."

"Ailenin geri kalanıyla birlikte bir proje üzerinde çalışacağın için heyecanlı olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim." Finn omuz silkti. "İşler değişti. Clint'ten gelen teklif ilgi çekici. Bir noktada kendi evimi satın almak istiyorum. Onun için çalışmaya geri dönersem bu çok daha hızlı gerçekleşebilir. Ayrıca, mühendis olmak için üniversiteye gittiğimizden ve şu anda da mühendis olarak çalıştığımızdan ne kadar sık bahsettik? marangozlar?"

Taşındıklarından beri bu konu çok sık gündeme geliyordu.

"geçici olarak" Gansett'e gitmişler ve Mac onlara iş teklif edince burada kalmışlardı. İlk başta, anne babalarının evliliğinin şok edici bir şekilde sona ermesinden sonra babalarına yakın olmak için gelmişlerdi. Ama babaları Chelsea'yle görüşmeye başladığında bu mazeret uzun zaman önce ortadan kalkmıştı.

"Burada ne işimiz var, Ri?" Finn sordu. "Bir düğün için geldik ve hiç ayrılmadık. Burası mı? Bu hayatı biz mi

seçtik?

yoksa o mu bizi seçti? Son zamanlarda bunun hakkında çok düşünüyorum. Ve Missy eve dönmemi istiyor."

"Tanrı aşkına Finn. Onun ne istediğine göre karar verme."

"Neden olmasın? O uzun zamandır hayatımın bir parçası ve insanlar büyür ve değişir."

"Eğer ona geri dönersen, yerleşmiş olursun."

Finn kaşlarını kaldırdı. "Şimdi de kadınlar ve ilişkiler konusunda uzman mı oldun?"

"Ben sadece onunla birlikte olduğun zamanların nasıl olduğunu biliyorum ve bunca zaman sonra geriye gittiğini görmekten nefret ediyorum."

"Evren bana eve dönme zamanının geldiğine dair tüm işaretleri gönderiyor gibi görünüyor. Belki Missy ile işler yoluna girer. Belki de yürümez, ama eve gitmezsem bunu asla bilemeyeceğim."

"Gitmeni istemiyorum."

Finn güldü. "Gittiğimi fark etmeyeceksin bile." "Bu doğru değil. Seninle çalışmayı ve seninle çalışmayı seviyorum. burada."

"Bugünlerde kardeşinle takılmaktan daha önemli işlerin var. Her şey yolunda. Hayatımızın geri kalanında birbirimize bağlı olmak zorunda değiliz. Aslında, yollarımızı ayırmamızın zamanı çoktan geldi de geçiyor bile."

Rile tartışmak istedi ama yapamadı. Finn muhtemelen haklıydı. Bu kadar uzun süre birbirlerinin günlük hayatlarında kaldıkları için şanslıydılar. "Bir şey yapmadan önce enine boyuna düşün, olur mu?"

"Elbette. Düşünmekten başka yapacak bir şeyim olmayan koca bir hafta sonum var."

Riley'nin aklına bir fikir geldi. "Yarın bir mutfağın içini boşaltmama yardım etmek ister misin?"

Finn inledi. "Ciddi misin? Zaten haftada kırk saatten fazla bu işi yapmıyor muyuz?"

"Bu eğlenceli olacak ve bu bir demo. Bir şeyleri parçalamayı seviyorsun."

"Evet, biliyorum. Uğrayacağım. Hayatım boyunca iz bırakacak bir şey görmemek için saat kaç güvenli?"

"Öğleden sonra herhangi bir zaman. Uyumayı severiz."

Finn dramatik bir şekilde gözlerini ovuşturarak, "Aww," dedi. "Benim küçük oğlum evlenmiş falan."

Riley gözlerini devirdi. "Her neyse. Yarın görüşür müyüz?" "Evet, evet. Orada olacağım. Nicholas'a söyle

bedava çalışmamı istiyorsa beni beslemek zorunda."

"Eminim bunu sorun etmeyecektir. Hey, düşünden önce babam için bir şeyler yapmak üzere bir plan yapmalıyız."

"Bir gece öncesini kurtarmak için diğerlerine bir mesaj göndereceğim ve nerede yiyeceğimizi belirleyeceğim."

"Kulağa hoş geliyor. İyi geceler."

"Sen de, her ne kadar ikimiz de senin yapacağını bilsek de."

Riley kapıdan çıkarken ona bir kuş işareti yaptı. Onsuz bir hayat düşünememesi onun hakkında ne söylüyordu?

Finn tam ortasında mı? Üniversitedeki ilk yılı dışında birbirlerinden bir saatten fazla uzakta yaşamamışlardı ve yıllardır birlikte yaşıyorlardı. Hayatları son derece iç içe geçmişti, bunu hiç düşünmemişti. Her şey bu şekilde gelişmişti.

Finn'in Gansett'ten ayrılacağını düşünen Riley, Nikki'nin Jordan'ı terk etmekten bahsederken tarif ettiği o tuhaf

ayrılık hissini daha iyi anlamaya başladı

kendi hedeflerinin peşine düşecekti. Eastward Look'a doğru giderken, onu görmek, öpmek, Finn hakkında konuşmak ve onunla sevişmek için sabırsızlanıyordu. Bu hafta her gece onu kapıda karşılamış, kollarına almış ve doğruca yatağına götürmüştü. Bazen sabaha kadar yeniden ortaya çıkmıyorlardı, açlıktan uyandığında akşam yemeğini kaçırdığını fark ediyordu ve bunu fark etmemişti bile.

Tam bir çılgınlıktı.

Muhteşem bir haftayı gölgeleyen tek şey, Nikki'nin ne kendisinin ne de büyükannesinin bir şey duymamış olmasından duyduğu endişeydi. Sık sık ulaşmaya çalışmamıza rağmen Jordan'dan haber alamadık.

Kamyon Sunflower Yolu'nda savrulduğunda hız yaptığını fark etti ve yavaşladı. kaza onu zaten uzakta olduğundan daha uzun süre ondan uzak tuttu. İş günleri onu beklerken hiç son zamanlarda olduğu kadar uzun gelmemişti.

O çalışırken, kadın mutfakı temizleme konusunda büyük ilerleme kaydetmiş ve tasarım planlarına son şeklini vermişti.

Sydney, Lizzie James ile tanışmak ve yakın zamanda tamamlanan tadilatları gezmek için Chesterfield'ı ziyaret ettikten sonra. Nikki, Lizzie ve kocası Jared'in malikanede yaptıklarından övgüyle söz ederek ve Eastward Look'ta yapmak istediği şeylerle ilgili fikirlerle dolu olarak oradan ayrıldı.

Sydney yeni dolapların ve beyaz eşyaların siparişiyle ilgilenirken Riley de Mac'in bina malzemelerini temin etmek için kanallar. Her şey ilerliyordu. Şimdi, eğer ellerini ondan uzun süre uzak tutabilirse

Bunu yapmak için yeterli.

Garaj yoluna döndü, onun için açık bıraktığı ışığı gördü ve kalbi yerinden fırladı. Göğsündeki ağrıyan yeri ovuştururken, ona karşı hissettiklerine hâlâ inanamıyordu. Eğer kuzenlerinin eşleri için ay ışığı gibi davranmalarına neden olan duygu buysa, sonunda neden hepsinin son yıllarda akıllarını kaybetmiş gibi görünüyordardı.

Tutunmak için neredeyse her şeyi yapabileceği bir duyguydu bu.
için.

Kamyondan indi ve koşarak merdivenlere gitti. engellerle dolu çok uzun bir gün geçirdi. ondan. Birlikte üç gece ve iki tam gün geçireceklerini bilmenin verdiği heyecan ona Noel sabahı çocuk olmak, sadece bu çok çok daha iyiydi.

Ona günler önce kapıyı çalmayı bırakmasını söylemişti. Şifreyi tuşladı ve antreden içeri adımını attı.

"Nik?"

"Geliyorum!" diye seslendi yukarıdan.

Paltosunu ve botlarını antrede bıraktıktan sonra, merdivenlerden inen, yüzü heyecandan kızarmış, gözleri parlayan ve gülümseyen kadını görünce kısa bir süre durdu onu sonuna kadar ısıtıyor.

Adam kollarını uzattı ve kız üçüncü merdivenden doğruca adamın kucağına atladı, kendini sardı Riley'nin en iyi yanlarını onun en iyi yanlarıyla temas ettiren sıkı bir sarılmayla ona sarıldı. Riley onları doğruca yukarı çıkardı.

"Bekle," dedi gülerek, yüzünü öperken. "Sana göstermem gereken şeyler var."

"Bütün gün bekledim. Bana sonra gösterebilirsin."
Başka hiçbir kadına bu şekilde davranmamıştı. Geçmişte, medeni seks genellikle bir ilişkinin sonunda olurdu. Akşam yemeği, içkiler, belki bir film ya da dans içeren bir randevu. Bu hiçbir zaman Nikki'nin onda uyandırdığı ham ihtiyaçla ilgili olmamıştı. O zamanlar seks tatmin edici bir şeydi.

fiziksel rahatlama. Onunlayken, bunların hepsi ve kelimelere dökemeyeceği kadar fazlası vardı. "Bana bir çeşit büyü yaptın. Ben hiç böyle değilim."

"Ne gibi?"

"Önümüzdeki beş saniye içinde içinde olmazsam öleceğimden korkuyorum."

"Bunu yapamayız," dedi telaşlanmış gibi yaparak. "Hayır, gerçekten yapamayız."

BÖLÜM 19



Onu yatağın yanına yatırdı ve yatağın örtüsünü çekiştirdi. yoga pantolonunun üzerine giydiği sweatshirt. "Olabildiğince çabuk soyun. Durum kritik. Kırmızı kod."

Nikki gömleği çıkarmasına yardım etmek için kollarını kaldırırken kıkırdadı. "Kırmızıdan bahsetmen komik."

Dantelli kırmızı sütyenini görünce Riley'nin gözleri yuvalarından fırladı. "Vay canına," dedi, dolgun göğüslerinin arasındaki derin vadiye burnunu sokarak, ki bu onun en sevdiği yer olabilirdi

ama tek bir favori seçmek zordu. "Çok ateşlisin."

"Sözde iş kıyafetlerimin altında bunu beklemiyor muydun?" "Hiç de bile. Beni hedefimden tamamen uzaklaştırdın."

Ellerini formda yoga pantolonunun arkasına soktu ve kalçalarının üzerinden aşağı doğru ittirerek eşleşen kırmızı dantel tanga. Dizlerinin üzerine çökerek kollarını kıza doladı ve onun dolgun karnını öptü.

Onu orada tutmak için parmaklarını saçlarına gömdü ve en uzun süre boyunca sadece onu içine çekti, fiziksel aciliyet çok daha tatlı bir şey tarafından yumuşatıldı.

Ona duyduğu aşk, içinde canlı bir akım gibi çarpıyordu, her yerine dokunuyordu. Başını kaldırıp ona baktı. ona baktı ve ellerini bacaklarının arkasında gezdirdi, esnek poposunu kavramak için yukarı kaldırdı.

"Arkana yaslan," dedi huysuzca, ayakları ve kıcı yatağın kenarında olacak şekilde onu istediğı gibi düzenleyerek. Onun üzerine eğilerek, üzerini örten ince ipek tabakanın arasından ağzını göbeğine bastırdı.

Tepki olarak sarsıldı ve ne yapacağını görmek için beklerken tüyleri diken diken oldu.

Onunla ilgili her şey ona çekici geliyordu, buna uyarılmışlığının zengin kadınsı kokusu da dahildi. Önce onu içine çekti

diliyle ve parmaklarıyla ona tapmak için tangayı kenara çekti. Onunla geçirdiğı bir haftalık geceden sonra Onu o kadar sert boşaltmak için ne gerekiyorsa yaptı, gücünden çılgılık attı.

Kadının ortasına doğru öpücükler kondurdu, sütyeninin ön kopçasını açtı ve dudaklarını kullanarak kupları kenara itti.

"Riley..." Eli adamın sikinin etrafına dolandı ve onu içine doğru yönlendirdi.

Biraz daha uzatmayı planlamıştı ama kadının teklifini kabul etmekten kendini alıkoyamadı. Onun içine kaymak Ölmek zorunda kalmadan cennetin tüm nimetlerinden faydalanmak gibi. Sonsuza dek orada kalabilseydi, bir daha asla başka bir şeye ihtiyaç duymazdı. "Bana ne yaptın?" diye fısıldadı, dudakları onunkilere dokunurken. "Seni her zaman istiyorum. zaman."

"Ben de seni çok istiyorum."

Onu kucağına alıp sıkıca sarıldı.

birlikte hareket ettiklerinde ona karşı. Sanki birisi Birdenbire aklına gelen her sorunun cevabını ona verdiğinde, onun kendisi için doğru kişi, tek kişi olduğunu anlamıştı. Hayatının merkezinde o olduğu sürece Yaşıyordu ve o yanında olmadıkça hiçbir şey doğru olmayacaktı.

Bunun nasıl bu kadar çabuk olduğunu merak ediyordu ama aslında hiç de çabuk olmamıştı. İlk tanışmalarının üzerinden aylar geçmişti ve Riley tüm bu süre boyunca onu düşünmüştü. Bu o zaman da olmuştu ama o zaman bunu bilmiyordu.

Birlikte ürettikleri ısı, onları onu tüketti. Aynı anda doruk noktasına ulaştıklarında terleri onunkilere karıştı ve sanki bir maraton koşmuş gibi nefessiz ve yıkılmış bir halde kaldı. Uykusuz geçen bir haftanın ardından, başı göğsünde, saçları yüzüne değerken, kokusu duyularını onun özüyle doldururken, puslu, tatlı bir gecede onu yakaladı. O daha rahat olduğu bir zamanı hatırlayamıyordu. Eli karnının üzerinde tembel daireler çiziyordu. Tam bir mükemmellik.

Ona BAĞIMLI OLMAYA BAŞLAMIŞTI. İş sonrası duştan yeni çıkmış bir şekilde evine girmişti ve Kafasındaki düşünceler benimkilerdi. Şimdi. Daha fazla. Yıllarca erkeklerin ve seksin zorluklarından kaçındıktan sonra, bir türlü doyamıyordu. Ama Riley ile sadece fiziksel yönleri yoktu, Bu yönler hayat değiştirici olsa da.

Diğer her şeydi. Onunla konuşabiliyordu - gerçekten konuşabiliyordu - ve o da onu dikkatle dinliyor, fikirlerine değer veriyor, onu güldürüyordu. Ve daha da büyük bir tadilat projesinde uzun saatler çalıştıktan sonra yapmak isteyeceği son şey olmasına rağmen, evi yenileme planını tamamen benimsemişti.

O iyi, terbiyeli ve çok seksiydi ve kız onun için deli oluyordu. Her geçen dakika daha da deliriyordu. Onunla birlikte olduğu kişiyi zar zor tanıyordu ama Bütün gece seks yapan, gülen, konuşan ve sonra Kısmen uyuşturulmuş gibi günlerini sürükledi. Nefes alışındaki değişiklik uykuya daldığını gösteriyordu, Buna ondan daha çok ihtiyacı vardı. Onunla birlikte uykusuz kaldığı için çok yorgun olduğu için iş yerinde yaralanmasından endişe ediyordu.

Öldüğümde uyuyabilirim, diye şaka yapmıştı geçen gece, ama onu güzel bir şekilde canlı ve tamamen ona ait olmaktan başka bir şey olarak düşünmek istemiyordu.

Nikki uyuyabileceğini sanmıyordu ama Riley kıpırdandığında uyandı ve iki saatin geçtiğini fark etti.

Riley'nin midesi yüksek sesle guruldadı.

Gülerek, "Bu çok iyi bir çalar saat," dedi. "Bir yere gitmek ister misin?"

Nikki inledi. "Sayılmaz bile. Hâlâ yemek yapabiliyorken bize biraz makarna yapmama ne dersin?"

"Benim için sorun değil." İşaret parmağını kadının omurgasında gezdirdi ve belinde durmayınca kadının irkilmesine neden oldu. "Bir süre benim evimde kalman gerektiğini düşünüyordum.

seninki parçalanmış. O zaman bir savaş bölgesinde yaşamak zorunda kalmazsınız."

"Peki ya Finn? Onun için sorun olur mu?"

Riley'nin kaşları çatıldı. "Connecticut'a geri dönmeyi düşünüyor."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Sayılır. Bunu söylemesini beklemiyordum ama sanırım babam Chelsea'nin yanına taşındığından ve ben de seninle takılmaya başladığımdan beri biraz yalnızlık çekiyor."

"En iyi arkadaşını kaybetti," dedi sempatik bir şekilde. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum ve berbat bir şey."

"Jordan'dan haber yok mu?" Başını iki yana salladı.

"Onu kontrol etmek için arayabileceğiniz biri var mı?"

"Zane için çalışan birkaç kişi var, ama ben ayrılmaya çalışıyorum. Onlara ulaşmak beni geri getiriyor. Kendime sürekli, eğer bir sorun olsaydı, bunun haberlere çıkacağını söylüyorum."

"İnternette kontrol ettiniz mi?"

Başını salladığında biraz mahcup görünüyordu. "Yok bir şey."

"Hiç haber olmaması iyi haberdur, değil mi?"

"Genellikle, ama bana ya da büyükannemize ulaşmadan ne kadar uzun süre giderse o kadar endişelenmekten kendimi alamıyorum.

Gerçi ona geri dönmelerini onaylamadığımızı biliyor, belki de bu yüzden sessizliğe gömüldü."

İşaret parmağını kızın kolunda gezdirerek, "Endişelendiğin için üzgünüm," dedi.

Zayıf bir gülümseme sundu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Jordan söz konusu olduğunda yeni normal bu gibi görünüyor.

Her neyse, bu onun kaybı. Seninle görüştüğümü duysa çok heyecanlanırdı."

"Yaptığın şey bu mu?" diye sordu sırtarak. "Beni mi görüyorsun?"

"Hepinizi görmek."

Gülerek onu kendine daha da yaklaştırdı, ta ki yarı uzanmış, bacakları iç içe geçene kadar. "Sence bunu onaylar mıydı?"

"Kesinlikle. İlk tanıştığımızda senden gerçekten hoşlandığımı biliyordu."

Uzun bir süre birbirlerine sarılıp kaldılar, ta ki adamın midesi tekrar yüksek sesle guruldayıp onları güldürene kadar.

"Akşam yemeğine ne dersin?" diye sordu. "Midem evet diyor, lütfen."

Nikki doğrulup daha önce giydiği flanel gömleğe uzandı ve sadece iki düğmesini ilikledi.

Riley getirdiği çantada bir çift eşofman altı buldu ve onları giydi.

Aşağı indiler, akşam yemeği hazırladılar, bir şişe şarap içtiler ve bir saat sonra yataklarına geri döndüler.

Tekrar seviştikten sonra, "Bu gece biraz iş yapacağımızı sanıyordum," dedi.

"Eh," dedi esneyerek. "Yarın çalışırız."

"Finn'i demoya yardım etmesi için işe aldım, bu yüzden öğlene kadar düzgün olmamız gerekiyor."

"Saygınlığı tanımla."

Onun kıcını sıktı. "Hiçbir iyi yerin görünmüyor."

"Bütün parçalarım iyi," dedi kızgın bir şekilde.

"Mmm, kesinlikle öyleler."

Onun kendisine sürekli dokunmasını ve okşamasını seviyordu, sanki ona dokunmadan yanında olamıyormuş gibi. Bir

Griffin'in ruhunda açtığı yarayı bir seferde onarıyordu. Ve beklemediği halde

Riley ile geçirdiği her dakika, gerçek ve sevgi dolu bir ilişkiye sahip olabileceğini kanıtlıyordu.

bir erkekle ilişki. Çok uzun bir süre boyunca

bunun olup olamayacağından şüphe ediyordu. Şimdi biliyordu ki

Bu sadece gerçekleşmekle kalmayacak, hayatını en iyi şekilde değiştirecekti. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

"Ne için?"

"Bu. Her şeyi. Burada seninle bu şekilde birlikte olmanın benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

"Bana teşekkür ettiğine inanamıyorum. Sanki teşekkür etmeliymişim gibi hissediyorum.

önünde diz çökmüş olacağım. Bu hayatımın en güzel haftasıydı."

Elini yüzüne koyarak onu bir öpücüğün içine çekti.

"Seninle tanıştığım için kendimi çok şanslı hissediyorum."

"Ben de bebeğim. O kadar şanslıyım ki, komik bile değil." Gözlerinin içine bakarak onu tekrar öptü. "Seni seviyorum. Bunu senden başka kimseye söylemedim ve söylediğim için de çok mutluyum.

senin için sakladım."

Gözyaşlarını geri kırıptı. "Ben de seni seviyorum ve bunu daha önce hiç söylememiştim. Seni bekliyordum."

Ona şiddetle sarıldı ve en mükemmel eski güvensizlikler, ona fazla rahat olmamasını hatırlatmak için kükreyerek geri geldi. Nasıl olur da

Bu kadar muhteşem bir şeyin son olması mümkün mü?

RILEY VE NIKKI saat ona kadar uyudular, öğlene kadar tembellik ettiler ve Finn gelmeden önce duş alıp giyinmek için yataktan kalktılar.

"Bugün," dedi pazularını esneterek, "Chip'in 'Demo Günü' dediği gün."

"Bana Chip'in kim olduğunu tekrar söyle," dedi, işlevini yerine getirmeye başlayabilmek için bir fincan kahve daha içmeye odaklanmıştı.

Nikki ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Chip kim? Hangi taşın altında yaşıyorsun Riley McCarthy? Chip Carter Gaines, gelmiş geçmiş en iyi TV şovlarından biri olan Fixer Upper'de tadilat ustasıdır."

"Seninle tanışana kadar ne onu ne de diziyi duymuştum."

Omzunda büyük bir balyozla kesinlikle sevimli görünen kadın başını salladı ve sanki Yakında mutfağı da öyle olacaktı. "Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum."

"Beni eğitmen gerekecek."

"Oh, yapacağım ve çok geçmeden Demo Günü ve yığma duvarlar hakkında her şeyi ve Waco, Teksas hakkında bilmek istediğin her şeyi öğreneceksin."

"Sabırsızlanıyorum. Bu arada, o balyozu kullanacak mısın yoksa bütün gün orada öylece durup sert ve güzel mi görüneceksin?"

Eğlenceli bir poz verdi. "Sert ve güzel görünüyor muyum?"

Adam, kadının bir adım geri çekilmesine neden olan alçak bir hırıltıyla cevap verdi.

"Demo sırasında dokunmak yok demiştik." Yıkılmakta olan duvara doğru dönerken omzunun üzerinden ona utangaç bir bakış gönderdi. "Kurallarımız var."

Aralarındaki küçük mesafeyi geçerek kolunu kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti ve boynundaki gıdıklanma noktasını ısırdı. "Kurallar kırılmak için yaratılmıştır."

Kahkahalarla çığlık attı ve ondan kurtulmaya çalıştı.

Finn elinde bir tepsi kahve ve Linda Teyze'nin çöreklerine benzeyen bir poşetle içeri girerken, "Bölmeyeyim," dedi.

Riley Nikki'yi bıraktı ve çöreklerle doğru atıldı.

"Nerede olduğumu görüyorum," dedi Nikki. "Bir torba dolusu çörekler."

"Bunlar sıradan çörekler değil," dedi Riley, son derece ciddi bir ifadeyle.

Finn onları kardeşinin ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Bu kötü şöhretli evde görülmeyecek ya da duyulmayacak hiçbir şey görmeyeceğime ya da duymayacağıma dair güvence vermen karşılığında sana çörek vereceğim."

"Anlaştık," dedi Riley. "Ver bana."

Finn çantayı uzattı. "Domuzluk etme. Nicholas'a bir tane ver."

"Teşekkür ederim, Finnbar," dedi ve bir çörek alarak kendine yardım etti.

"Hoş geldiniz."

"Nereden buldun bunları?" Riley bir lokmanın üzerine sordu. "Linda Teyze bunları Mac Amca, Ned, babam ve Frank Amca ve ben ne yaptıklarını görmek için uğradık. Ona ne yaptığımızı söyledim, o da bizim için biraz hazırladı."

"O en iyisi," dedi Riley, bir saniyeye uzanarak.

Nikki'nin omzundaki balyozu gören Finn, "Kendine zarar vermeden önce onu yere bırakmalısın," dedi.

Ona kaşlarını çattı, Riley'nin spreyle boyayla X çizdiği duvara doğru döndü ve spreyle alçıpana saplanmasına izin verdi,

İlk vuruşta büyük bir parçasını aldı.

"Fena değil," dedi Finn. "Gerçek bir potansiyelin var."

"Kapa çeneni, yoksa bu duvar senin kafanmış gibi davranırım," diye karşılık verdi.

Riley kahkahalarla homurdandı. "İşte benim kızım. Sen söyle ona."

Finn kırılmış gibi yaparak, "Sizin benden yardım istediğinizi sanıyordum," dedi.

"Var," dedi Riley. "Eski dolapları çıkarmama yardım edin."

İkisi levyelerle dolapları duvardan söktüler ve çöp konteynırına götürdüler. Onlar kurtarılamayacak kadar eskiydi ve bunu ellerinden geldiğince yapıyorlardı. Modası geçmiş ama hala çalışan eşyaları bağışlamak, Clint'in onun için çalışırken savunduğu ve Mac'in de uyguladığı bir şeydi. Geri dönüşüm ve yeniden kullanım yenileme oyununun teması.

Saat dörtte mutfak enkaz haline gelmişti. Eski aletler, onlara iyi bir ev bulacak olan ada kiliselerinden birinin papazı Joshua Banks tarafından alınıp götürüldü.

Nikki üç bira açtı ve Riley'nin yanına oturdu. Finn ise koltuklardan birine uzandı. "Bana yardım etmek için bir hafta sonu gününüzü ayırdığınız için ikinize de teşekkür ederim."

Riley, "Bizim için bir zevkti," dedi.

Finn alaycı bir sırıtişla, "Eminim sizin için bir zevk olacaktır," dedi. "Yardım etmekten mutluluk duyarım

ama yemeğe ihtiyacım olacak,

Ve yakında ihtiyacım olacak."

"Benim de," dedi Riley.

"Size yemek pişirmeyi teklif ederdim çocuklar," dedi Nikki, "ama mutfağım yok gibi görünüyor."

"Hadi Mario'nun yerine gidelim,"

dedi Finn. "Nefis," dedi Nikki.

"Ben ısmarlıyorum."

"Emin ol bu senin ikramın," dedi Finn. "Pizza belirsiz bir gelecek için senden."

Nikki gülerek, "Bildiğim iyi oldu," dedi.

Kilitli olmayan kapı yüksek sesle çalındı ve ardından Kevin McCarthy "Evde kimse var mı?" diye seslendi.

"İçeri gel baba," dedi Riley, diğerlerine şaşkın bir bakış atarak. Onun burada ne işi vardı?

"Finn burada çalıştığınızı söyledi, biz de aç olabileceğinizi düşündük." Kevin ve Chelsea ellerinde pizza kutuları ve poşetleriyle, on iki paket birayla içeri girdiler.

"Telepatik mi?" Finn sordu.

"Bence öyle olabilir," dedi Riley. "Ama onu hiç şu anda sevdiğim kadar sevmemiştim."

"Bu da ne demek oluyor?" Kevin sordu.

Nikki, Kevin ve Chelsea'nin paltolarını almak için ayağa kalkarken, "Biz de tam Mario'ya gitmekten bahsediyorduk ve bana para ödeteceklerdi," dedi. "Bu yüzden hepimiz Sen."

"Çöp kutusuna bakılırsa bugün çok iş yapmışsınız." Kevin, Chelsea'yle birlikte bir koltuğa oturup Mario'nun sağladığı kâğıt tabaklara pizza servis ederken öyle dedi.

Riley, "Mutfacı sallanmaya ve yuvarlanmaya hazır hale getirdik," dedi.

Finn arkasını işaret ederek, "Ve Nicholas'ın müthiş bir balyoz kullandığını öğrendik," dedi. "O kimin patron olduğunu gösterene kadar orada bir duvar vardı."

Sonuç olarak vücudundaki her kas ağrısı bile ne kadar sıkı çalıştığıyla gurur duyarak, "Ciddi bir acı çektim," dedi.

Riley ona gülümsedi ve onu öpmek istediğini anlayabildi.

Ateşi yaktı ve Nikki'nin Riley ve Finn'in çocukluklarından hikayeler dinlediği, son derece karlı limonataları da dahil olmak üzere eğlenceli birkaç saat geçirdiler. standının yanı sıra çim biçme, kar küreme ve araba tamirciliği işlerini de yürütmektedir.

"Tüm bu işlere başladıklarında kaç yaşındaydılar?" Nikki hayretle sordu.

"Sanırım on iki ve on üç gibi," dedi Kevin.

Finn bir lokma daha pizza yerken, "Parayı seviyoruz ve doktor bize kısa bir tasma taktı," dedi.

"Büyüyünce işe yaramaz olmalarını istemedim," dedi Kevin. "Bende işe yaradı," dedi Riley ateşle ilgilenirken. "Hayır.

Finn ile çok fazla. O tamamen işe yaramaz."

"Sanırım bugün aksini kanıtladım, değil mi Nicholas?"

"Evet, Finnbar. Bugün çok faydalı oldun."

Finn muzaffer bir edayla kardeşine gülümsedi. "Senin kız benden hoşlanıyor."

Riley, Nikki'ye kanepede yeniden katılırken kardeşine kaşlarını çatarak, "Hayır, öyle değil," dedi.

Chelsea onların maskaralıklarına güldü. "Bebeğimiz Kev ve bu ikisinin ona öğretecekleri şeyler için biraz endişeliyim."

"En az on sekiz yaşına gelene kadar bebeğe yaklaşmalarına izin vermeyeceğiz."

"İyi plan," dedi Chelsea.

Finn tiz bir sesle, "İlk kez bebek bakıcısına ihtiyaç duyduklarında, Riley, Finn, bize yardım edin," dedi.

"Tanrı bizi o kadar çaresiz bırakmasın," dedi Kevin.

Chelsea kahkahalarını bastırmak için ağzını kapattı.

"Amcanızın bize yardım edeceğini duyunca şaşırmayacaksınız.

Mac, Courtney'nin cenazesine gitmek için bizi tamamen organize etti.

Perşembe," dedi Kevin. "Hepimizi oraya götürecek kadar araba için feribot rezervasyonlarına kadar."

"Eminim Joe'nun bu işte Mac Amca'dan daha fazla parmağı vardır," dedi Riley.

"Joe görünüşe göre programın feribot kısmında çok yardımcı oldu. Chels ve ben birkaç günlüğüne anakarada kalacağız, böylece o gelinliğini alabilecek ve ben de yeni bir takım elbise alabileceğim. İlgilenmemiz gereken birkaç ayrıntı daha var."

"Kahretsin," dedi Finn. "Bizim de takım elbiseye ihtiyacımız var."

Kevin, "Bize bedenlerinizi ve ölçülerinizi verin, size yeni bir şey ayarlayalım," dedi.

Mutfaktan gelen kutulardan birinde Nikki, şöminede kızarttıkları ve tatlı olarak s'mores yapmak için kullandıkları açılmamış bir paket marshmallow buldu.

Chelsea dokuz civarında esnemeye başladı. "Son zamanlarda herkes iyi vakit geçirdi."

"İlk üç aylık dönem çok yorucu," dedi Kevin. "Hadi seni eve götürüp yatıralım."

"Ben de çıkıyorum," dedi Finn. "Eğlenceli bir gece için teşekkürler, Nicholas."

"Tüm teşekkürler pizza ve birayı getirdikleri için Kevin ve Chelsea'ye."

"Benim için bir zevkti," dedi Kevin. "Yenilemelerin bittiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Riley kolunu Nikki'ye dolayarak, "Çok güzel olacak," dedi.

"Umarım öyledir," dedi, gergin ama seçimlerinin yeni mutfakta bir araya geldiğini görmekten heyecan duyuyordu. "Senin yardımın olmadan bunu yapabilmemin imkânı yok."

Finn kapıdan çıkarken, "Ve benimki," diye seslendi.

Nikki, "Her şeyin gerçekleşmesini sağlayan sensin," diye karşılık verdi.

"Hey!" Riley'nin öfkesi onu güldürdü. Diğerleri soğukta arabalarına doğru koşarken o, "Sen benim evime gitmek ister misin?"

"Karnımız doyduğuna göre, burada yalnız kalabileceğimiz bir yerde kalalım."

"Buna itiraz etmeyeceğim."

BÖLÜM 20



Her iki araç da kapıdan çıkana kadar kapıda beklediler. araba yolu. Sonra Nikki dış ışıkları kapattı ve kapıyı kilitledi. "Bu gerçekten eğlenceliydi."

Onu kanepeye kadar takip etti. "Evet, öyleydi. Babamın ikramda bulunması çok hoş."

Üzerlerine tel örgülü bir battaniye çekti. "Çok güzel. Çok tatlı biri ve belli ki Chelsea için deli oluyor."

"Başından beri öyleydi. İlk başta onu başka biriyle görmek bizim için biraz tuhaftı ama artık o da bizden biri."

"Annenden haber alıyor musun?"

"Evet, iletişim halindeyiz. Mesajlaşıyoruz falan." "Adı ne?"

"Deb."

"Onun hakkında konuştuğunuzda tüm tavrınız değişiyor. Bunun farkında

mısınız?" "Öyle mi?"

Başını salladı.

Riley, kız kendisine sokulmuşken bir yığın yastığa yaslandı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek

biraz düzen getirmek. "İnsanların başka birini istiyorlarsa neden boşanmadıklarını asla anlayamayacağım. Neden? Hile mi?"

"Bilmiyorum. Ben de anlamıyorum." Başını kaldırıp ona baktı. "Aramızda ne olursa olsun, sana bunu asla yapmayacağıma söz veriyorum."

"Ve bunu sana asla yapmayacağım." Onu yumuşak ve tatlıdan hızla muhtaç hale gelen bir öpücüğün içine çekti.

"Seninle uyanmayalı günler olmuş gibi hissediyorum."

"Günler ve günler," diye fısıldadı. "Hadi yatağa gidelim."

PERŞEMBE günü Riley ve McCarthy ailesinin geri kalanı, Courtney'nin Providence'taki bir katedralde düzenlenen cenaze törenine katılmak üzere adadan kalkan ilk tekneye bindiler. Kalabalık kilisede dört sırayı doldurdular ve Shane'i sarsılmaz destekleriyle çevrelediler. Katie'nin annesi Sarah ve nişanlısı Charlie de Arizona'daki kış tatilinden ayine katılmak için dönmüşlerdi.

Shane, duygu yüklü tören boyunca metanetini korudu ve Katie de uzun bir gün boyunca onun yanından hiç ayrılmadı ya da elini sıkıca tuttu.

Genelde neşeli olan grup, feribotla eve dönüş yolunda durgunlaştı.

"Hepinizin gelmesi çok iyi oldu," dedi Shane. "Gerçekten minnettarım ve Courtney'nin annesinin de öyle olduğunu biliyorum."

"Bugün başka hiçbir yerde olamazdık," dedi Big Mac.

"Hepimiz seninle gurur duyuyoruz Shane," dedi Linda.

Shane başını sallarken gözleri doldu. "Benimle gurur duyma. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Onu kurtarmaya çalıştın," dedi Linda nazikçe.
"Herkesin yapabileceği kadarını yaptın."

"O haklı evlat," dedi Frank. "Courtney'i gerçekten kurtarabilecek tek kişi Courtney'di. Sen elinden gelen her şeyi yaptın."

Janey sadece yanında oturan Riley ve Finn'in duyabileceği alçak bir sesle, "Bu çok üzücü bir şey," dedi.
"Onun adına buna dayanamıyorum."

"O iyi olacak," dedi Finn. "Hepimiz onun yanında olacağız ve bunu atlatmasını sağlayacağız."

Riley, "Connecticut'a geri dönmeyi planladığını sanıyordum," dedi.

"Mac'le konuştum ve Wayfarer bitene kadar kalmam için bana yalvardı. Ayrıca, ayrıldığım için kendimi iyi hissetmiyorum.

Shane tüm bunlarla uğraşırken ona ne oluyor?" Finn, kulübenin bir ucundan diğerine volta atarken telefonla konuşan Mac'i işaret etti.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Riley. "Bütün gün tedirgindi." "Maddie ve çocukları evde bırakmaktan hoşlanmıyor.

özellikle de yılın bu zamanında," dedi Janey. "Onlara geri dönemeyeceğinden korkuyordu."

"Joe'yu terk ettin," dedi Finn.

"Maddie'ye bir şeye ihtiyacı olursa onu aramasını söyledik ama Mac yine de endişeleniyor."

"Onunla ilgili başka bir şey var," dedi Riley. "Bütün hafta biraz garip davrandı."

Janey sırtarak, "Bana sorarsan o her zaman tuhaftır,"

dedi. "Bunu söylemek zorundasın," dedi Finn. "Sen onun bebeğisin

Kardeşim."

Janey gözlerini devirdi. "Ve bunu unutmama asla izin vermiyor. İki çocuğum var ve o hâlâ bu gerçeği kabullenemiyor.

en iyi arkadaşıyla düzenli olarak seks yapıyor."

"İyyy," dedi Finn, yüzünü buruşturarak. "İğrençleşme."

"Bunda iğrenç bir şey yok, dostum," dedi imalı bir şekilde.

Adam'ın Abby ile birlikte oturduğu kulübenin diğer tarafından bir çığlık yükseldi. Elinde cep telefonu vardı ve Adam ne yazdığını görmek için eğildiğinde kocaman gözlerle ona bakıyordu. Sonra ona baktı, aynı derecede şaşkın görünüyordu.

"Neler oluyor?" Janey ağabeyi ve yengesine sordu.

"Az önce bir mesaj aldık," dedi Abby, gözleri yaşlarla dolmuş ve elleri titriyordu. "Onlar... Bizim için bir bebekleri varmış."

Grup tezahüratlara boğuldu ve Adam'ın etrafını sardı. ve Abby'nin heyecanlarına ortak olmak için. Neyse ki kulübeyi aşağı yukarı kendilerine ayırmışlardı.

Adam telefona bakmak için eğilerek, "Bir oğlan," dedi, metni okurken en az karısı kadar duygulanmıştı.

"Kendisine söz verilen aile onu alamayacak durumda, bu yüzden her şey çok hızlı gerçekleşiyor. Yarından sonraki gün onu alabiliriz."

Janey telefonu Abby'nin elinden aldı, Abby'nin elleri o kadar titriyordu ki telefonu zorlukla tutabiliyordu.

"Mesajda, teklifi kabul etmek istiyorsan cevap vermen gerektiği yazıyor. çocuk."

"Evet de!" Adam dedi ki. "Onlara orada olacağımızı söyle!" Janey cevaplarını yazarken, Adam karısını kendine doğru çekti.

ve mutlu bir çığlık attı. "Bir bebeğimiz olacak!"

"Ve hayat devam ediyor," dedi Big Mac, Shane'in kolunu sıkarak. "Hayat devam ediyor."

Feribot Güney Limanı'na yanaştığında Mac tam bir anksiyete krizinin eşiğindeydi. Maddie ve çocukları kışın ortasında adada yalnız bırakmak onu korkutuyordu, çünkü her zaman bir şansı vardı. feribotlar durursa geri dönemezler.

Cenazeye gitmekle ilgili hiçbir soru yoktu. sadece kuzeni değil, aynı zamanda yakın arkadaşı ve iş arkadaşı olan Shane'e destek oldu.

Maddie'yle birlikte gitmesi konusunda tartışmışlardı, Ama Hailey'nin bir gün önce ateşi çıkmıştı, bu yüzden Maddie kızlarını uzun bir gün boyunca bakıcıya bırakmayı doğru bulmamıştı, ve bebek Mac hala emzirdiği için onu da yanlarında götürmek zorunda kalacaklardı. Sonunda, Mac cenazeye tek başına giderken onun evde kalmasına karar verdiler. Ama o sabah feribotu limandan ayrıldığından beri kolay bir an geçirmemişti, hayatındaki en önemli insanları Kışın ortasında uzak bir adada.

"Mac." Sadece babasının omzundaki eli, hâlâ hareket etmekte olan feribottan adaya doğru üç adım atmasını engelledi. "Bugün senin neyin var böyle? Kızgın teneke çatıdaki kedi gibisin."

"Bir sorun yok." "Mac."

Babasının adını söyleme şekli onu Koca Mac'e doğru döndürdü. İki metre boyundaki Mac karides değildi ama babası

hala ondan iki inç öndeydi. Ayrıca Maddie'den başka kimsede olmayan bir gözünü dikip bakma yeteneği vardı.

"Neler oluyor evlat? Sakın bir şey olmadığını söyleme. Seni buna inanmayacak kadar iyi tanıyorum."

"Maddie ve çocukları adada bırakmayı sevmiyorum, özellikle de yılın bu zamanında." Bütün gün beliren kara bulutlara baktı. Karşıya geçiş inişli çıkışlı olmuştu ama olabileceği kadar da sert değildi.

"Başka ne var?"

"İşte bu kadar." Mac yüz metre ötede park etmiş kamyonetine özlemle baktı. "Artık gidebilir miyim?"

"Bana başka neler olduğunu anlattığında gidebilirsin."

Arabalar feribottan inmeye başladı. Frank Amca, Betsy ile birlikte arka koltukta Laura ve Owen olduğu halde arabayı sürerken korna çaldı. Çocuklarını, yılın bu zamanı sakın olan otelde kendileri için çalışan kadınlardan birine bırakmışlardı.

Yüzüne baktığında yenilgiyi anlayan Mac Babasına bakarken sarkmıştı. "Maddie hamile."

Babası toparlanmadan önce bir an için afallamış görünüyordu. "Oh. Şey. Tebrikler."

"Teşekkürler. Sanırım."

"Bu yüzden bugün gitme konusunda bu kadar gergindin."

"Bir nedeni var. Çok yorgundu ve eminim uzun bir gün geçirmiştir. Onların burada olduğu ve benim her ne sebeple olursa olsun onlara geri dönemeyeceğim düşüncesi..."

Beni strese soktu."

"Anlıyorum."

"Hamilelik çok yeni. Kimseye söylemiyoruz. çünkü..." Connor'ın adını söylemekte hala zorlanıyordu.

rahimde ölen oğulları.

"Tek kelime etmeyeceğim. Söz veriyorum." Babası ona sarıldı ve kulağına sert bir sesle konuştu. "Sen harika bir kocasın.

ve baban olarak seninle ne kadar gurur duysam azdır."

Lanet olası adam! Mac'i hüngür hüngür ağlatmanın eşiğine getirmişti. "Olabilecek en iyi örneği yaşadım," diye yanıtladı Mac.

"Her şey yolunda mı?" Adam, Riley ve Finn onlara yaklaşıırken sordu.

"Evet," dedi Big Mac, Mac'i serbest bırakarak. "Her şey yolunda."

"Artık öyle." Mac adaya çıktı ve derin bir oh çekti. Diğerlerine el sallayarak kamyonetine doğru koştu ve saniyeler içinde eve doğru yola koyuldu. Tatlı Çayır Çiftliği Yolu'na on dakikalık yolculuk bunun iki katı sürmüş gibiydi. Bütün gün Maddie'yle mesajlaşmasına rağmen, Evlerinin bir elektrik santrali gibi aydınlanmış görüntüsü, yaklaşık on iki saat önce ayrıldığından beri gördüğü en güzel şeydi. Evdeki her lanet ışık yanıyordu, muhtemelen Odadan çıkarken sürekli ışıkları kapatmasını söyledikleri Thomas sayesinde.

Mac merdivenleri ikişer ikişer çıkararak güverteden sürgülü kapıyı açtı ve cehennemin içine adım attı. Oyuncaklar oturma odasına dağılmıştı, Maddie onu gezdirirken küçük Mac avazı çıktığı kadar bağılıyor, bir yandan da temizlik yapmaları gerekirken bir kamyon için kavga eden Thomas ve Hailey'ye göz kulak oluyordu. Mutfak masası, spagetti yemeğine benzeyen bir şeyin kalıntılarıyla kaplıydı.

Rahatlayarak derin bir nefes aldı. Her zamanki gibi iş.

Onu ilk fark eden Hailey oldu ve tombul bacaklarının üzerinde ona doğru koşarken bir mutluluk ılığı attı. Sarı bukleleri zıplıyordu ve yüzü uzun bir günün ardından babasını görmekten duyduğu saf sevinci yansıtıyordu.

Mac onu kucağına aldı ve boynunu öptüm. Fıstık ezmesi, spagetti sosu ve küçük kız gibi kokuyordu. En önemlisi de ateşı düşmüştü. "Nasılmış benim küçük kızım?"

"Baba, Thomas oyuncaklarımı çaldığı için başını belaya soktu."

"Ben bir şey çalmadım," dedi Thomas, dilini kız kardeşine doğru uzatarak.

Mac çömeldi ve Thomas'ı kucağına alarak başının üstünü öptü. "Sizinle bir anlaşma yapmama ne dersiniz? Bu pisliği temizlemenize yardım edeceğim, banyolarınızı yaptıracam ve size üç tane masal okuyacağım. daha fazla çekişme olmayacağına söz veriyorum.

Anlaştık mı?" "Tamam baba," dedi Hailey.

Üç hikâye güçlü bir pazarlık aracıydı. "Pekâlâ," dedi Thomas isteksizce.

"Siz başlayın, ben de anneme selam verdikten sonra yardım edeceğim."

"Öpüşmek yok," dedi Thomas iğrenmiş bir yüz ifadesiyle. "Evet öpüşmek," dedi Mac, oğlunun çenesini kelepçeleyerek. "Bir sürü öpüşmek."

"İğrenç," dedi Thomas.

Mac, öpüşmenin artık iğrenç olmadığı yaşı geldiğinde bunu ona hatırlatmak için sabırsızlanıyordu. Ayağa kalkarak karısının yanına gitti ve bebeği ondan aldı. "Merhaba tatlım, ben geldim."

"Tanrı'ya şükür," dedi, yorgunluk her zerresine yapışmıştı.

Mac öpmek için eğildi ve kız geri çekilince şaşırdı.

"Ekşi anne sütü ve kolayca tanımlanamayan diğer çeşitli maddeler gibi kokuyorum."

"Nasıl koktuğun umurumda değil. Muhteşem karımdan bir öpücük istiyorum."

"Size gözlük almanın zamanı gelmiş olabilir. İlerlemiş yaşıınızda ilk giden şey görme yetisidir."

Gülümseyerek boştaki kolunu kızın beline doladı ve ona tavizsiz bir bakış attı. "Seni istemekten ölmeden önce öp beni."

Utanmazca yaptığı çağrı karşısında başını sallayarak ona nazik bir öpücük verdi. "İşte böyle."

"Daha iyisini yapabilirsin. Yatmadan önce bir kez daha yapmanı istiyorum." "Uyarın için teşekkürler."

"Bu çocuk besleniyor mu?" diye sordu Mac gelir gelmez yerleşen bebeğe, Maddie'nin günde en az bir kez "adil değil" diye ağlamasına neden olacak kadar sık olan bir şeydi bu. Bu

Oğlunun onu diğer herkesten üstün görmesi kesinlikle kalbini kırmıyordu, bunu bebeğin fedakâr annesine asla itiraf etmeyecekti.

"Anne sütüyle sarhoş oldu ve yatmaya hazır."

"Yukarı çık ve köpük banyosu yap. Ben hallederim."

"Daha ceketini bile çıkarmadın, acıkmış olmalısın. Fırında senin için ısınan bir tabak var."

"Git. Ben hallederim. Sakin ol. Görevde değilsin."

"Daha sonra söylemeyi unutursam diye söylüyorum, seni gerçekten seviyorum." "Tekrar söylemen için hatırlatırım."

Baş döndürücü bir sırtışıla yanından ayrıldı ve Thomas ile Hailey'e iyi geceler öpücüğü vermeye gitti. "Babanıza iyi davranın ve bebek Mac konusunda ona yardımcı olun."

"Yapacağız anne," dedi Thomas. Mac söz konusu olduğunda ağabeylik görevlerini çok ciddiye alıyordu. O kadar da değil Hailey'le birlikte, ki onun işi sürekli başının belası olmalı, ya da Thomas'a öyle geliyordu.

Mac'in gözetiminde oyuncakları toplayıp oyuncak kutusuna ve kaplarına geri koydular.

Mac, işin çoğunu yapmış olan Thomas'a "Aferin dostum," dedi.

Mac'ten önce bebeği yatırmak için yukarı çıktılar. Thomas ve Hailey'i küvette denetledi. Her zamanki gibi o da onlar kadar ıslandı, tıpkı Thomas'la uzun zaman önce, bebekler ve banyo konusunda yepyeni olduğu ilk gecede olduğu gibi. Artık tecrübeli bir profesyoneldi.

Söz verdiği üç hikâyeyi okuyup onları yataklarına yatırdığında, Mac bırakmaya hazırды Uzun ve duygusal bir gün geçirmişti. Aşağı indi ve Maddie'nin kendisi için bıraktığı akşam yemeğinden birkaç ısırık aldı ve Üst kata çıkıp diğer ışıkları kapatmadan önce kapıyı kilitledi. Cenazede giydiği gömleğin düğmelerini çözen Mac, ana yatak odasına adım attı. Maddie yatağında bir ev dekorasyon dergisi okuyordu. Islak gömleğini ve altındaki tişörtü çıkarıp yatağın ayakucuna attı.

"Kahramanım," dedi ve onu sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Herkes yatakta mı?"

"Şu an için." Yatma vakti genellikle yuvarlanan bir olaydı Herkes uyuyana kadar çeşitli iniş çıkışlarla devam etti.

"Umarım orada kalırlar." "Nasıldı?"
diye sordu.

"Tahmin edebileceğiniz kadar
korkunç." "Peki ya Shane?"

"İyi görünüyor. Sanırım biraz zaman alacak."

Yatakta onun yanına oturdu ve parmaklarını onunkilerle
birleştirdi, adada geçirdiği uzun ve stresli bir günün
ardından nihayet yeniden nefes alabildiğini hissetti.

"Ayrılırken aklımı kaçırmıştım
Ben anakaraya giderken siz buradaydınız."

"Biz iyiydik."

"Biliyorum ama her ne sebeple olursa olsun sana geri
dönememe düşüncesi beni çıldırttı."

Elini bıraktı ve kollarını ona doğru uzattı. "Buraya gel."

Kadının uzattığı kollarına sokuldu ve ona başlangıçlarını
hatırlatan yaz çiçeklerinin tatlı kokusunu içine çekti.

"Thomas'a ilk kez banyo yaptırdığım zamanı
düşünüyordum."

"Sen de onun kadar ıslanmışsın."

"Hâlâ öyle. Gömleğim sıırıslıklam oldu."

"Saçların da ıslak," dedi gülerek. "Bazı
şeyler hiç değişmiyor."

"Seni gördüğüme hiç bu geceki kadar sevinmemiştim."

"Gerçekten yorgun musun?"

"Bu delilik! Yorgun uyanıyorum ve gün boyu bataklıkta
debeleniyormuşum gibi hissediyorum."

"Umarım bu ilk üç aydan sonra geçer."

"Ben de öyle umuyorum, yoksa mahkûmlar buradaki
tımarhaneyi ele geçirecek."

"Hayır, bunun olmasına izin vermeyeceğiz." Zihnini ve bedenini rahatlamaya zorladı. Her şey yolundaydı. Onlar iyiydi, o da iyiydi. "Feribotla eve dönerken büyük aile haberleri."

"O da ne?"

"Adam ve Abby evlat edinme ajansından bir mesaj aldılar. Onlar için bir erkek bebekleri varmış. Yarından sonraki gün onu alacaklar."

"Oh, Mac. Aman Tanrım. Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi haber!"

"Biliyorum. Çok heyecanlılar ve şok oldular."

"Hazırlanmalarına yardım etmemiz gerekecek. Her şeye ihtiyaçları olacak. Aramızda kalsın, başlangıçta ihtiyaç duyacakları her şeyi temin edebiliriz."

"Eminim bunu takdir edeceklerdir. Beni kaldırım da dişlerimi fırçalayayım. Bu uzun günü bitirmeye hazırım."

Yatmaya hazırlanmak için banyoya girdi, beş dakika sonra kendi tarafına geçti ve hemen ona uzandı.

Işığı kapattı ve ona sokuldu. "Törende çok insan var mıydı?"

"Tıklım tıklımdı."

"Onu hiç tanımadım ve ölümü beni çok üzdü."

"Biliyorum. Ben de üzülüyorum. Onun için çok minnettarım.

seninle ne işim var." "Ben de."

"Babama bebekten bahsettim - ya da şöyle demeliyim, o bana söyledi."

"Peki bunu nasıl yaptı?" diye sordu, sesi eğlenmiş gibiydi. "Her zamanki Big Mac tarzıyla. Yaralı olduğumu anlayabildi

Bugün siz buradayken ada dışında olmak. O

Bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdim."

"Ona söylemiş olman umurumda değil. Yakında herkes öğrenecek. Muhtemelen bizim bir çift tavşan gibi olduğumuzu düşüneceklerdir."

Mac gülerek homurdandı. "Bırak ne istiyorlarsa söylesinler. Sizinle tavşanlar gibi olmaktan çok mutluyum."

"Hiç komik değil."

"Evet, öyle." Öpücüğünü almak için çenesini yukarı kaldırdı. "Bu çok komik."

"Senin için gülmek kolay. Bu metafora tavşan sen değilsin."

"Sen bir tavşan değilsin. Sen bir kraliçesin. Benim kraliçem. Beş çocuğumun annesi, evrenimin merkezi, hayatımın aşkıdır."

"Ben depresif olmaya çalışırken tatlı ve çekici olma."

Gülerek onun dudaklarını öptü. "Beş çocuğumuz olduğunu söylediğin için teşekkür ederim." "Connor sayılır. O her zaman sayılacak."

Başını salladı. "Evet, öyle olacak."

"Gözlerini kapat ve yapabiliyorken biraz uyu." "Eğer sen de istersen."

"Bu gece uyumakta zorlanmayacağım," dedi. "Bütün gün stresli olmak çok yorucu."

"Seni seviyorum, Mac, ve senin bizi sevme şeklini seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Sen ve bebeklerimiz benim her şeyimsiniz."

BÖLÜM 21



Katie yattıktan bir süre sonra, Shane karanlıkta oturuyordu. Elinde bir bardak burbon, kalbi ve zihni Cenazeden sonra Courtney. Ailesi onu güzel bir şekilde uğurlamıştı ve bu uğurlama onun hayatına ve mümkün olan en saygılı şekilde mücadele etti. Muhteşem ailesi her zaman olduğu gibi onun etrafında toplanmıştı, sarsılmaz destekleri ve cesaretlendirmeleriyle berbat bir haftayı daha az berbat hale getirdiler.

Ve Katie... İnanılmazdı, korkunç haberi takip eden günlerde yanından nadiren ayrılmıştı. O da O yanımda olup yolumu aydınlatmasaydı şoku ve umutsuzluğu atlatamazdım.

Keşke geçen gece ona neden hiç evlenmekten bahsetmediklerini sorduğunda ondan aldığı tuhaf titreşimi düşünmeyi bırakabilseydi. Onlar Bir yıldan uzun süredir nişanlılardı ve üç gece önceki konuşmalarına kadar ikisi de resmileştirmek için bir tarih belirledi. Farkında bile olmadan onun bu konuyu açmasını bekliyordu. Şimdi, eğer o açmasaydı bu konuyu asla açmayacağından şüpheleniyordu.

Kayıtsız mı kalmıştı? Bundan daha önce bahsetmeli miydi? Bilmemek onun üzerinde çalışıyordu. son birkaç gündür zaten paramparça olmuş sinirleri. Elbette, şiddet yanlısı, tacizci bir babayla büyüdükten sonra, kendisini herhangi bir erkeğe yasal olarak bağlamanın onun için başkaları için olduğundan daha büyük bir mesele olduğunu anlıyordu.

Ama birlikte yaşadıkları her gün ona, kendisinden asla korkmaması gerektiğini göstermişti. O tek istediği, hayatının geri kalanında onu güvende, mutlu ve sevilmiş tutmaktı. Bunu ona söyleyerek yeterince iyi bir iş çıkarmış mıydı? Onun için yapamayacağı hiçbir şey olmadığını bilmesini sağlayabilmiş miydi?

Son burbonunu da içmiş ve yatmayı düşünüyordu ki Katie yatak odasından çıktı, Tiffany'nin mağazasından Noel için aldığı ipek geceliğiyle uykulu ve sevimli görünüyordu. O sırada

Her zaman olduğu gibi, onu gördüğünde kalbi mutlu bir sarsıntı geçirdi. İnsanlara onun hayatını kurtardığını söylemeyi severdi, ama tam tersi doğruduydu. Önemli olan her şekilde onun hayatını kurtarmıştı.

Ona doğru geldi ve kucağına kayarak kendini onun kollarında evindeymiş gibi hissetti.

Courtney'i sevmişti. Tanrı yardımcısı olsun, onu sevmişti. Ama hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi Katie Lawry'yi sevdiği gibi sevmemişti.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordu. "Henüz denemedim."

Onun yüzünü öptü ve alnındaki saçları düzeltti. "Denemelisin. Son birkaç günden sonra çok yorulmuş olmalısın."

"Öyleyim."

"Hadi yatağa gidelim."

Katie ayağa kalkmak üzereyken, adam kollarını ona dolayarak onu durdurdu. "Hey, Katie?"

"Hmmm?"

"Geçen gece sana bugünlerde evlenip evlenmeyeceğimizi sorduğumda, içimde şöyle bir his vardı
Bu sorunun seni üzdüğünü biliyorum. Ben de sadece endişelenmem gereken bir şey olup olmadığını merak ediyordum."

"Hayır," dedi ısrarla. "Benim için endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok."

"Sen de değilsin. Umarım bunu biliyorsundur." "Biliyorum, Shane. Elbette biliyorum."

"O zaman düğünümüz için bir tarih belirleyelim."

Uzun bir an boyunca o kadar hareketsizdi ki, adam onun nefes alıp almadığını merak etti.

"Katie?"

"Seni her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" "Sanırım öyle" derken kalbi sıkıştıyordu.

"Seviyorum. Seni ve birlikte yaşadığımız hayatı seviyorum. Kendim için hayal ettiğimden çok daha fazlası."

"Benimle evlenmekten korkuyor musun Katie? Yeminlerimizi ettikten sonra aramızdaki şeylerin değişeceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi, ama öncekinden daha az vurgulayarak.

"Annene olan buydu, değil mi? Senin babana düğün sonrasına kadar harika mıydı?"

"Evet, ama-"

"Bu ne size ne de bize olacak. Yemin ederim, Katie. Benimle tamamen güvendesin. Eğer benimle evlenirsen, tek amacım asla ama asla pişman olmamanı

sağlamak olacak. Olacağım.

seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yap. Sen asla benimle güvensiz." Elini kızın yanağına koyarak onu kendine doğru çevirdi ve nazikçe öptü. "Bu hafta neyin ne olduğunu asla bilemeyeceğimize dair sert bir hatırlatma aldık.

bir sonraki köşede. Zaman çok değerli ve birlikte bir sonraki adımı atmamızın zamanı geldi. Evlen benimle, Katie.

Lütfen, evlen benimle."

Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve gözlerini açmadan önce bıraktı. "Tamam."

"Emin misin?"

Başını sallayarak, "Eminim." dedi. Onu öptü. "Bunun benim için ne kadar zor olduğunu anladığın için teşekkür ederim..."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Anlıyorum." "Seni seviyorum, Shane."

"Ben de seni seviyorum ve seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum. Anma Günü hafta sonu ne yapıyorsun?"

"Bildiğim kadarıyla bir planım yok."

"Birbirimizi bulduğumuz sahilde gün batımında bir düğün yapmaya ne dersin?"

"Bence bu çok hoş olur."

Onu öptü ve sonra sıkıca sarıldı. "Bu bir randevu."

ADAM Abby'yi aramaya çıktı ve onu tavan arasında buldu, üzerinde sadece ince pamuklu bir gecelik kutuları karıştırıyordu. "Bebeğim, burada ne yapıyorsun? Hava buz gibi." Nefesi soğuk havada kabarık bulutlar gibi dışarı çıktı.

"Asla gerçekleşmeyeceğini öğrenmeden yıllar önce aldığım bebek kıyafetlerini arıyorum."

"Tatlım, bunu yarın yapabiliriz. Bütün günümüz var ve hava burada montsuz durmak için çok soğuk."

"Bunu şimdi yapmak istiyorum. Sadece birkaç dakika sürecek."

Bu kutulardan birinin içindeler. Sadece hangisinde olduğunu bulmam gerekiyor."

Aradığı şeyi bulana kadar kimsenin uyumamasına razı olarak aşağı inip ikisine de palto aldı ve aramaya katıldı. Açtığı altıncı kutuda, parmağına sığacak kadar küçük gömlekler, battaniyeler, uyku tulumları ve çoraplar buldu. Olup bitenlerin muazzamlığı bir anda onu düşünce ve duygu gelgitleriyle vurdu.

Baba olacaktı.

Abby anne olacaktı. Ebeveyn olacaklardı. Bir oğulları olacaktı.

Yüce Tanrım. Bir oğlumuz oldu!

"Abby," dedi usulca. "İşte burada." Üzerinde "Annemi Seviyorum" yazan bir tulum tuttu.

"Evet! İşte bu!" Kahverengi gözleri öyle bir heyecanla parlıyordu ki bu ona, yıkıcı polikistik over sendromu teşhisiyle gökyüzü üzerlerine çöküp neşesini, sevincini, iyimserliğini çalmadan önceki halini hatırlattı. Ajanstan gelen mesajı ve hemen ardından bebeğin fotoğrafını aldıklarından beri çok mutluydu.

oğulları olacaktı. Abby'sini geri almak, şimdiye kadar aldığı en büyük hediye idi, hatta Abby ile ilgili haberlerden bile daha iyiydi.

Bebeği.

"Lütfen bunu aşağıya götürebilir miyiz?" diye sordu titreyerek.

"Seni takip edeceğim."

Adam ağır kutuyu kaldırdı ve merdivenlerden aşağı taşıyarak yataklarının ayak ucuna koydu.

Abby tavan arasının kapısını kapattı ve soğuktan titreyerek yatak odasına girdi. "Brrr." Adamın ona giydirdiği paltoyu çıkardı ve bir sandalyenin üzerine attı.

Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Bu gerçekten oluyor."

"Hâlâ inanamıyorum," dedi ona sarılarak. "Ajans bunun yıllar alabileceğini söyledi."

"Bir oğlumuz var Abs." Ondan uzaklaştı sadece Onu öpmeden önce ellerini yüzüne koyacak kadar. "Bir oğlumuz var. Bizim bir oğlumuz var. Belki bunu söylemeye devam edersek

Onunla tanışana kadar buna inanırız."

"Bütün bunları ne zaman aldın?"

"Abby's Attic'i ilk açtığımdan beri yıllardır koleksiyon yapıyorum. Ne zaman kendim için istediğim bir şey gelse, onu koleksiyonuma ekledim."

Kadının yıllardır bir bebek için hazırlık yaptığından haberi yoktu. "Ona ne isim vereceğiz?" Onlar daha fazla uğursuzluk getirme korkusuyla şimdiye kadar bu tür tartışmalar yapmamıştı.

Ayrıca, danışıkları her doktor hamileliğin çok zor olduğunu söyledikten sonra bebek isimleri hakkında konuşmanın ne anlamı vardı?

PCOS'u nedeniyle pek olası değildi. Tedavi arayışlarını sürdürdüler ve bir dizi ameliyat geçirdi.

yorucu prosedürler, ancak şimdiye kadar çabaları istenen sonuçları vermemişti. Her ay, adet dönemi

PCOS'un ayırt edici özelliklerinden biri düzensiz regl dönemleriyken, sinir bozucu bir düzenlilik. Bu ironi onların gözünden kaçmamıştı.

"İsim olarak ne istersiniz?" diye sordu, kutudaki eşyaları gözden geçirmek için yatağa oturdu. "Bunların hepsinin özel çamaşır deterjanıyla yıkanması gerekecek."

"Neden özel olmak zorunda?"

"Çünkü normal ürünler bebeklerin hassas cildi için çok serttir."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi gülerek. "Sadece biliyorum."

"Okumam gereken kitaplar var mı? Hiçbir şey bilmiyorum."

Ya onu kırarsam ya da yanlış bir şey yaparsam ya da-

"Adam," dedi gülerek, kolundan çekip onu yanına oturmaya çağırırken. "Sakin ol. Herkes nasıl çözüyorsa biz de öyle çözeceğiz."

"Diğer herkesin buna hazırlanmak için dokuz ayı var. Bizimse iki günümüz var." Elini göğsünün üzerine koydu. "Sanırım hiperventilasyon yapıyor olabilirim. Hiperventilasyon mu yapıyorum?"

Çaresiz bir kahkahaya boğuldu, öyle bir kahkaha ki yatağa geri düşerken vücudunun her santimini kasılmalarla meşgul etti.

Fark etti ki, çok uzun zamandan beri onun böyle güldüğünü duymamıştı. Ona gülüyor olsa bile, bu şimdiye kadar duyduğu en iyi sestti. Sonunda Çoğunlukla kendini kontrol altında tuttu, ama yatağa uzandı, Annemi Seviyorum tulumu elinde tutuyordu.

"Callahan hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, kızlık soyadına atıfta bulunarak.

"Callahan McCarthy'nin kulağa hoş gelen bir ismi var." Ama sonra aklına başka bir düşünce geldi. "İnsanlar ona Cal diyecek, ki bu da eski nişanlının adı, o yüzden olmaz."

"Nasıl olur? Cal bizim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Kaşlarını çatarak, "Gerçekten oğluna eski sevgilinin adını mı vermek istiyorsun?" dedi.

"Ona eski sevgilimin adını vermezdim. Kendi soyadımı seninkiyle birleştirdim. Bunu sevdim."

"Bu ismin her gün hayatımızda olmasına dayanabilir miyim bilmiyorum..."

"Awww, daha biz bir araya gelmeden işimin bittiği bir adam için hala kıskanıyor musun?"

"Evet."

Yine gülmekten kendini kaybetti. Tanrım, onu seviyordu.

"Callahan'ı göbek adı yapsak, böylece Cal onun lakabı olmaktan çıksa nasıl olur?" diye önerdi.

"Bununla yaşayabilirim, ama bir ilk isme ihtiyacımız var."

"Bunu bir düşüneyim."

Adam onun çıkardığı bebek kıyafetlerini kutuya geri koydu ve yatağa girip yan dönerek birbirlerine baktılar. "Şu andan Cumartesi gününe kadar uyuyabilecek misin?"

"Muhtemelen değil. Ya sen?"

"Bundan şüpheliyim. Bu kadar heyecanlandığım tek zaman, evimi sattıktan sonra Gansett'e döndüğüm gündü. New York'taki şirket. Çok heyecanlıydım çünkü sonunda seni tekrar görebilecektim."

"Bir bebek benim olabileceğimden çok daha heyecan verici."

Elini dudaklarına götürdü ve öptü. "Hiçbir şey senden daha heyecan verici olamaz, ama bu oldukça yakın."

Gülümseyerek, "İkimizin de sahip olduğu gibi ona bir A ismi verelim mi?" dedi.

Adam hoşnutsuzlukla dudağını büktü. "Gerçekten o aile olmak istiyor muyuz?"

"Hepimizin adının A ile başlamasının nesi yanlış?"

"Çok fazla şey var. Kardeşlerim acımasız olurdu."

Gözlerini devirdi. "Peki ya Adam McCarthy Junior?"

"Bu bir A ismi, eğer dikkat etmediğimi düşünüyorsanız. Ve ona kendi ismini vermeyi tercih ederim."

"Kesinlikle bir Mac daha alamayız."

"Hayatta olmaz. Bu dünyada zaten çok fazla Mac McCarthy var."

"Liam'a ne dersin? Bu ismi hep sevmişimdir."

Adam bir an için bunu düşündü. "Bunu sevdim. Liam Callahan McCarthy mi? Baş harfleri LCM olabilir."

Derin bir nefes aldı ve bıraktı, gözleri yaşlarla doldu ve yanaklarından aşağı döküldü. "Liam Callahan McCarthy," diye fısıldadı. "Oğlumuzun adı Liam Callahan McCarthy."

Adam ona yaklaştı, onu kollarının arasına aldı ve gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı. "Artık gözyaşı yok. Bir ömür boyu yetecek kadar gözyaşı döktük."

"Bunlar mutluluk gözyaşları."

"Bunlara kesinlikle izin var."

"Sadece şunu söylemek istiyorum..."

"Ne söylemek istiyorsun, tatlım?"

"Benim sorunumu sanki bizim sorunumuzmuş gibi ele almanın benim için ne anlama geldiğini sana anlatacak kelimelerim asla olmayacak.

sorun."

"Bu bizim sorunumuzdu ve öyle. Yalnız değilsin, Abby Callahan McCarthy. Bir daha asla yalnız olmayacaksın. Her zaman bana ve Liam'a sahip olacaksın."

"Tek ihtiyacım olan bu."

RILEY feribottan doğruca Nikki'nin evine gitti. Adada ondan uzakta geçirdiği on iki saat ona sonsuzluk gibi gelmişti. onu görmek için sabırsızlanıyordu. Eve gitmeyi atlamıştı. Cenazede giydiği elbise pantolonunu ve düğmeli bluzunu değiştirdi, çünkü ona ulaşmak için çok hevesliydi.

Garaj yolunda patinaj yaparak durdu ve bir saniye sonra kamyonundan inmiş, kadının bıraktığı ıııkla ısınmıştı onun için. İçeride ona seslendi ama cevap vermedi. Yukarı çıktı ve duşun aktığını duydu. Onu korkutmak istemediği için banyonun kapısını çalmak üzereyken cep telefonu çaldı.

Ekranı kontrol ederken Davy ismini gördü ve hayatında ilk kez kıskançlığın sert acısını yaşadı. Kimseyi kıskanmasına gerek olmadığını bildiği için kendini gülünç hissediyordu. Telefon çalmayı kesti ve sonra Davy'den gelen başka bir telefonla hemen yeniden başladı.

Riley telefonu yanına aldı, yüksek sesle kapıyı çaldı. banyo kapısını açtı ve buhar dolu odaya girdi. "Sadece ben. Baltalı katil değilim."

Kız zevkle parlarken, adamın vücudundaki her hücre kızın çıplak vücudunun nefis görüntüsüne karşılık veriyordu buharla çevrili. "Tanrıya şükür sadece sen varsın."

Kendini ondan başka bir şeye odaklanmaya zorlamak
"Davy adında biri seninle konuşmak istiyor. Son on saniye
içinde iki kez aradı."

Yüzündeki tüm ifade
kayboldu. "Kim o?"

"Zane'in menajeri." Duşu kapattı ve adamın kendisine
uzattığı havluyu alarak etrafına sardı.

Riley telefonu ona uzattı ve Davy'nin aramasına cevap
verirken ellerinin hafifçe titrediğini fark etti.

"Hey, naber?" dedi adam cevap verdiğinde.

Riley onu yalnız bırakmak için odadan çıkmayı düşündü
ama kadının kendini tutuşundaki sertlik onu kalmaya
zorladı.

Nikki tuvaletin kapalı kapağına oturduğunda
bacakları altından çıkacak gibi oldu. "Ne kadar kötü?"
diye sordu,

"Ne zaman?" diye sordu. Onun söylediklerini dinlerken
başını ellerinin arasına aldı. "Benim hiç
Oraya gitmenin yolu. Lanet olası bir adadayım Davy."
Riley'ye bakarak, "Saat kaç?" diye sordu.

"Yedi buçuk."

"Evet," dedi Davy'ye. "O zamana kadar hazır olabilirim.
Uçağı havaalanında karşılayacağım." Bir süre daha
durakladıktan sonra şöyle dedi,

"Pek çok şey için özür dilemesi gereken sen değilsin.

Yakında görüşürüz." Telefonu kapattı ve oturdu
Riley'ye bakmadan önce tam bir dakika boyunca
kıpırdamadan durdu. "Jordan ve Zane bir otelde
tartıştılar.

Charlotte, Kuzey Carolina, grubunun sahne aldığı yer. Beyin
sarsıntısı ve kırık bir kolla hastanede yatıyor.

O hapiste."

"Aman Tanrım, Nik. Çok özür dilerim."

"Histerik bir halde beni soruyor, o yüzden Davy benim için Zane'in uçağını gönderiyor. Saat 10'a kadar burada olurlar."

"Ben de seninle geleceğim."

"Böyle söylemen çok hoş ama sorun değil. Biliyorum işin var ve baban evleniyor. Ne zaman evleneceğini bilmiyorum. Geri geleceğim."

"Yarın Cuma, yani önemli bir şey değil ve düğün daha iki hafta var. Ben de seninle geleceğim ve Pazartesi günü işe zamanında yetişmek için endişeleneceğim."

"Berbat bir haldeyken onu görmenizi istemeyecektir."

Onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Onun için gitmiyorum."

Gözlerini kapatarak başını salladı. "Onu asla terk etmemeliydim. Eğer kalsaydım..."

"Bu yine de olabilirdi, Nikki. Bunu kendin söyledin. -Birlikte zehirliler. Belki de artık yeter diyeceği zaman gelmiştir."

Başını kaldırıp ona baktı, umutsuzluğu her halinden belliydi. "Seks kasetinin işe yarayacağını düşünmüştüm, bu yüzden fazla umutlanmamayı öğrendim."

Riley ona elini uzattı. "Hadi gel. Hadi seni Giyini toparlandıktan sonra benim eve uğrayıp kıyafet alacağız. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Tutamayacağın sözler verme."

"Asla istemem. Seni kız kardeşine götüreceğiz ve bu ikiniz için de her şeyi daha iyi hale getirecek."

BÖLÜM 22



Saat onu biraz geçe Nikki özel uçağa bindi, Riley de hemen arkasından onu takip ediyordu. Riley'nin kendisi için bir iş gününü kaçırmamasından dolayı kendini kötü hissetse de, onun arkadaşlığı ve desteği için minnettardı.

"Yarın işe gitmezsen Mac'in kızmayacağından emin misin?"

"Eminim. Ona mesaj attım ama muhtemelen çoktan uyumuştur. Her şey yoluna girecek. Finn ona neler olduğunu anlatacak, merak etme." Riley özel uçağın lüks iç mekânına şöyle bir göz attı. "Demek diğer yarı böyle yaşıyor, ha?"

"Etkilenmeyin. Bu gösterişli uçağın sahibi alev alev yanan bir pislik."

"Bunu zaten biliyordum ama uçak çok havalı. Daha önce hiç özel uçakla uçmamıştım."

Pilot ve uçuş görevlisi Nikki'ye merhaba demek için kabine geldiler.

Nikki pilota, "Seni gördüğüme sevindim Jesse," dedi.

"Keşke koşullar daha iyi olsaydı," dedi suratsızca. "Seni olabildiğince hızlı bir şekilde kız kardeşine götüreceğiz."

"Teşekkür ederim."

"Bu Mel, uçuş görevlimiz. Bir şeye ihtiyacınız olursa ona haber verin."

"İkinize de teşekkür ederim."

"Birazdan havalanacağız."

Nikki ve Riley kendilerini yan yana duran beyaz deri koltuklara bağladılar.

"Zane altını seviyor, ha?" Uçağın mevcut her yüzeyi altınla kaplanmıştı.

"İlk altın rekorundan sonra uçağı satın aldı," dedi Nikki, açıkça etkilenmemişti.

Kalkış için taksiye bindiklerinde Riley onun eline uzandı. "İyi misin?"

"Tüm o çılgın saçmalıklardan sonra garip bir şekilde uyuşmuş durumdayım.

onunla tanıştığından beri oldu. Bana bu sefer onunla işinin sonsuza kadar bittiğini söyleyecek." Omuz silkti. "Bunların hepsini daha önce de duydum."

"Belki bu farklı olur."

"Belki, ama iyimser değilim. Onda bir çeşit onun üzerinde hiç anlamadığım garip bir etkisi var. Bu bağı kırmak için yeterince güçlü olmalı ve şu ana kadar da öyle olmadı."

"Peki ya büyükannen? Onu arayıp neler olduğunu anlatmalı mısın?"

"Sabah onu ararım."

"O zamana kadar internette ya da televizyonda görmez, değil mi?" "Hayır, erken yatar ve erken kalkar. Ben yakalarım.

haberleri izlemeden önce. Acaba çoktan internete düşmüş müdür?"

"Bakmamı ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Yakında öğreneceğim."

Uçak pistten aşağı uçu ve yumuşak bir şekilde havalandı, tırmanırken Gansett Adası'nı geride bıraktı yoğun bulutların arasından geçerek inişli çıkışlı birkaç dakika geçirdiler. Bulutları araladıklarında yıldızlarla dolu bir gökyüzü buldular.

Riley, "Umarım bu uçuş Jordan'a bundan sonra olacaklar için bir metafordur," dedi. "Bir parça sarsıntının ardından açık bir gökyüzü."

"Bu güzel olurdu."

Onun önerisiyle aynı koltuğa kıvrılıp zamanın daha hızlı geçmesini sağlamak için bir film izlediler. Nikki hangi film olduğunu ya da ne hakkında olduğunu söyleyemedi, ancak akılsız aktivite ve onun istikrarlı varlığı Rhode Island'dan Kuzey Carolina'ya uçmak için gereken doksan dakikanın geçmesine yardımcı oldu.

Nikki alçalma ve iniş için kendi koltuğuna geçti. Uçaktan indiklerinde Davy pistte bekliyordu. Otuzlu yaşlarının ortalarında olan Davy uzun boylu, sarışın, sıırım gibi bir yapıya sahipti ve her zaman gergin bir enerjiyle titreşiyor gibiydi. Nikki onun bir şeylerin peşinde olduğunu düşünmüştü.

Onunla ilk karşılaştığında, gergin enerjisinin, onu idare etmeye çalışmaktan kaynaklandığını fark edene kadar kontrol edilemeyen Zane. "Davy, bu Riley. Riley,

Davy." İki adam el sıkıştı.

"O nasıl?" Nikki sordu.

"Çok acı çekiyor ama siz oraya gidene kadar hiçbir şey almak istemedi."

"Gidelim," dedi ve arabanın arka koltuğuna tırmanarak Riley. "Acele et." Kız kardeşinin Riley yüzünden acı çektiği düşüncesi

sevdiği adam Nikki'yi katil gibi hissettirdi. Eğer o Zane'le on dakika yalnız kalsa, onu boğazından bıçaklamak isteyecekti. Hapiste olması muhtemelen daha iyiydi.

"Uçağı benim için senin gönderdiğini biliyor mu?" Nikki sordu.

"Hayır."

"Kızacak mı?" "Kızarsa siktirsin gitsin."

Zane'in kendi insanlarının da ondan bıkmış olduğunu fark etmek Nikki'yi biraz daha iyi hissettirdi.

Riley onun elini sıktı.

Nikki onun orada olmasından çok memnundu. vardıklarında hastanenin dışında büyük bir muhabir ve fotoğrafçı kalabalığı buldular.

"Kahretsin," dedi Davy. "Üstünü örtmeye çalıştık ama bugünlerde her şeyin üstünü örtmek zor."

"İçeri girmenin başka bir yolunu bulabilir miyiz?" Riley sordu, görünüşe göre

Ürdün'le ilgili haber bekleyen insanların çokluğu karşısında sinirleri bozulmuştu.

"Arka tarafı deneyeceğim." Davy arabayı terk edilmiş olan acil durum girişine çekti. "Kırk bir numaralı odada. Yukarı çıkın. Park edip sizinle buluşacağım. Eşyalarını bırak. Hazır olduğunuzda sizi bir otele götüreceğim."

Nikki, Riley'nin elini sadece arabadan inecek kadar uzun süre bırakmasını takdir etti. İkisi de arabadan iner inmez elini tekrar tuttu ve Nikki'ye yanında olduğunu hissettirdi. Daha önce hiç böyle bir desteğe sahip olmamıştı.

daha önce. O her zaman güçlü olan, zor zamanlarda herkesin başvurduğu kişiydi. Bu ferahlatıcı ve Sadece onun için orada birinin olması hoş bir değişiklik.

Asansörde kolunu ona doladı ve tam da ihtiyacı olan şeyi ona verdi.

"Geldiğine sevindim," dedi. "Ben de."

Onu Jordan'ın kapısına kadar götürdü. "Sen git. Ben hemen geliyorum. Acele etme."

Parmak uçlarına basarak adamın yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra kız kardeşinin karanlık odasına girdi. Kız kardeşinin kalbinin sevdiği adam tarafından bir kez daha kırıldığını bilmek Nikki'nin kalbini kırdı.

"Hey," dedi kız kardeşinin morarmış yüzünü görünce irkilmemek için çaba sarf ederek. Yanaklarından biri neredeyse tamamen morarmıştı ve alt dudağı tamamen açılmıştı. Kolu büyük bir alçıya alınmıştı ve bir yastığın üzerinde duruyordu. "Ben buradayım."

Jordan hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve bu hareketin ona verdiği acıdan dolayı yüzünü buruşturdu.

Nikki onun elini tutarak, "Sakin ol," dedi. "Kıpırdama. Ben buradayım ve iyi olacaksın."

Jordan gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken "Hayır," dedi. "İyi olmayacağım."

"Evet, öylesin."

"Sensiz tek başıma iki hafta bile dayanamadım," diye fısıldadı.

"Kimse skor tutmuyor, en azından ben." Almak Nikki, komodinin üzerindeki kutudan aldığı mendille Jordan'ın yüzündeki gözyaşlarını nazikçe sildi.

"İşte bu, Nik. Yemin ederim. Bu sefer bitirdim."

Nikki, "Bunu söylediğini duyduğuma sevindim," diye cevap verdi, ancak buna gerçekleştiğinde inanacaktı.

Bir hemşire geldi ve Jordan'ın ağrı kesici için hazır olup olmadığını sordu.

"Evet, lütfen."

Hemşire serumuna bir iğne yaptı. Odadan çıkarken, "Şimdi biraz dinlen," dedi.

"Bana inanmamak için iyi bir nedenin olduğunu biliyorum," dedi Jordan konuşmalarına devam ederek. "Ama ben ciddiym. Ben hiçbir zaman Bundan sonra onu tekrar görmek istiyorum."

"Önemli olan tek şey seni iyileştirmek ve böylece buradan gidebilmek. Büyükanne'nin Gansett'teki evine ne yaptığımı görene kadar bekle."

Jordan'ın gözleri ağırlaşmaya başladı. "Çatı ustası arkadaşını yine gördün mü?"

"Uh-huh. Burada benimle birlikte."

Jordan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Gerçekten mi?" Nikki başını salladı.

"Anlat bana. Tüm hikayeyi duymak istiyorum."

Jordan gözlerini kapatıp dinlerken Nikki ona Riley'den bahsetti.

Nikki içeri girdikten birkaç dakika sonra Davy ona katıldığında RILEY Jordan'ın odasının dışında duvara yaslanmıştı. "Bu gece ne oldu?" Riley ona sordu.

"Tam olarak emin değilim. Dün geceki gösteri sırasında bazı teknik sorunlar yaşandı ve bütün gün ayı gibiydi. Bu geceki şov için ayrılmamız gerekiyordu ki odalarının içinde bir gürültü duyduk. Sonrasında bildiğim tek şey, Jordan'ın koridorda kanlar içinde yardım için çığlık attığı.

ve kolu garip bir açıyla sarkıyordu. Kırık olduğunu hemen anladım."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Riley. Bir erkeğin bir kadına bunu nasıl yapabildiği aklının ucundan bile geçmiyordu ama Zane'e erkek demek ona gereğinden fazla değer vermek olurdu. "Umarım en azından geceyi hapiste geçirmek."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Davy. "Onun telefonlarına çıkmıyorum. Henüz farkında değil ama onun için çalışmayı bıraktım. Ondan gelen bir sürü saçmalığa katlandım, Jordan da öyle. Bıktım artık. Bundan sonra o da bıkmazsa şaşırrım."

"Sadece öyle olmasını umabiliriz."

"Evet," dedi Davy. "Nikki o çılgın trenden inerek doğru olanı yaptı."

"Bunu ona söyleyemezsin. Kendini sorumlu hissediyor, sanki orada olsaydı bir şeyler yapabilirmiş gibi."

"Hayır, bu onun hatası değil. Zane'in hayatı ve kariyeri duman olmadan önce bir şeyler yapması gereken gerçek sorunları var. Otuz bin hayranımız var. kolektif akıllarını kaybediyorlar çünkü bu geceki gösteri son dakikada iptal edildi. Hepsine geri ödeme yapmak bir servete mal olacak. Ve sonra nerede olduğunu ve nedenini duyduklarında..." Davy başını salladı. "Halkla ilişkiler kabusu ve alacağı tüm kötü basını hak edecek. Jordan daha iyisini yapabilecek tatlı bir kız."

"Benden ya da kız kardeşinden herhangi bir itiraz almayacaksınız."

"İpin ucunu kaçırmış olmalı diye düşündüm. Zane'in insanlar üzerinde böyle bir etkisi var." Davy ona baktı.

"Nik'in bir erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

Ona aşına olması ve takma adını kullanması Riley'nin canını sıkıyordu. "Bu nispeten yeni bir gelişme."

"Aferin ona. İyi bir kız ve kız kardeşi de öyle."

"Evet, öyle. Jordan'ı tanımak için sabırsızlanıyorum."

"Ben kahve almaya gidiyorum. Sen de ister misin?" "Tabii, kulağa hoş geliyor. Benim için sadece krema." "Tamamdır."

O gittikten birkaç dakika sonra Nikki, Jordan'ın odasından çıktı ve doğruca Riley'nin kollarına atıldı.

"O nasıl?"

"Korkunç. Yüzü morarmış ve şişmiş, dudağı yarılmış ve kolu büyük bir alçıya alınmış."

"Çok üzgünüm bebeğim. İkiniz için de çok kötü hissediyorum." "Bunun o olduğunu söylüyor ve belki de ben

iyimser, ama bu sefer kulağa farklı geliyor."

"Umarım öyledir, onun olduğu kadar senin de iyiliğın için."

Jordan'a ağrı kesici ilaçları veren hemşire onlara yaklaştı. "Dört ya da beş saat kadar uyuyacak, eğer biraz dinlenmek isterseniz. Numaranızı hemşire odasına bırakabilirsiniz, uyandığında biri sizi arayacaktır."

"Teşekkür ederim," dedi Nikki.

Hemşire uzaklaştıktan sonra Riley'ye baktı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Ben seninleyim. Nasıl istersen. Burada takılmak istiyorsan, takılabiliriz."

"Fırsatımız varken biraz uyuyalım bari. Davy nerede?"

"Kahve almaya gitti. Hemen dönecek."

"Ona mesaj atarım." Telefonunu çıkardı ve hemen bir mesaj attı.

Davy bir dakika sonra kahve olmadan geri geldi.
"Eğer biraz uyuyacaksak kahveye ihtiyacımız yok diye düşündüm."

"İyi karar," dedi Riley.

Nikki, "Onu bir kez daha kontrol edeceğim," dedi.
"Hemen çıkıyorum." Odanın içine girdi.
Jordan huzur içinde uyuyordu. Yatağın üzerine eğilerek kız kardeşinin alnına bir öpücük kondurdu. "Birazdan döneceğim." Jordan'ın güzel yüzünü karartan morluklar bir kez daha canını yakarken, saçlarını hafifçe düzeltti.
"Sevgiler sen."

İçten içe yaralandığını hisseden Nikki, biraz dinlenebilmeleri için kendini uzaklaşmaya zorladı. O zaman

Riley odadan çıkarken kolunu ona doladı ve arabaya binmesine yardım edene kadar öyle tuttu.

"Yakın bir yer buldum," dedi Davy ve onlara otelin anahtar kartlarını uzattı.

Riley onları ondan aldı.

Nikki, "Bizim için yaptığın her şey için teşekkür ederim, Davy," dedi.

"En azından bunu yapabilirim. Ayrıca Zane'i bulup boynunu kırmaktansa sana yardım etmem daha iyi."

"Doğru," dedi Nikki, "yine de biraz boyun kırmak ona iyi gelebilir."

"Ne olursa olsun, tüm adamları bıkmış durumda. Jordan'ı seviyoruz ve ona yaptıklarından sonra... Kaba bir uyanış onu bekliyor."

"Bunu bilmek güzel ama üzgünüm ama ona ne olacağı gerçekten umurumda değil."

"Yeterince adil."

Birkaç blok ilerledikten sonra bir otelin otoparkına girdiler.

Yollarını ayırmaya hazırlandıklarında Davy, "Arabanın anahtarlarını sana bırakabilirim," dedi.

"Yürüyerek geri dönebiliriz," dedi Nikki ve diğer adama çabucak sarıldı. "Her şey için tekrar teşekkürler."

"Buradan gitmeye hazır olduğunuzda beni arayın. Jordan'la gitmek istediğiniz her yere sizi götürmek için uçağı hazırlayacağım."

"Minnettarım. İrtibatta olacağız."

Riley ikisinin de çantasını taşıdı ve onu içeri götürdü.

Nikki onun yolundan gitmekten başka bir şey yapamayacak kadar duygusal olarak tükenmişti. Sıradan otel odasının içinde, Nikki yıllardır olmadığı kadar bitkin bir halde büyük boy yatağın ayak ucunda oturuyordu.

"Sen Jordan'la birlikteyken internete bir göz attım." Riley onun yanına oturdu. "Bence mümkün olan en kısa sürede büyükannenini aramalısın."

"Kötü mü?"

"Her yerde var."

"Onu şimdi ararsam paniğe kapılır."

"Ya uyuyamaz ve televizyonu açarsa?" "Haklısın.

Onu arayacağım."

Telefonunu uzattı.

Ona verdiği dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Eğer o orada olmasaydı nerede olacağını sadece Tanrı bilirdi. telefonunu ya da aklını kaybetmedi. Onu bulmak

Büyükannesinin numarasını favoriler listesinin en başına yazdı, aradı ve nefesini tutarak Evelyn'in cevap vermesini bekledi.

"Nicole?" "Her şey yolunda."

"Belli ki bu doğru değil, yoksa gecenin bir yarısı beni aramazdın."

"Jordan hastanede. Zane ile ilgili bir durum vardı. Tüm haberlerde var ve bu şekilde duymanı istemedim."

"Ne tür bir durum?"

"Kadını hastanelik eden ve adamı hapse atan türden."

"Orospu çocuğu."

"Aynen benim düşüncelerim. Charlotte'ta onunla birlikteyim. Davy

Uçağı benim için gönderdi ve çok nazik ve yardımcı oldu."

"Ki bu da en azından bu işin baş sorumlusu olarak yapabileceği bir şey.

piç kurusu."

"İşi bırakıyor. Zane henüz bilmiyor ama Davy'nin işi bitti. O ve Zane'in ekibinin geri kalanı Jordan'ın yaralanmasına çok üzüldü. Hepsi onu seviyor."

"Tabii ki var. Yaraları ne?" "Beyin sarsıntısı, kırık kol, yüzünde çürükler."

"Aman Tanrım. Oraya gelip onu öldürmek istiyorum."

"Bu hissi biliyorum ama ölmüş gibi davranmayı bize."

"Bu daha iyi bir plan. Hastanede ne kadar kalacak?"

"Henüz emin değilim ama Davy kendini iyi hissettiği anda uçağa binip buradan gidebileceğimizi söyledi."

"Peki sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Riley benimle geldi. Çok yardımcı oldu."

"Bu doğru mu?" Evelyn'in sesi heyecanlanmış gibi geliyordu. "Ben çok

Yalnız olmadığınızı duyduğuma sevindim."

Nikki, ona küçük bir gülümseme veren Riley'ye baktı.

"Kesinlikle yalnız değilim." Daha fazla bilgi edinir edinmez büyükannesini bilgilendireceğine söz verdikten sonra iyi geceler diledi.

"Hadi tatlım." Ayağa kalktı ve onu yanına çekmek için çekiştirdi. "Hadi seni yatağa yatıralım. Devrilmek üzeresin."

Yetkinliği ve bağımsızlığıyla övünen bir kadın için Nikki, onun kendisini soymasına, büyük boy tişörtlerinden birini giymesine ve dişlerini fırçalaması için banyoya götürmesine izin vermeye fazlasıyla istekliydi.

onu yatağa yatırdı. Yanağına bir öpücük kondurdu.

"Gözlerini kapat. Ben burada olacağım."

Birkaç dakika sonra onun yanına yattığında, Nikki sevgisi, gücü, desteği ve hepsinden önemlisi arkadaşlığı için minnettar bir şekilde ona doğru kıvrıldı. "Her şey için teşekkürler.

geliyor."

"Senin olduğun yerde olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih ederim."

BÖLÜM 23



Nikki'nin çalan cep telefonu Riley'yi, kendisiyle birlikte bir grup siyah saçlı çocuğun sahilde koştuğu bir rüyadan uyandırdı. Bir de köpek vardı. Telefonu eline aldığı anda aradı, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve rüyanın anlamını kavramaya çalıştı.

Kendini aşmak gibisi yok, diye düşündü, hayal kalbinde kök salarken bile, olmayı reddederek reddedildi ya da görmezden gelindi. Kısa bir süre önce hayal bile edilemeyecek bir şey birdenbire ulaşılabilir hale gelmişti. O yapamazdı Kendini o sahilde ya da o ailede Nikki'den başka biriyle hayal edemezdi.

"Jordan uyandı." Adam kahve ve oda servisinden kahvaltı sipariş ederken o da duş almak için kalktı. Eğer Zane

Riley bundan faydalanmaları gerektiğini düşündü.

İşi bittiğinde hızlı bir duş aldı ama tıraş olmaya zahmet etmedi. Kız kardeşinin bir an önce yanına gitmek isteyeceğini bildiği için hızlıca hareket etti.

Otuz dakika içinde, onlar hastanede dinlenmiş, beslenmiş ve kafein almış, destek vermeye hazır

Jordan için ne gerekiyorsa. Jordan'ın serbest bırakılması ihtimaline karşı çantalarını yanlarında getirmişlerdi.

Riley'i bekleme odasında bir gerilim filmiyle bırakarak Nikki Jordan'ı görmeye gitti. Birkaç dakika sonra Riley'nin telefonu babasından gelen bir aramayla çaldı. "Selam baba. Ne var ne yok?"

"Mesajını aldım ve haberleri gördüm. Nikki ve Jordan'ın nasıl olduğunu merak ediyorum."

Riley, doğal olarak endişelenecek olan babasından haber almayı beklemeliydi. "Jordan hastanede. beyin sarsıntısı, kırık kol ve yüz çürükleri ile. Nikki şu anda onunla birlikte. Burada ne kadar kalacağını ve bir sonraki adımın ne olacağını öğrenmek için bekliyoruz."

"Onunla giderek iyi bir şey yaptın evlat."

"Onun yalnız gitmesine izin vermek konusunda aklımda hiçbir soru işareti yoktu."

"Jordan serbest bırakıldığında buraya geri gelecekler mi?" "Henüz hiçbir şey bilmiyorum."

"Peki, beni haberdar edin. Sadece sizi kontrol etmek istedim."

"İyi ki yaptın. Sağ ol baba. Ne olduğunu öğrendiğimde sana ve Finn'e mesaj atarım."

"Kulağa hoş geliyor. Seni seviyorum, dostum." "Ben de seni seviyorum."

Riley kitabına geri döndü ve Nikki tereddütlü bir ifadeyle yeniden ortaya çıktığında iki bölüm okumuştı. "O nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi. Onu bugün serbest bırakacaklar." "Bu harika bir haber. Onu eve getirip Gansett?"

Kadının harap olmuş ifadesi adamın kalbini durdurdu.
"Los Angeles'a gitmek istiyor."

Kadının sözleri üzerine daha önce hiç bu kadar derinden yaşamadığı bir batma hissi onu ele geçirdi
Kayıtlı. Gansett'e geri dönmeyecekti. Şimdi değil.
Her neyse. Kız kardeşinin iyileşirken yanında birine ihtiyacı
olacaktı ve doğal olarak Nikki de o kişi olmak isteyecekti.

"Tekrar ayağa kalkar kalkmaz geri geleceğim. I
söz veriyorum." Etkileyici gözleri ne yapması gerektiğini
anlaması için ona yalvarıyordu.

Riley ondan kim bilir ne kadar süre ayrı kalacağı
düşüncesiyle içinde bir şeyler kırılma da gülümsemeye
zorladı. "Bu sözünü tutacağım."

Üç saat sonra Riley Providence'a giden bir uçakla
havalanırken, Zane'in uçağı Nikki ve Jordan'ı Los Angeles'a
götürdü. O da

Jordan'ı almakla ilgili ayrıntılarla ilgilenmek için
koşmadan önce Nikki'den hızlı bir veda öpücüğü
almayı zar zor başardı

Eve. İner inmez ona mesaj atacağına söz vermişti.

Uçak irtifa kazandıkça Riley onunla kalmayarak korkunç
bir hata yaptığını düşünmeye başladı.

Ama geri dönmesi gereken bir işi ve hayatı vardı,
Gansett'teki hayatı Nikki olmadan o kadar da çekici
olmayacaktı. Birlikte geçirdikleri zaman hayatının en güzel
günlerini oluşturunuyordu. Nikki hiç geri dönmezse ne
yapacaktı? Giderdi.

onun peşinden. Yapacağı şey buydu. Ne olursa olsun, ikinci
kez kaçmasına izin veremezdi.

Neyin mümkün olabileceğini görmek için bir şans.

HAYATININ EN HEYECANLI GÜNÜNDE, Abby McCarthy tıkanmış bir baş, kaşınan bir boğaz ve başlayan bir öksürükle uyandı. Soğuk algınlığı gibi sıradan bir şeyin bu günü mahvetmesine izin vermeyi reddederek soğuk algınlığı ilaçlarını aldı ve saat dokuzdaki feribota binmeyi beklerken arabasında Adam'ın yanında oturuyordu. Gün poyrazlı ve fırtınalıydı.

Normalde Abby zorlu bir yolculuk vaat eden bir günde feribota yaklaşılmazdı. Bugün, feribotu fark etmedi bile. ya da Güney Limanı iskelesine çarpan dalgalar.

Üç çocuğu olan Laura'dan ödünç aldıkları bir bebek koltuğu arka koltuğa monte edilmişti. Onlar vardı Dün internette iki saat geçirerek bebek için ihtiyaç duydukları her şeyi sipariş ettiler ve teslimat gelene kadar ödünç aldıkları eşyalarla idare edeceklerdi. Adam'ın kardeşleri ve kuzenleri birbiri ardına bebek sahibi olduğu için ihtiyaçlarının çoğunu karşılayabilirlerdi. Ve gerekirse doğaçlama yapabilirlerdi.

Bebek haberi duyulduktan sonra, fikir ve önerilerle dolu tebrik mesajları yağmaya başlamıştı. Örneğin, Maddie'nin kız kardeşi Tiffany, bir beşik bulana kadar şifonyerin çekmecesini kullanmalarını söylemişti.

Adam buna "eski güzel Yankee yaratıcılığı" demişti.

"Orada ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Yankee yaratıcılığı."

"Şifonyer çekmecesini fikri harika."

"Eve bir bebek getirmeyi hayal ettiğim gibi olmasa bile, bu oldukça iyi bir fikir."

"Mükemmel olmak zorunda değil Abs. Önemli olan tek şey onu zaten seviyor olmamız. Onu eve bir şifonyer çekmecesine getirdiğimizi hatırlamayacak."

"Doğru."

Elini uzattı ve arabayı feribota geri götürmek için bırakmak zorunda kalana kadar sıkıca tuttu. Bunu yapanın o olmasına her zaman sevinmiştir, çünkü bunu yapmak zorunda kalırsa arabayı limana doğru süreceğinden emindi.

Yolcu kabinlerinden birinde otururlarken Adam babasından bir telefon aldı ve Abby'nin de duyabilmesi için telefonu hoparlöre verdi. "Hey, büyükbaba, nasıl gidiyor?"

"Baba! Neredesiniz çocuklar?"

"Feribotta ve ayrılmaya hazırlanıyor."

"Annem ve ben ikiniz için de daha fazla heyecanlanamazdık." "Teşekkürler baba. Biz de çok heyecanlıyız."

"Fotoğraflarını görmek ve adını duymak için sabırsızlanıyoruz." "Elimizden geldiğince çabuk ikisini de göndereceğiz."

"Bekliyor olacağız. Sizi seviyoruz çocuklar. Sizin adınıza çok ama çok mutluyuz."

"Teşekkürler baba. Biz de seni seviyoruz. Fotoğrafları mesaj atarız."

Adam aramayı sonlandırdı ve telefonu cebine koydu.

"Sanırım o da bizim kadar heyecanlı olabilir."

"Hiç şaşırmadım. O böyledir."

"Ned'den de bir mesaj aldım, bizim için daha mutlu olamayacağını söyledi."

"Oğlumuz ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok sevgiyle -ve büyükanne ve büyükbabayla- çevrelenecek."

"Ve kuzenler. Bir sürü, bir sürü kuzen."

"Onu yalnız bir tek çocuk olmaktan kurtaracaklar."

"Bu ailede asla yalnız kalmayacak."

"Evet, işte mutlu ebeveynler," dedi Seamus O'Grady İrlandalı aksanıyla. "Hepimiz senin adına çok sevindik. İkisi de."

"Teşekkürler, Seamus." Adam Seamus'un elini sıktı. "En hafif tabirle biraz heyecanlıyız."

"Sadece hayal edebilirim. Sadece şunu söylemek istiyorum..." Durakladı, kelimelerini dikkatle seçmiş gibi görünüyordu. "Nasıl geliştiğine bakılmaksızın, ebeveyn olmak en büyük mutluluklardan biriydi. başıma gelebilecek en güzel şey. İçimde sizin için de öyle olacağına dair bir his var."

Adam ve Abby, Seamus'a sarılmak için ayağa kalktılar. Adam ve karısı Carolina, anneleri öldükten sonra iki küçük çocuğu yanlarına almışlardı.

"Teşekkür ederim," dedi Abby gözyaşlarını silerken. "Aldığımız tüm destek için çok minnettarız."

"Bugün dışarısı biraz fırtınalı olabilir ama sizi yavrunuza sağ salim ulaştıracağız. Merak etmeyin."

"Dümende sen varken emin ellerdeyiz," dedi Adam.

"Diğer tarafta görüşürüz."

Uzun bir korna sesinden sonra feribot birkaç dakika sonra Güney Limanı'ndaki iskelesinden ayrıldı. Feribot dalgakıranın dışına çıktıktan sonra sallanarak ve yalpalayarak dalgaların tepesine çıktı ve ardından mide bulandırıcı bir düşüşle çukurun içine kaydı.

"İyi misin?" Adam sordu.

"Evet. Gözüm ödülde." Ona bakıyor, "En son ne zaman zorlu bir feribot yolculuğunu paylaştığımızı hatırlıyor musun?" dedi.

Sırıışı günahkâr yakışıklı yüzünü aydınlattı. "Sarhoşken ve erkeklere küfrederken mi? Nasıl unutabilirim ki?

O gün hayatımı sonsuza dek
değiştirdi." "Çakırkeyiftim,
sarhoş değildim." "Sen ne
dersen de."

"O gün benim de hayatımı sonsuza dek değiştirdi. Bazen
ben daha erken bir gemiye binseydim ya da sen daha geç bir
gemiye binseydin ne olurdu diye merak ediyorum."

"Tanrıya şükür aynı gemiye bindik."

Başını onun omzuna yaslayarak, deniz uzaklaştıkça daha
da sertleşirken elini sıkıca tuttu.

adadan kaçtılar. "Seni, erkekler, romantizm ve bunlarla
birlikte gelen tüm saçmalıklar söz konusu olduğunda ipin
ucuna geldiğimde buldum."

"Seninle birlikte ipin ucundaydım.
Mkemmел zamanlama."

"Bu Liam için de mkemmел bir zamanlama gibi geliyor.
Tıbbi açıdan hiçbir şey yolunda gitmiyor, bu yüzden şimdi
başka bir şekilde ebeveyn olma şansımız var."

"Mkemmел bir zamanlama. Bize ihtiyaı var. Bizim ona
ihtiyacımız var. Bu iş bizde."

"yle mi düşünüyorsun?" diye sordu başını onun
omzundan kaldırarak.

"Biliyorum. Harika ebeveynler olacağız."

"Umarım haklısındır."

"Ne zaman öyle olmadığımı gördün ki?" diye sordu
babası, amcaları, kardeşleri ve kuzenleriyle paylaştığı o
ukala McCarthy sırtışıyla.

Bir saat süren feribot yolculuğu ve Providence'a kırk beş
dakikalık araba yolculuğu iki gün sürmüş gibiydi. Sonunda
vardıklarında, Adam araba koltuğunu içeri taşıdı ve orada,
Providence'a gelen sosyal hizmet görevlisi Maura
tarafından kucaklanarak karşıldılar.

Gansett Adası'ndaki evlerini ziyaret etmiş ve başvuruyla ilgili yığınla evrak işinde onlara rehberlik etmişti.

"Tebrikler anne ve baba," dedi Maura gülümseyerek.

"Çok teşekkür ederim," dedi Abby. "Ne zaman buluşabiliriz?"

onu?"

"Sadece birkaç son imzaya ihtiyacım var, sonra sizi onu görmeye götüreceğim."

Formları imzaladılar ve Maura'yı beklemeye başladılar. notere onaylattı ve onlara verdiği dosya için kopyalarını çıkardı. Evlat edinme işleminin sonuçlanmasının altı ay süreceğini ve evlat edinme belgesinin kendilerine tebliğ edileceğini açıklamıştı.

mahkeme tarihi önümüzdeki birkaç hafta içinde.

"Biyolojik ailesini bilmemize izin var mı?" "Ona bakmak için yeterli donanıma sahip olmayan genç bir çift, Ama onu çok sevdiklerini bilmenizi istiyorlar. Bu onlar için zor bir karardı ama doğru olanın bu olduğuna inanıyorlar."

"Fikirlerini değiştirmeyecekler, değil mi?" Adam en büyük korkularını dile getirerek sordu.

"Bunu kesin olarak bilmem mümkün değil, ancak bu durumda bunun bir endişe kaynağı olduğunu sanmıyorum. Biyolojik ebeveynlerin altı haftalık bir süre zarfında Akıllarını. O zamana kadar ona bizim bakmamızı tercih ederseniz, bunu yapabiliriz. Bunu yapan başka evlat edinen ailelerimiz de oldu, böylece daha önce bağlanma şansları olmaz.

altı hafta doldu."

Bu senaryoyu düşündükçe umutsuzluğa kapılıyorum. Abby, Adam'a baktı ve Adam'ın yüzündeki gerginliği fark etti.

çenesinin ayarını. Bu düşünce en az onun kadar onun da hoşuna gitmemiştir.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu ona.

Bebekleri olmadan eve dönme düşüncesi
Son birkaç günün heyecanından sonra hayal bile edilemezdi. "Sen riske gireceksen ben de riske girmeye hazırım."

Başını salladı. "Sen ne istiyorsan ben de onu istiyorum."

Kendilerini felakete hazırlayabileceklerini bile bile Abby oğluyla tanışmak istedi.

Adam onun elini tuttu ve Maura'yı, ajans personelinden başka bir üyenin bebekle birlikte beklediği bir konferans odasına kadar takip ederken sıkıca tuttu.

Abby, bir bez parçasına sarılmış küçük pakete şöyle bir baktı

çizgili bir battaniye ve yulaf ezmesi renginde bir Minik kafasına örgü şapka geçirdi ve onun buruşuk yüzüne aşık oldu. Daha sonra, onun bu küçük yüzünü bebeği kucağına alan kadın. Bebekten Gözlerini onun küçük kırmızı yüzüne diktiği anda ondan ve gözyaşları yüzünden akarken kollarını ona dolayan babasından başka bir şey göremedi.

"Merhaba," diye fısıldadı Adam, bir parmak ucunu bebeğin yanağında hafifçe gezdirerek.

Adamın ses tonu kızın şaşkınlık hissiyle mükemmel bir uyum içindeydi. "O çok güzel." Abby şapkasını kaldırarak bir

koyu renk saçları var. "Onun da bizim gibi siyah saçları var." Konferans salonunda ne kadar kaldıklarına dair hiçbir fikri yoktu,

bakıyor, dokunuyor ve özlemle bekledikleri bebeğin görüntüsünü içlerine çekiyorlardı. O günü düşündüğünde, her şey bulanıklaşıyordu. Açıkça

görebildiği tek şey

onun yüzünü hatırlıyordu. Liam'ın yüzü ve ona sorularla, merakla ve bilgelikle bakan büyük gri gözleri.

Adam üçünün bir selfie'sini çekti ve ailesine ve Abby'ninkilere hızlı bir mesaj göndererek onları Liam'la tanıştırdı

Callahan McCarthy. Telefonu yanıtlarla çınlamaya başladı ama onu cebine soktu. Mesajlara cevap vermekten daha önemli işleri vardı.

"Onu gerçekten götürebilecek miyiz?" Abby Maura'ya sordu

Bakışlarını bebekten ayırmadan. Bir inançsızlık hissi onu sarmaya devam etti. Bu gerçekten oluyor muydu? Uyandığında tüm bunların güzel bir rüya olduğunu mu görecekti?

Maura sorular karşısında eğlenerek, "Onu sen alacaksın ve sende kalacak," dedi. "Yeni aileyi tebrik ederim."

"Bizim için yaptığın her şey için çok teşekkür ederim Maura," dedi Adam.

"Ailenizin tamamlanmasına yardımcı olmak benim için bir zevkti. Sizi kontrol edeceğiz ve evlat edinme işlemi tamamlanmadan önce iki ev incelemesi daha yapmamız gerekiyor. Bunları planlamak için sizi gelecek hafta arayacağım. Çizelgeye göre, beslenmiş ve altı değiştirilmiş, yani adaya dönüş yolculuğu için iyi durumda olmalı."

Adam gergin bir kahkaha atarak, "Eh, işte bir şey yok," dedi.

Abby'nin genelde sakın, soğukkanlı ve işinin ehli olan kocası, bebeği ondan alıp taşıyıcıya yerleştirirken hiç de öyle değildi.

Birlikte çalışarak, daha önce birkaç girişimde bulundular Onu düzgünce bağladılar. Bebek ne yaptıklarını bilmemelerine aldırıyor gibiydi.

Abby bebekle birlikte arka koltukta otururken Adam onları feribota geri götürdü. Kadın bebeğin huysuzlanmasını bekledi, ama bebek dünyayı seyretmekten memnun görünüyordu. Adaya kadar bütün yol boyunca çok uslu durdu. Açık denizler annesinin midesini bulandırırken, Liam'ın uykusunu getirmişti. Eve dönüş yolculuğunun büyük bölümünde annesinin omzunda uyukladı.

"Böyle olmasını hayal etmemiştim," dedi Adam'a, "ama bugünden daha heyecan verici bir şey hayal edemiyorum."

"Daha fazla katılamazdım. Hayatımızın en güzel günü." "Feribottaki diğer günle birinciliği paylaşıyor."

Onu öpmek için bebeğin üzerine eğildi. "Sana bunu vereceğim."

BÖLÜM 24



Riley Kuzey Carolina'dan döndükten sonraki iki hafta boyunca çalışmaktan başka bir şey yapmadı; bütün gün Wayfarer'da ve her akşam Eastward Look'ta. Adam ve Abby yeni oğullarını eve getirdikten sonraki ikinci gün, Riley işten sonra yeni evine yerleşmekte olan kuzenini ziyaret etmek için uğradı. Ailesi yorgun ama sevinçliydi ve onların sevinci Riley'nin hoşnutsuzluğunu daha da derinleştirmişti. Nikki'nin yokluğunda mutfak projesini ilerletmeye devam etti ve bunun Nikki'yi mutlu bir eve döndüreceğini umdu.

neredeyse yenilenmiş mutfak. Bazılarını bırakıyordu. Nasıl yapılacağını öğrenmek istediği için her şeyi onun yapması gerekiyordu. Bazı geceler Finn ona yardım ediyordu ama çoğu zaman, kendi başına çalışıyordu.

Uyanık olduğu her dakika yapacak bir şeyinin olması, onu bir daha ne zaman görebileceğini düşünerek çıldırmasını engelliyordu.

Sık sık mesajlaşıyor ve her gün konuşuyorlardı ama kız adaya dönmekle ilgili hiçbir şey söylememişti ve adam da sorular sorarak işleri onun için daha da zorlaştırmak istemiyordu.

Böylece o Los Angeles'ta Jordan'la ilgilenirken, Riley de Gansett Adası'nda yavaş yavaş delirmeye başladı. Bir dakika daha uyanık kalamayacak hale gelene kadar çalışıyor, sonra da çoğu gece kanepeye uzanıp sabaha kadar uyuyakalıyor ve bu döngüye yeniden başlıyordu. Bir gece Nikki'nin yatağında uyumaya çalışmıştı ama yastık kılıfındaki şampuan kokusu ve geçirdikleri gecelerin anıları orada birlikte olmak onun için çok fazlaydı.

Ya hiç geri dönmezse? Ya geçirdikleri zaman sahip oldukları tek şey miydi? Ona sahip olduktan sonra onu kaybetmeye nasıl dayanacaktı? Dayanamazdı. Bu Bu kadar basit. Eğer yakında eve gelmezse, ona gidecekti.

Tabii ki, onu en iyi tanıyanlar onun ne kadar berbat biri olduğunu biliyorlardı. Ona çok şey verdiler ama Mac ikinci haftanın sonunda onu bir kenara çağırdı.

"Müdürlük işi için önerdiğin arkadaşın Nikki. Onun hikayesi nedir?"

"Ben... Ben emin değilim."

"Birini işe almaya hazırım ve sen onu tavsiye ettin, ben de ona bir şans vermek istedim. Geri dönecek mi?"

"Bunu ben de bilmiyorum."

Mac ona bilmiş bir bakış attı. "Son zamanlarda işte bu kadar yapışkan olmanın nedeni bu mu?"

Riley omuz silkti. Kuzeni ondan ne söylemesini istiyordu? Kalbi kırık bir aptal olduğunu kabul edecek değildi.

"Aklının oyunda olmadığı herkes için açık. Buna izin veremem Riley. İnsanlar o zaman incinir. Hafta sonunu değerlendir ve kendini toparla. Pazartesi odaklanmaya hazır bir şekilde dön."

"Yapacağım," diye mırıldandı Riley. "Özür dilerim."

"Üzgün olmana gerek yok." Mac onun omzunu sıktı. "Maddie'yle ilk kez birlikte olduğumda ben de senin yerindeydim ve bu tamamen berbat bir şeydi."

"Evet, öyle. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

"Peşinden git o zaman. Ne yapman gerekiyorsa yap Riley. Alınma ama şu anki halinle bana pek faydan dokunmuyor. durum."

"Biliyorum. Gerçekten çok üzgünüm. Kendimi toparlayacağım. Sonra

Bu hafta sonu düğün var, ne yapacağıma karar vereceğim."

"Ne karar verdiğini bana bildir ve ona

"İşle hâlâ ilgileniyorsa benimle temasa geçsin."

"Arayacağım. Teşekkürler, Mac."

"Bu gece biraz eğleneceğiz. Biraz stres atacağız.

Herkes için iyi olacak. Kışlar buralarda çok uzun geçiyor."

"Kesinlikle. Sonra

görüşürüz." "Orada

olacağız."

Çocuklar ertesi gün Kevin'in düğününü kutlamak için Mario'nun yerini alacaklardı.

"Bu da neydi şimdi?" Riley ona tekrar katıldığında Finn sordu.

"Hiçbir şey."

"Umarım sana kafanı kışından çıkarmanı söylüyordur."

"Tam olarak o kelimeleri kullanmadı."

Finn güldü. "Ama mesaj aynıydı. Clint'ten aldığım şu mesaja bakın." Telefonunu kaldırdı. "Sana da göndermiş."

İkiniz beni öldürüyorsunuz. Geri dönmenizi çok isterdim ama sizden haber alamadığım için yoluma devam etmek zorundayım. Yeni işe alımlar için tetiği çekiyorum. Bu tarafa dönersen bana haber ver.

"Tercüme etmek gerekirse, artık resmi olarak Şimdilik," dedi Finn, sesi kavernöz binada yankılanarak.

Adada "sıkışıp kalmak" Riley'ye birkaç hafta öncesine kadar olduğu kadar iyi görünmüyordu. "Zaten burada başladığımız işi bitirmemiz gerekiyor. Sonra yolumuza devam edebiliriz."

Finn derin bir iç çekti. "Mayıs'a, muhtemelen Haziran'a kadar burada olacağımı söylediğimde Missy çılgına dönecek."

"Missy'nin de Clint gibi hayatına devam etmesi gerekiyor." "Bunu ona söylemeyi dene."

"Belki de ona tam olarak bunu söylemelisin."

"Eh," dedi Finn. "Köprüleri yakmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin."

Riley gözlerini devirerek, "Bu bir köprü. uzun zaman önce havaya uçmalıydı." Kısa bir süre sonra eve gitmek ve parti için temizlik yapmak üzere ayrıldılar. Tadilat işleriyle uğraşırken az çok Eastward Look'ta yaşadığından, Finn'le paylaştığı ev yerine oraya gitmişti. Nikki'nin çok sevdiği evdeyken kendini ona daha yakın hissediyordu.

Yolda altı paket bira ve eve getirdiği soğutucu için bir torba buz almak üzere durdu. Dükkânda Nikki'nin onun ve Jordan'ın doğum günü olduğunu söylediği dört haneli kodu girdi. Fuayede, Nikki'nin kirli iş botlarını çıkardı ve paltosunu astı, onun merdivenlerden indiğini görmeyi arzuluyordu, siyah saçları tepesinde yığılmıştı yoga pantolonu ve tişörtünü giyerek başını

"iş kıyafetleri" ve onu görmenin heyecanıyla dolup taşıyordu. Ama ev sessiz ve boştu, o olmadan ev bir yuva gibi yaşamdan yoksundu.

Onun için acı çekiyordu. Biralardan birini kanepeye götürdü, ayaklarını sehpa uzattı ve birden fazla yönden bitkin bir halde başını arkaya yasladı. Telefonu, amcası Frank'ten gelen ve saati teyit eden yeni bir mesajla titredi partinin.

Riley Frank'e cevap verdi ve ardından dünden beri haber alamadığı Nikki'ye yeni bir mesaj açtı. Uzun bir süre seni özledim, seni seviyorum, sana ihtiyacım var, ne zaman geleceksin gibi ifadeler içermeyen ne söyleyebileceğini düşündü.

ve lütfen bana ne olacağımızı söyle. Bunların hiçbirini söyleyemediği için tamamen rastgele bir şey söylemeye karar verdi.

Köpekler hakkındaki görüşünüz nedir?

Kızın yanıt verdiğini görünce kalbi mutlu bir sarsıntı geçirdi.

Genel olarak mı
yoksa evcil hayvan
olarak mı? Evcil
hayvan olarak.

Başparmak yukarı, kalp ve köpek emojileri gönderdi.

Kedili mi kedisiz mi?

Kedisiz.

İyi cevap. Kediler beni korkutuyor. Çok şey biliyorlar.

Doğru. İş nasıldı?

İyiyim. Cuma olduğuna sevindim.

Herkes düğün için heyecanlı mı?

Evet. Ben hariç herkes, demek istedi ama diyemedi. Yapmak isteyeceği son şey, onunla olan ilişkisini nasıl bıraktığı konusunda onu kötü hissettirmektir.

Sarı renk hakkındaki görüşünüz nedir?
Genel olarak mı yoksa özel olarak mı?
Mutfak için bir boya rengi gibi... Bu iyi
görünecek.

Aynı fikirde olmana sevindim.

Telefonu başka bir mesajla çınladı, bu seferki kalbini
durdurdu.

Çocuklar hakkındaki görüşünüz nedir?

Kendisine sakın olmasını ve zararsız bir metinden çok
fazla şey okumamasını söyledi, ancak zararsız metinden
her şeyi okumak istediğinde bu büyük bir zorluktu. Bir
Aşırı tepki vermemek için ciddiyet yerine espriyi tercih
etti. Genel olarak mı yoksa evcil hayvan olarak mı?

Evcil hayvan olarak. Kesinlikle. Gülen bir emoji ekledi.

İtirazım yok ama evdeki yetişkin sayısından fazla
olmamalarını tercih ederim.

İyi karar.

Göğüs kemiği bölgesinde donuk bir uğultuya dönüşen
ağrı, attıkları her mesajda daha da şiddetleniyor, birini
özlemenin kalp krizine yol açıp açmayacağını merak
etmesine neden oluyordu.

Telefonu yeni bir mesajla aydınlandı. Sana ikizlerin
ailemde olduğunu söylemiş miydim? Babam ikiz ve
annemin kuzenleri de öyle. Gerçi tek yumurta ikizleri
ailede bulunmaz.

Bu biyolojik bir anomali.

Beni uyarıyor musun?

LOL, sadece tam açıklama yapıyorum.

Onun sesini duymadan ya da tatlı yüzünü görmeden bir
saniye daha geçiremeyeceği için FaceTime'a geçti. Oda
yeterince karanlık olduğu için

onun evinde olduğunu biliyordu. Ona sürpriz yapmak istedi. onun yokluğunda mutfakta yaptığı işleri hatırlıyordu. Bir ara geri geleceğini ve ona gösterme şansı bulacağını umuyordu.

Ekranda güzel, taze ve herhangi bir kadının olabileceğinden daha seksi görünüyordu. Onunla ilgili her şey onu etkiliyordu ve onu ilk gördüğü andan beri de etkilemişti.

"Hey," dedi gülümseyerek.

"Selam sana. Muhteşem görünüyorsun." "Hayır, görünmüyorum. Yogadan dolayı terliyim."

Kadının ilginç pozisyonlarda bükülme görüntüleri ona saldırdığında bir iniltiyi tuttu ve anında onun için çok zordu. Eve dönmesi için ona yalvarmamak elinden gelen tek şeydi.

"Yorgun görünüyorsun. İyi misin?"

"Ben daha iyiydim. Çok uzaktasın."

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "İnan bana, ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Üç bin mil çok uzak."

"Nasıl gidiyor?" diye sordu, çünkü sormadan edemezdi. Bilmek zorundaydı.

"Her geçen gün daha iyiye gidiyor. Kırık kol en büyük sorun. En basit şeyleri yapmasını zorlaştırıyor. şeyler."

"Daha iyi olmasına sevindim."

"Bugün boşanma davası açmak için bir avukatla konuştu, Bu kelimeyi ilk kez kullanıyor. Belki de artık gerçekten eski kocası olacak. Nihayet."

"Bu doğru yönde atılmış bir adım."

"İhtiyatlı bir iyimserlik içindeyim."

"Nasılsın?"

"Ben iyiyim ama seni özledim. Keşke orada olsaydım da balyozumu duvarlara vursaydım, diğer şeylerin yanı sıra."

Bu

Son kısmı seksi ve müstehcen bir tonda söyleyerek azabını daha da artırdı.

"Seni ne kadar özlediğimi ve burada olmanı ne kadar istediğimi bilemezsin." Umutsuzluk içinde başını ellerinin arasına aldı. Geri dön, demek istedi. Lütfen geri dön Bana. Söylemek için yanıp tutuştuğu kelimeleri tutabilmek için her şeyini harcadı. "Mac bugün bana Wayfarer için bir yönetici tutuyor. Hâlâ ilgilenip ilgilenmediğinizi öğrenmek istiyor."

"Bu rüya gibi bir iş olurdu. Birkaç gün içinde neler olduğunu size bildirebilir miyim?"

"Elbette." Söylemek istediği çok şey vardı ama söyleyemedi. Şimdi olmazdı. "Sanırım bir duş alıp babamın partisi için hazırlanmalıyım."

"Oh, bu gece. Harika olacağına eminim. Finnbar'la birlikte harcadığınız çabayı takdir edecektir."

Sensiz hiçbir şey harika değil. Her şey berbat. Her lanet şey. Kardeşime Finnbar dediğini duymak bile acıtıyor.

"Evet."

"Riley..."

Aptalca ya da çaresiz bir şey söylemeden önce gitmesi gerekiyordu. "Yarın konuşur muyuz? Ne zaman emin değilim.

Düğünle birlikte işler karışacak."

"Müsait olduğunda bana mesaj at. Seni düşünüyorum. Her zaman."

Onu düşündüğünü bilmek iyi gelmişti ama yine de içi acıyordu. "Aynen bebeğim. Görüşürüz."

"Güle güle."

NIKKI telefonunu bıraktı ve geniş masaya yaslandı. mutfak adası. Berbat görünüyordu ve bu tamamen onun suçuydu. Birbirlerini bir daha ne zaman görebileceklerine dair hiçbir fikri olmadan onu terk etmişti. Destek olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve bir kez bile bunu kendisiyle ilgili hale getirmemişti, ki bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediyordu.

Yapması gerekenler ile yapmak istedikleri arasında hiç bu kadar bölünmüş hissetmemişti. Ve Tanrım, onu hayal bile edemeyeceği bir özlemle istiyordu. Ta ki yaralı kız kardeşine bakmak için ondan uzaklaşmak zorunda kalana kadar.

Jordan mutfağa girdi ve Nikki'nin adanın üzerinde kambur durduğunu görünce kısa bir süre durdu. "Sorun ne?" diye sordu, havuzda geçirdiği öğleden sonra yüzünden altın sarısı bir teni vardı. Yüzündeki morluklar soluk bir sarıya dönüşmüştü ve dudağı yavaş yavaş iyileşiyordu.

"Yok bir şey. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yeniden doldur." Kırık kolunu kullanarak yalıtımlı su şişesini vücuduna yasladı ve diğer eliyle şişenin kapağını açtı. Bir hafta önce bunu tek başına başaramazdı. Buzdolabının kapağındaki filtrelenmiş su sebilini kullanarak şişeyi doldurdu. "Gansett'e geri dönmelisin," dedi, sanki en büyük sorun bu değilmiş gibi.

kız kardeşine söyleyebileceği tek şey. "Kendi başımın çaresine bakabilirim." Nikki, "Kendi başına idare etmene gerek yok," dedi, Gülümsemeye zorlayarak.

Jordan tezgâha yaslandı. "Ona geri döneceğimden korktuğun için burada olduğunu biliyorum ama bu olacak."

"Bu yüzden burada değilim."

"Bu yüzden buradasınız ve size söylüyorum, buna gerek yok. Onu sildim, engelledim ve yeni Avukat yasaklama emri talep ediyor, bu yüzden yanıma yaklaşılamaz."

Nikki sessiz bir şok içinde kız kardeşine baktı. O asla Jordan'ın kaset yayınlandıktan sonra bile Zane'i hayatından çıkarma konusunda bu kadar kararlı olduğunu ne görmüş ne de duymuştu. O zaman, sadece dümdüz olmuştu. Şimdi, sonunda öfkelenmişti. Nikki şükürler olsun demek istedi.

"Ona asla geri dönmeyeceğim. Hayatım üzerine yemin ederim. Her şey bitti."

Nikki ilk kez ona gerçekten inanmıştı.

"Her ne kadar yaptığın her şeyi takdir etsem de, başka bir yerde olmak için can attığını söyleyebilirim. Gitmelisin Nik. Söz veriyorum sensiz iyi olacağım."

"Basın..."

"Bugün gelen sorularla ilgilenmesi için bir reklamcı tuttum. Ona Zane hakkında şimdi ya da hiçbir zaman konuşmayacağımı duyurmasını söyledim. Benden bir şey alamayacaklarını anladıklarında çekip gidecekler."

"Sen kimsin ve kız kardeşime ne yaptın?"

Jordan gülümsedi. "Bilgisiz kız kardeşin sonunda Charlotte'ta bir otel odasında büyük bir uyanış çağrısı aldı. Sadece senin ve beni seven herkesin zaten bildiği bir şeyi anlamamın bu kadar uzun sürmesine üzüldüm."

"Biz sadece sizin için en iyisini istiyoruz."

"İster inanın ister inanmayın, ben de bunu istiyorum. Benim için en iyisinin ne olduğunu bulmam biraz zaman alacak, ama bunu yapmaya kararlıyım.

ve ondan kurtulmak için. Ben de bir Yvonne ile randevu." Jordan, ebeveynlerinin çekişmeli boşanması sırasında gittikleri terapistten söz etti.

Nikki yumuşak bir sesle, "Seninle gerçekten gurur duyuyorum," dedi.

"Bunu hak etmiyorum. Henüz değil ama umarım bir gün hak edeceğim."

"Bunu hak ediyorsun." Nikki yanına gitti ve yaralı kolunu sarsmamaya dikkat ederek ona sarıldı. "Ben sadece senin güvende, mutlu ve sevilen."

"Bunu ben de istiyorum." Jordan onu şakacı bir şekilde iterek sarılmayı sonlandırdı. "Erkek arkadaşının yanına dön Nik. Bunu istediğini biliyorsun."

Bunu her şeyden çok istiyordu ve şimdi Jordan ona gitmesini söylüyordu, haftalardır ilk kez yeniden heyecanlandığını hissetti. "Babası yarın yeniden evleniyor."

"Bu gece bir uçak bulursanız, düğüne zamanında yetişebilirsiniz. Hatta değişiklik olsun diye senin için ayarlamaları ben yapayım."

"Kendi uçak biletimi kendim alabilirim."

"Bunu senin için yapmak istiyorum. Lütfen izin ver. Sana ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda oluyorsun, bu kendi hayatını askıya almak anlamına gelse bile. Bana anlattığın kadarıyla

Riley, onunla mutlu olmak için gerçek bir şansın var. İsteyeceğim son şey buna engel olmaktır."

Riley'yi yakında tekrar görme düşüncesi, onunla tanışana kadar nadiren yaşadığı türden bir sevinçle doldurdu içini.

"Tek başına iyi olacağına emin misin?"

"Eminim."

"Bu durumda, beni Gansett'e geri göndermenize memnuniyetle izin veririm."

BÖLÜM 25



Riley, zirvede olan babası için kendini toparlamaya zorladı. Riley'ye umut veren bir mutlulukla. Kasabadaki herkes Kevin'ı kutlamak için dışarı çıkmış gibiydi, Big Mac, Frank ve Ned'in yanı sıra Mac, Adam, Shane ve eşi Stephanie ile birlikte düğün için Los Angeles'tan gelen Grant de oradaydı. Ayrıca Luke Harris ile birlikte Blaine Taylor, Seamus O'Grady, Owen Lawry, Joe Cantrell, David Lawrence, Quinn ve Jared James, Alex ve Paul Martinez, Niall Fitzgerald, Shannon O'Grady ve Chelsea'nin kardeşi Andrew Rose.

Mario's, Riley ve Finn'in önceden ayarladığı İtalyan büfesinin yanı sıra sonsuz bir bira ve viski akışı sundu.

Herkes yemeğini yedikten ve bir düzine bira içtikten sonra Riley, Finn'in yanında durdu ve herkesin dikkatini çekmek için ıslık çaldı.

Dünyada en çok sevdiği adamların arasında otururken Kevin'ın geniş gülümsemesi yakışıklı yüzünü aydınlatıyordu. Riley kısa bir süre önce babasının bir daha gülümseyip gülümsemeyeceğini merak etmişti. Sonra Chelsea ile tanışmıştı.

Riley, "Sağdıçlar olarak babamın bu gece sarhoş olmasını sağlamak bizim görevimiz, o yüzden biri ona yeniden içki versin," dedi.

Kevin elini bardağının üzerine koydu. "Eve sarhoş gidersem Chelsea beni terk eder. Berbat bir düğün olabilir."

Yorumları, asi grup tarafından şamatalı kahkahalarla karşılandı.

"Baba, Finn ve ben Chelsea ve senin adına çok mutluyuz ve yeni kardeşimize ağabeylik yapmayı dört gözle bekliyoruz. Bununla birlikte, kayıtlara geçmesi için söylemek isteriz ki, bu şekilde davranmanızın son derece adaletsiz olduğunu düşünüyoruz.

Bazılarımız henüz ilk eşine sahip değilken ikinci bir eş ve aile edinmek."

Bu yorumun ardından özellikle Kevin'dan çılgınca haykırışlar ve çığlıklar geldi.

"Bununla birlikte, seni seviyoruz ve sana ve Chelsea'ye her şeyin en iyisini diliyoruz. Kevin'e!"

"İyi iş," dedi Finn. "Ve mükemmel bir nokta."

Riley kardeşine kadeh kaldırdı. Belki de babası sarhoş olmasına izin veriliyordu ama onu durduran hiçbir şey yoktu. Dinmek bilmeyen acısını dindirmek için ne gerekiyorsa yaptı.

Bir gece önce aşırı yemek yedikten sonra Riley duş aldı, tıraş oldu ve babasının ona anakaradan aldığı koyu renk takım elbiseyi giymeye hazırlandı.

Kevin, Riley'nin teklif ettiği tazminatı reddetmişti,

Riley'nin kıyafete ihtiyaç duymasının kendi hatası olduğunu söyledi.

Yüzündeki son tıraş kremi silerken cep telefonu çaldı. Nikki olduğunu umarak ekranda ANNE'yi gördü. Uh-oh. "Hey," dedi, "naber?"

"Seninle birkaç haftadır konuşmuyorduk, ben de bir kontrol edeyim dedim."

Babamın düğün gününde sormak istedi ama sormadı. "Yeni Wayfarer üzerinde çok çalışıyoruz. Sezona yetiştirmeye çalışıyoruz. Çok yakın olacak."

"Riley..."

"Ne bilmek istiyorsun anne?" diye sordu, gerçekten istemediği halde bu konuda konuşmaktan vazgeçmişti."

"Ben sadece..." Sesi ağlamaklı ve üzgün geliyordu. "Babanın evleneceğini duydum."

"Evet, yaklaşık iki saat içinde." İşte istediğin buydu! Riley annesini severdi. Ona ve Finn'e harika, ilgili, uygulamalı bir anne olmuştu ama babasının yeniden evleneceği gün onun danışmanı olmaya hazır değildi. "Aslında gitmem gerek. Yirmi dakika içinde babamlarda olmam gerekiyor."

"O zaman seni tutmayacağım. Lütfen babana söyle... Ona en iyi dileklerimi ilettiğimi söyle."

"Yapacağım."

"Seni seviyorum, Ri."

"Ben de seni seviyorum anne." Riley aramayı sonlandırdı ve inledi. Tanrım, bu çok garipti. Ne söylemesini istiyordu ki?

Evliliği bitiren o olmuştu. Babasının ne yapmasını bekliyordu? Oturup onun için üzülmelerini mi? hayatının geri kalanı için? Annesinin olduğu adam

işe yaramamıştı. Pişmanlık duyduğuna şüphe yoktu ama kararlarını kendi vermişti ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydı.

Bugün bunu düşünmek istemiyordu.

Babası tüm dikkatini ve desteğini hak ediyordu. Babasını almaya giderken, annesinin iyi dileklerini düğünden önce değil sonra paylaşmaya karar verdi. Bunu yapmasına gerek yoktu.

Kevin Chelsea ile yeni bir hayata başlamak üzereyken Kevin'in eski karısını bu güne getirmek ve eski acıları yeniden canlandırmak.

Riley, Nikki'nin de orada olup kutlamasına yardım etmesini diliyordu. Babasının düğünü gibi neşeli bir olay bile onsuz keyif almak yerine katlanılması gereken bir şeydi

onunla paylaşmak için oradaydı. İşler bu noktaya gelmişti. Bu acı verici belirsizlik durumunda devam edemeyeceğinin tamamen farkındaydı. Daha sonra Mac'le konuşarak birkaç gün izin alıp Nikki'yi görmeye gidecek ve umarım onu da ikna edecekti.

Eve dönmek. Ülkenin öbür ucuna taşınmak gibi bir arzusu yoktu ama bu onunla birlikte olacağı anlamına geliyorsa taşınırdı. Bir şey

kendi elini ya da bir başkasının elini duvara çivilemeyi başarmadan önce vermesi gerekiyordu.

Riley, Kevin'ın Chelsea ile paylaştığı küçük evin garaj yoluna girdiğinde babası koşarak dışarı çıktı, Büyük, aptal bir sırıtış ve mavi ekose papyon. "Bugün!"

"İçeri gir ve kapıyı kapat. Beni donduruyorsun."

"Son zamanlarda her zamanki şenlikli havanda olduğunu görebiliyorum." "Akşamdan kalmayım."

"Peki bu kimin hatası?"

"Seninki. Eğer evlenmiyor olsaydın, dün gece bekârlığa veda partisinde olmazdım."

Kevin güldü. "Senin mantığın da geri kalanınız gibi berbat durumda." Riley'ye bir bakış attı. "Senin için ne yapabilirim evlat?"

"Yok bir şey. Benim için endişelenme. Bu senin büyük günün." "Senin için her zaman endişeleneceğim ve sana ama senin açıkça acı çektiğini görmek benim için hiç de kolay değil."

"Ben iyiyim. Yemin ederim. Bugün senin ve Chelsea'nin günü."

Bunu benimle ilgili hale

getirme." "Onu seviyor musun, Ri?"

Soru kalbine keskin bir ok gibi saplandı. "Evet."

"O zaman peşinden git."

"Yapacağım. Yarın." Onu görmek için bir gün daha beklemek bile onu öldürmeye yetecekti.

Kevin başıyla onayladı. "Güzel. Yapılacak en doğru şey bu. Eğer yapmasaydın, her zaman ne olabileceğini merak ederdin. Pişmanlık duymanı istemiyorum."

"Zaten biliyorum. Ama düzeltilemeyecek bir şey değil." En azından durumun hâlâ böyle olduğunu umuyordu. Kevin'i

Düğün için otele gitmeden önce Big Mac ve Linda'nın evinde takıldılar. Frank Amca çoktan

Kevin'e sarılan nişanlısı Betsy Jacobson ile birlikte. Betsy,

"Sizin adınıza çok mutluyuz," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Kevin, Big Mac, Linda ve Frank'in kucaklamalarını kabul ederken.

"Herkes şampanya," dedi Linda. "Hadi parti başlasın!"

"Finn nerede?" Riley sordu.

"İşte geldim," dedi kardeşi içeri girerken, paltosunu çıkarıp teyzesinin uzattığı şampanya kadehini aldı.

Linda kadehini Kevin'e kaldırdı. "Gerçek aşka ve sonsuza dek mutluluğa içelim."

"Buna seve seve içerim," dedi Kevin.

Riley kendi bardağını babasınıninkine dokundururken gülümsedi,

Kendi kalbi ağrısa bile babasının sevincini kutlamaya kararlıydı.

GELİN, seksi beyaz elbisesi ve uzun, kıvrırcık sarı saçlarıyla göz kamaştırıcıydı. Elinde bir

Beyaz güller ve zambaklardan oluşan bir buket sunan Chelsea, kardeşinin kolunda onlara doğru gelirken mutluluktan parlıyordu

ve güzel gelinini görünce gözyaşlarına boğulan Kevin'e olan sevgisi. McCarthy's'in büyük salonunda kükreyen ateşin önünde içten yeminlerini ettiler.

Gansett Island Inn.

Babası ve erkek kardeşinin arasında duran Riley, gelin ve damadın karşılıklı yemin edip hayatlarını ve aşklarını birbirlerine adamalarını izlerken garip bir şekilde duygulandı.

Emekli bir yüksek mahkeme hâkimi olan Frank Amca nikâh törenine başkanlık etti ve toplanan aile üyeleri ile arkadaşlarını bir dakika güldürüp bir dakika ağlattı.

"Kevin, Chelsea," dedi Frank, "yanınızda beş dakika bile geçirmiş olan herkes birbirinize duyduğunuz sevgi ve bağlılığa tanıklık edebilir. Bu benim için büyük

Kevin'in büyük ve bilge kardeşi olarak sizi karı koca ilan etmekten onur duyuyorum. Kev, gelinini öpebilirsin."

Kevin öpmek için ellerini Chelsea'nin yüzüne doğru kaldırırken,

Ana kapı açıldı ve beraberinde soğuk bir hava getirdi.

Riley kim olduğunu görmek için baktı ve neredeyse duracaktı.

Nikki'yi gördüğünde nefes alıyordu. Bir an için, onu görme arzusundan dolayı hayalinde canlandırmış olabileceğini düşündü, ama hayır, gerçekten oydu ve tüm ailesi onunla arasında duruyordu

Kevin ve Chelsea konuklarının tebriklerini ve en içten iyi dileklerini kabul ederken.

"Ah, kardeşim," dedi Finn. "Nicholas geri döndü."

"Gerçekten bunu bana söylemene ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Finn gülmekten kırıldı. "Ona ulaşmana yardım etmemi ister misin?"

"Tabii ki evet ve hokey oynarken öğrendiğimiz tüm kirli numaraları kullanacağız."

"Ben hallederim. Beni takip edin." Finn kalabalığın arasında bir yol açtı, gerektiğinde ara sıra dirsek atıyordu.

Riley onu takip etti, kalbi o kadar hızlı ve sert atıyordu ki ona ulaşmadan bayılacağından korktu.

Bir şeyler olduğunu anlamış gibi görünen kalabalık, geçmelerine izin vermek için ayrıldı.

Ona ilk Finn ulaştı. "Nicholas, seni gördüğüme çok sevindim.

Sen gittiğinden beri bununla neler yaşadığımı tahmin bile edemezsin."

"Seni gördüğüme sevindim Finnbar." Ceketini çıkardı ve Finn'e uzattı.

Riley bir saniye içinde onun görüntüsünü içine çekti, Her ayrıntıyı kaydediyordu; cırt cırtlı siyah elbisesi, çok

seksi topuklu ayakkabıları, spiral bukleleri, ruju. Tanrı
merhamet etsin, çok ateşliydi,

Ve onu delicesine seviyordu. Riley kardeşini kenara itti ve kollarını ona doladı, içinde bir rahatlama hissediyordu fazladan bir kalp atışı gibi. Onun tanıdık kokusunu içine çektikçe göğsündeki gerginlik gevşedi ve ağrı nihayet azaldı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kaza yaparsam sorun olmayacağını umuyordum."

"Davet edildiniz ama kastettiğim bu değildi. Burada ne yapıyorsun? Gansett'te mi? Jordan nerede?"

İşkence dolu haftalar boyunca rüyalarına giren o dipsiz kahverengi gözleriyle ona baktı

Onsuz. "Jordan Los Angeles'ta hayatındaki bir sonraki adımı düşünüyor ve ben de burada Gansett'teyim."

"Neden?" diye sordu, ama zaten bildiğinden şüpheleniyordu.

Onun söylediğini duymak istedi.

"Çünkü sen buradasın."

Riley, "Hayatım boyunca kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim," dedi.

"Ben de öyle."

Onu elinden tutup teyzesi Linda'nın ofisine götürdü ve kapıyı arkasından kapattı, böylece tüm ailesi izlemeden onu istediği gibi öpebilecekti. Hayatının en uzun, en seksi, en derin öpücüğünden sonra, "Beni bir daha asla terk edemezsin. Ben tamamen iyiydim
Sen olmadan önce de iyiydim ama sensiz hiç iyi değilim.
Neredeyse deliriyordum."

Ona sarıldı, yüzünü ve boynunu öptü. "Sensiz de aynı şekilde çıldırmıştım ve senin olduğun yerden başka bir yerde olmak istemiyorum."

"Seni çok seviyorum Nik," diye fısıldadı, sesi duygu yüklüdü.

"Ben de seni çok seviyorum Riley."
Hayatında duyduğu en güzel sözlerdi.

Kışın ortasında bile kimse McCarthy'ler gibi parti yapamazdı. Şampanya akarken, lezzetli bir akşam yemeği kaburga ve ıstakoz servis edildi. Garsonlar masaları boşaltırken Riley ayağa kalktı ve bıçağını herkesin dikkatini çekmek için kristal cam.

"Sağdıcım ve ben, Chelsea'ye hoş geldin demek için bu gece burada bulunan herkese teşekkür ederiz. McCarthy ailesi. Chelsea, neye bulaştığının tamamen farkında olacak kadar uzun süredir etrafımızdasın."

Chelsea başını salladı ve güldü. "Korkmuyorum."

Mac, "Henüz potansiyelimizi tam olarak göremedi," dedi, ellerini birbirine sürterek. "Artık evli olduklarına göre, her zamanki gibi işimize dönebiliriz."

Big Mac en büyük oğlunun kafasına öyle bir şaplak attı ki ev yıkıldı.

"Dediğim gibi," diye devam etti Riley, "Finn ve ben aileye hoş geldin diyen ilk kişi olmak istiyoruz ve bundan sonra olabilecekler için şimdiden özür diliyoruz."

"Anladım," dedi Chelsea ve başparmağıyla onu onayladı. Kevin gülümsedi ve onu öptü.

Nikki'nin yanında oturması ve yemek boyunca masanın altından elini tutması sayesinde Riley sonunda rahatlayabilmiş ve onu yalnız yakalamak için yanıp tutuşsa da düğünün tadını çıkarabilmişti. Yakında, demişti kendi kendine. Çok yakında.

"Ben, Finn ve bu odadaki herkes için burada gerçek aşka tanıklık ettiğimiz çok açık olduğunu söylemek istiyorum ve gerçek aşkı bulmak çok zor ve daha da zor tutun." Bir an için Nikki'ye bakarak, "Onu bulduğunda, babam ve Chelsea'nin yaptığı gibi her şeyinle ona tutunmalısın. İkinizi de seviyorum ve birlikte uzun ve mutlu bir yaşam diliyorum. Finn, sıra sende ve söyleyeceği her şey için şimdiden özür dilerim."

Riley oturdu, kolunu Nikki'ye doladı ve onu öptü.

"Baba ve Chelsea," dedi Finn, "Nicholas doğduğundan beri kardeşimin olduğu gibi hastalıklı bir romantik değilim ama şunu eklememe izin verin, siz harika bir çiftsiniz ve ikinizi de seviyoruz. Tebrikler ve uzun yıllar boyunca mutluluklar dilerim. Kevin ve Chelsea'ye."

"Onu vuracağım," diye mırıldandı Riley.

"Yapma bunu," dedi Nikki. "Seni hapisten çıkarmaktan daha önemli işlerim var."

"Ne gibi?" diye sordu.

Kulağına fısıldayarak, "Sen" dedi.

"Saatlerce yalnız kalamazken bana bunu yapma."

Kız, adamın düğünün canı cehenneme demesine neden olan nazlı bir sırıtış attı. Ama damat babasıyken ve kendisi de sağdıçlardan biriyken bunu yapamazdı.

Owen gelin ve damadı dans pistine davet etti ve Niall'ın yardımıyla Kevin'in en sevdiği şarkılardan biri olan Chicago'nun "Beginnings" şarkısının havalı, boğucu akustik bir versiyonunu çaldı.

"Tanrım, bu şarkı," dedi Finn. "Çocukken bunu kaç milyon kez dinledik?"

"On milyon," dedi Riley. "Kolayca."

"Bunu hiç duymamıştım," dedi Nikki.

"Ciddi misin?" Finn söyledi. "O zaman aileden biriyle evlenemezsin. Üzgünüm."

"Finn!" Riley söyledi.

Finn gülmekten kırıldı. "Sakin ol, kardeşim. Nedense senden çok hoşlanıyor. Ben bile onu korkutamam."

"Doğru," dedi Nikki. "Şimdi git ve bizi yalnız bırak."

"Sen sahip olduğum en iyi kız arkadaşsın," dedi Riley. "O senin şimdiye kadar sahip olduğun tek kız arkadaşın."

Finn'in hayatı, bebek Liam'ı gezdiren ve merhaba demek için uğrayan Adam ve Abby tarafından kurtarıldı.

"Nikki, bu benim yeni kuzenim Liam, anne ve babasını hatırlarsın, Adam ve Abby."

Nikki bebeğe özlem dolu bir bakış atarak, "Tebrikler," dedi. "Çok güzelmiş."

Abby, "Oldukça etkilenmiş durumdayız," dedi.

Riley, "Görünüşe göre ebeveynlik işini çözüyorsunuz," dedi.

"Yavaş ama emin adımlarla," dedi Abby. "Neyse ki Liam bizim ne kadar cahil olduğumuzu bilmiyor."

"Evlat edinmenin en iyi yanı ne biliyor musun?" Adam oğluna bariz bir hayranlıkla bakarak sordu.

"O da ne?" Riley sordu.

"Eyere geri dönmek için doğumdan sonra altı hafta beklemek yok," dedi Adam karısına pis bir sırıtışla.

Finn, Riley ve Nikki gülerken Abby onun koluna vurdu. "Adam! Kapa çeneni!" Nikki'ye, "Onun adına özür dilerim." dedi.

"Gerek yok," dedi Nikki. "Bu komikti."

Adam kaşlarını sallayarak, "Bunda komik bir şey yok," dedi.

Abby kocasına ters ters baktı. "Bu arada, Liam'ı eve götürüp yatırmanın zamanı geldi," dedi Abby.

"Yatak dedi," dedi Adam.

Abby onu görmezden gelerek, "Lütfen babana ve Chelsea'ye en iyi dileklerimizi ilet," dedi.

Gelin ve damat kendilerini tamamen birbirlerine kaptırmışlardı.

"Olur," dedi Riley.

"Çok tatlılar," dedi Nikki. "Ve bu bebek de çok sevimli."

"Onlara çocuk sahibi olamayacakları söylenmiş ve evlat edinmeye karar vermişler. Başka bir çift evlat edindiğinde çok şanslıydılar.

bebeği alamazdı."

"Onlar için işe yaramasına çok sevindim."

"Ben de öyle. Harika bir çiftler." Sesini alçaltarak, "İşte size küçük bir aile dedikodusu. Uzun zaman önce Abby Adam'la birlikteydi, onun kardeşi Grant'le çıkıyordu." "Hangisi Grant?"

Riley onu işaret etti. "O ve karısı Steph kışları Los Angeles'ta geçiriyorlar. Düğün için eve geldiler."

"Kardeşinin eski sevgilisiyle çıkması konusunda ne hissetti?" "O zamana kadar Steph ile o kadar mutluydu ki

zihin. Artık hepsi tarih oldu." "Shane nasıl?"

Riley, Shane'in Katie, Laura, Frank, Betsy, Joe ve Janey ile birlikte bir masada oturduğu yere baktı. "İyi görünüyor. Eminim Courtney'nin ölümü hâlâ üzerinde ağır bir yük oluşturunur."

Ama biz onun etrafında kenetlendik ve şu ana odaklanmasını sağladık."

"Gerçekten harika bir ailen var Riley. Umarım ne kadar şanslı olduğunu biliyorsundur."

"Seviyorum." Şampanya ve onu tekrar yanında bulmanın heyecanıyla güçlenen adam, cesur bir adım daha attı.

"Belki bir gün sen de McCarthy olursun."

Gülümseyerek, "Bu bir şey olmaz mıydı?" dedi.

En düşük seviyelerden en yüksek seviyelere çıkmıştı ve tek yapması gereken onun kapıdan içeri girmesiydi. "Eve gittin mi?"

Başını iki yana salladı. "Jordan bana özel bir uçuş ayarladı.

doğruca adaya. Los Angeles'tan ayrılırken bir gecikme oldu, bu yüzden geç kaldım. Havaalanından doğruca buraya geldim."

"Henüz oraya gitmediğine sevindim. Sana göstermek istediğim bir şey var." Eğildi ve onu öptü, etraflarındaki bir oda dolusu insana rağmen uzun uzun öptü. Onun aşkı eve gel. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

EPİLOG



O gece neredeyse herkes otelde kaldığından gizlice kaçmak kolay değildi ama babası ve Chelsea saat on birde çıkınca Riley harekete geçmeye karar verdi. Onları eve bırakabilmek için saatler önce içkiyi bırakmıştı. O ve Nikki paltolarını giydiler, vedalaştılar ve buz gibi, rüzgârlı karanlığa doğru yola çıktılar.

Riley onu kamyonetine bindirdi ve koşarak Sürücü tarafına. "Ait olduğun yere, kamyonetime döndüğüne hâlâ inanamıyorum. Uyandığımda bunun bir rüya olduğunu fark etmeyeceğim, değil mi?"

"Gerçekten buradayım ve bu sefer kalıyorum. Mac'le iş hakkında konuştum ve eğer istersem benim olduğunu söyledi."

"Peki ya sen?"

"Gerçekten isterim. Wayfarer'ın yeniden faaliyete geçmesinin bir parçası olmayı çok isterim."

Ateşi yükseltti ve ona doğru uzanarak ağzını onunkine yapıştırdı. Onu öpmek ona nefes almak kadar doğal geliyordu. Doyamıyordu. "Hafta sonunun geri kalanını yatakta geçireceğiz. Bil diye söylüyorum."

"Uyarın için teşekkürler, ama bu benim işime yarar."

Riley kendini onun gitmesine izin vermeye, tek istediği ondan daha fazlasıyken araba sürmeye odaklanmaya zorladı. Eastward Look'a doğru yola çıktıklarında Riley onun eline uzandı, Parmaklarının onunkilere dolanışını seviyordu. "Yarın gelip seni alacaktım."

"Öyle miydin?"

"Evet. Babama sor. Bunu ona daha önce de söyledim."

Onun elini sıktı. "Sana inanıyorum ve seni gördüğüme gerçekten çok memnun olurdum."

Eastward Look'un garaj yoluna girdiklerinde, arabadaki cinsel gerilim o kadar yoğundu ki onu tüketmekle tehdit ediyordu. Acaba kızda hiç ona ne kadar sahip olduğu ya da onu ne kadar umutsuzca istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kamyondan inebilmeleri için kızın elini bıraktı ve ayağı takılmasın diye kolunu kıza doladı. o çılgın topuklular. Tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladığında, onu kucağına aldı ve yolun geri kalanında taşıdı.

Kahkahaları geniş avluda yankılandı ve sevinçle doluydu. Bunu tarif edecek başka bir kelime yoktu.

"Kapıları kapatın," dedi.

Şifreyi tuşladı ve içeri girdiklerinde, adam onu sadece paltolarını çıkaracak kadar indirdi

onu tekrar kaldırmadan

önce.

"Riley!

Yürüyeblirim."

"Ama bu çok daha iyi. Bana tutun." Doğruca üst kata çıkmak yerine mutfağı doğru yürüdüğünde onu şaşırttığını anlayabiliyordu. "Işığı getir."

Düğmeyi çevirdi ve yeni beyaz dolapları, yarısı bitmiş yer karosu backsplash'i görünce nefesi kesildi

ve gümüşi beyaz kuvars tezgah, bir parça hala onun tarafından yerleştirilmeyi bekliyordu. "Riley... Aman Tanrım! Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Finn'in küçük bir yardımıyla. Bundan memnun musun?" "ok heyecanlandım! Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Devam etmeme aldırılmazsın diye umuyordum. Ne kadar kalacağını bilmiyordum."

"Tabii ki umurumda değil. Ama yine de bana tüm bunları nasıl yapacağımı göstermeni istiyorum."

"Fayans ve kaplama işlerinin çoğunu senin yapman için bıraktım. Sana bilmek istediğin her şeyi öğretilim ama bu gece değil."

"Neden?" diye sordu, masumiyetin resmiydi. "Bu gece yapmak istediğin başka bir şey var mı?"

Başını sallayarak onu yukarı taşıırken öptü, öpücüğü sadece onu yatağın yanına yatırmak için kesti.

Ellerini takım elbisesinin içine soktu ve kollarını onun beline doladı. "Belki söylemeyi unutmuşumdur diye söylüyorum, takım elbise cehennem kadar sıcak."

"Bu topuklular kadar sıcak değil." "Beğendin mi?"

"İnle." Onu tekrar öptü, dilinin derin darbelerine coşkuyla karşılık verdi. Onlar kıyafetlerini çekiştirmeye başladı, kafasını toplamadan önce elbisesi yarıya kadar sıkıştığında güldü.

O çılgınca gömleğinin düğmelerini çözerken, Riley Seksi, dantelli siyah iç çamaşırını görünce gözleri bayram etti. "Odaklan Riley. Hedef burada çıplak olmak."

"Odaklandım." Sütyeninin kaplarından dışarı taşan göğüslerinin üst kısımlarını okşadı. "ok, çok odaklandım."

Kıkırdarak adamın kemerini çekti ve onu pantolonundan çıkarma çabaları sırasında neredeyse insansız kalıyordu.

"Yavaş ol kaplan, yoksa bu iş başlamadan biter."

"O zaman bana yardım et!"

"Memnuniyetle." Pantolonunu ve boxer külotunu çıkarıp onu yatağa kadar takip etti, kadının yumuşaklığının üzerine çöktü ve onun sarhoş edici kokusunu içine çekti.

"Babamla ilgili üç çok farklı şeyi hatırlayacağım Düşün," dedi boynunu öperken. "Hangi üç şey?"

"Birincisi, o ve Chelsea gerçekten mutlular."

"Katılıyorum."

"İki, bana geri döndün."

"Bir dakika daha uzak kalamazdım. Seni özlemek beni öldürüyordu."

"Aynen. Beni tamamen kendine bağımlı hale getirdin."

Ellerini adamın yüzüne koyarak, "Hatırlayacağın üçüncü şey ne olacak?" diye sordu.

"Babamın evlendiği gün, hayatımın geri kalanını seninle geçireceğimi kesin olarak anladığım günle aynı gündü."

"Riley," diye fısıldadı.

"Çok fazla, çok erken olabilir ama yanlış olan her şeyi yeniden doğru yapmak için tek yapmanız gereken odaya girmektir."

"Çok erken değil. Ben de seninle aynı şeyi istiyorum. Seni ve seninle bir hayat istiyorum."

"Burada, Gansett Adası'nda mı?"

Başını salladı. "Burası bizim evimiz. Gansett Adası ve Eastward Look bizim evimiz."

"Gansett, Doğuya Bak ve sen evindesin. Ev sensiz bir hiçtir, tatlım."

Nikki kollarını adamın boynuna doladı ve adam tek bir yumuşak hamleyle içine girerken nefesi kesildi. "Evet, Riley. Tanrım, evet. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim. Ama şimdi geri döndün ve seni bir daha asla bırakmayacağım."

"Benim için sorun değil."



Karanlıktan Sonra Benim'i okuduğunuz için TEŞEKKÜRLER! Riley ve Nikki yazması çok eğlenceli bir çiftti ve her zaman olduğu gibi

Gansett Adası ailesinin geri kalanıyla hasret giderme şansı yakaladım. Finn McCarthy'nin yer aldığı bu serinin bir sonraki kitabının 20. kitap olacağına inanabiliyor musunuz? Ne de

I! Ama işte, Gansett Island'ı yazdıktan on yıldan fazla bir süre sonra hâlâ yazıyor olmaktan daha mutlu olamazdım. Aşk Hizmetçisi. En sevdiğimiz adadan çok daha fazlası gelecek, bu yüzden gelecekteki kitaplarla ilgili haberler ve güncellemeler için [bülten posta listemi](#) takip etmeye devam edin. Eğer kitabı beğendiyseniz, Diğer okuyucuların hikayelerini bulmalarına yardımcı olmak için lütfen seçtiğiniz kitap perakendecisinde ve Goodreads'te bir yorum bırakmayı düşünün.

Hakkında konuşmak için [Karanlıktan Sonra Maden Okuyucu Grubu](#)'na katılın

Riley ve Nikki'nin hikayesini okuyun ve [Gansett Adası Okuyucu Grubu](#)'na üye olarak seriyle ya da gelecek

kitaplarla ilgili haberleri kaçırmayın. T  M kitaplarımı
okudunuz mu? Eğer

Demek Marie Force SÜPER Hayranısınız! SÜPER Hayran Okuyucu Grubuna katılın.

Her zaman olduğu gibi, eşim Dan Force'a ve perde arkasında beni destekleyen inanılmaz ekibe teşekkür ederim,

Julie Cupp, Lisa Cafferty, Holly Sullivan, Isabel Sullivan, Nikki Colquhoun, Anne Woodall, Kara Conrad dahil, Linda Ingmanson ve Joyce Lamb. Onların yardımı ve desteği olmadan bu işi yapamazdım. Yazar arkadaşım Marie Rose Dufour'a, kitapla ilgili ayrıntıları benimle paylaştığı için özel olarak teşekkür ederim.

Rhode Island evlat edinme sürecinde gezinirken. Ve bu kitaba isim vermeme yardımcı olan Gansett Island Okuyucu Grubu üyelerine teşekkür ederim!

Bu muhteşem kariyeri mümkün kılan ve Gansett Adası'nı 19. kitaba taşıyan okurlara sonsuz teşekkürler! Her birinize minnettarım!

Ekim ayında çıkacak olan Beş Yıl Geçti'nin Önsözü ve 1. Bölümüne göz atmak için okumaya devam edin!

xoxo

Marie

YAZ 2018!



Çok sevilen Gansett Adası Serisi'nin ilk üç kitabını İLK KEZ CİTLİ PİYASADA ALIN

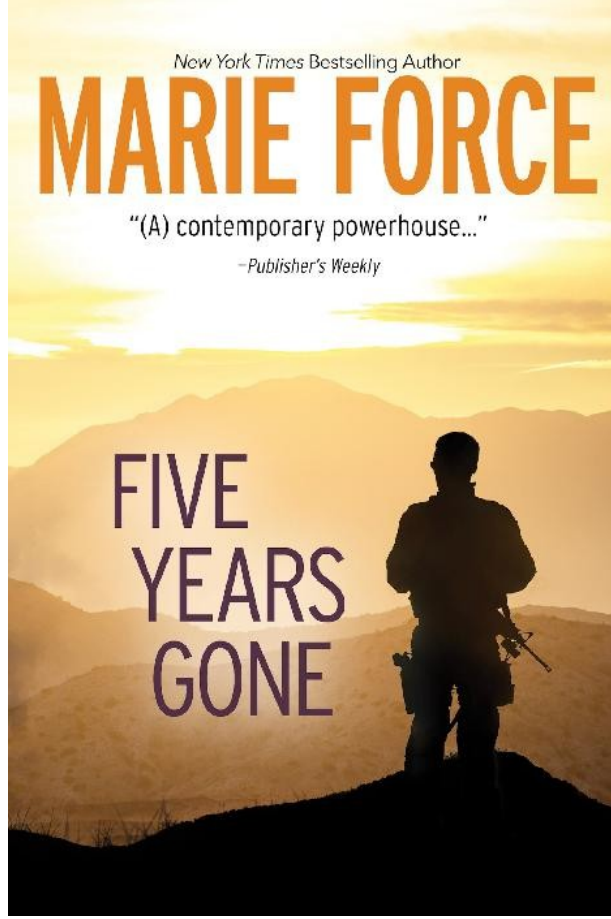
ZAMAN! Target, Walmart, B&N, BAM ve kitapların satıldığı diğer perakendecilerde kopyalarını bulun. Kendiniz veya bir başkası için bir kopya satın aldığınızda,

marieforce.com/getareader adresinden harika ödüller kazanmak için katılın. Büyük ödül Rhode Island'daki 2019 Okur Hafta Sonu etkinliğime bir seyahat! Ve izleyin Gansett Adası Serisi'nin sonraki üç kitabı 2019'un başlarında ciltli olarak!



VE EKİM AYINDA, Marie Force'tan güçlü bir yeni roman geliyor.

[Five Years Gone](#)'dan bir örnek için okumaya devam edin ve hemen ön sipariş verin!



Tarihteki en küstah terör saldırısı. İntikam peşinde bir ülke. Kısa kesilen bir aşk ilişkisi. Asla tam olarak iyileşmeyen bir kalp.

Saldırının olduğu gün hayatlarımızın sonsuza dek değiştiğini biliyordum. O zaman bilmediğim şey, bir daha asla

John konuşlandırıldıktan sonra tekrar. Bir gün benimle yaşıyordu, yanımda uyuyordu, benimle planlar yapıyordu. Ertesi gün gitmişti.

Bu beş yıl önceydi. Dünya o korkunç günü geride bıraktı ama ben kendi kişisel cehennemimde sıkışıp kaldım ve belki de ölmüş olan bir adamı bekliyorum. Kız kardeşimin evinde

Düğünde damadın kardeşi Eric'le tanışıyorum ve kalbim bir kez daha canlanıyor.

Dünya, ABD Özel Kuvvetleri tarafından cesur bir baskınla yakalanan terörist beyninin yakalanmasıyla çalkalanıyor. Şimdi, bir gün bir haber alacağımı ummakla ve bunu yaparsam Eric'le olan yeni hayatıma ne olacağından korkuyorum.

New York Times'ın çok satan yazarından, tek başına bir çağdaş roman olan Five Years Gone, aşk, onur, görev, dayanılmaz seçimler ve imkânsız ikilemlerle dolu destansı bir hikâye.

PROLOGUE AVA

Bir barda tanıştık, her yerde, duvarın içinde pis bir delik San Diego'daki donanma üssünden gelen askerler tarafından tercih ediliyordu. Okuldan bir arkadaşım ile gitmiştim.

askerlerden biriyle ilgileniyordum. O geceden önce oraya hiç gitmemiştim ve bir daha da gitmedim. John arkadaşlarından birinin terfisini kutluyor. O da Bayanlar tuvaletinden çıkarken bana çarptı ve beni sabitlemek için kollarımdan tutarak düşmemi engelledi.

Tıpkı filmlerdeki gibi, gözlerimiz buluştu ve omurgam anlık bir farkındalıkla karıncalandı.

hakkında okudum ama hiç şahsen deneyimlemedim.

"Çok üzgünüm," dedi, kıyafetlerinin içinde muhteşem ve sertti.

Yakasındaki altın varakları, çenesindeki bir tutam geç kalmış tüyü ve göğsündeki kalın siyah harflerle yazılmış WEST ismini fark ettim. Yoğun elektrik mavisi gözleri, güvenli bir şekilde ayaklarımın üzerinde durduğumda bile başka tarafa bakmamı imkânsız hale getirdi.

"İyi misin?" diye sordu.

Ona baktığımı fark edince gözlerimi kırpıştırdım ve isteksizce bağlantıyı kesti. "Ben... Evet, ben iyiyim. Kaydettiğiniz için teşekkür ederim."

Sonra gülümsedi ve karıncalanma yeniden başladı.

"Ben John."

Uzattığı elini sıktım. "Ava."

Elimi tutmaya devam ederek başını eğdi. "Buraya sık gelir misin?"

"Asla," dedim gülerek. "Ben ilk kez yapıyorum."

"Şimdiye kadar ne düşünüyorsun?"

"Otuz saniye öncesine kadar etkilenmemiştim."

Sanki bana ayıracak çok zamanı varmış gibi duvara yaslandı. "Bu doğru mu? Otuz saniye önce ne oldu?"

Elimi geri çekmeyi düşündüm ama yapmadım.

"Üniformalı bir adam tarafından kesin bir felaketten kurtarıldım."

"En başta kurtarılmaya ihtiyaç duymanızın sebebi üniformalı adamdı, çünkü nereye gittiğine dikkat etmiyordu. En azından sana bir içki ısmarlayabilir."

"Buna hayır demezdim." Esprili yanıtlarımla gurur duyuyordum ve onun da espri departmanında kendisinden daha fazlasını yapabileceğini hissediyordum. Kalabalık odanın karşısında,

Arkadaşımlın görmeye geldiğı adamla konuştuğunu fark ettim ve beni John'un yanında görünce kaşları ilgiyle kalktı. Beni bara doğru yönlendirdi, belime destekleyici bir el koydu ve adamlardan birine kendi taburesini vermesini söyledi.

"Evet, efendim." Genç adam birasını alıp yoluna devam ederken beni kibarca selamladı.

"İnsanlar her zaman söylediklerinizi yapar mı?"

"Eğer kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa."

Onun alaycı sırıışı

yorumun aşırı ukalaca olmasını engelledi. "Size ne ikram edebilirim?"

Bir kez olsun tehlikeli yaşamaya karar vererek, bir kozmopolit istedim.

"Ya büyük oyna ya da evine dön," dedi hayranlıkla.

"Bu benim sloganım." Çok saçmalamıştım. Acaba sadece konuştuğumu anlayabilir miydi ya da genellikle temkinli olmaktan çok dikkatli olmaya daha yakın olduğumu bilseydi benim hakkımda ne düşünürdü?

vahşi tarafı. İçki içecek yaşta olmadığımı anlayıp anlamadığını merak ediyordum. Sadece altı ay önce yirmi bir yaşına girmiştım.

Benim cosmo'm ve onun Budweiser'ı teslim edildiğinde, kadeh kaldırdı. "Yeni arkadaşlara."

Bardağımlı onun şişesine dokundurdum. "Yeni arkadaşlara." "Peki, sen nerelisin Ava?"

"New York."

"Sesinizde New Yawk duyduğumu sandım."

Ona kirpiklerimi kırpıştırdım. "Yani California San Diego Üniversitesi'nde geçirdiğim dört yıl New York'u içimden söküp atmadı mı?"

Gölerek, "Pek sayılmaz. New York'tan bazı adamlar tanıyorum. İçlerinden biri Staten Island'dan, ki orası da New York'un olabileceği en yakın yer. New York'u duyduğumda tanırım."

"Ben Purchase'denim, şehirden uzakta. Peki ya siz?"

"Ben her yerden geldim. Babam emekli bir general. Aklınıza ne gelirse, orada yaşadım."

"Ev nerede?"

"Tam burada." O yoğun bakışlarını bana çevirdi ve ben aptallaştım. Ondan başka bir şey göremiyordum. Bildiğim kadarıyla kalabalık barda yalnız da olabilirdik. Üniformalı erkeklere bayılan arkadaşımın aksine ben üniformadan hiç tahrik olmamıştım. O zamana kadar. John'a kadar.

"Buradan çıkmak ister misin?"

Sertçe yutkundum. Yeni tanıştığım bir adamla bardan ayrılmak bana göre değildi. "Ve nereye gideceksin?"

"Konuşabileceğimiz bir yer."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Dudakları kulağıma yakın olacak şekilde eğildi. "Her şeyi. Senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum."

İŞTE BÖYLE BAŞLADIK. İlk andan itibaren çok yoğunluk.

Onu en son beş yıl önce bugün gördüm. O inanılmaz mavi gözlerine bakmayalı ya da yastığımda onunla uyanmayalı beş yıl olduğuna inanamıyorum yanımda ya da sesini kulağımda duydum, benimle sevişirken kalbime kalıcı olarak kazınmış kelimeleri fısıldadı.

En kötüsü de nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yaşıyor mu, öldü mü, esir mi yoksa Hayatını başka bir yerde başka biriyle yaşıyor. Bilmiyorum ve bilmemek şimdiye kadar başa çıktığım en zor şey.

Onu her zaman olduğu gibi bugün de çok seviyorum. Hiçbir şey

Hayatımın bu basit gerçeğini zaman asla değiştiremez. Birlikte iki güzel, muhteşem yıl geçirdik, kendi küçük baloncuğumuza kapıldık. O benim ailemle hiç tanışmadı. Ben onunla hiç tanışmadım. Çift olarak arkadaş edinmedik. Gelecek hakkında konuşmadık. Konuşmamıza gerek yoktu. Geleceğimize o ilk gece karar verilmişti ve zamanı gelince kendi kendine hallolacaktı. Dürüstçe ve safça buna inandım.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, bu balonun onun açısından stratejik olduğunu anlıyorum. Bana verebileceği her şeyi verdi, yarına dair hiçbir vaat içermiyor.

Beş yıl önce bugün, canlı yayında dehşetin ortaya çıkışını izledik. ABD merkezli bir yolcu gemisi intihar bombacıları tarafından havaya uçuruldu. Dört bin hayat bir kalp atışında söndü. Dünyamız bir kez daha kalıcı olarak değişti, ülkemiz teröristlere karşı bir savaş daha ilan etti. 11 Eylül'den sonra her şeyi gördüğümüzü sanıyorduk. Yanılmışız.

"Gitmem gerek," dedi ve duran spor çantasını kaptı. ön koridordaki dolapta hazırды. Ona "gitme çantası" derdi. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Ne zaman döneceksin?"

"Bunu ben de bilmiyorum." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bana baktı, görünüşe göre her halimi ezberlemeye

çalışıyordu.

Özellik. "Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim."
Sonra beni her zamanki gibi tutkuyla öptü ve bir
kamufraj parıltısı içinde kapıdan çıkıp gitti.

Onu bir daha hiç görmedim.

Ben onun karısı ya da nişanlısı bile değilim, bu
yüzden kimse bana onun nerede olduğunu bildirmedi.
Ve o gittikten üç ay sonra,
Umutsuzca bilgi edinmek için üsse girmenin bir yolunu
bulduğumda, orada da kimse bana bir şey söyleyemedi.
Anne babasını ve bahsettiği diğer kişileri bulmaya çalıştım
ama sanki hiç var olmamışlardı. Deniz Piyadeleri, Ordu ya
da Hava Kuvvetleri'nde West adında emekli bir generalin
kaydını bulamadım.

Ayrıca, aşağıdaki konularda kapsamlı bir bilgi araştırması
yapılmıştır

Tanıdığım John West hiçbir yere gitmemişti. Lise yok,
Üniversite yok, askerlik yok, hiçbir şey yok.

Bazen birlikte geçirdiğimiz iki yılı hayal edip
etmediğimi merak ediyorum, market alışverişi gibi
sıradan şeyler yaparak
alışveriş yapar, yemek pişirir, televizyon izler ve uzun iş
günlerinden sonra birlikte uyurduk. Ama sonra mutluluk
veren tutkuyu, kavurucu zevki, bizi yöneten arzuyu
hatırlardım

ve onu hayal etmediğimi bilirdim. I

bizi hayal etmedi. Biz gerektik ve o benim her şeyimdi.

Dairemizde yerde otururken, etrafım kutularla
evriliyken, nakliyeciler gelmeden önce birkaç
dakikamı ayırıp

Birlikte yaşadığımız yerin her detayını ezberledim.

Benimkilerle birlikte onun eşyalarını da topladım ve New
York'taki evime taşınıyorum. Bugün benim son gnmd.
Beş yılımı verdim ve artık bunu yapamam. Evimizde oturup

eşyalarımızın arasında, asla gerçekleşmeyecek bir şeyi bekliyoruz.

Bitti artık. Hayatıma devam etme vaktim geldi. Kendime karşı dürüst olursam, muhtemelen zamanı çoktan geçti. Bunun doğru zamanda doğru hareket olduğunu bilsem de Yani biz olduğumuz yeri parçalara ayırırken kalbim yeniden paramparça olmuyor.

Kız kardeşim gelecek ay evleniyor. Ona, kutlamalar boyunca elini tutmak için zamanında evde olacağıma söz verdim. Tatillerde ve diğer vesilelerle ara sıra eve yaptığım ziyaretler dışında, on yıldan fazla bir süredir yoktum. Hiçbir şey taşımıyorum.

On sekiz yaşında evi terk eden ve Batı'daki uzak bir üniversitede zorba ailesinden bağımsızlığını arayan kızla hiçbir benzerliği yok.

Tüm hedeflerimi gerçekleştirdim, üniversiteyi bitirdim, iyi bir iş buldum ve hayallerimin erkeğine aşık oldum. Hayaller gerçekleştiğinde neler olduğunu ve yüzünüze patladıklarında ne kadar acı verici olduğunu öğrendim.

Şimdi yeni hedefler belirleme, yeniden başlama, John'un burada olduğu gibi merkezinde olmadığı bir hayata başlama zamanı. Beni seven ve zaman zaman boğma eğiliminde olsalar bile beni önemseyen insanlarla birlikte olmak güzel olacak. Yıllar süren yalnızlık ve kederden sonra bu bana oldukça iyi görünüyor.

Nakliyecilerin geldiğini haber vermek için dahili telefon çalıyor. Kendimi yerden kaldırdım ve kalbimi Önümüzdeki gün. Bunu yapabilirim. Daha kötülerini de atlattım ve diğer her şeyi nasıl atlattıysam bunu da atlatacağım.

Kararlılığıma rağmen, alt kattaki kapıyı nakliyecilere açan düğmeye bastığımda gözlerim yaşlarla doluyor.

Eşyalarımı kamyonlarına yüklemeleri uzun sürmedi. Yerine konamayacak şeyleri yanımda tutuyorum - değerli fotoğraflar, bana verdiği hediyeler, geride bıraktığı kıyafetler. Daireye son bir kez baktıktan sonra kutuları arabama yüklüyorum ve dairenin anahtarlarını kiralama ofisine bırakıp doğruya doğru yola çıkıyorum ve sanki benim için önemli olan her şeyi geride bırakıyormuşum gibi hissediyorum.

Sanki onu yeniden kaybediyormuşum gibi. Güney Kaliforniya çölünden Arizona'ya kadar tüm yol boyunca ağlıyorum. Hatırlayabildiğim her dakikayı, her konuşmayı, her özel anı yeniden yaşıyorum. Ne olduğunu düşünüyorum onunla sevişmek isterdim ve bunu ondan başka biriyle nasıl yapacağımı merak ederdim. Belki de yapmayacağım. Belki de Hayatımın bir kısmı onunla sona erdi ve şu anda sadece yirmi sekiz yaşında olsam da, bu olasılığı kabul ediyorum. Bir kez mükemmelliği deneyimledikten sonra, daha azına razı olmayı hayal etmek zordur.

Gözyaşlarım sonunda Kuzey Arizona'da bir yerde kuruyor, ama içimdeki sızı... Onu New York'a kadar yanımda götürüyorum, orada paramparça olmuş hayatımın parçalarını toplamak ve onları kendimin yeni bir versiyonu olarak bir araya getirmek için elimden geleni yapacağım.

Sonuçta, başka ne seçeneğim var ki?

BİRİNCİ BÖLÜM AVA

Kız kardeşim Camille, evlenmek de dahil olmak üzere hiçbir şeyi yarım yapmaz. Sevgili kız kardeşim olmasaydı nefret etmeyi seveceğim kızlardan biri. Lisede benden üç yıl geride sınıf başkanı, amigo takımının kaptanı, okul birincisi ve mezuniyet balosu kraliçesiydi. Eminim beni ilk alan öğretmenler aynı genlerin nasıl olup da bu kadar farklı iki kız kardeş üretebilirdi. Neden üniversiteye gitmek için evden bu kadar uzağa taşındım ve sonrasında da orada kaldım sanıyorsunuz? En azından San Diego'da hiç kimse beni rock yıldızı küçük kız kardeşimle karşılaştırdı.

Birkaç hafta önce Yale Hukuk Fakültesi'nden sınıf birincisi olarak mezun oldu ve Law Review'a seçildi, Ülkedeki tüm büyük firmalardan teklif almış ve parmağında New York valisinin oğluna ait üç karatlık bir elmas taşıyordu.

Dediğim gibi, hiçbir şeyi yarım yapmaz. İşte ben New York'taki Waldorf Astoria'da, Robert James Tilden III ile görkemli bir törenle evlenen kız kardeşimin yanındayım. Ayrıca çok güzel olduğunu söylemiş miydim? Evet, öyle ve hiç bugün olduğu kadar değil. Mutluluk, heyecan ve kaybettiğim her şeyi acı bir şekilde hatırlatan sınırsız bir neşeyle parlıyor.

Şampanyayı uzat.

Körkütük sarhoş olunacak bir zaman varsa, o da budur. Rob, grubun her üyesi için otel odası ayarladı. Böylece kimse araba kullanmak zorunda kalmayacak ve hatta resepsiyondan sonra da çalışmayacak. Yeni kayınbiraderimin cömertliğinden oda da dahil olmak üzere sonuna kadar yararlanmayı planlıyorum. kahvaltı servisi.

Camille, mutlu çiftin yeminlerini ettikleri çatı katından eve doğru ilerlerken kolumu tutuyor. balo salonunda yapılacak. "İşememe yardım et," diye fısıldıyor.

Onu tuvalete kadar takip ediyorum, orada bir görevli bizi karşılıyor ve gelini tebrik ediyor.

Camille kadına zarif bir gülümsemeyle "Çok teşekkür ederim," diyor.

"Engelli kabinini kullanın," diyor görevli. "Daha fazla yer var."

"İyi karar," diyorum geniş bölmeye girdiğimizde. Camille bana elbisesini nasıl büstiyer yapacağını öğretiyor. Elimden geldiğince tutturuyorum ve sonra onu zarar görmeyecek şekilde tutuyorum.

tuvaletin üzerinde gezinip işlerini hallediyor. "Bu benim baş nedimelik görev tanımımda yoktu."

Gülüyor. "Üzgünüm ama kız kardeşler bunun içindir. Ve burada olduğun için çok mutluyum."

"Ben de." Ve bunu içtenlikle söylüyorum. "Seni böyle mutlu görmek hoşuma gidiyor."

"Mutluyum ama yarın daha da mutlu olacağım. Yıl boyunca düğün planladıktan sonra tatil için çok hazırım. Hukuk fakültesinin son yılı. Eğer bu beni öldürmezse, hiçbir şey öldürmez. İki hafta kum, güneş, seks ve içki. Hadi bakalım."

Kalbim kıskançlıktan ağrıyor, kendimi küçük ve önemsiz hissediyorum. Tropiklerde iki hafta geçirmek için neler vermezdim.

John ile. Hayatta olduğunu bilmek için neler vermezdim. Bu düşüncelerden sıyrılıyorum. Yuvarlanıp gitmenin zamanı değil.

Geçmiş. Bugün Camille ve Rob'la ilgili ve ben de ona odaklanmaya kararlıyım.

Ayağa kalkıyor ve kendini kollarıma atıyor. "Seni çok seviyorum Ava. Evine döndüğün için çok mutluyum. aittir."

Gözyaşlarımı kırptıştırarak ona tekrar sarılıyorum. "Ben de seni seviyorum." Evde olmak güzel. Döndüğüm yerde olsam da

Ait olmak sorgulanabilir. Artık nereye ait olduğuma dair hiçbir fikrim yok ama bunu çözeceğim. "Bugün senden başka bir yerde olmak istemezdim." İşte bu kadar. Kesinlikle doğru.

Kabinin içindeki lavaboda ellerini yıkadıktan sonra, beni dışarı çıkarmak için kolunu benimkine doladı. tuvalet görevlisi eğlenerek bakarken. "Hadi şu partiyi başlatalım."

Balo salonunun dışında sıraya girdik ve sağdıç Rob'un kardeşi Eric ile eşleştirildim. Kız kardeşim oldukça fantastik bir gen havuzuyla evlendi. Tildens'lar sadece varlıklı ve başarılı değil, aynı zamanda inanılmaz derecede yakışıklılar. Rob üçüz, Eric ve Amy adını verdikleri kız kardeşleri Amelia ile aynı rahmi paylaşmışlar. Çarpıcı bir üçlü oluşturuyorlar-

Rob ve Amy koyu renk saçları ve gözleriyle babalarına benzerken, Eric sarışın, ela gözlü annelerini tercih ediyor. Farklı renklerine rağmen, aralarında kesin bir Üçü arasındaki benzerliğin yanı sıra küçük kız kardeşleri Julianne, tüm hafta sonu boyunca bizi güldüren sarışın bir ateş.

Tildens'ı hemen sevdim ve kız kardeşimin neden Rob'un üzerine titrediğini anlayabiliyorum. Düğün haftasonu olduğu için onları görmezden geleceğim ama kutlamalar sırasında sık sık aklıma bir oda tutun sözleri geldi.

Tanıtırılmayı beklerken Eric, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Bunu balayına sakla."

Omzumun üzerinden bakınca Rob ve Camille'i gördüm. Eric'in yakışıklı yüzündeki iğrenme ifadesine gülerek bir kez daha tutkulu bir dudak kenetlenmesine girişti. "Yardım edemezler kendileri."

"Bir içkiye ihtiyacım var. Düğün partisinin içki içmesine izin var, değil mi?"

"Tanrım, umarım öyledir."

"Sıra sende," dedi düğün koordinatörü, şen şakrak bir kadın

Julianne ve Rob'un kuzeni Nate tanıştırdıktan sonra Mimi adında bir kadın konuşuyor.

"Hazır mısın?" Eric kolunu bana doğru uzatarak soruyor. Elimini dirseğinin kıvrımına sokuyorum. "Hazır."

"Sağdıcımız, damadın kardeşi Eric Tilden ve nedimemiz, gelinin kız kardeşi Ava Lucas'a hoş geldiniz demek için lütfen bana katılın." DJ isminin her hecesini söyleyerek beni Avaaaaaa Luuuuucasssss yaptı.

Balo salonundaki yaklaşık beş yüz davetlinin yoğun alkışları arasında içeri girdik. İtiraf etmeliyim ki Kalabalık ve gürültü gözümü korkuttu, her ikisi de Eric'e biraz daha sıkı sarılmama neden oldu.

Sanki gerginliğimi hissediyormuş gibi, Eric boştaki eliyle kolundaki elimi kapatıyor ve bu hareket beni rahatlatıyor.

Düğün partisinin geri kalanıyla birlikte büyük dans pistinin kenarında duruyoruz.

"Ve şimdi, lütfen gelin ve damadımız Rob ve Camille Tilden'e hoş geldiniz deyin!"

Mutlu çift odaya doğru ilerlerken alkışlar kulakları sağır edencesine yükselir, sarılmak ve öpmek için dururlar.

arkadaşlar ve aile. İki yıldır çılgınlar gibi mutlular, Rob'un hastanesi için düzenlenen bir bağış gecesinde tanıştıklarından beri.

Camille hukuk fakültesinin ilk yılını bitirirken babasını kaybetmiş. Rob babasının kampanyasını yönetti ve New York'taki ofisini yönetiyor.

"Artık içebilir miyiz?" Eric kulağıma yakın konuşuyor, böylece onu sadece ben duyabiliyorum.

"Dakikaları sayıyorum." Ona bakıyorum ve bana odaklandığını fark ediyorum, gelin ve damada değil. Zekice, Kolonyasının zengin kokusu etrafımı sarıyor ve ona daha da yaklaşma isteği uyandırıyor. Umutsuzluğa kapıldığım bir anda fark ediyorum ki, John'un bana veda öpücüğü verip hayatımdan kaybolduğu günden beri herhangi bir erkeğe en çok yaklaştığım an bu.

Oda soğuk olmamasına rağmen titriyorum. Aksine, aşırı sıcak.

"Sen iyi misin?" Eric soruyor.

Başımı sallıyorum ama kalbim ağrıyor. Sevdiğim adamın bugün yanımda olması, kız kardeşimin evliliğini kutlamak, ailemle tanışmak, gece boyunca dans etmek için neler vermezdim. Bu kadar mutluluk ve neşenin ortasında bile keder beni eziyor.

"Biraz iğrenç, değil mi?" Eric, düğün davetlileri Frank Sinatra'nın "The Best Is Yet to Come" şarkısı eşliğinde dans ederken gelin ve damada katılmaya davet edildikten sonra beni dans pistinde döndürürken soruyor.

"Neymiş o?"

"Ne kadar da mükemmeller." Çenesini Rob ve Camille'e doğru çeviriyor, birbirlerine o kadar kapılmışlar ki Odadaki diğer yüzlerce insan umurlarında bile olmayabilir.

"İğrenç değil. Birbirleri için mükemmeller."

Gözlerinde muzip bir pırıltıyla bana bakmak için hafifçe geri çekiliyor. "Sence bu İki insanın bu kadar güzel ve başarılı olabilmesi birazcık bile iğrenç değil mi?"

Ben de bu düşüncelerden birkaçına sahip olduğumu asla itiraf etmeyeceğim. "Hayır, tabii ki hayır. O benim kız kardeşim. Onunla gurur duyuyorum ve onun adına çok mutluyum."

"Uh-huh. Tamam. Sen öyle diyorsan."

Neden beni yemlemeye çalışıyor? "Ben öyle diyorum."

"Her şeye sahip olmalarının -görünüş, zeka, gerçek aşk, harika bir iş ve muhteşem bir daire- birazcık da olsa haksızlık olduğunu düşünmüyor musun? Ne kadarına bahse girmek istersin?

çirkin çocuklarınız mı var?"

Bu o kadar çirkin bir ifade ki göğsümden fışkıran gergin kahkahayı zapt edemiyorum.

"Ah-ha! Biliyordum! Kesinlikle çocuklarının çirkin olacağını düşünüyorsun."

"Hayır! Böyle söyleme. O senin kardeşin. Onu sevmen gerekiyor."

"Onu seviyorum ama bazen yumruğu patlatmak istiyorum. Her şey ona çok kolay geliyor. Hayatında hiçbir şey için gerçekten çalışmak zorunda kalmadı."

"Peki ya sen?"

"Sahip olduğum her şey için çok çalıştım. Hâlâ da çalışıyorum." "Ne iş yapıyorsun?"

"Tek bir şirketi araştırmak için yıllarımı harcıyorum. fon için çalışıyorum, ancak satın alma ekibine götürdüğümde reddediliyorum. O zaman başka bir şirket bulmam gerekiyor,

Bu teklif üzerinde yıllarca çalışıp onun da reddedilmemesini umuyorum. Üç yılda dörtte bir yaptım."

"Kulağa oldukça..." "İç karartıcı mı?"

"Öyle mi?"

"Olabilir. Bu kadar zaman harcamak büyük bir serserilik. ve komitede vurulmak için çaba gösterdim." Biraz daha yaklaşıyor, yine bana hiç kimsenin olmadığı kadar yakın. John gittiğinden beri. "Sana küçük bir sır vereceğim. Araştırmak için onca zaman harcadığım şu şirketler mi?"

Başımı sallıyorum, sırrı ilgimi çekiyor.

"Her birine kişisel olarak yatırım yaptım ve muhteşem sonuçlar elde ettim."

"O zaman zaman boşa gitmedi."

"Hiç de değil." Bana bakıyor, bir an için John'un tanıştığımız gece ve hayatımdan çıkıp gittiği gün de aynı şeyi yaptığını hatırlatacak şekilde özelliklerimin görsel envanterini çıkarıyor. Bu anı karnıma bir yumruk gibi iniyor ve ciğerlerimden nefesimi çalıyor.

"Çok güzelsin, ama tabii ki bunu biliyorsun."

Tanıdığım en güzel kız. John'un boğuk, seksi Aklıma bir ses geliyor ve açık griye boyadığımız yatak odasına, birlikte seçtiğimiz yatağa, benimle şiddetli bir şekilde sevişirken ve asla unutmadığım tatlı sözler fısıldarken bedenlerimize dolanan çarşaflara geri dönüyorum.

"Ava? İyi misin?"

Eric'in sesi beni ürkütüyor, beni anılarımdan çekip çıkarıyor.

keşke içinde yuvarlanabilsem. Onlar daha az sıklıkta geliyorlar

ve bir noktada onları sonsuza dek kaybetme korkusuyla yaşıyorum.

"Ava?"

Ona bakıyorum, hareket etmeyi bıraktığını ve bana endişeyle baktığını fark edince utanıyorum.

"Ben... Ben özür dilerim."

"Seni üzmemek istememiştim."

"Üzmedin."

Gelin ve damat da dahil olmak üzere düğünün geri kalanı bize bakıyor ve neden olması gerektiği gibi dans etmediğimizi merak ediyorlar.

"Hadi bir şeyler içelim," diyor

Eric. "Ama dans..."

"Dansın canı cehenneme." Elimden tutuyor ve beni devasa balo salonunun etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş beş bardan birine götürüyor. "Ne istersiniz?"

"Sadece buzlu su, lütfen."

Kendisi için burbonla birlikte benim suyum da sipariş ediyor. "Biraz hava alalım."

İçkilerimizi, boğucu balo salonundan sonra ılık Haziran esintisinin hoş bir rahatlama sağladığı bir balkona götürüyoruz.

"Güzel olduğunu söyleyerek hata mı yaptım?"

"Hayır, tabii ki değil." Bu olay beni utandırdı. Tam kendimi toparladığımı düşündüğüm anda, John'un bir anısı bana aksini gösteriyor. Bazen bu yolculukta onun gittiği gün olduğumdan daha ileride olmadığımı düşünüyorum.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, çok güzelsin. Bundan daha fazlası, gerçekten. Muhteşem çok daha iyi bir kelime. Sizinle provada tanıştığımda ilk düşündüğüm buydu."

"Teşekkür ederim." Benimle flört ediyor ve ben o kadar acemiyim ki nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Şimdi daha iyiyim. İçerisi çok sıcaktı."

"Evet, öyleydi. Camille, San Diego'dan New York'a yeni taşındığınızı söyledi. Orada ne yapıyordun?"

En sıra dışı adama aşık oldum.

beş yıl önce hayatımdan çıktı. "Ben... Ben halkla ilişkilerde çalıştım."

"Bu doğru mu? Julianne halkla ilişkilerde. Herkesi tanır. Eminim sana yeni bir iş bulmada yardımcı olabilir. Eğer iş arıyorsan tabii."

"Öyleyim ve bu harika olur. Şehrin her yerinde nabız yokluyorum ama burada ne bildiğinden çok kimi tanıdığın önemli gibi geliyor bana." Amacım şehirde yaşamak ve çalışmak, böylece ailemin Purchase'deki evinden bir an önce çıkabilmek. Evde geçirdiğim bir ayın ardından Uzun süredir evde yaşamaya geri dönemeyecek kadar uzun süredir yoktum. Ailem çok sevecen ve iyi niyetliler ama sanki yirmi sekiz yaşında değil de on iki yaşındaymışım gibi üzerime titriyorlar.

Bana sonsuza kadar bakmalarına izin vermenin kolay olacağı kadar yaralı.

"Seni ayarlayacağız."

Bunu bağlantıları olan bir adamın rahat güveniyle söylüyor. Valinin oğlu olarak muhtemelen bağlantıları çoktur ve ben de New York'taki hayatıma hızlı bir başlangıç yapmak için ailesinin tanıdıklarından faydalanmaktan çekinmem.

Dışarıda birkaç dakika geçirdikten sonra partiye tekrar katılıyoruz. Birlikte baş masaya oturduk ve burada bonfile ve karidesten oluşan lezzetli bir yemek. Eric beni eğlendiriyor.

Tilden'in büyümesi ve ebeveynlerinin evi yakma korkusuyla kardeşler arasında eşek şakası yapılmasını nasıl yasaklamak zorunda kaldıkları hakkında komik hikayelerle.

Kalabalık odaya ve etrafımızdaki eğlenceye rağmen, bazı açılardan kendimizle baş başa bir randevudaymışız gibi hissediyorum. Biri ona merhaba demek için yanıma gelmediği sürece tüm dikkatini bana veriyor. Sonra beni Camille'in kız kardeşi Ava olarak tanıtıyor ve sohbete dahil ediyor. O

Çekici, eğlenceli, komik ve yakışıklı... O mu yoksa şampanya mı gözümü kamaştırıyor emin değilim ama her neyse, yıllardır eğlenmediğim kadar eğleniyorum.

Düğün organizatörü Mimi, yemekten sonra elinde Eric'e uzattığı kablosuz bir mikrofonla çıkagelir. "Sıra sende."

"Kahretsin," dedi bana. "Konuşma yapmam gerektiğini unutmuşum. Ne söylemeliyim?"

"Ciddi misin?"

"Hayır," diyor benim dehşete düşmüş yüz ifadem karşısında kıkırdarak. "Ben hallederim."

Ayağa kalkar ve mikrofona yüksek sesle boğazını temizler. "Lütfen beni dinler misiniz?" Oda sessizleştiğinde, "Burası konuşmanın

Sağdıcın damadı utanç verici hikayelerle aşağılaması gereken program, gelinin böyle biriyle evlenirken ne düşündüğünü merak etmesine neden olur.

pislik."

Rob ona ters ters bakarken kahkahalar büyük odada dalgalanıyor.

"Ne yazık ki ben ve sizler için Rob utanç verici şeyler yapmıyor. Biliyorum... Bu adil değil ve bir çeşit

Birinin otuz iki yaşına kadar utanç verici bir hikayesi olmadan yaşaması yanlış. Ama bu bizim Rob.

Odaklanmış, zeki ve şaşırtıcı kusurlarına rağmen etrafta olmak eğlenceli. Ve anlatılanlara bakılırsa, Camille'de tıpkı kendisi gibi birini bulmuş." Sobering, diyor ki, "Rob, Uzun zamandır birlikteyiz."

Bu açıklamayı daha fazla kahkaha izliyor.

"Benden sadece beş dakika büyük olmana rağmen harika bir ağabey ve en iyi arkadaş oldun. Seni seviyorum ve buradaki herkes adına sana ve Camille'e her şeyin en iyisini diliyorum. Tebrikler."

Herkes alkışlarken Rob kardeşine sarılmak için ayağa kalkar.

Onları birlikte izlemek beni duygulandırıyor, ki bu garip çünkü iki gün öncesine kadar ikisiyle de hiç tanışmamıştım. Yine de, birbirlerine olan bariz sevgileri ve Tükettiğim birkaç kadeh şampanya, tanık olunması gereken tatlı bir an yarattı.

"Sıra sende," diyor Eric, mikrofonu bana uzatarak.

Mikrofonu ondan alarak ayağa kalkıyorum ve şampanyaya küfrederek hafifçe sallanıyorum.

Eric'in sırtımdaki eli beni sabitliyor. Ona bir minnettar bir gülümseme. "Rob'un aksine," diyorum mikrofona, "Camille'in garip bir sahnesi vardı."

Kız kardeşim inliyor, gülüyor ve kocası kolunu ona doladığında yüzünü ellerinin arasına alıyor.

"Ortaokul başlamadan hemen önce saçlarını çok kısa kestirmek gibi büyük bir fikri vardı. Bu talihsiz bir karardı. O aynı zamanda ortaokuldan

ayağında tuvalet kağıdı iziyle bir restoranın tuvaletinde."

"Hayır!" Camille ağladı. "Düğün günümde tuvalet kağıdından bahsetmedin!"

"Elimdeki hepsi bu," diye cevap veriyorum. "Tıpkı kocan gibi, sen de çok mükemmelsin ve belli ki Birbirinize. Tek umudumuz sahip olacağınız altı çocuğun da ebeveynleri gibi yüksek başarılarla imza atmasıdır."

Camille, "Kimsenin altı çocuğu yok," diyerek herkesi gülmekten kırıp geçiriyor.

"Sadece senin harika bir kız kardeş olduğunu söylemek istiyorum.

ve dostum. Seni seviyorum ve Rob ile sana bugün hissettiğiniz neşe ve mutluluğu bir ömür boyu diliyorum."

"Duyduk duymadık demeyin." Eric kadehini bir başka tutkulu öpüşmeye dalmış olan gelin ve damada doğru kaldırıyor.

"Ve" diyorum, mikrofonu teslim etmeden önce, "tüm düğün ekibi adına bir şey daha eklemek istiyorum... Bir oda bulun. Lütfen, bir oda bulun."

Şampanyayla körüklenen bu yorum, düğünün geri kalanı tarafından çılgınca alkışlanır.

"Bir tane buldum," diyor Rob, ortalık sakinleştiğinde pis bir sırıtışla. "Bunu daha sonra kullanacağım."

"Kapa çeneni, Rob!" Camille göğsünü yumruklayarak ağlıyor. Bu daha fazla öpüşmeye yol açar.

"İçki," diyor Eric, ayağa kalkarak. "Daha fazla içkiye ihtiyacımız var." "Beni de yanında götür. Lütfen, beni de götür."

"Tamamdır."



Five Years Gone için buradan ön sipariş verin!

Yeni bir kitabı, bir çekilişi veya diğer heyecan verici haberleri asla kaçırmamak için Marie'nin haber bülteni posta listesine katılın!

Marie'nin bir sonraki kitabı çıktığında ilk siz haberdar olun! Yeni yayın ve indirim uyarıları almak için onu BookBub'da takip edin.

Marie'yi Book+Main'de takip ederek kitaplarından ve devam etmekte olan çalışmalarından arsız bölümler okuyun!

Marie Force Yazarının Diğer Kitapları

Marie Force'un Kitaplarından ÜCRETSİZ Bir Örnek İndirin

Love Always Kutulu Set, Marie'nin En Çok Satan Dört Serisinin İlk Kitapları

Marie Force'tan Çağdaş Romantik Romanlar

Gansett Adası Serisi

Gansett Adası Kutulu Seti, 1-3. Kitaplar
Gansett Adası Kutulu Seti, 4-6. Kitaplar
Gansett Adası Kutulu Seti, 7-9. Kitaplar

Gansett Adası Kutulu Set, Kitaplar 10-12

Gansett Adası Kutulu Seti, Kitaplar 1-10.5 Gansett Adası Kutulu Seti,

Kitaplar 1-16 Kitap 1: Aşkın Hizmetçisi
(Maddie & Mac)

Kitap 2: Aşk Aptalı
(Joe & Janey)

Kitap 3: Aşka Hazır
(Luke & Sydney)

Kitap 4: Aşka Düşmek
(Grant & Stephanie)

Kitap 5: Aşk Ummak
(Evan & Grace)

Kitap 6: Aşk Mevsimi
(Owen & Laura)

Kitap 7: Aşka Özlem
(Blaine & Tiffany)

Kitap 8: Aşk Beklerken
(Adam & Abby)

Kitap 9: Aşk Zamanı
(David & Daisy)

Kitap 10: Meant for Love
(Jenny & Alex)

Kitap 10.5: Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası
(Jared & Lizzie)

Kitap 11: Karanlıktan Sonra Gansett
(Owen & Laura)

Kitap 12: Karanlıktan Sonra Öpücükler
(Shane & Katie)

Kitap 13: Karanlıktan Sonra Aşk
(Paul & Hope)

Kitap 14: Karanlıktan Sonra Kutlama
(Big Mac & Linda)

Kitap 15: Karanlıktan Sonra Arzu
(Slim & Erin)

Kitap 16: Karanlıktan Sonra Işık
(Mallory & Quinn)

Kitap 17: Victoria & Shannon (Bölüm 1)

Kitap 18: Kevin & Chelsea (Bölüm 2)

Bir Gansett Adası Noel Romanı

Kitap 19: Karanlıktan Sonra Benim (Riley & Nikki)

Yeşil Dağ Serisi 1. Kitap: Tek
İhtiyacın Aşk (Will & Cameron)

Kitap 2: Elini Tutmak İstiyorum
(Nolan & Hannah)

Kitap 3: Onu Orada Dururken Gördüm
(Colton & Lucy)

Kitap 4: Ve Onu
Seviyorum (Hunter &
Megan) Novella: Benim
Olacaksın (Will & Cam'in
Düğünü)

Kitap 5: It's Only Love
(Gavin & Ella)

Kitap 6: Ain't She Sweet
(Tyler & Charlotte)

The Butler, Vermont Serisi

(Yeşil Dağ'ın Devamı) Kitap 1: Her
Küçük Şey

(Grayson & Emma)

Kitap 2: [Bana Aşkı Satın Alamazsın](#)

(Mary & Patrick)

Kitap 3: [İşte Güneş Geliyor](#)

(Wade & Mia)

Suya Basan Serisi 1. Kitap:

[Suya Basan](#) (Jack & Andi)

Kitap 2: [Zamanı İşaretlemek](#)

(Clare & Aidan)

Kitap 3: [Yeniden](#)

[Başlamak](#) (Brandon &

Daphne) Kitap 4: [Eve](#)

[Dönüş](#) (Reid & Kate)

Tek Başlıklar

[Seks Makinesi](#)

[Seks Tanrısı](#)

[Georgia Aklımda True](#)

[North](#)

[Düşüş](#)

[İlk Uçuşta Aşk](#)

[Herkes Bir Kahraman](#)

[Hücum Hattını Sever](#)

[Five Years Gone](#) (9 Ekim için Şimdi Ön Sipariş Verin!)

Kuantum Serisi

Kitap 1: [Erdemli](#)

(Flynn & Natalie)

Kitap 2: [Valorous](#)
(Flynn & Natalie) 3.
Kitap: [Muzaffer](#)
(Flynn & Natalie) 4.
Kitap: Hırçın (Addie
& Hayden) 5. Kitap:
[Yırtıcı](#) (Jasper &
Ellie)
Kitap 6: [Delirious](#)
(Kristian & Aileen)

Tame Kuantum Serisi

Tüm romantizm, hiçbir sapkınlık yok.

[Kutu Seti 1, Kitap 1-](#)
[3 Kutu Seti 2, Kitap](#)
[4-6](#)

Marie Force'tan Romantik Gerilim Romanları

Ölümcül Seri

[Seninle Bir Gece](#), Ölümcül Serinin Ön Romanı

Kitap 1: [Ölümcül](#)

[İlişki](#) Kitap 2:

[Ölümcül Adalet](#)

Kitap 3: [Ölümcül Sonuçlar](#)

Kitap 3.5: [Ölümcül Kader](#) Düğün Novellası

Kitap 4: [Ölümcül Kusur](#)

Kitap 5: [Ölümcül](#)

[Aldatma](#) Kitap 6:

[Ölümcül Hata](#) Kitap 7:

[Ölümcül Tehlike](#) Kitap

8: [Ölümcül Skandal](#)

Kitap 9: Ölümcül .

Çılgınlık Kitap 10: .

Ölümcül Kimlik Kitap

11: Ölümcül Tehdit

Kitap 12: Ölümcül

Kaos

Kitap 13: Ölümcül İstila (27 Kasım için şimdi ön sipariş verin!)

Tek Başlık

Enkaz

YAZAR HAKKINDA

Marie Force, New York Times'ın en çok satan çağdaş aşk romanları yazarıdır. bağımsız olarak yayınlanan Gansett Island Serisi ve Harlequin Books'tan Fatal Serisi. Ayrıca, Butler, Vermont Serisi'nin ve Green Dağ Serisi ve erotik romantizm Quantum Serisi. 2019'da yeni tarihi Gilded serisi Kensington Books'tan Duchess By Deception ile çıkış yapacak.



Kitaplarının tamamı dünya çapında 7 milyon kopya sattı ve Bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve New York Times'ın en çok satanlar listesinde birçok kez yer almıştır. Kendisi aynı zamanda USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satanlar listesinde, Almanya'da Spiegel'in en çok satanlar listesinde, sık sık konuşmacı ve yayıncılık atölyesi sunuculuğunun yanı sıra Jack's House Publishing romantizm baskısı aracılığıyla bir yayıncıdır. Romance Writers of America'nın romantik kurgu dalında verdiği RITA® ödülüne iki kez aday gösterilmiştir.

Hayattaki hedefleri basittir - iki mutlu, sağlıklı, üretken çocuk yetiştirmeyi bitirmek

Genç yetişkinler, yazabildiği kadar uzun süre kitap yazmaya devam etmek ve asla haberlere konu olan bir uçuşta bulunmamak.

Yeni kitaplar ve bölgenizdeki yaklaşan etkinlikler hakkında haberler için [Marie'nin posta listesine](#) katılın. Onu [Facebook](#), [Twitter @marieforce](#) ve [Instagram](#)'da takip edin.

Marie'nin birçok [okuyucu grubundan](#) birine katılın. Marie ile marie@marieforce.com adresinden iletişime geçin.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.